

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ZODIAC ACADEMY

BEYOND THE VEIL

CAROLINE
PECKHAM

SUSANNE
VALENTI

OceanofPDF.com

CAROLINE PECKHAM

SUSANNE VALENTI

OceanofPDF.com

Peçenin Ötesinde
Zodyak Akademisi #8.5
Telif Hakkı © 2023 Caroline Peckham & Susanne Valenti Wild

Elegance Formatting tarafından İç Formatlama ve Tasarım

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, önceden izin alınmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi
veya başka bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.
telif hakkı sahibinin izni.

Peçenin Ötesi/Caroline Peckham & Susanne Valenti - 1. baskı.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz Önsöz

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10 Bölüm

11 Bölüm 12

Bölüm 13 Bölüm

14 Bölüm 15

Bölüm 16 Bölüm

17 Bölüm 18

Bölüm 19 Bölüm

20 Bölüm 21

Bölüm 22 Bölüm

23 Bölüm 24

Bölüm 25 Bölüm

26 Bölüm 27

Bölüm 28 Bölüm

29 Sonsöz

Yazar Notu

Ayrıca Caroline Peckham & Susanne Valenti

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bu kitap, Perde'nin ötesinde yaşayanların kendilerine katılmasını bekleyen ve her daim onları izleyen herkese adanmıştır.

geride bıraktıkları. Kalbinizin özlemlerini uzak yerlere kadar takip edecek, bilinmeyene doğru maceraya atılacak, inanç sıçramaları yapacak ve aydan daha büyük hayaller kurmaya cesaret edecek kadar cesur olmanız dileğiyle.

Cesur olun, umutlu olun, kendiniz olun.
Ve onlara hayatlarının gösterisini sunun.

OceanofPDF.com

ÖNSÖZ

Bu kitap, Zodyak Akademisi serisinin 8. kitabındaki olaylar sırasında Peçe'nin ötesinde (ölüler diyarında) geçen bir köprü kitabıdır. Şu amaçlarla 8. kitaptan sonra okunmalıdır

Bu kitap için spoiler vermekten kaçının ve hikayenin bu noktasında ölümün pençesinde olan karakterler için neler olacağının cevabını ve bu epik serinin sonucuna dair hayati ipuçlarını barındırıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Solaria'ya hoş geldiniz.

Tüm Fae'lere not: Küçük Emirler, Emir hediyelerini agresif bir şekilde kullandıkları görülürse Nebula Engizisyon Merkezlerine gönderilecektir. Kraliyetin tüm hainleri saray amfitiyatrosunda ölüm cezasına çarptırılacak ve infazları televizyonda yayınlanacaktır.
isyancılara bir uyarı olarak.

Kral Lionel Acrux, Solaria'yı bir kez daha güçlü kılmaya söz verdi ve ulusun sadık, onurlu Fae'lerini ne pahasına olursa olsun koruyacağına dair yıldızlar üzerine yemin etti.

Kral'ın Birleşik Nebüler Görev Gücü izliyor olacak.

Herkes Ejder Kral'ı selamlasın.

OceanofPDF.com

Darius

Ölüm göğsüme bir örs gibi çarptı, ruhum bedenimden fırlayıp öbür dünyaya öyle sert çarptı ki Bir gong sesi duyuldu ve Peçe'nin kendisi benim geçişimin gücüyle sarsıldı.

Ayağa fırladım, yumruğum beni buraya hapseden kapalı kapıya çarptı ve ona giden yolum sonsuza dek kesilirken Roxy'nin adını haykırdım.

Yumruğum Peçe'ye o kadar güçlü bir şekilde vurdu ki, birkaç dakika boyunca kendi göğsümdeki sessizliği, kalbimin çarpması gereken yerdeki hareketsizliği fark etmedim bile.

Tökezleyerek geri çekilirken keskin bir nefes aldım, zırhımın olduğu yerde ipek bir gömlek bulduğumda elimi karnıma bastırdım, gümüşü kumaş lekesizdi ve ellerim kan ve kirden arınmıştı. Omuzlarımdan altın bir pelerin sarkıyor, ölüm bana bir savaşçının kıyafetlerini giydirip en büyük başarısızlığım anında beni bir kahraman olarak selamlarken alnıma bir sirk düşüyordu.

Kabul etmeyi reddettim. Hiçbirini.

Kendimi Peçe'ye doğru fırlattım ve daha sert savaştım, ölümü reddettiğimi haykırdım, feribotçunun

beni duyabildiğim ama göremediğim azgın nehrin karşısına geçirdi. Kaybettiklerimin, başarısızlığımın, hayatta geride bıraktıklarımın gerçeğine karşı öfkelendiğimde zaman hiçbir şeye dönüşmedi.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Böyle bir şey olamaz.

"Darius?"

O sesi duyduğumda kanım dondu; o da buradaysa neler olmuş olabileceğini fark ettiğimde sesin yumuşak, nazik kucaklaması adımı sardı.

Dönmek istemedim, ona bakıp bu tarifsiz gerçeği doğrulamak istemedim çünkü eğer ikimiz de burada olsaydık, yaşayanlar diyarından ayrılışım Roxy'nin hayatından çok daha fazlasını mahvedecekti.

Elini omzuma koydu ve varlığının bana yakın olduğunu fark ettiğimde neredeyse kırılacaktım, bir zamanlar unutmama izin verdiğim anılar yeniden su yüzüne çıktı. Çocukken beni kollarına aldığını, yatağımdaki çarşafların altına girdiğini ve karanlıkta bana hikâyeler fısıldadığını hatırladım. Onun kollarında kıvrıldığımı ve o çarşafların altında kendimi güvende hissettiğimi hatırladım, babamın varlığında bile tam olarak anlayamadığım korkudan uzak bir dünya.

"Anne?" Nefes aldım, sesim çatlıyordu, kendimi dönmeye, bana bakarken yaşlarla dolu gözlerinin derinliklerine bakmaya zorladım.

Elini çeneme götürdü, ölümüm karşısında gözyaşları sel olup aktı, kendi ölümü onun için bir şey ifade etmiyor gibiydi ve ben sadece onun gözümün önünde paramparça oluşunu izlemek zorunda kaldım. Benim güzel, cesur annem, hayatını yeniden mahveden canavar tarafından parçalanmıştı.

"Uğruna yaşayacak çok şeyin vardı," diye fısıldadı ve bir şekilde ne demek istediğini anladım, sanki anıları benim için kendi kafamın içinde canlanıyordu, zihninin kapılarını bana açarken aramızda paylaşıyordu.

Yanımda Xavier ile Acrux Malikânesi'nde koşuyor, onun tombul elini tutarken kıkırdıyor ve oyunumuzda ondan saklanacak bir yer arıyorduk. Yıllar geçtikçe büyüyor, Lionel'ın beni istediği yaratığa dönüştürmek için dövüp acımasızca dövmesini izlerken, geride durmaya zorlandığında yaşadığı sevgi, gurur ve acıyı hissediyordum. Ve başarabileceğinden korkuyordu.

Roxy ile kendimi gördüm, dikkat etmediğimde bana nasıl baktığını, bazen duvarlarının çatlamasına nasıl izin verdiğini ve bana duyduğu sevginin nasıl ortaya çıktığını gördüm. Annemin Yıldız Geçidi olduğumuzu öğrendiğinde yaşadığı kalp kırıklığını gördüm, babama duyduğu bitmek bilmeyen nefreti ve onun bana nelere mal olduğunu hissettim. Sonra her şeye rağmen yıldızlara meydan okuduğumuzda patlayan sevincini hissettim. Beni babama karşı dönerken izlerken yaşadığı gururu, beni savaş alanında süzülürken gördüğünde onu tüketen sevgiyi hissettim.

Bana olan sevgisi sonsuzdu, sadece Xavier'e olan sevgisiyle eşleşiyordu. Xavier geride bırakılmıştı, şimdi ikimizden biri olmadan yapayalnızdı, bu gerçeği kabullenmeye dayanamıyordum.

"Nasıl?" Kafamın içinde çınlayan diğer sorulardan hiçbirisiyle yüzleşemeyerek dişlerimi sıktım.

"Xavier yaralanmıştı," diye nefes aldı. "Kaçıyordu, diğer asilerle birlikte savaştan kaçıyordu ve birinin onlar için yolu açık tutması gerekiyordu. Hammy ve ben... sihrimizin her damlasını geri çekilmeyi olabildiğince uzun süre korumak için vermeyi seçtik."

Onun sözleri üzerine başımı kaldırdım, Hamish'i onun ötesinde buldum, eli omzundaydı, gözlerinde mutlak bir kalp kırıklığıyla bana bakarken ölümün parıltısı ona da yapışmıştı.

Tıpkı benim gibi onlar da ölürken yeniden giydirilmişlerdi, annem ayaklarına kadar inen ve onu teselli etmeye gelmiş bir melek gibi gösteren parıldayan gümüş bir elbise giymişti.

Hamish de benim gibi giyinmişti, omuzlarında altın bir pelerinle dinlenmeye çekilmiş bir savaşçıydı.

"O iğrenç pisliğin sevgili çocuklarımızı takip etmesini engellemek için tüm gücümüzü kullandık," diye yemin etti. "Xavier ve Geraldine'in hayatta kalma şansı olsun diye her şeyimizi verdik."

"Ve kaçtılar mı?" Etrafımıza bakındım, giderek daha fazla insan görüyordum ama yakınlarda tanıdığım kimse yoktu. Etrafımızdaki manzara altın sarısı bir pusla kaplıydı, binalar ve dağlar bu pusun içinden görünüyordu ama ölümün uçurumunda asılı kalırken odaklanmamı sağlayacak kadar önemli hiçbir şey yoktu.

"Evet," diye onayladı Hamish ve annem başını salladı, beni de burada görmekten duyduğu üzüntüyü bastırmaya çalışırken başparmağı yanağımda geziniyordu.

"Savaşacak hiçbir şeyimiz kalmayana kadar elimizdeki her şeyi verdik," diye yemin etti bana. "Lionel geldiğinde elimizde sadece Emirlerimiz vardı ama biliyorduk ki... onunla ve onun peşinden şekil değiştirmiş halleriyle gelenlerle baş edemeyeceğimizi biliyorduk."

"Onunla son nefesime kadar savaşırdım," diye hırladı Hamish şiddetle. "Ama bir daha benim tatlı Kitty'mi kendine alması riskini göze alamazdım."

Yaptıkları seçimi, üstlendikleri fedakârlığı anlayarak bu sözler karşısında yıkıldım. Çünkü haklıydılar, babam yapabilseydi onu alırdı. Onu alır, cezalandırır ve ölümle rahatlamasına izin vermeden önce her türlü dehşeti yaşatırdı.

"Teşekkür ederim," diye soludum, göğsüm duygularla titrerken Hamish'e uzandım ve ikisini de kollarıma aldım, onları yakın tuttum ve ikisinin de onun tarafından bir daha asla incitilemeyeceği gerçeğinde küçük bir teselli buldum.

Annemin ince bedeni benim ve Hamish'in yanında cüce kalıyordu ve onun gözyaşlarının göğsüme düştüğünü, parmaklarının gömleğimin kumaşına dolandığını hissettiğimde boğazımdaki kalın yumruyu yuttum.

"Burada olmamalısın," diye hıçkırdı ve başımı sallayıp onaylarken kendi başarısızlığımın ağırlığı beni ezdi, gözlerim Hamish'inkilerle başının üzerinde buluştu.

"Kraliçen bu kayıptan dolayı çok acı çekecek, oğlum," dedi ve beni teselli etmeye çalışırken koluma sertçe vurdu, kendi dünyadan ayrılışının acısının üzerine çöktüğünü hissediyordu. "Kader bugün gerçekten de acımasız davrandı."

Göğsümde bir şey sıkıştı, benim adıma Hamish'e yapışan gerçek keder hissi beni ezdi. Benim için, ölümüm ve bunun sevdiklerime vereceği acı için üzülyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı ama yine de bana başarısızmışım gibi bakmıyordu.

"Buraya geldiğimde savaşı tekrar izledim ve seni babanla dövüşürken gördüm," dedi kabaca. "Her şeyi gördüm ve ben... sen kazanmalıydın. Kader o anda kötü bir şeydi ve yıldızların seni hayattan ve sevgili kraliçenin sevgisinden almayı uygun gördüklerinde ne düşündüklerini anlayamıyorum. Katlandığınız cesur ve onurlu bir fedakârlıktı ve anlamsız değildi. Xavier senin sayende yaşıyor. Ve onun dışında daha pek çok kişi, işler tersine döndüğünde savaştan kaçmayı başardı, onlara kaçmaları için tanıdığın zamanı en iyi şekilde değerlendirerek başka bir gün savaşmaya hazır hale geldiler. Sahip olduğunuz her şeyi verdiniz."

"Ama yeterli değildi," diye cevap verdim, kelimelerimin içi boştu, boştu, bu kadere başka bir sonuç için içimdeki bitmeyen ihtiyaç dayanabileceğimden daha fazlaydı.

"Asla yeterli olmadığını düşünme," diye homurdandı Hamish, beni kavrayışı sıkılaştı ve çenemi avucunun içine alarak bakışlarını benimkilerle kilitledi, sanki doğrudan ruhuma bakıyordu. "Sahip olduğun her şeyle, korkusuzca ve korkusuzca savaştın, kendini tamamen bir savaşa verdin."

dünyayı düzeltebilirdin. Sevgi ve adalet için savaştın ve kazanmalıydın. Seninle sonsuz gurur duyuyorum, sevgili oğlum. Kendini kanıtladığın adamla sonsuz, mutlak bir gurur duyuyorum."

Bu açıklama karşısında sözcükler beni terk etti, göğsümün sertleşmiş çeliğinin içindeki bir şey bu sözlerle bana sunduğu saf dürüstlük karşısında çöktü. Beni doğuran adam bir kez olsun benimle bu şekilde gurur duymamıştı. Benim herhangi bir başarımla gurur duyması tamamen kendi egosunun bir yansımasıydı, bende gördüğü herhangi bir yeteneği sadece kendi başarısı olarak iddia etmişti.

Lionel Acrux benim nasıl bir adam olduğumu ya da ne tür bir onura sahip olduğumu hiçbir zaman umursamamıştı; beni sadece kendi başarılarının bir uzantısı, kendi özsaygısını güçlendirmek için kullanabileceği bir kukla olarak görmüştü. Ve eğer benimle gurur duymuş olsaydı bile, Hamish Grus'un açıklamasından sonra yaşadığım duygulara benzer bir şeyi asla hissetmeyeceğim artık çok açıktı. Bana tanımaya, takip etmeye değer bir adam olduğumu, ismimden ya da sahip olabileceğim herhangi bir unvandan çok daha önemli bir şey olduğumu hissettirdi.

"Roxanya Vega, teklif edildiğinde başını reddetmekte haklıydı," diye ekledi annem. "Çünkü bu, kendini bulman, her zaman olabileceğini bildiğim adam olman için ihtiyacın olan itici güçtü. Onun sevgisine layık olduğunu kanıtlamak için yola çıktın ama bunu yapmak için gereken şeyi bulduğunda çok daha fazlası oldun. Seni kollarıma aldığım ilk andan itibaren seninle gurur duydum, ama kaderine adım atışını izlediğim için de onur duyuyorum."

Annem ve kısa ve saf bir aşk yaşadığı adam arasında kalarak paramparça oldum. Yapamadığım her şey, kaybettiğim her şey ve savaş alanında o anın ötesinde beni bekleyen tüm hayat için onların arasında parçalandım.

Kader, hepimizi hayatın kucağından çalan kötü bir metrestir ve ben tüm bu adaletsizliğe karşı dişlerimi sıkarak kendimi parçalamaya izin verdim.

Hayatımı adadığım kadının gücünün, ölümün ötesinde, burada bile hissedilebilecek bir vahşetle kırbaçlandığını hissettiğimde nefesim kesildi.

Annemi ve Hamish'i serbest bırakırken onu görmeyi umarak başımı kaldırdım, onun yerine sadece ağzından dökülen kelimeleri duydum, bu kelimelerin saf, inkar edilemez gücü tüm dünyayı titretti.

"Bunun için gökleri parçalayacağım," diye hırladı Roxanya Vega, gerçek bir kraliçenin laneti göklere yayılıyor ve onları inancıyla puanlıyordu. "Bunun için dünyanızı paramparça edeceğim ve kaderinizi lanet yumruklarınızdan kan, ateş ve intikamla söküp alacağım," diye bağırdı yıldızlara, gücü altındaki zemini titretti, daha önce hiç hissetmediğim bir büyü, yıldızları not almaya zorlarken alemler arasında yolunu yaktı. "Hayatım üzerine, seni lanetliyorum. Onun hayatı üzerine, seni lanetliyorum. Ve kaderimiz için, senin sonunu getireceğim!"

Peçe'den fışkıran güç beni dizlerimin üzerine çökertti ve ben de yüzümü göklere doğru çevirdim, dudaklarımda bir hırıltı, onun lanetine katıldım ve kendi yeminimi ettim.

Eğer o kaderimizi reddederse, ben de reddederdim. Bana kalan güçle savaşır ve bu adaletsizliğe bir son vermek için elimden gelen her şeyi kullanırdım. Ruhlarımızı bir kez daha birleştirmenin bir yolu varsa, bunu yapmak için her şeyimi verirdim.

Sadece o vardı.

Biriciğim, tekim, karım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bilgi Odası'ndaki büyük küreyi çevreleyen altın korkuluklara tutunmuş, Roxanya'yı izliyordum.

Diğer kızım daha önce benzerini hiç görmediğim kadar karanlık bir lanete bağlı olarak dağlara kaçarken, gerçek aşkını bir savaş alanında kaybetti.

"Merissa," diye mırıldandım. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

Karımın eli benimkine dolandı, kederli bir hıçkırık onu terk ederken parmaklarımız birbirine dolandı. Artık burada Görme yeteneğine sahip değildi, o güçler ölümlülüğün rüzgarına savrulmuştu. Bu ebedi ölüm sarayında, dünyanın gözlemcilerinden biraz daha fazlasıydık. Artık savaşlarda savaşmama ya da kaderin akışını değiştirmeme izin verilmiyordu ama bunun peşini bırakamazdım.

Bu odada, aynı dev küreyi izleyen, yaşayan Fae'leri yıldızların gözünden gören, kaderlerinin bir ekrandaki gösteri gibi oynandığına tanık olan pek çok ruh vardı. Buradan hiç ayrılmayanlar, özünde bir oditoryumdan biraz daha fazlası olan bu dairesel odanın yaldızlı koltuklarından birine oturmak için sürünenler vardı

yaşayanlar için. Tüneklerini hiç terk etmeyenler yaşayanlar tarafından büyülendiler, kaybettikleri her şey tarafından yok edildiler. Kendilerinin kabukları haline gelene kadar izlediler, Fae olarak zar zor ayırt edilebildiler, bedenleri titreyen gölgelerden başka bir şey değildi, ama gözleri.... o sürekli izleyen, asla yanıp sönmeyen gözleri kaldı. Onlara kalıntılar diyorduk. Türlerinin çoğu Ebedi Saray'daki kendi odalarının mahremiyetinden yaşayanları izledi ve kimse gittiklerini bile anlamadan yok olup gittiler. Öteye açılan kapı, hiç şüphesiz, neredeyse tamamen kaybolduklarında, sessiz menteşeleri sallanarak açıldığında, onları kucağına çağırarak bir unutulmuş vaadiyle onlara yaklaştı.

Fae'lerin o kapıdan geçip, ötesinde vaat edilen sözde sığınak ve teselliye ulaşmalarını izlemiştim; her biri ölümlerinden memnun ve geride bıraktıkları hayatlarıyla barışıktı. Ama yaşayanlarla bağları benimki kadar güçlü olanlar için, sonsuzluğun kucağına geçmek bir seçenek değildi.

Bazı ruhların ölümün içindeki kendi kişisel mabetlerinin mahremiyetinde kalmak yerine burada kalmalarının nedeninin bu olduğunu varsayıyordum. Bilgi Odası herkese açıktı, yani kapı onlara orada bulunabilecek herhangi birinin önünde yaklaşmak zorundaydı, bu da onlara cazibesine direnmek için daha iyi bir şans veriyordu. Hayatta bir şeye tutundukları sürece, yüz hatları bulanıklaşsa ve bir zamanlar kim olduklarını unutsalar bile bu ebedi saraya tutunmaya devam edebilirlerdi.

"Kaderi değiştiremeyiz," dedi Merissa, kederi güzel yüz hatlarını keserek. Koyu bronz teni bu yerde neredeyse parlıyordu ve abanoz saçları yıldız ışığı gibi parlıyordu. Karım hayattayken bir hayaldi ve ölüm bu güzelliği ölümsüzleştirdi, yıldızlar ona her zaman yakın görünüyordular, sanki ebedi çatılarının altındaki değerli varlıklarımış gibi. Yine de onlar bile onun üzerinde benimkinden daha derin bir hak iddia edemezlerdi. Ona istedikleri kadar hayran olabilirlerdi.

Ama onlar sadece onun bakıcısı olarak seçtiği kralı kıskanabilirlerdi.

Onun sözlerini kabul ettim, buradan çıkmayı, hayata dönmeyi ve tüm bunlara neden olan adamı yok etmeyi daha önce hiç olmadığı kadar çok istiyordum. Lionel Acrux ailemin ve diğer pek çok kişinin hayatındaki acının kaynağıydı. Keşke bunu daha önce görebilseydim, hala yeryüzünde hüküm sürerken onu durdurabilseydim...

Küre, sise bulanmış bir su havuzu gibi kıvrılan ve değişen büyük bir gümüşü ışık topuydu. Yıldızların gücünü, ölümden kalan bizlere yaşayanların dünyasında neler olup bittiğini göstermek için kullanıyordu. Muazzamdı, Bilgi Odası'nın merkezini kaplıyordu, burası adeta bir amfiteatro gibiydi, sayısız yaldızlı koltuk küreyi çevreliyor ve her tarafından yükseliyordu. Onu seyreden her ruh, kalbinin arzusunu aynı anda görebiliyordu. Altın kemerler tepeden aşağı süzülüyor, koltuklarda oturanları korumak için aralarına büyük tenteler asılıyordu, ancak kürenin tam üzerinde, çatıdaki bir delik yıldızların parıldayan güç topuna bakmasına izin veriyordu. Gökyüzü her zaman karanlık, yıldızlar ise parlaktı ve güçleri her daim üzerimizde yankılanıyordu.

Peçe, savaşta yıpranmış pek çok ruhun aynı anda içinden dökülmesinin gücüyle uğuldadı ve başımı eğdim, ne olacağını biliyordum. Catalina ve Hamish'in Lionel'a karşı son direnişlerini izlemiştik ve şimdi uzun yıllar ayrı kaldıktan sonra onları selamlama zamanı gelmişti. Ölümlerinde özgürlük vardı ve bu boşuna değildi, o kadarını görmüştüm ama yine de daha fazla arkadaşımın öldüğünü bilmek bana acı veriyordu.

Onlarla yüzleşebilirdim. Bununla başa çıkabilirdim ama bu şekilde hareket eden diğer adamı karşılamaya dayanamazdım. Kızımın birlikte yaşayanlar âleminde kalması, ona bağlı olması, onu koruması ve sevmesi gereken kişi.

"Yıldızların kalbinde hiç adalet kalmadı mı?" Azriel Orion'un keskin sesi dikkatimi sol tarafıma çekti; koyu renk saçları her zamanki gibi dağınık, alnında endişe çizgileri belirmiş bir halde durmuş gerçekliği izliyordu. Küreye uzandı, titreyen parmakları sıkıca yumruğa dönüştü, kendi kederi de güçlüydü.

Odalarımızda hepimizin sevdiklerimizi ve geride bıraktıklarımızı görebileceğimiz bir pencere vardı ama burada daha fazlasını görebiliyor, görüş alanımızı genişleterek bir savaş gibi her şeyi kapsayan bir şeyi izleyebiliyorduk. Bu yüzden burada toplanmıştık. Burada çocuklarımızın öncülük ettiği isyanın yıkılışını ve Lionel Acrux'un hakkı olmadığı halde bir kez daha zafer kazanışını izlemiştik.

Elimi Azriel'in omzuna bastırarak dikkatini bana çektim.

"Büyük kürede ne gördün?" Yükünü biraz hafifletebileceği umuduyla onunla paylaşmak isteyerek sordum. Aynı anda o kadar çok şey oluyordu ki, kendi çocuklarımin kaderlerinden başka bir şeyi takip etmek imkânsızdı.

"Lavinia Lance'i rehin aldı. Gwendalina'nın lanetinin bedeli olarak ona kendini teklif etti," sesi çatallaştı. "Bunun üzerine bir Ölüm Bağlantısı yaptı, Hail." Gözlerinde gurur, ama en çok da korku parlıyordu ve ağır bir iç çekiş beni terk etti.

Zihnim bu yeni gerçeği gözden geçirdi. Oğlunun yaptığı bu teklifte umut vardı, Gwendalina'nın lanetinin bağlarından kurtulması için bir şans vardı ve Azriel'in oğluna duyduğum minnettarlık göğsümden kuvvetle döküldü.

Azriel'in kızı Clara onun hemen ötesinde duruyordu, bakışları hâlâ küreye kilitlenmişti. Elbisesi gümüş rengi ve dökümlüydü, gözleri bilgi küresinin içinde dönen ışıltıyı yansıtıırken parlıyordu. Gerçekten öldüğü yaştan biraz daha genç görünüyordu, kahverengi saçları kulaklarına kadar kesilmişti ve çilleri burnunu tozluyordu

sanki yakın zamanda güneşin öpücüğünü görmüş gibi görünüyorlardı.

Azriel'in kolunu sıktım. "Oğlunuzun sevgisi sınır tanımıyor ve kızım için ölebileceğini çok iyi biliyorum. Ama o aptal değil. Görünürde hiçbir umut yokken böyle şartlar öne sürmez."

Azriel kalın bir sesle yutkundu ve yüz hatlarına sıkıntısı sinmiş bir şekilde bana başını salladı.

"Baba," diye mırıldandı Clara, küreden uzaklaşıp yüzünü Azriel'in göğsüne bastırarak. "Ona işkence edecek."

Azriel onu sıkıca tuttu ve ben de gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzülürken tekrar kürenin sunduklarında kaybolan Merissa'ya döndüm. Onu o halde görmek atmayan kalbime bir bıçak daha saplamak demekti ve öfke içimde kök saldı, yakıcı bir güneşin altında büyüyen sarmaşık gibi göğsümden yukarı tırmandı. Uzun zaman önce ölmüş olabilirdim ama gazabım Fae aleminde olduğu kadar sağlam bir şeydi.

"Bu kadere katlanmayacağım," diye hırlayarak Merissa'ya yaklaştım. "Sen onlara göz kulak olmaya devam et, ben yıldızlara gideceğim."

Küreye sırtımı döndüm ve yüzümü süsleyen düşmanlıkla kemerli kapılara doğru ilerledim.

"Selam," diye seslendi Merissa arkamdan, sesi o kadar keder doluydu ki kendimi dizginlememden geriye kalanları da kırdı. "Onlarla pazarlık yap. Çocuklarımızı yıldızların lanetinden kurtarmak için her şeyi teklif edeceğim."

"Elbette aşkım," diye cevap verdim, sonra kapıları iterek açtım ve kıvılcım saçan auramın şiddetinden birkaç ruhun tökezlemesine neden oldum.

Merissa onun istediğini yapacağımı çok iyi biliyordu ama Clydinius'un kızlarımızın üzerine koyduğu laneti bozmak için yıldızlara bir şeyler sunmayı sayısız kez denemiştik. Düşmüş yıldız, uzun zaman önce göklerden yuvarlandığında doğru yolu izlememiş, eski yasaları çarpıtmış ve kaderi değiştirmiş bir yaratıktı. Clydinius'un gücünü serbest bırakmalıydı.

kadim yıldızlar tarafından kararlaştırıldığı gibi son bir hediye olarak dünyaya sunmaktı. Bunun yerine, Clydinius doğayı engellemiş ve doğru yolun dengesini bozmuş, atama sunduğu anlaşma ile nesiller boyu ailemin üzerine bir lanet salmıştı.

Tutulmayan söz hayattayken benimle o kadar derinden alay etmişti ki, şimdi ölümden de alay etmeye devam ediyordu. Gerçeğini biliyordum. Bu, öbür dünyada algıladığım ikinci gerçektir; ölümümün önce olan her şeyin anılarını bulup Ebedi Saray'daki odamın sığınağından izliyordum; ilki Lionel'in zihnim üzerindeki Karanlık Baskısı'ydı.

O korkunç günün acısı hâlâ içimde derinlerde yatıyordu ve Lionel'in ruhu kaostan ebedi tarlalarına geçene, Harrowed Kapısı'ndan fırlatılana ya da oraya giden azgın nehre atılana kadar dineceğine inanmıyordum. Orada onu sadece acı bekliyordu.

Bunu hak ediyordu ama çok daha fazlasını hak ediyordu. Onu Peçe'nin sınırından kendim geçirecek, son yolunda ona eşlik edecek ve Crucia dedikleri kişinin ayaklarının dibine yatıracaktım. Tüm zamanlar boyunca kötülerin ruhlarına akıl almaz eziyetler çektirmek için yıldızların kendileri tarafından tasarlanmış bir ölüm varlığı. Bu yaratık ıstırabın kendisinden dövülmüş kılıçlara sahipti, bir Fae'nin özünü parçalayabilir ve onları sonsuz acıya bağlayabilirdi.

Ancak o zaman ruhum huzur bulacaktı.

Peçe'nin manzarası boyunca ilerledim, sarayın ötesinde, yukarıdaki güneşin altın ışıltısıyla yıkanan pitoresk vadide volta attım. Ebedi Saray'ın doğusunda bir kule uzanıyordu, gölgesi uzun ve bakışları daimiydi. Yıldız ışığının duvarların içinde yaşadığı ve ay ışınlarının süslü zeminde canlı yaratıklar gibi dans ettiği Yıldızlar Kulesi. Yıldızların fısıltısı, camsız pencerelerinden süzülen rüzgârda taşınıyor, kaderin tadı havayı renklendiriyordu.

Kuleye açılan taş kemerli geçide ulaştığımda duraksamadım ve çok az Fae'nin adım atmaya cesaret edebildiği merdiven boşluğuna adım attım, sonsuza kadar yükselen sarmal merdivenleri tırmandım, yapı en saf güneş ışığı kadar beyazdı ve bakmak neredeyse kör ediciydi.

Kader Salonları'nın girişine yaklaştıkça yukarıdaki varlıkların gücü üzerime baskı yapıyordu. Oraya girmeme izin verilmeyecekti ama yaşayanların kralı öbür dünyada hâlâ kral olarak hüküm sürüyordu. Hiçbir anlamı olmasa bile beni dinliyorlardı, ama en azından beni duyuyorlardı. Ve bugün, bundan daha fazlasını yapacaklardı, bundan emindim.

Merdivenin tepesinde ağırlıksız bir şekilde duran kapıya ulaştım, altında ve üstünde hiçbir şey yoktu. Yıldızlar arasındaki ışık yokluğu gibi karanlık bir şeyden yapılmış basit bir kapıydı ve etrafındaki boşluk sisliydi, garip bulutlar parlak, ısıltılı bir ışıktan yapılmıştı.

Elimi ona bastırdım, havadaki güçler beni geri çekmeye, bu ihtiyacımdan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Peçe'de tüm istekler kaybolur, geldiğimde bana böyle söylemişlerdi. Sonunda hiçbir şey istemeyecektim, çünkü ya her şeye sahip olacak, huzur bulacak ve yoluma devam edecektim ya da bir kalıntı olacaktım. Sürekli izleyen gözleriyle, yaşayanlara tutunan ve gerçek ölümü kavrayamayan o kayıp ruhlardan biri. Yıldızlar bize sık sık teselli aramamızı, kabullenmeyi bulmamızı, uyumu kucaklamamızı söylerdi. O zaman gerçekten dinlenebilirdik. Kader Kapısı'nın çağrısını hissedecek ve o kapıdan geçerek mutluluğa yürüyecektik.

Benim için dinlenmek yoktu ve kendi adını unutan o parçalanmış varlıklardan biri olmayacaktım. Hail Vega olarak kalacak ve sonsuza kadar karımın yanında duracaktım. Ama kızlarım tehlikedeyken ve Lionel Acrux hala dünyada yürürken, onların acılarından her zaman etkilenecektim ve ailem tehlikedeyken yıldızların kaprislerine boyun eğmeyecektim.

"Açın şu kapıyı," diye emrettim, sesim bir hükümdarın tüm inancıyla havada çınliyordu. Ben gücün vücut bulmuş haliydim ve bugün beni dışarıda tutamayacaklardı. Beni ve taleplerimi duyacaklardı ve onlara da cevap vereceklerdi.

"Alevlerin babası," diye konuştular ama lanet kapıyı açmadılar. "Ne aradığınızı biliyoruz. Ama kader bizim elimizde değil."

"Siz yıldızsınız!" Ben gürledim. "Eğer seninle değilse, o zaman ne değer var? Sahte altından başka bir şey değil misiniz? Özünüzde gerçek bir değer olmadan güzelce parıldıyor musunuz?"

"Müdahale edemeyeceğimizi çok iyi biliyorsunuz. Clydinius onların kaderlerini avucunun içinde tutuyor."

"O sadece bir yıldız!" Kükredim, sesim bu kapının etrafındaki garip bulutlarda yankılandı. "Nasıl olur da kardeşlerinden sadece birini alt edecek güce sahip olamazsın? Eğer bunu yapamıyorsan, gerçekten hangi büyüklüğe sahipsin?"

"Bir yıldız bir kez düştü mü, artık bizim müdahalemizin ötesindedir. Canlılar âleminde yatan her şey bizim gücümüzden etkilenebilir, onun tarafından yönetilemez."

"O zaman kardeşini yok etmek için oraya başka bir yıldız gönder," diye emrettim.

"Clydinius eski kanunları çiğnedi. Düştüğümüzde, gücümüzü serbest bırakmalıyız. Başka hiçbir yıldız onun yaptığını yapmaya ve Köken'e meydan okumaya cesaret edemez. Şimdiden büyük bir dengesizliğe yol açtı. Kaos daha fazla kaosla düzeltilemez. Şimdi dinlen, ebediyetin muhteşem ruhu, bu senin savaşın değil."

"Bu benim kızlarımın kavgası, o yüzden benim kavgam," diye hırladım.

"Bu senin kavgan değil," diye tekrarladılar ve varlıklarının beni cevapsız ve çözümsüz bırakarak geri çekildiğini hissettim.

Ama işim bitmeye yakın bile değildi. Kızlarıma, çocuklarıma haber göndermenin bir yolunu bulacak ve onlara tutulmayan sözün ne olduğunu anlatacaktım. Dünyalar arasındaki engelleri nasıl aşacağımı öğrenecek ve yıldızların onlardan saklamaya devam ettiği gerçeği onlara

sunacaktım.

Eğer yıldızlar gerçekten denge istiyor olsalardı, çocuklarıma sözün doğrusunu söylerlerdi, böylece sözlerini tutabilirlerdi. Ama yıldızların neden çekindiğini biliyordum; bir keresinde onları bu konuda sorguladığımda bunu hissetmişim. Görünüşe göre yıldızlar bile korkuyu hissedebiliyordu. Ve istedikleri son şey Roxanya ve Gwendalina'nın Clydinius'u Fae formuna yükseltmeyi seçmeleri idi, o zaman sahip olabileceği güç hayal edilemez bir dehşet olurdu. Ama yıldızlar başka bir yol olmadığını doğrulamıştı. Bu yüzden bu gerçeği çocuklarıma anlatmaları için onları zorlamayı kendime görev edindim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Darius

Burası sürekli değişiyordu; bir şarkı, en ufak bir soru işaretinde rüzgâra cevaplar fısıldıyordu. aklımdan geçti.

Annemle Hamish'in kucağında bir oradaydım, bir buradaydım, arada bir yerdeydim ama yıldız ışığı ve karanlıktan oluşan bir denizde savruluyormuşum gibi hissettiren bir çekişle kendimi, ölüm beni benden çalmadan önce kalbimin son öfkeli atışlarını hissettiğim o yamaçta buldum.

Kaderin beni neden buraya getirdiği hemen anlaşılıyordu; Roxy'nin yıldızlar üzerindeki lanetinin gücü, dünyayı sarsan keder anında beni ona çağırmıştı.

Onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm, kanatları üzerinde bir koza oluştururken kendi bedenim onun altındaki toprağa yayıldı.

Kendimi orada görmenin şoku beni yıkmak için fazlasıyla yeterli olmalıydı ama Roxy'nin morarmış ve kanlar içindeki vücudunun her santimini kaplayan mutlak yıkım beni mahvetti.

Oradaydım ama değildim. Siyah saçlarının dallarını kaldıran rüzgar, ben yanında kalırken bana hiçbir şey yapmadı.

O, özü olmayan bir hayaletti. Aşağıya bakmak zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu; burada bana ait hiçbir şey yoktu. Bunu gözlemliyordum, yaşamıyordum. Kederi ve bana olan ihtiyacı, bu sefil parçamı ona geri çağırmış olmalıydı ve ayrılığımızdaki acım, zorunlu yüzleşmeyle sadece katlandı.

"Buradayım," dedim koluna uzanarak, ama ne sözlerim ne de dokunuşum Perde'yi geçip onu görebildi. Buradaydım ama değildim.

Roxy, bir zamanlar bana aitmiş gibi görünen bedenin kan lekeli göğsünde yüzükoyun yatıyordu, tüm varlığı titriyordu ve gözyaşı lekeleri yanaklarındaki kiri oyuyordu.

Avucundaki sivri kesiği gördüğümde nefesimi içime çektim ve bunun benim için ettiği yeminin bilgisi olduğunu anladım. Bu söz, diyarların temellerine kadar yayılmıştı.

Artık üzerimizde gözler vardı. Nefeslerini tutmuş, izleyen, bekleyen, merak eden yaratıklara ait her şeyi gören, her şeyi bilen gözler...

Yine de merak etmeme gerek yoktu. Güzel, kırık dökük, savaşçı karım benim için bir sır değildi. Söylediği o sözler gerçekte ve amaçla doluydu, gücü kaderin dokusunda dalgalanmalar yaratıyordu. Kader değişiyordu, belirsizlik hüküm sürüyordu ve ben Peçe'nin ötesinden elimden gelen her şekilde savaşmaya hazır olacaktım.

Ona doğru yaklaştım, dizlerim onunkilerin yanında toprağa gömüldü ama yine de hissedemiyordum, onu saran ruh ezici kederden başka bir şey hissedemiyordum. Burada hiçbir şey yapamadım, onu herhangi bir şekilde rahatlatamadım, ona asla gerçekten gitmeyeceğimi gösteremedim.

"Buradayım, Roxy," diye daha güçlü bir şekilde homurdandım, parmaklarımı saçlarında gezdirmek için uzandım, ama dokunuşum hiçbir şeyle karşılaşmadı ve bana doğru göz kırpmadı bile.

Onun benim için paramparça oluşunu izlemek zorunda kaldığımda acı kalbimin parçalarını parçaladı, sessizliği içimi kemiren ve onun için kanımı akıtan bu delici, ruh yok edici şey, o sadece boş bedenimin üzerinde yatarken, dünyanın kaderimiz hakkındaki fikrini değiştirmesini diledi.

Bakışlarım beni onun dünyasından çalan hançere kaydı, üzerindeki onun ve benim kanımın karışımı o kadar eski bir güçle uğulduyordu ki sanki hava ondan geri tepmeye çalışıyordu. O kan üzerine ettiği yeminde bir tehdit vardı; karanlık bir vaat, etrafımızda ve ötemizde var olan her şeyin dokusuna sarmalanmıştı.

Kendi avucuna açtığı yaradan hâlâ kan akıyordu, ben sadece izlemek zorunda kalırken onun acısı bana acı çektiriyordu.

Güç içimde kaynıyordu, derin ve bitmeyen bir kuyu alevlerimin ve buzumun derinliklerinden çok daha fazlasıyla karışıyordu. Büyümde ölüme geçmeden önce hiç fark etmediğim bir saflık vardı. Ama şimdi fark ettiğime göre, zihnimin köşelerine fısıldanan bir şarkı gibiydi.

Ona geri dönmeliydim, ona geri dönmeli ve onu kollarıma çekmeliydim, onu içten içe yok ettiğini görebildiğim o en güçlü acıyı kovmalıydım.

"Buradayım Roxy," diye ısrar ettim, ayağa kalkarken artık daha yüksek sesle, içimde yükselen o güç, çalkalanıyor, kükrüyor ve bu kaderden bir çıkış yolu için yalvarıyordu.

Ona doğru uzandım, etrafımdaki hava bu güçle uğuldarken tüm varlığım bu gücü yayıyordu, beni çevreleyen ölüm duvarlarına karşı yankılanan bir büyü çınlaması, gücü bükülürken havada yankılanan bir kükreme ve sahip olduğum her şeyi bu yolda savaşmak için attım.

Biri adımı seslenmeye başladı, dudaklarındaki çaresiz yakarış parçalanmış ruhumun temellerini sarsıyordu. Ama onları ve şu anda olduğum şeyin gerçeğini görmezden geldim.

Onsuz bir yerde kalamazdım. Ona ettiğim yeminden bu kadar erken dönemezdim. O benimdi ve ben

onundu. Kaderimizde ayrı olmak yoktu. Bunu reddettim.

Roxy bedenimin soğuk çenesini avuçlarının arasına aldı ve dudaklarıma öyle acı-tatlı bir öpücük kondurdu ki ciğerlerimden nefesimi çaldı. Dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğimde gözlerim kapandı, geri çekilmeden önce gözyaşları yanaklarıma damlarken hayaletim neredeyse onu tadıyordu.

Hareketsiz bedenimdeki tutuşunu bıraktığında, onun hissi beni tamamen terk etti, bu karanlık yolda terk edildiğimde boğuk bir çığlık attım, aramızdaki boşluk çok ince ama tamamen aşılmazdı.

"Ruhun benimkine bağlı," diye soludu altındaki kıpırtısız dudaklara ve şu anda olduğum her şeyi oluşturan saf, güçlü enerji karşılık olarak kıpırdandı, kalbim ve ruhum bu sözlere onun bilebileceğinden çok daha derinden katıldığımı bilmesine ihtiyaç duyuyordu. Tüyleri diken diken oldu ve sanki bunu hissedebiliyormuş gibi omurgası dikleşti ve devam ettikçe sözleri daha da sertleşti. "Ve bizi ayırmaya çalıştıkları için göklerdeki tüm yıldızları düşürene kadar rahat etmeyeceğim."

"Evet," diye homurdandım, sahip olduğum tüm güç içimde yükseliyor, bir çıkış ihtiyacı ile alevleniyor, ona dokunma arzum etrafımdaki her şeyi titretiyordu. Kanayan eline uzandım, beni hissetmesini, onu asla gerçekten terk etmeyeceğimi bilmesini istedim.

Roxy avucundaki kesiğe baktı, onu ilk gördüğüm andan beri bizi birbirimize bağlayan o ham enerjiyi hissediyor gibiydi. Onun kanı benimkini biliyor, onun gücü benimkini istiyordu.

Parmaklarını yaranın etrafına doladı, ayağa kalkarken uzuvları titriyordu, onu ölümcül bir şekilde kavradığı çok açık olan yorgunluk ve acı, ona ulaşmak, onu kollarımda tutmak ve ona gücümü vermek için acı çekmeme neden oldu.

Roxy parçalanmış bedenime baktı ve bana olan sevgisini kalp kıran bakışlarının vahşetinde hissedebildim. Bizi ayırmaya çalışabilecek her türlü bariyerin çok ötesinde olan bu duygu, Perde'yi kolaylıkla aştı.

Benim savaşçı kraliçem. Kana ve yıkıma bulanmış bir savaş alanında ayakta kalan son kişi, yıldızların kendisinden başka hiç kimsenin öngöremeyeceği bir şeydi. Ölçülemeyecek bir trajediydi, isyanımıza vurulan darbe o kadar sertti ki bunun bir bütün olarak savaş için ne anlama geleceğinden korktum. Ancak Roxanya Vega'nın kana bulanmış savaş alanını incelerken yüzüne bir kez bakmak, bunun bir son olmadığını bana açıkça gösterdi. Bu savaş kazanılmamıştı, mücadele bitmemişti. Bu kızın hiçbir şeyden geri adım attığını görmemiştim ve burada bile, yenilginin ortasında, kocasının kanı ellerini boyarken ve tüm dünyası etrafında paramparça olurken, hala dimdik ve meydan okurcasına duruyor, dünyayı onun için gelmeye cesaretlendiriyordu.

Bir nefes onu bir buhar bulutu içinde bıraktı, yükseldi ve sonra savaş alanının yıkımını incelerken dağıldı, tenine kendi etimi karıncalandıran bir sertlik çöktü. Bu kız kalbini çevreleyen, omurgasını yaldızlayan ve dilini kenarlaştıran demirden bir duvarla doğmuştu, ama o demirin önümde çeliğ e dönüşmesini, duvarlarının aşılmaz hale gelmesini, acısının ruhunun temeli olarak kullanana kadar derinlerine batmasını izledim.

Kırılmayacaktı. Hayatının mücadelesi için kendini toparlıyordu ve ben de onun yanındaydım, onu teşvik ediyordum.

Roxy kılıcını eline aldı, avucundaki yara üzerine ettiği yeminin şerefine kanamaya devam ederken kendi kanı zaten kılıcı lekeleyen her şeye karıştı.

Bocalamasını izledim, uğruna savaştığı ve kaybettiği her şeyin ağırlığı o kadar ağır basıyordu ki, başka birinin bunun altında ezileceğini biliyordum.

Ona yaklaştım, hissetmese bile elimi kılıcı kavradığı yere koydum, ne kadar gücüm varsa ona doğru ittim, benden geriye ne kaldıysa onun hizmetine sundum.

"Bunu yapabilirsin. Sen tacı giymek için doğdun ve ne kadar ağır olursa olsun tacın ağırlığını taşıyabilirsin," diye yemin ettim ona.

Çenesi gerildi ve ben de onaylayarak homurdandım.

"Kader seni daha önce ona boyun eğmeye hiç zorlamamıştı," dedim, kelimeleri söylerken önümde hayali bir tarot destesi belirdi, Aşıklar yığının tepesinden benimle alay ediyordu, üzerlerine kan sıçramıştı, bir alev boyandıkları sert kartı yakıyordu.

Desteyi aldım ve gözleri kapanıp kararlılığı sertleşirken sevdiğim kadının önünde tuttum. İradesinin bana baskı yaptığını hissettiğimde Aşıkları bir kenara attım, ardından yenilgiyi fısıldayan Kılıç Beşlisi, sonra Ölüm kartı, Pentacles Kralı, Kılıç Kralı, Roxy'nin iradesi onları bir kenara iterken fısıldadıkları sözleri görmezden geldi, sanki bir şekilde hangi kartın çekildiğini söyleyebilirmiş gibi, sanki burada Peçenin ötesinde bile güçlerini hissedebilir ve sözlerini duymayı reddedebilirmiş gibi. Daha fazla kart ayaklarımın dibindeki çamura ve kana yuvarlandı, ta ki sonunda Savaş Arabası parmaklarımla buluşana ve ben hareketsiz kalana kadar. İntikam, savaş, zafer.

Roxy'nin dudakları bu anlama kilitlenirken gerildi, sanki desteyi karıştıran oymuş gibi, kendi kaderini seçerken tek başına iradesi istediği sonucu zorluyordu.

"Yıldızlara meydan oku," dedim şiddetle, tüm benliğimle ve sahip olduğum her şeyle bunu yapmasını istiyordum.

Bir nefes verdi ve gözlerini bir kez daha açmaya zorladı, bunu yaparken aramızdaki uçurum büyüyordu, Peçe aramızda dalgalanıyordu, orada onunla kalmak için ne kadar umutsuzca savaşıtıysam da bizi ayırıyordu.

Kılıcını kalçasından sarkan kirli, kan lekeli kınına soktu, savaş alanına bakarken çenesi yukarıdaydı, güzel yüz hatları tüm duygulardan yoksundu, ruhunu ateşleyen o ateş kaybının karşısında sönmeye yüz tutmuştu.

Etrafını saran yıkım gerçek dışıydı. Kömürleşmiş ve kararmış toprak onu çevreliyordu, Nimflerin son direnişinin korkunç gücü karşısında bir hiç haline gelmişti.

Titriyordu, vücudu tükenmişti, enerjisi tükenmişti ve kararlılığının ne kadar zayıf olduğunu görebiliyordum. Beni tüketen keder onun için daha da artmıştı; benden görebildiği tek şey yerde yatan bir cesetti. O kadar yalnızdı ki. Ve tek istediğim hala burada olduğumu, asla gerçekten gitmeyeceğimi bilmesiydi.

Bunun ona vermek için savaştığım güçle bir ilgisi olsun ya da olmasın, Roxy doğruldu. Vücudunu titreme sardı ve sağ elini yumruk yaptı, avucundaki derin kesikten parmaklarının arasına kan damlarken gözlerini savaş alanının uzak tarafına dikti ve gözlerindeki o güç sonunda daha da parladı.

"Geri döneceğim," diye mırıldandı Roxy cesedime, bu sözün neden olduğu acı beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertecekti. Bu bizim için son olamazdı. Şu andan itibaren onu sadece izlemekle lanetlenemezdim, bizi ayıran Perde'den asla geçemezdim, onu bir daha asla kollarıma alamazdım.

Roxy kanatlarını esnetti ve bir an için havalanacakmış gibi göründü, ama bunun yerine onları kovdu, Düzen formu geri çekilirken ağır bir iç çekti, onu eskisinden çok daha küçük, çok daha yalnız gösterdi.

Savaş alanında adım adım ilerledi ve ben onu takip etmeye çalışsam da ayaklarımın ağır düşüşü dirençle karşılaştı, botlarım toprağı santim santim kazıyor, ağır kelepçeler kollarımı sarıyor gibiydi.

Kaslarım sıkılaşıp beni geri çekerken, orada durmamı sağlayan tek şey irademin gücü olurken, botlarım toprağı oyarken, kaslarım tüm gücümle şişerken, içimden meydan okuyan bir kükreme çıktı.

Ama işe yaramadı.

Boğazımdan kopan son bir feryatla geri çekildim, tek aşkımın uzak figürü gözümün önünden kayboldu, omurgam sert bir yüzeye çarptı ve ona dair tüm hislerim tamamen yok oldu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Darius önümde cisimleşti, yıldızlar onu bir kez daha sürüklerken neredeyse tamamen bedenseldi.

Yaşayanların dünyası ve onu, tüm ruhların Perde'nin ötesinde bir yuva bulduğu Ebedi Saray'ın büyük salonuna bıraktı.

Bunu yapmamızdan pek hoşlanmıyorlardı, ancak kayıp ruhların geride bıraktıklarına dönmek için duydukları umutsuz özlemi tamamen kontrol etmek imkansızdı. Bu yerde kalanlar, devam etmeyi reddedenler, çekişmelerle doluydu, Fae alemi hala hiçbirimizin bırakamayacağı cevaplar, umutlar, gerçekler ve aşklar barındırıyordu.

Devasa oda etrafımızda açılıyor, ruhlar gelip gidiyor, tonozlu tavanlar kaderin döndüğü ve her şeyi değiştirdiği zaman noktalarıyla boyanıyordu. Burada detaylandırılan görüntülerden bazıları o kadar uzun zamandır unutulmuştu ki, ne zaman olduklarını veya bir zamanlar çok önemli olan o anda ne olduğunu söylemek imkansızdı. Diğerleri daha tazeydi, salon onları da kapsayacak şekilde genişliyordu, kendi hayatımdan ve çocuklarımdan hayatından anlar şimdi sayısız diğerlerinin arasında orada işaretlenmişti. Zamanın noktaları

görünüşte önemliydi, Fae'lerin ilk atalarından bugüne kadar kesintisiz bir hikaye örülmüştü.

O savaş alanında değer verdiği her şey uğruna kendini feda eden adamlarla göz göze geldiğimde kollarımı kavuşturdum. Onu tanıyordum. Onu yeterince uzun süre izlemiş, yaptığı kötü seçimleri görmüş, ruhunun inatçılığına tanık olmuştum. Ve sonuç olarak, onu sevip sevmeme konusunda hala kararsızdım.

"Selam," diye nefes aldı, ne gözlerinde boyun eğme, ne sırtını eğme, ne de eski unvanımı kullanma vardı.

"Darius," dedim sertçe.

"Roxy-" diye başladı, gözlerinde tutkuyla bana doğru ilerliyordu, ama ben bariton bir sesle onun sözünü kestim.

"Sanırım arkadaşlarının ona Tory demesini tercih ediyor." Çenesi gerildi. "Sanırım karımın neyi tercih ettiğini biliyorum.

Ve ben sıradan bir arkadaş değilim."

Göğsümden bir hırıltı yükseldi ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. Bu kavgayı yapmak için uzun zamandır beklediğimi bilmiyordu.

"Darius." Merissa'nın sesi arkamdan geldi, ses tonundan keder akıyordu. Kollarını ona dolayarak yanımdan geçti ve adam şaşkınlıkla kaskatı kesildi.

"Merissa," diye homurdandım. "Onun ne yaptığını unuttun mu?" "Sevdikleri için hayatını feda etti, bizimkiler de dahil.

çocuklar." Bana doğru döndü, bakışları ateş doluydu. "Benim gözümde kendini affettirdi."

"Teraziye dengelediğine ve onu sıfır noktasına geri döndürdüğüne inanıyorum," dedim.

"Bunun için vaktimiz yok," diye tısladı Merissa. "Çocuklarımıza yardım etmeliyiz."

"Artık onlara yardım edemeyiz," dedi Darius karanlık bir sesle. "Ölülerin kime ne faydası var?"

"Kendine daha fazla acıma, yapabileceğimiz çok şey var." Arkamı döndüğümde Catalina Acrux'nun Hamish Grus'un yanında durduğunu gördüm.

Keder kalbimin etrafını sarmıştı ve bu acının bir kısmının şu anda arkamda duran adama ait olduğunu kabul etmek istemiyordum. Ama konu bu iki asil Fae'ye gelince, bunun görülmesine izin verebilirdim.

"Hamish kekeledi, benden Merissa'ya bakarken çenesi bir açılıp bir kapanıyordu, sonra bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü. "Vega hattına selam olsun!"

Catalina şaşkınlıkla bana baktı, sonra özür dilemek için başını salladı. "Eski kocamın sana yaptıkları için beni affet. Hiç bilmiyordum, yemin ederim."

Kaşlarımı çattım, göğsümdeki gerginlik utancımı dile getiriyordu. "Sana da aynısı," dedim, bu karanlık gerçeği paylaşırken başımı biraz eğdim. İkimiz de aynı zalimin kurbanıydık, ikimiz de hayatlarımız boyunca ondan kaçamamıştık ama sanırım o benden daha fazla yaklaşımtı.

"Oğlunun zamanından önce öbür tarafa geçtiğini görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm," diye mırıldandı Merissa, Catalina'nın üzerine eğilip ona sıkıca sarılırken Catalina kalp acısıyla karışık bir hıçkırık salıverdi, gözleri omzumun üzerinden Darius'a kilitlendi.

"Beni buraya getiren benim başarısızlığımdı," dedi Darius acı acı. "Ama her halükarda zamanım çok yakında dolacaktı. En azından savaşta ölmek tercih edilirdi."

Ona dönüp baktım, omuzlarım gergindi, öfkem içime işliyordu ama lanet olsun, sözleri karşısında hissettiğim acıyı inkâr edemezdim. Yüzümdeki ifadeyi görmesine fırsat vermeden tekrar ona döndüm ve bir görev duvarının arkasına çekildim. "Bir plan yapmalıyız."

"Ne isterseniz, efendim." Hamish ayağa fırladı. "Sandaldaki bir deniz aygırı gibi hizmetinizdeyim, küreği paletime sıkıca kavradım."

"Artık kimsenin hizmetinde değilsin Hamish," dedim. "Tacım Ruhlar Sarayı'nda yatıyor ve kızlarımın ona sahip çıkmasını bekliyor."

"Hamster ayı, sen misin?!" diye cırlak bir ses hüznle karışık havayı doldurdu ve Florence Grus'un yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla bize doğru koştuğunu, açık kahverengi saçlarının bir pelerin gibi arkasından aktığını gördüm. Siyah elbisesi mor kurtboğan çiçekleriyle kaplıydı ve koşarken zıplamalarını engellemek için iri göğüslerini tutuyordu.

Hamish, Florence ona çarpmadan hemen önce, "Bekârlık düğmem bereket versin," diye soludu ve sıçrayarak iki yanağını da öptü. Florence ufacık bir kadındı, boyu bir metreyi ancak geçiyordu, Hamish ise kule gibi bir adamdı. Her ikisini de hayattayken tanımış, birbirlerine duydukları aşkın lise tutkusunun tüm vahşiliğiyle yandığını görmüş ve bu aşkın saflığına her zaman hayranlık duymuştum.

Catalina Merissa'dan ayrılarak yanaklarındaki yaşları silerken Florence'a belirsizlikle baktı.

"Ah, Hamster," diye bağırdı Florence, yüksek sesle koklayarak küçük eliyle onun elini kavradı. "Görünüşe göre bu günü bin bir yüz yıldır bekliyordum. Yine de ne bu kadar çabuk geleceğini, ne de bu kadar hınzırca senin cüsseli alnına düşeceğini asla tahmin edemezdin." Catalina'ya döndü, beni irkilten tiz bir çığlık attı, sonra onun da elini tuttu. "Yeni şafağın hanımı, seni paslı bir tekne dibinde bir balina gibi hapseden pullu kâbustan yükseldiğini gördüm. Acı çektiğin anlarda ağladım, zafer kazandığın anlarda sevindim ve sana neredeyse büyük Hamster'ım kadar derinden aşık oldum."

"Oh, wow, um..." Catalina tekrar konuşmak için ağzını açmadan önce ne diyeceğini bilemez bir halde Hamish'e baktı ama Florence devam etti.

"Eğer arkadaşlar sevgili olabilseydi, sen benim olurdun," diye hıçkırdı. "Biz Madeline'lerin en neşelisi olacağız. Ve sen Petunia'nı benim cilveleşmelerim konusunda endişelendirme. Wango sopasını salladığım günler çoktan geride kaldı ve öyle olmasaydı bile geçmişin peşinden gitmeye hiç niyetim olmazdı."

"Florry, canım," diye mırıldandı Hamish. "Kalbim bir başkasının avuçlarında ölümler diyarına gittiğim için çok özür dilerim ama aynı zamanda hiç özür dileyemem, çünkü Catalina'ya olan aşkımla bir zamanlar bizimkinin olduğu kadar gerçek ve umutsuz."

Florence başını salladı, gözyaşlarının arasından gülümseyerek Hamish'in ve Catalina'nın ellerini kendi ellerinin arasında birleştirdi ve sonra onları bırakıp geri çekildi. "Zaman bir çaydanlıktır, Hamish, hep böyle demez miydin?"

"Evet, Florry," diye mırıldandı Catalina'ya bakıp onu kendine çekmeden önce. "Gerçekten de bir taddler."

Catalina Hamish'e gülümsedi, ona olan aşkı o kadar açıktı ki havayı parlatıyordu. Gerçek, bedensel bedenlerimiz olmadan, auramız burada ruhlarımızdan daha kolay yayılıyor gibiydi. Belki de bu yüzden her şey soluk bir altın sisiyle parıldıyor gibiydi. Dünyanın etrafında böyle görünmediği bir zamanı neredeyse hiç hatırlamıyordum.

"Affet beni."

Tanıdık sese döndüğümde Azriel Orion'u gözlerinde aceleyle hepimizin arasına bakarken buldum. "Catalina - o senin oğlun. Senin diğer oğlun. Büyük bir tehlike içinde. Ölümün eşiğinde."

"Xavier," diye soludu Darius.

"Ne yapabilirim ki?" Catalina dehşet içinde Azriel'e koştu, o da arkasını dönerek bizi peşinden çağırdı.

Merissa bana doğru koştu ve elini tuttum, parmakları parmaklarımın arasında kayıyordu ve gözlerinde barındırdığı acı kalesini buldum.

"Elimizden geleni yapacağız," dedim ve boştaki elimi kaldırarak başparmağımı elmacık kemiğinin çizgisi boyunca gezdirdim.

"Sevdiğimiz başka bir insanın Peçe'den geçmesine dayanmamam," diye fısıldadı, yüz hatları sanki öyle olmamasını isteyebilecekmiş gibi inatla kısıtılmıştı. Ve karımı tanıyorsam, tam da bunu yapardı.

"Gelin," dedim ve diğerlerini takip etmek için acele ettik, Ebedi Saray'a doğru ilerledik, duvarlar yer yer zar zor hissediliyordu, ötesinde sadece parıldayan yıldızlar görünüyordu, sanki her zaman var olan bir gece gökyüzüne bir bakış gibi.

Peçe'nin içindeki ruhani manzaranın altın ışıltısına adım attık ve Azriel, Bilgi Odası'na giden kıvrımlı patikadan aşağıya doğru yol gösterdi. Taş basamakları tırmandık, sonra kemerli girişten geçtik ve hepimiz dönen küreye yaklaştık, Xavier'in içindeki kaderinin gerçekliğine bakarken Catalina'nın etrafını sardık, altın parmaklığı kavrarken parmak eklemleri beyazlaştı.

"Burası neresi?" diye nefes aldı.

Azriel dönen küreyi işaret ederek, "Sadece Xavier'i düşünün ve onu burada göreceksiniz," diye açıkladı.

Başını salladı, Darius söyleneni yaparken elini tutmak için hareket etti ve önündeki boşluk kayarak Xavier'i ortaya çıkardı.

Sırtüstü yatıyordu, yüz hatları acı içinde sıkışmış ve yüzü korkunç derecede solgundu. Geraldine dev Cerberus formuyla onun yanında durmuş, tükürüğündeki anti-toksinleri ona sunuyordu; tükürüğünün gücü o kadar şiddetliydi ki, burada, ölümler diyarında neredeyse tadını alabiliyordum. Catalina daha az görünür hale geldi, ruhu Xavier'inkine ulaşıyordu ve aniden onu parıldayan kürede görebiliyorduk, oğlunun yanında durmuş, koluna bir el koymuştu. Catalina'nın ruhuna uzandım, ona hala içimde titreşen gücü sundum ve Darius aceleyle onu takip etti, Xavier'in üzerine kendi elini koymak için alemler arasındaki boşluğa doğru kaydı.

Merissa'nın gücü benimkine katıldı, sonra Hamish'in, Florence'ın ve Azriel'in gücü onu izledi. Birlikte elimizden geleni yaptık ve dakikaların saatlere dönüşmesini izledik, zaman burada su gibiydi, bir damla diğerine akıyordu, ama sonunda Xavier'in yüz hatları daha az gerginleşti ve tenine bir renk geldi.

Catalina ve Darius bize geri döndüler ve ruhumun barındırdığı güç bu sahte bedenimin içine çekildi.

Elemental güç burada yoktu, en azından canlılar âleminde olduğu şekilde. Bizler saf enerjidik ve ruhlarımızın büyü bizden alınamazdı.

Bu odayı çevreleyen sehpa halkasına oturmak için hareket ettim, bakışlarımı parıldayan küreye yerleştirip kızlarımı ve oğlumu aramadan önce bir elimi yüzümde gezdirdim.

Önce Roxanya'yı buldum, savaşta çarpışan binlerce askere bakarken şafağın ışığı gözlerinin karanlık çukurlarını aydınlatıyordu.

"Zafer, pek çok kişinin imrendiği bir övgüdür," diye seslendi onlara. "Sonunda savaş meydanında düşmanlarımızla yüzleştığımızda birçoğumuzun sahip olmayı beklediği şey buydu ama yine de birçoğunuz bulduğunuz hissettiğiniz şey bu değil. Yenilgide ne gibi bir zafer bulunabilir ki?"

Sessizlik uzadı ve ben daha dik oturdum, kızımın sesi tüm dikkatleri topladı ve Merissa bana katılmak için hareket etti. Kocasını o savaş alanında ölü bulduğunda yıldızların üzerine yerleştirdiği lanetin gücünü hissetmiştik. Buradaki her ruh bunu hissetmişti ve ben de bu yüzden gergindim.

Yaşayan bir ruhun, alemler arasındaki boşluğu güçleriyle bu şekilde etkilediğini hiç duymamıştım, yıldızların kendisini lanetleyecek kadar kibirli birini hiç duymamıştım. Ama o bunu yapmıştı ve ifadesindeki ateşten anladığım kadarıyla bu sözünden dönmeye hiç niyeti yoktu.

Bakışlarım Darius'a kaydı, onun da dikkati artık kızın üzerindeydi, elleri parmaklıklara sımsıkı sarılmış ona bakıyordu, duygularının gücü yadsınamazdı, içindeki kıza dönme ihtiyacı hissediliyordu. Ama bu, ne kadar umutsuzca istemiş olurlarsa olsunlar, sahiplenebilecekleri bir kader değildi. Roxanya konuşmaya devam etti ve ben de tüm dikkatimi bir kez daha ona verdim.

"Hiç tanımadığınız kadın ve erkeklerle omuz omuza dururken nasıl bir zafer kazanabilirsiniz?"

Baskı ve zulme karşı birleşmek? Kendinizi koca bir okyanusa direnmeye çalışan bir kum tanesi gibi hissedecek kadar her şeyi kapsayan bir zulüm dalgasına karşı dimdik dururken nasıl bir zafer bulunabilir? Sevdiğiniz Fae'lerin gölgeler dokuyan canavarlar ve karanlıktan doğan yaratıklar tarafından kesilip biçildiğini görmek nasıl bir zaferdir? Boğazınızı sıkı bir tasmaya karşı savaştığınızda hangi zaferi iddia edebilirsiniz? Yasalar haklarınıza karşı yazıldığında ve sahte bir kral taç giydiğinde ve kimse onu aşırı şişirilmiş kafasından çıkarmayı başaramadığında?"

Roxanya'nın yüzü acı ve yaşadığı tüm kayıplarla doluydu ve onu kollarımla sarmak için yanıp tutuşuyordum. Ama küçük kızımı teselli etme şansını çoktan kaybetmişim. Hayatın ona sunduğu tüm acılarla mücadele edişini sadece izleyebilmiş, sık sık ihtiyaç duyduğu kucaklamayı asla sunamamışım.

"Kaybedilen bir savaşta savaşmanın nasıl bir zaferi olabilir? Elinde kılıcın, içinde şiddetle yanan büyüyle, senden çok daha büyük bir güce karşı, korkunun bir kez bile seni ürkütmesine izin vermeden durmanın? Yıldızlar bile bize yardım etmediğinde ve gece gölgelerle karardığında? Sorarım size, o zaman hangi zafer var?"

Roxanya kılıcının kabzasını kavradı ve sesi ruh ve öfke dolu bir şekilde devam etti.

"Karşımda duran her biriniz ve o savaş alanında yanımızda savaşarak ölen her bir Fae bu sorunun cevabını biliyor. Çünkü bizim şana ihtiyacımız yok. Sadece doğru olan için savaştığımızı bilmeye ihtiyacımız var. Baskıdan kurtulmak ve bir zorbanın sonunu getirmek için savaşıyoruz. Ayağa kalkıyor ve artık yeter diyoruz. Lionel Acrux pullu kışını babamın tahtına oturtmuş olabilir ama o güzel bir koltuğa tünemiş bir yilandan başka bir şey değil. Ne onun ne de sahte tacının önünde eğilmem. Ya sen?"

Kulakları sağır eden bir meydan okuma kükremesi onun sorusunu karşıladı ve dudaklarını benimkine layık karanlık bir gülümseme kıvrıldı.

"Hiçbir savaş tek bir muharebede kazanılmaz," diye devam etti. "Hiçbir krallık tek bir savaşla ele geçirilemez. Ve o kaos ve katliam alanında davamız için kan dökmüş olsak da, onlar da bunun için kan döktüler. O savaşta onları kestik. Bizim için kanlarını akıttık ve binlerce küçük kesik, kalbe indirilen tek bir darbe kadar kesin bir şekilde öldürebilir. Bu yüzden Lionel Acrux ve gölge orospu gelinini kesebildiğimiz her şekilde kesmeye devam edelim derim. Onları keselim, doğrayalım, parçalayalım ve acı sona kadar onlarla savaşmaya devam edelim; o zaman içten içe biliyorum ki hiçbirimizin istemeye cesaret edemeyeceği kadar büyük bir zafere ulaşacağız!"

Darius kürenin kenarındaki parmaklıklardan uzaklaştı, Ejderhası kıpırdanırken dudaklarından dumanlar döküldü ve Catalina saraya doğru ilerlerken onun peşinden gitti.

İçimden gurur fışkırdı ve Merissa elini benimkinin üzerine koydu, yüz ifadesi benim duygularımı yansıtıyordu. Sonra hep birlikte, hiçbir şey söylemeye gerek duymadan, kürenin içindeki diğer kızımızı aradık ve onu karanlık bir mağaranın karnında, üzerine yapışmış kötü bir kehanet bulutuyla bulduk.

Gururum yerini dehşete bıraktı ve ona nasıl yardım edebileceğimi bilmeden çaresizce etime ve kanıma baktım.

"Gwendalina," diye seslendim ona, âlemler arasındaki boşlukta beni duymasını, beni düşünmesini ve ona yalnız olmadığını hatırlatabilmem için beni yakınına çekmesini istiyordum. Onu şimdi kollarımda tutmak, her şeyin yoluna gireceğine söz vermek için.

"Bununla savaşabilirsin, sevgilim," diye seslendi Merissa ona ve biz sadece çaresizliğimizle ona doğru çekilirken dünya eksenini üzerinde kayarak eğildi.

Küçük kızımın önünde dizlerimin üzerine çöktüm, yüzü acıyla sıkışmış, gözleri kapalı, gölgeler vücudunda yer değiştirip kıpırdanıyordu. Gerçi yakındığı şeyin kendi acısı değil, vahşi gölge canavarının onu defalarca öldürmeye zorlamasının ardından savaş alanında geride bıraktıkları olduğunu biliyordum.

"Sen o yaratık değilsin," diye homurdandım, ona doğru uzandım ve yanağını kavradım. Tam o anda sanki sıcaklığımı hissediyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

"Buradayız," diye söz verdi Merissa, Gwendalina'nın şakağını öperek ve parmaklarını saçlarında gezdirerek. "Anka kuşlarının kanına sahipsın, ama sadece bu değil. Benim kanıma da sahipsın. Voldrakian soylularının kanına. Nesilden nesile birbirleri için savaşıyor ve kan döken savaşçıların kanı. Bu canavar senin düşmanın ve sadece senin. Onu yeneceksin sevgilim, hiç şüphem yok."

Hava titredi ve Peçe bizi onu tuttuğumuz yerden kurtarmaya zorladı ve Merissa'yı acı içinde bana bakarken bulduğum yere götürdü.

"Şeytanlarının her biriyle yüzleşti ve galip geldi," dedim tutkuyla. "Üstesinden geldiğinde bu onun büyüklüğünün bir başka işareti olacak."

Merissa gözlerini kırptırdı ve sözlerimin doğruluğunu kavrayınca çenesi gerildi. "Onları yüzleşmeleri için yetiştirmemiz gereken savaşlarda savaşıyorlar. Yaşadıkları korkunç günler için çok daha hazırlıklı olmalıydılar."

"O zaman biz onları yetiştirmeden ayaklarına serilen kötülüklerin üstesinden ne kadar iyi geldiklerine hayret etmeliyiz," dedim ve gözleri parladı. "Gwendalina'nın henüz öngöremediğimiz bir şekilde bunun üstesinden geleceğini biliyorum."

"Biri karanlığa düştüğünde, diğeri ona yol gösteren ışık olacak," diye mırıldandı Merissa kaşlarını çatarak, bu sözler bana tanıdık geliyordu.

"Ne oldu?" Elimi dizine koyarak endişeyle sordum.

"Onlar doğduğunda, bu sözler bana yıldızlar tarafından fısıldanmıştı" dedi.

"Evet, şimdi hatırladım," dedim yavaşça başımı sallayarak. "Birbirlerini dengeledikleri anlamına geliyor olmalı. Ateş ve buzdan oluşan bir uyum. Aralarında gerçek huzuru buluyorlar."

"Eğer birbirlerine geri dönmenin yolunu bulamazlarsa, olacıklardan korkuyorum. Denge onlarla başlıyor ama orada bitmiyor," dedi gizemli bir şekilde ve ben aklının nereye gittiğini anladım.

"Zodyak Loncası" dedim.

Bunu sayısız kez tartışmıştık ama bu konuda asıl öncülük eden Azriel'di. Lonca Taşları'nın peşini ölümünde bile bırakmamıştı ve eğer onun ve karımın tahminleri doğruysa, bu taşların önemi anlaşılmazdı. Ve tabii Marcel'inki de.

Sanki onun düşüncesi tarafından çağrılmış gibi, Marcel ortaya çıktı, uzun boylu adam kürenin etrafında toplanan ruh kalabalığının arasından yürüyordu. Yakışıklı yüzünü görünce içimde bir öfke uyandı, oğluma olan benzerliği görmezden gelinemeyecek kadar keskindi. Siyah kanatları her zamanki gibi yerindeydi, bronz göğsü çıplaktı ve dişlerimi gıcırdatmama neden olan her şeyi bilen bir bakışa sahipti.

"Biz de tam Lonca Taşları'ndan bahsediyorduk," diye seslendi Merissa ona ve gözleri bize doğru kaydı, onu daha yakına davet etmesinden dolayı göğsümde hayal kırıklığı birikti.

"Ah, evet. Zodyak Loncası'nın yeniden yapılandırılmasına işaret eden daha fazla kader ışığı gördüm," dedi Marcel gelirken.

Artık burada Görü'ye erişimi yoktu ama hem kendisi hem de Merissa kürede geleceğe dair bakışlar arayabiliyordu, güçleri yıldızların bile artık gerçekleri bulmalarını engelleyemeyeceği kadar büyüktü. "Yine de bu yolu iddia etmek pek kolay görünmüyor."

"Evet, Lionel'ın hükümdarlığı bu ihtimali her zamankinden daha da azaltıyor," diye onayladı Merissa, ayağa kalktı ve ben de kalkıp Gabriel'in biyolojik babasıyla yüz yüze geldim. "Ama olasılığın olduğu yerde umut da vardır."

Marcel başını eğdi, sonra kaşlarını indirdi. "Gabriel büyük bir tehlike altında," dedi kalın bir sesle, kara gözlerini dehşet kaplamıştı. Oğlumun Lionel Acrux tarafından alınışına tanık olmuştum, onun serbest

bırakıldığını görmek için yıldızlara kükremitim.

yeni bir kader. Ama onların sessizliği de Gabriel'in şu anki yolu kadar lanetleyiciydi ve onun için duyduğum korku sınır tanıımıyordu.

"Oğlumu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim şiddetle.

"Ben de öyle," dedi Marcel başıyla beni işaret ederek. "Onun hayatını uzun zaman önce öngörmüştüm ve onu yakından tanıyorum."

"Onu yetiştiren adam kadar yakından değil," dedim soğukkanlılıkla. "Siz onun hayatına dair güzel hayaller kurmuş olabilirsiniz ama ben onun gerçeğini biliyorum."

"Onun birçok yoldan geçtiğini gördüm. Onu olduğu gibi ve olabileceği gibi tanıdım. Bazıları bir insanı bundan daha iyi tanıyamayacağımı söyler," dedi Marcel ama ben tartışmaya başlayamadan Merissa araya girdi.

"Çocuklarımız için elimizden geleni yapmalıyız," dedi kolumu sıkıca kavrayarak. "Ve şu anki kaderlerini değiştiremesek de, onlar için daha iyi bir geleceğe giden yolu yakacak ateşin alevlerini körükleyebiliriz. Cevap, Fae türünün bildiği en büyük silahta yatıyor. Bilgi. Lonca Taşları'nın nerede olduğu ve tutulmayan sözün gerçeği. Eğer bunları çocuklarımıza sağlamanın bir yolunu bulabilirsek, o zaman onlara kaderi yontmaya ve onu mutluluk verici bir şeye dönüştürmeye uygun bıçaklar vermiş olacağız."

Bizden uzaklaşarak Azriel'e doğru ilerledi ve ben de Marcel'i arkamda hissederek ve hareketlerimi gölgelediği için çenemi sıkarak onu takip etmek için acele ettim.

"Bundan sonrasını ben hallederim," dedim ama yanımdan geçip gitti, kanadı yüzüme çarptı ve bir adım sendelememe neden oldu, böylece benden önce Azriel'e ulaştı.

Azriel, oğlu için yüz ifadesini gölgeleyen korkuyla ona döndü ve elimdeki göreve odaklanırken Marcel'e olan kızgınlığımın azalmasına izin verdim. Eğer son Lonca Taşlarını bulmak aileme yardım edecekse, onları bulmak için cenneti parçalara ayıracak ve onları varislerime teslim ettikten sonra, tutulmayan sözü ortaya çıkarmanın ve kızlarımın Vega lanetini sonsuza dek kırmalarına yardım

etmenin bir yolunu bulacaktım.

OceanofPDF.com

Darius

Sonu olmayan bir sarayın devasa kapılarından geçtim, tertemiz bir saraydan aşağı inerken boğazımdan bir hırıltı koptu.

Ölü Fae'lerin yarı görünür formlarının, kendilerini meşgul edecek bir şey arıyormuş gibi dolaştığı altın koridorlar.

Duman boğazımın arkasına doğru yuvarlandı, içimdeki Ejderha bedenimden kurtulmak için çaresizce çırpınıyordu ama vardiya beni ele geçirmekle tehdit ederken, içimden bir kopuşun aktığını hissettim. O kadar yabancı bir his ki odağımı çaldı, değişim ihtiyacı beni ezdi ve teslim olmaya zorladı.

Nefes nefese kaldım, öne doğru eğildim ve en yakın duvara tutundum. Ejderham dönüşmek yerine benden kurtuldu, bedenimden hızla çıktı, havalanırken vahşice kükredi, devasa bir taş balkondan atladı ve saraydan ötedeki yıldızlara doğru yırtıldı.

"Bu ne lan..." Devasa altın Ejderhanın ardından bakakaldım, benden hızla uzaklaşmasını izlerken ağzım açık kaldı, etrafımdaki ruhani sarayın duvarlarını sarsacak kadar yüksek sesle kükrerken çenelerinden ateş fışkırıyordu.

Başka bir kükreme ona cevap verdi, mor bir Ejderha başımın üzerinden sıçradı, kanatlarının gücü geçerken saçlarımı kaldırdı,

Eğilme dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Ejderhamın peşinden koşmasını izledim, ikisi de birbirlerine ateş püskürüyor, gökyüzünde bir kanat ve ateş senfonisi içinde dans ediyorlardı, tam olarak savaşmıyorlardı, daha çok oynuyorlardı.

"Bu ilk olduğunda ödüm bokuma karışmıştı," dedi arkamdan derin bir ses ve ben döndüm, yumruğumda güç toplanıyordu, babamı orada görmeyi bekliyordum, sonra onun yerine bir yabancıyla karşılaşınca hareketsiz kaldım. Ama o ses...

"Öz amcanı tanımadın mı?" diye sordu adam omuzlarını geriye atıp çenesini kaldırarak.

İri yarı bir herifti, belli ki benim gibi bir Ejderha Şekil Değiştiren'di ve şimdi bahsettiğine göre onda tanıdık gelen bir şeyler vardı. Lionel'a benziyordu, saçları aynı sarı renkteydi ve burnunun etrafında bir şeyler vardı ama bu adam daha iriydi, çenesi daha kareydi, kaşları daha belirgindi ve benim yaşlarımda görünüyordu.

"Radcliff?" Bu yerde daha ne kadar bu tür küçük buluşmalara katlanmak zorunda kalacağımı merak ederek tahmin ettim. Bazı ölümlerle konuşma fırsatı bulduğum için memnun olabilirdim ama ben doğmadan önce ölmüş olan bir amca öncelikler listemde üst sıralarda yer almıyordu.

"Kanlı canlı. O zaman sana bir bakalım. Neredeyse benim kadar büyük olduğunu söyleyebilirim..."

Ateş Lordu olmak için doğmuş olan Radcliff Acrux, bir elinde içki kadehini döndürerek yaklaştı, babamın tercih ettiğinin ikizi olan kırmızı bir sigara ceketini vücudunun üzerinde kendini açıyor gibiydi. Ona ilgiyle baktım, kanımın bir kısmını paylaşan bu yabancından ne bekleyeceğimden emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, Acrux mirasına daha fazla ilgi duymuyordum. Karımın soyadını alarak bu konudaki tüm iddialarımı geride bıraktığım için mutluydum. Artık bir Vega'ydım.

Radcliff önümde durdu, elini benimkine doğru götürmeden önce başının üstüne kaldırdı. Avuç içi saçlarıma değecek şekilde elini yukarı doğru kaldırdı, böylece ondan birkaç santim uzun olmamı telafi etti ve sonra sırtıttı.

"Evet. Tam bir eşleşme. Ve sen de neredeyse benim kadar genişsin." Göğsünü işaret etti ve ben de ona baktım. Evet, iriydi ama benden büyük müydü? O kadar da değil.

"Bak, sarhoş, kas ölçen, amcamı tanımaya çalışan tiplerle ilgilenmiyorum. O sivrisinek tarafından sokulup ölmen berbat bir şey ama benim daha önemli meselelerim var-"

"Eşek arısıydı," diye tısladı Radcliff ve bir an için altın ışık dalgalandı, etrafımda karanlık bir oda belirdi, Radcliff kendi yatağında hareketsizdi, küçük kardeşi norian eşek arısının bulunduğu kavanozu göğsünde tutarken ona gülümsüyordu.

Lionel'in gözleri kardeşinin ölümünü izlerken neşeyle parlıyordu, yüz ifadesinde sadece zalimlik ve şiddetle ortaya çıkan bir sıcaklık vardı. Bunu çok iyi biliyordum.

"Artık hangimizin kaderinde büyüklük olduğu konusunda hiçbir soru işareti kalmayacak," diye tısladı Lionel, bir korkak gibi kendi etini ve kanını öldürürken.

"Eğer o orospu çocuğunun kimin hayatını daha çok mahvettiğine dair hikâyeleri değiş tokuş edeceksek, eminim ben kazanırım," dedim ve elimi sallayarak odanın kaybolmasını sağladım; dayak, Karanlık Baskı, Lionel'ın Roxy'ye yaptıkları ve son olarak onun eliyle kendi ölümümün görüntüleri, hayatımın korkunç trajik gerçekliğinde boğulana kadar etrafımızı sardı.

Radcliff içini çekerek anıları esintideki bir osuruktan başka bir şey değilmiş gibi uzaklaştırdı ve kendimizi bir kez daha taş balkonda dururken bulduk, Ejderhalarımız ötelerdeki havada uçuşuyordu.

Radcliff, "Küçük büyürün hayatımı çalmasına katlanmak zorunda kaldım, ben burada oyalanırken, hiç değişmezken, onun başarısız olduğu yerde benim başarılı olabileceğim tüm yollara tanık olurken, onun bu altın saraydan iktidara gelmesini izledim," diye yakındı.

"Belki de yoluna devam etmelisin," diye önerdim, ondan uzaklaşıp tekrar Ejderha'ma bakarak. İçimi özlem doldurdu

onunla bir olma ihtiyacı beni tüketirken göğsümde. "Görünüşe göre ölümden sonraki hayatında yaptığın tek şey o piçi takıntı haline getirmek. Bence yeni bir hobiye ihtiyacın var."

"Gözleri intikamla dolu olan adam söylüyor bunu," diye alay etti Radcliff. "Sözümü unutma Darius, bir yirmi yıl daha burada dikilip onu izliyor, ondan nefret ediyor, umurunda bile olmayan şeylerle uğraşmaktan başka bir şey yapamazken onun için en kötüsünü diliyor olacaksın."

"Benim saplantım beni doğuran adamla ilgili değil," diye reddettim, kalbim kaybettiklerim için sızlıyordu. "Eğer burada kapana kısılırsam, burada durup izlediğim şey bu olmayacak." Kelimeler dudaklarımdan çıkarken bile bana

bir şeye mal oldular, Yirmi yıl sonra burada durup birilerini izliyor olabileceğimi kabullenmek. Bu kaderden kurtulmanın bir yolunu bulamayacağım fikri, iltihaplanmasına izin veremeyeceğim bir yaraydı.

"Ama ben hiç burada olmayacağım," diye ekledim karanlık bir sesle.

Radcliff bana göz kırptı ve sonra bir kahkaha attı. "Ölülerin kaderlerini kabullenmeyi reddetmelerine bayılıyorum," dedi ve bir elini omzuma vurdu. "Ama geri dönmeye yemin eden ilk kişi sen değilsin ve sonuncusu da olmayacaksın. Yine de sana ne olacağını söyleyeyim evlat."

"Ne?" Patronluk taslayan ses tonundan hoşlanmadığım için homurdandım. "Hayal kırıklığına uğradım. Burada ne kadar çabuk rahat edersen

Daha iyi. Çünkü sadece burası var ya da ötesine geçmek istersen bundan sonrası var." Yan tarafa baktı ve ben de onun bakışlarını balkonun kenarından aşağıdaki geniş çimenliğe kadar takip ettim; oradaki gölgelerin arasından bir kemer yükseliyor, etrafında büyüyen sarmaşıkların arasından sis kıvrılıyor ve ortasında parıldayan ışıktan bir kapı oluşuyordu. İçinden yumuşak ve huzurlu fısıltılar geliyordu, daha fazlasının, tamamen tamamlanmış bir sonun vaatleri.

Radcliff ürperdi, kapının bizi rahat bırakması için bir komut verdi ve kapı sanki hiç orada olmamış gibi kum

taneciklerine dönüşerek dağıldı. Yine de bir şekilde, hala orada olduğunu biliyordum.

Yakınımızda, zamanının geleceğini bilerek onu tekrar çağırmanızı bekliyordu.

Radcliff omzumu kavradı ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Perde'den geçip burada sana katılmadıkça, daha önce gelen hiçbir şey bir daha senin olmayacak. Ve o zaman bile, kader nazik davranıp onları yakında göndermezse, seni onlar için acı çektiğin kadar özlemeyecekler. Zaman iyileşir ve keder kaybolur. İnsanlar hayatlarına devam eder. Güzel gelinin muhtemelen zamanla yeni bir koca bulacak ve vefat ettiğinde artık seni aramayacak."

"Siktir git," diye hırladım, elini omzumdan çektim ama kolumu yakaladı ve gitmeme izin vermedi.

Radcliff, "Bunu sana baban gibi bir orospu çocuğu olduğum için söylemiyorum," diye homurdandı ve gözlerinde ona tekrar saldırmamı engelleyen bir şey vardı. Anlamak istemediğim türden bir acıyla bezenmiş derin bir hüznün. "Sana söylüyorum çünkü bu doğru. Şu anda onlara hâlâ öldüğün zamanki gibi bağlı hissediyorsun çünkü bu çok taze. Her zaman seni düşünüyorlar, senin için yas tutuyorlar ve bu acının, bu bağın gücü seni geri çekiyor. Hatta zaman zaman onların dünyasına girmenize ve tekrar onlarla birlikte olmanıza bile izin verebilir. Ama onlarla birlikte değilsinizdir. Sizi göremezler ya da hissedemezler - bir kitabın sayfasını çevirmenize izin verecek kadar güçlü hissediyorlarsa şanslısınız demektir. Olay budur, anlıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum. Saçmalıyormuşsun gibi geliyor," diye homurdandım ve o da dumanla karışık bir nefes çekti.

"Onlar. Onların acısı, kederi, sevgisi, adına ne dersiniz deyin, ama sizin için hissettiklerinin gücü, burada oturup unutulmuş bir seyirci gibi Bilgi Odası'ndaki büyük küreye bakmak ya da Ebedi Saray'daki odanızda anılarınızla baş başa kalmak yerine geri dönmenizi sağlayan şeydir. Yani şimdilik, özellikle de şu anda, her şey tazeyken ve size olan sevgileri kaybınızın acısıyla yanarken, geri adım atıp onları net bir şekilde görebileceksiniz,

Belki etraflarında rüzgar estirir, sizi arayacak kadar önemsiyorlarsa kucaklarına bir çiçek bırakırsınız, ama hepsi bu. Ve siz onlara tutunmak için mücadele ederken, onlar sizi bırakmak, hayatlarına devam etmek, hayatlarını sizin kaybınızın sürekli acısı olmadan yaşamak için çalışıyor olacaklar. Böylece zamanla rüzgarı karıştırmayacaksınız, elinizi onlarınkine sürmeye çalıştığınızda tepki vermeyecekler. Onlara gittiğinizde, onları çevreleyen ayrıntılar solmaya, bulanıklaşmaya başlayacak, ta ki bir gün - puf. Kışınızın üstüne oturmuş, oradan değil de buradan izliyorsunuzdur. Hayatlarına devam etmenin, kaybınızla başa çıkmanın bir yolunu buldukça size olan ihtiyaçları da azalacak-

"Acılarıyla başa çıkmaya başladıklarında onları bu şekilde ziyaret edemeyeceğimi mi söylüyorsun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Teker teker," diye yanıtladı. "Teker teker yollarına devam edecekler. Sizin gelininiz muhtemelen sonuncu olacak, ama eşleri onları ilk unutan ve soğuğa iten insanlar tanıyorum. Bunu sert olmak için söylemiyorum, kimse bana söylemediği için söylüyorum. Bunu kendi başıma çözmek zorunda kaldım, kızım yas tutarken onu daha uzaktan izledim, sonra bununla başa çıkmanın bir yolunu buldum ve sonunda hayatıma devam ettim. Başka biriyle evlendi, kendi ailesi var. Ne zaman beni düşünse bir çekim hissediyorum ama artık bu daha az ve daha seyrek oluyor. Ve artık onu görmek için geri dönemiyorum. Yıllardır bunu yapamadım. Bu kötü bir şey değil, en azından onlar için değil ve bizim için sanırım bu sadece kendi yolumuza devam etmemiz, karşıya geçmemiz ve bu işin bitmesine izin vermemiz gerektiğinin bir işareti."

Radcliff içini çekti, bir adım geri çekildi ve elini yüzünde gezdirdi, içine işleyen bir hüznün ona yapışmıştı. Ben doğmadan önce ölmüş olan bu adam hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Doğrudan varis olmasaydım Lionel'la ilişkimin farklı olup olmayacağını düşünmek dışında onu ya da nasıl bir hayat sürmüş olabileceğini hiç merak etmemiştim. Yine de babamı tanıdığım kadarıyla, beni her halükârda Varislik pozisyonuna talip olacak şekilde

yetiştirirdi ve muhtemelen üzerimde daha fazla baskı kurardı.

vardı. Gerçi Lionel onun yerini almaya karar verdikten sonra Radcliff için bir gelecek olduğundan şüpheliydim. Kardeşi Fae ile Fae'lere karşı bir savaşı kazanabileceğine inanmadığı açıktı, bu yüzden cinayet bariz bir yoldu. Ve eğer Lionel bunu başaramamış olsaydı, muhtemelen ben hiç doğmamış olacaktım.

"Özür dilerim," dedim kabaca, karşımdaki adama bakmaya zorlayarak kendimi, ellili yaşlarında olması gerekirken yirmili yaşlarında donmuş bir şekilde karşımda duran, hayatı gerçekten yaşamaya fırsat bulamadan sona eren amcaya. Sanırım ortak bir noktamız vardı.

"Ne için?" diye sordu merakla.

"Babam tam bir amcık olduğu için."

Radcliff homurdandı. "Evet. Ben de üzgünüm."

"Babam tam bir amcık olduğu için mi?" Tahmin ettim ve o da sırttı.

"Evet, öyle olmalı. Görünüşe göre sonunda ikimizi de sikip attı. Biri bana Topal Lionel'in buraya geleceğini, Solaria tahtını ele geçireceğini, başına bir taç koyacağını ve bu uğurda etrafındaki daha güçlü olanların neredeyse tamamının öleceğini söyleseydi, yüzlerine güler ve onlara gidip kartları tekrar kontrol etmelerini söyledim. Ama işte buradayız. O kazandı. Kurnazlık, aldatma ve Fae olmayan taktiklerle ama yine de kazandı."

"Henüz değil," diye reddettim. "Vega ikizleri yükseliyor. Bu iş bitmeden onu yakalayıp bağırsaklarını deşecekler."

"Bunu bir imgelemde gördün, değil mi?" Radcliff alçak sesle alay ederek sordu ve bunun gerçekleşeceğine inanmadığı belliydi, ama ben daha iyi biliyordum.

"Gerek yok. Bunu karımın gözlerinde gördüm. Ve şimdi size söyleyebilirim ki, ne onların dünyasında ne de bu dünyada hiçbir şey bu ikizlerin önünde duramayacak. Onlar hükmetmek için doğmuşlar. Ve anlıyorum, uzun zamandır buradasınız, Lionel'ın güçlenmesini izlemek zorunda kaldınız.

Her ne şekilde olursa olsun onun yoluna bir engel koyuyor ve siz de herhangi birinin onun yoluna çıkabileceğine dair umudunuzu yitirmişsiniz-"

"Vahşi Kral'ın öldüğünü gördü, evlat," diye homurdandı Radcliff. "Hail Vega zamanımızın en güçlü Fae'siydi-"

"O zaman bitti," diye kararlı bir şekilde cevap verdim. "Ama Anka Kuşları'nın zamanı şimdi başlıyor. Onlar güç kazanacak. Ve ben de bunun gerçekleştiğini görmek için orada olacağım."

Döndüm ve amcamdan uzaklaştım, altın Ejderha peşimden koşmadan önce yukarıdaki gökyüzünde böğürdü, havadan doğrudan daldı ve tekrar derime çarparak beni bir kez daha bütünleştirdi.

Adımlarımı yavaşlatmadım, derimin derinliklerine işleyen sözlerini unutmaya çalıştım. Sevdiğim insanlar benim için yas tutup yollarına devam edemezlerdi. Beni unutmayacaklardı. Vazgeçmeyeceklerdi. Roxy, kaderimizi değiştireceğine söz vererek yıldızlar üzerine bir lanet yemini etmişti ve bu arayışında ona yardım etmekten başka bir şey yapmaya ikna olmayacaktım. Bu yüzden bu yerin içinden yıldızlara nasıl meydan okuyabileceğimi bulmam gerekiyordu.

Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece bu yemini tutmak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ve saray etrafımda eğrilip değişirken, kendimi çiçeklerle dolu bir bahçeye adım atarken buldum, hava tepemde uçuşan milyonlarca kelebeğin hışırdayan kanatlarıyla doluydu. Dans edip yer değiştiriyor, vücutlarının birleşimiyle doğal olmayan şekiller yaratıyorlardı.

Onu düşündüm, birlikte geçirmemiz, düğünümüzü kutlamamız, birlikteliğimizi pekiştirmemiz gereken gece için kalbim sızladı. Onu kollarıma alıp ilk dansımızı yapmak istedim ama bunun yerine kelebeklerin onun şekline büründüğünü, yanan kanatların sırtına sertçe vurduğunu gördüm.

Neredeyse rüzgârın saçlarımin arasından geçtiğini hissedebiliyordum ve onun bu hissine doğru itildiğimde, dünya bir kez daha uzaklaştı, Peçe geri çekildi ve tekrar onunla birlikte olana kadar geri itilmeme izin verdi.

"Roxy," diye nefes aldım ama hiç tepki vermedi, yüzü kararlılıkla donanmıştı, kanatları uçarken sertçe çarpıyordu, hava büyüünden bir ağ Geraldine'i gökyüzünde onunla birlikte çekiyordu.

Bir düşünceyle yer değiştirdim, canavarın bedenine girdiğimde bir Ejderha kükremesi benden kaçtı, artık ayrı değil, olmamız gerektiği gibi bir bütündük, ancak aşağıdaki vadilerden cevap veren bir yankı gelmedi. Orada onunla birlikteydim ama değildim.

Güneş yükseliyor, gölgeler kalktıkça araziye yavaş yavaş aydınlatıyordu ve altımızda uzanan manzarayı fark ettiğimde gözlerimi kırpıttım. Acrux Malikânesi bir sonraki yükselişin hemen üzerinde uzanıyordu. Bu gökyüzünde milyonlarca kez uçmuştum, bu toprakları havadan yerden daha iyi tanıyordum. Onun burada ne işi vardı?

Roxy yana doğru dönerek güneşi arkasına aldı, böylece malikâneye güneşin yoğun ışığında yaklaşacak ve yerdekileri görmesini engelleyecekti.

"Ah, belimin meyvesinin vadisinde, tatlı Petunya yükselecek ve somonunu alacak," diye seslendi Geraldine, Roxy'nin büyüyle havada savrulurken savurma aletini saldırganca sallayarak. Tamamen çılgın ve en az onun kadar korkunç görünüyordu; giydiği zırh güneş ışığında parlıyor, göğüs zırhındaki sivri uçlar kesecek kadar keskin görünüyordu.

Bir sarsıntıyla neden burada olmaları gerektiğini anladım, kendi ölümümden dolayı yaşadığım şok kardeşlerimle ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırmıştı ama onları ölümümden kısa bir süre önce burada bırakmıştım ve aşağıdaki malikâneye baktığımda dışarıdaki avluda titreşen gölge yarığının hâlâ yerinde olduğunu gördüm.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdım, bedenim Roxy ve Geraldine'den uzaklaşarak avlunun ortasında önce eridi sonra yeniden oluştu. Her biri gölge yarığına bağlanmış, tekrar tekrar yenilenmeye zorlanırken büyüleri bedenlerinden yarığın içine akan diğer Varisleri ve ailelerini gördüğümde dehşet beni sardı.

Çenesi ve göğsü kanla kaplanmış, dişlerini göstermiş ve diğerlerine doğru bakarken gözlerinde çaresizlik olan Caleb'e koştum.

Henüz gittiğimi bilmiyorlardı. Benim için yas tutmuyorlardı, bu yüzden Peçe'nin onların tarafından onlara doğru bir çekim hissetmemiştim, ama şimdi Xavier'i kurtarmak için onları terk ettikten sonra onlara ne olduğunu biliyordum, yardım edemedim ama bizi daha da lanetledikleri için yıldızlara karşı öfkelendim.

"Cal?" Ona doğru uzandım, kolunu sertçe kavradım ve başını bana doğru çevirdi, sanki hissetmiş gibi elimin olduğu yere baktı. "Ben buradayım. Roxy de neredeyse burada, ben-"

Ondan uzaklaşıp güneşe doğru baktım, onu ve Geraldine'i gökyüzünde görmek üzereydim. Ama koğuşlar hâlâ ayakta, babamın yıllar boyunca onlara aktardığı güç hâlâ ayakta ve onları dışarıda tutuyordu.

Dönen bir taş topunun üzerinde durmaksızın koşan Seth'e ve yanı başında Nymph'ler tarafından işkence gören Fae'lerin acılarıyla beslenmeye zorlandığı için yüzü buruşan Max'e bir bakış attım, sonra koşmaya başladım ve gökyüzüne sıçradım.

Ejderha uzuvlarımdan koptu ve malikâneyi çevrelediğini bildiğim büyü kubbesine doğru sertçe uçtum. Roxy kılıcını çekmiş, Geraldine hemen yanında, ikisi gökten inen bir ışık çizgisinden biraz daha fazlası olarak gökyüzünden düştü.

"Onur, ölüm ve gerçek kraliçeler için!" Geraldine haykırdı, sözleri beni buldu ve ben olduğum her şeyin tüm gücünü topladım, ham bir enerji bulanıklığından biraz daha fazlası olarak onları karşılamak için yırtıldım.

Roxy kılıcını havaya kaldırdı, koğuşlara doğru savrulurken kılıcın uzunluğu boyunca Anka ateşi patladı. Vahşi bir çılgınlıkla kılıcını savurdu, ucundan kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir kuş püskürdü.

Ondan güç fışkırdı ve ben de kendimi ve sahip olduğum tüm gücü aşağıdan koğuşlara doğru fırlattım.

Yukarıdan çarptı, o kadar sert çarptı ki, ardından gelen patlamada parçalandım.

Dünya parçalandı ve etrafımda döndü ve ben Peçe'nin içine ve dışına düştüm, zihnimin tam olarak kavrayamayacağı kadar hızlı gelen gerçeklik flaşları.

Roxy ve Geraldine vahşi hayvanların vahşiliğiyle dövüşüyordu, kardeşlerim taş sunağın etrafına zincirlenmiş pozisyonlarından uyarılar yağıyor, kan dökülüyor, Nymph'ler çığlık atıyordu. Geraldine Cerberus formundaydı, Nymph'ler kızımın etrafını sarmıştı, bir buz patlaması ve ardından cehennem çukurlarından daha sıcak bir ateş patlaması.

Acrux Malikanesi'nin avlusunda tekrar cisimleştirdim, tam o sırada katı buzdan bir kalkan parçalandı, büyük bir su dalgası is lekeli taşlara ve kırık sunağa çarptı ve kraliçemi kül yığınlarının arasında, nefes nefese, yaralı ve tamamen yıkılmış bir halde ortaya çıkardı.

Beni sahiplenilen kadının güzelliğine baktım, ruhum onun da beni görmesi, bana doğru dönmesi ve gözlerindeki alevle bakışlarımı buluşturması için çaresizce çırpınıyordu.

Malikânenin en yakın duvarı harabeye dönmüştü. Bana, anneme ve kardeşime onca acıya ev sahipliği yapmış olan ev, şimdi onun arkasında enkaz haline gelirken, Varisler kendilerini başlarına gelen cehennem kaderinden kurtulmuş buldular.

Yaralıydı, yan tarafına oyulmuş sivri bir yara vardı, kan akışını durdurmak için buzla dondurulmuştu ama gerçek bir iyileşmeye ihtiyacı vardı. Bir düşünceden biraz daha fazlasıyla ona doğru hareket ettim, buradaki varlığım tamamen bana aitti, başka hiçbir Fae benim en ufak bir şekilde farkında değildi ve bu fark edişte içime işleyen acının keskinliği beni şaşırttı.

Bu dünyada en çok sevdiğim insanların arasına bakarken Radcliff'in sözleri içimi yaktı, haklı olup olmadığını, bu hayatta onlara bir daha en yakın olabileceğim anın bu olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünce bile tek başına boğazımı kapatmaya yetti, göğsüm hissetmeyi reddettiğim bir panikle kabardı.

Hayır.

Bu kaderi kabul etmezdim. Onlara geri dönmenin bir yolunu bulacaktım. Ne pahasına olursa olsun, bunu yapacaktım.

"Kızlarım, bir Ejderhanın evcilleştirmeyi umabileceğinden çok daha sıcak bir ateşte dövüldüler."

Hail Vega'nın sesiyle irkildim ve etrafımda dönen gerçeklik anlıklarının arasında hareket ederken ona bakmak için döndüm. Durup sevdiğim insanlarla neler olduğunu deneyimlemek istedim ama zaman ani sarsıntılar ve soluklanmalarla ileriye doğru sıçırıyor gibiydi, yaptıkları şeylerin anlık görüntüleri beliriyor ve aynı hızla kayboluyordu.

"Neden böyle?" Büyüdüğüm eve doğru ilerlerken Roxy'ye uzanarak sordum, çenesi kararlılıkla dikilmişti, gücü etrafındaki havayı çatırdatıyordu.

Duraklamadan ya da irkilmeden, Max, Seth ve Geraldine'in etrafını sarmasıyla içeri doğru ilerleyerek doğruca yanımdan geçti.

"Peçe, sen onun o tarafındayken yaşadığın kurallara uymuyor," diye cevap verdi Hail, Roxy ve diğerleri eve girerken onlara doğru bir el salladı ve bizi kırık sunağın ve savaşın yarattığı yıkımın yanında bıraktı. "Bizi onlara çeken şey arzularımız değil, onların bize olan ihtiyaçlarıdır; bu da bizim onlara yaklaşmamızı, zamanı onlar gibi deneyimlememizi sağlar. Kederleri ya da ihtiyaçları en keskin olduğunda, bunu en iyi şekilde deneyimleyebiliriz, gerçekliğimiz onlarınkine o kadar yaklaşıp ki, ikisi arasına bile ulaşabilir, Perde'den geçebilir ve etraflarındaki bazı şeyleri etkileyebiliriz. Ama asla gerçekten onlarla birlikte olamayız. Hiçbir şeyi gerçekten değiştiremeyiz."

"Geri dönmem gerek," dedim, hasarlı binaya arkamı döndüm ve bunu yaptığım da her şey yıkıldı, ikimizi büyük bir salonda ayakta bıraktı, pankartlar asılı

Altın rengiyle parlayan duvarlarda yıldızlara doğru böğüren bir Hydra tasviri vardı.

Hail oturdu ve yere düşmeden önce kışının altında, arkasından biri mavi diğeri kırmızı yaldızlı Anka kuşu kanatları fışkıran bir taht belirdi. Tahtın içine nefes almak kadar doğal bir şeymiş gibi uzandı, bacaklarını iki yana açtı ve kolunu bir tarafa gevşekçe sarkıttı.

"Otur," diye emretti, başını sallayarak üç ayaklı kirli bir taburenin benim için görünmesini sağladı.

Kaşlarımı kaldırıp oturdum, bana oturmam için bir taht ya da tuvalet önermesi umurumda bile değildi, tek umursadığım kızına verdiğim sözü nasıl tutacağımı bulmaktı.

"Buranın nasıl işlediğini bilecek kadar uzun süredir buradasın," dedim, kollarımı dizlerime dayadım ve dudaklarındaki alaycı ifadeye rağmen ses tonumu aynı seviyede tuttum. "Nasıl geri döneceğimi bilmem gerek."

"Geri mi?" Hail homurdandı. "Sence bir geri dönüş yolu olsaydı, hepimiz o yolu seçmez miydik?"

"Bir yemin ettim," dedim, alay etmesine aldırmadan. Benden hoşlanıp hoşlanmaması gerçekten umurumda değildi, sadece ele geçirmeye niyetlendiğim kadere aramaya nereden başlayacağımı bilmem gerekiyordu.

"Hangi yemindi o?" Hail sordu. "Kızlarımı akademilerinden kovmaya yemin ettiğin yemin mi? Onları doğuştan gelen haklarından ve miraslarından bir çırpıda mahrum etmeye? Onlara en kötü korkularını yeniden yaşatmaya iten ve neredeyse beni boğmanla sonuçlanan-"

"O dünyada ve bir sonraki dünyada sahip olduğum tüm zaman boyunca kızınızı tüm varlığımla sevmeye ve korumaya yemin ettiğim yer. Gerekirse yıldızlar pahasına kaderimizi değiştirmeye yemin ettiğinde ona katıldığım yemin. O benim ölümüm konusunda kadere meydan okumaya yemin etti, ben de ona meydan okumak için elimden geleni yapmaya yemin ettim. Bana yardım edecek misin, yoksa kendi

Onu hayatının geri kalanında kederli ve yalnız bırakmamdan hoşlanmıyor musun?" Ben talep ettim.

Hail derin bir iç çekti. "Sarışın olanı tercih ederdim," diye homurdandı.

Merissa aniden ortaya çıkıp sanki hep oradaymış gibi tahtın arkasından çıkarken dilini şaklattı. İkizlere Hail'den daha çok benziyordu, yüz hatları onları o kadar andırıyordu ki ona uzun süre bakmak acı veriyordu.

"Roxanya'yı çatıdan atan ve kan çılgınlığı sırasında omurgasını kıran Vampir'i mi kastediyorsun?" diye sordu tatlı tatlı. "Dürüst olmak g e r e k i r s e , Hail, bir dahaki sefere onu köprüden atıp boğulmaya terk eden ölümlüyü tercih ettiğini söyleyeceksin."

Hail bu sitem karşısında doğruldu, dikkati bir kez daha karısından bana kaydı. "O orospu çocuğunun ağzını burnunu kırmanı izlemekten büyük keyif aldım," dedi bana ve dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle kalktı.

"Roxy'nin bunun için beni hadım edeceğini bilmesem onu öldürürdüm. Eğer isterse bir gün onun kıcını tekmelemek için kendi şansını hak ediyor."

"Kim kimin kıcını tekmelemek isterse istesin, Roxanya'nın erkek zevkinin arzulanan çok şey bıraktığını söylemek güvenlidir," diye araya girdi Merissa, bana attığı bakış, yaptığım hataların hepsini gördüğünü anlamamı sağladı.

Bakışlarımı yere indirdim ama o önümde durmak için hareket etti ve çenemi kaldırarak tekrar gözleriyle buluşmamı sağladı.

"Daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedi yumuşak bir sesle. "Benim gözümde olduğu kadar kızımın gözünde de kötü seçimlerini telafi ettin. Ayrıca, senin onun için doğru kişi olduğunu hep biliyordum. Hamileyken seni bebekken kucağıma almıştım ve bunu görmüştüm."

"Beni ve onu birlikte mi gördün?" Bu gerçeğe tutunarak ve bunun bana nasıl bir yol izleyeceğime dair bir ipucu verip vermeyeceğini merak ederek sordum.

her şey yoluna girebilir. "Kaç yaşındaydık? Bir ailemiz var mıydı? Bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulduk mu yoksa-"

"İşlerin böyle yürümediğini biliyorsun," dedi usulca, annemin soğukluğuyla geçen onca yıldan sonra bana hâlâ doğal gelmeyen bir annelik jestiyle elini yanağıma dokundurarak. Bu şekilde olmasını istemediğini biliyordum, ama bu büyüdüğüm şeyi değiştirmede, bir annenin bana bu şekilde davranmasına, ona verebileceğimden daha fazlasını önemsiyormuş gibi davranmasına daha fazla alışmamı sağlamadı. "Yüzlerce olası kader gördüm, hepsi de ikinizi birbirinize bağladı. Hiçbiri ölümün kendisini engelleyebileceğiniz anlamına gelmiyor."

Aniden ayağa kalktım ve ondan uzaklaşırken acelemlerle tabureyi devirdim. "Eğer ikiniz de bana yardım edebilecek bir şey bilmiyorsanız, o zaman kendim ararım," diye homurdandım ve onlardan uzaklaştım.

Ben yürürken Peçe etrafımda dalgalanıyor, içinde büyüdüğüm koridorlar o altın renkli, sürekli değişen sarayın yerinde belirliyordu. Roxy önümde yürüyordu, bir odadan diğerine geçerken etrafını ateş sarmıştı ve her bir parçasını yakıp kül ediyordu.

Onu babama karşı saldırırken, ondan herhangi bir Fae'nin hayatından çok daha fazla yas tutacağı bir şeyi çalarken izlerken kalbim kabardı. Bu malikane onun zenginliğinin ve gücünün bir simgesiydi. Düşmanları tarafından yok edildiğini görmek, onun da bir parçasını yok edecekti.

Çatının gümbürdeyerek çatlamasıyla daha hızlı hareket ettim, o hareketsiz kalırken ona yaklaştım, gözleri sanki bu anı içiyormuş gibi kapanıyordu.

Doğrudan ondan geldiğini bildiğim keskin bir acı göğsüme saplandı, ona ulaştığımda yanaklarından süzülen gözyaşları açıkça görülüyordu. Acı çekiyordu. Benim yüzümden. Ona verdiğim onca söze rağmen yine aynı şeyi yapmış, kalacağıma söz verdiğim halde onu terk ederek daha önce hiç olmadığı kadar canını yakmıştım.

Arkasına geçtim, kollarımı beline doladım, dudaklarımı boynuna bastırmak için eğildim, sanki beni gerçekten hissedebiliyormuş gibi dokunduğumda tüyleri diken diken oldu.

"Buradayım," diye ona tekrar söz verdim. "Ve pes etmeyeceğim. Tekrar birlikte olmamız için gereken buysa, Peçe'yi paramparça edeceğiz. Ben seninim Roxy. Sadece sen varsın," diye yemin ettim, dünya bizi çevreleyen alevlerin içinde harabeye dönerken ona daha sıkı sarıldım.

"Gerekirse hepsini yakarım," diye nefes aldı ve sözlerinin benim için olduğuna, beni orada hissettiğine, vazgeçmeyeceğimi bildiğine yemin edebilirdim.

"O zaman hepsini yak, güzelim. Her bir parçasını," diye homurdandım, çünkü yeniden bir araya gelmemizin bedeli ne olursa olsun, bunu ödeyecektim. Ona dönmek için ne gerekiyorsa. Bana neye mal olursa olsun.

Etrafında alevlerin yükselişini, benden uzaklaşırken kanatlarının iki yanında parlayışını, Acrux Malikânesi'nin gücünün altında harabeye dönüşmesini izledim ve bu yemini tutacağımı ya da bunu denemek için harcadığım çabayla ruhumun küle dönmesine izin vereceğimi biliyordum.

Kendimi bir kez daha Hail ve Merissa'nın karşısında buldum, taburem önlerinde duruyordu, Merissa şimdi Hail'in kucağındaydı ve Hail tembelce onun kalçasını okşuyordu. Sanki beni bekliyorlarmış gibi görünüyordu ve başımı saygıyla eğmeden bakışlarını karşıladığımda Hail'in kaşları daha da çatıldı.

"Huysuz bir çocuk gibi hışımlla çekip gitmeyi bırakırsan bu konuşma daha çabuk geçer," diye çıkıştı Hail.

Kollarımı kavuşturdum, kaşlarımı çatarak beni korkutmaya çalıştığını varsaydığım o yaşlı, ölü pislik bakışı karşısında irkilmedim.

"Tükür o zaman," diye ısrar ettim.

"Azriel kayıp Lonca Taşları'nı arıyor," dedi Hail, ayağa kalktığımda bana iğrenç bir şeymişim gibi bakarak

ondan önce. "Şu anda ikizlere yardım etmenin anahtarının onlar olduğuna inanıyoruz. Zodyak Loncası'nı yeniden yapılandırmaları ve Solaria'da dengeyi yeniden sağlamak için taşların gücünü kullanmaları gerekiyor. Arkalarında Lonca ile Solaria bir kez daha yükselebilir, Lionel'i alt etmek ve kendi etrafında oluşturduğu gücü ezmek için ihtiyaç duydukları güce sahip olurlar ve sonunda onun saltanatına sonsuza dek son verirler."

"Bunun karşı tarafa geçmeme ne gibi bir yardımı olacak?" Ben sordum, o da iç çekti.

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Hail mırıldandı.

"Gerçekten yapmamı istiyor musun?" Sırayla talep ettim. "Bu kadere boyun eğmemi, Roxy'yi daha taç giymeden dul bırakmamı mı tercih ediyorsun?"

"Mümkün olduğunu düşünseydik elbette dönmeni isterdik," dedi Merissa, öfkemi yatıştırmak için bir elini kaldırarak. "Ama eğer böyle bir şey yapmanın bir yolu varsa bile biz bunu bilmiyoruz. Belki de burada yaşayan kadim ruhlardan bazılarının bir fikri vardır, eski yöntemlerde usta olan ve hayattaki cevapları için yalnızca yıldızların gücüne güvenmeyenlerin. Eğer yıldızların iradesine karşı gelmek istiyorsanız, onların ışığıyla aydınlanmayan bir yol bulmak mantıklı olacaktır."

Bana söyledikleri her şeyi düşündüm ve başımı salladım.

"Peki. Lonca Taşları'nın aranmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım ama önceliğim Fae diyarına geri dönmek" dedim.

Merissa, "O zaman bu konuda seninle konuşacak kimi bulabileceğime bakacağım," diye söz verdi.

Beynim çok fazla bilgiyle doluydu, Varislerin ve Xavier'in de benim için yas tuttuğunu hissettiğimde Peçe beni çekiştiriyor, acıları ve ihtiyaçlarıyla beni onlara yaklaştırıyordu. Bu çekime boyun eğdim, Hail ve Merissa'nın kaybolmasına izin verdim ve kendimi diğer Varislerle birlikte kendi mezarımın başında diz çökmüş buldum.

Ejderha şeklindeki bir ağacın üzerinde büyüdüğü küçük açıklığı dolduran kederleriyle yanlarındaki yerimi aldım.

Buzdan yapılmış bir tabut ve cesedimin yüzüne bakıp ölümümün ne kadar büyük bir hasara yol açtığını hissettiğimde, tüm bunları tekrar düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

OceanofPDF.com

"Ona karşı bu kadar sert olmana gerek yok," dedi Merissa, çenemi kavrayıp ona bakmamı sağlayarak.

Sadece bir düşünceyle bizi odalarımıza geri götürdüm, oturup onu kucağıma çekerken mahremiyetimizi güvence altına aldım.

Parmaklarım uyluğunun etrafında kıvrıldı ve onu tahtımın üzerinde kendime yaklaştırdım, kendimize ait olduğunu iddia ettiğimiz bu alanda benim için yarattığı bir şeydi.

Bu ölüm sarayında sonsuz sayıda oda, yaratıcıları tarafından şekillendirilmiş mekânlar bulunuyordu. Hiçbir oda birbirinin aynısı değildi, hepsi de içlerinde barındırdıkları ruhların bir yansımasıydı ve etraflarındaki yaşayan dünyanın bir serabını çizmeye çalışıyorlardı. Ancak tüm bunlar bir kumdan kaleydi, gelgitin onu yıkamasını bekliyordu, daha fazla kayıp ruhun üzerine başka bir sahte krallık inşa etmesi için boş bir levha.

"Onun iyiliklerini bir elin parmakları kadar sayabilirim, ama hataları saymakla bitmez," diye mırıldandım. "İyi şeyler yaptığını biliyorum. Buna tanıklık ettim, ama şimdi burada, kalbimde onu hor görmekten başka bir şey bulamıyorum."

"Bundan daha fazlası var," diye kırıptı Merissa, tırnakları tenimi ısıırıyordu. Sebep olduğu her fiziksel acıya

imreniyordum.

tenime değen ağzı kadar derindi. Birbirimizi hissedebildiğimiz sürece hâlâ buradaydık, hâlâ varoluşun bir dalına bağlıydık ve doğrusu, Peçe'nin içinde birlikte bulduğumuz bu yarı yaşamanın ötesindeki her şeyden korkuyordum. Kader Kapısı'ndan geçip çocuklarımı geride bırakmak ve artık kendim olamayacağım sonrasına yürümek istemiyordum. En büyük korkum sevdiklerimi unutmaktı ve sonrasının gizemi bu korkunun alevlerini dile getirmekten hoşlanmadığım bir şekilde körükledi.

"Başka bir şey yok," diye ısrar ettim, ördüğüm yalanın tadına vararak. Yalanlar genellikle karıma teklif ettiğim şeyler değildi, ama bu seferki inatçılıkla kafeslenmişti. "Kızımıza pek çok kez haksızlık etti ve şimdi de onu en acil ihtiyaç duyduğu anda terk etti. Ve babasına daha önce karşı gelseydi tüm bunlar önlenebilirdi."

"Bir canavar tarafından yetiştirildi," dedi Merissa, kaşları birbirine çarparak. "Lionel'ın kontrolü altında olmanın nasıl bir şey olduğunu en iyi siz bilirsiniz."

"Bu farklıydı," diye hırladım, parmaklarım kalçasının pürüzsüz etinde daha sert kıvrıldı ve gümüş elbisesini daha yukarı kaldırdı. "Darius'un aldığı kararların çoğunda seçme şansı vardı. Ve bu arada kızlarım ölümlüler diyarının lanet olası çorak topraklarında bırakıldı, onları kabul etme zahmetine bile katlanan her aile tarafından terk edildi. Ve onlar orada sıkışıp kalınca, Solaria o canavara daha da kolay av oldu."

Merissa benden uzaklaştı ama ben onun kucağımdan inmesine izin vermedim. "Bu benim hatam," diye fısıldadı, geçmişin acısını yankılayarak. "Orada güvende olacaklarını düşündüm. Düşündüm ki..."

Başını salladı, ben de elini tuttum, parmaklarını dudaklarıma götürdüm ve onu yatıştırmak için uçlarından öptüm. "Her şeyin kökeni Lionel Acrux," dedim karanlık bir sesle. "Sen

onları ondan kurtardın. Sonrasında ne olacağını bilemezsiniz."

"Görü'ye sahiptim," dedi acı acı. "Bilmem gerekirdi. Ama o kadar çok yol vardı ki, o kadar çok ateş, kan ve eziyet. Ve en kötüsü... gölge. Göremediğim, karanlıkla örtülü yollar."

"Lionel'in Gölge Prenses'e olan bağlılığını asla tahmin edemezdik. Çok uzun zaman önce Kraliçe Avalon tarafından hiçliğe atılan bir Su Perisi. Ancak onun bugünkü haliyle geri döneceğini bilebilir miydiniz? Lionel'e sunacağı gücü nasıl öngörebilirdiniz; Lionel asla tek başına tahtta hak iddia edecek kadar güçlü olamayacakken ona güç ve destek verecekti."

Üzüntüyle başını salladı. "Tehdidi yeterince gördüm. Ve ölümlüler diyarı onların yetişkinliğe kadar en az riskle yaşayabileceklerini görebildiğim tek yerdi." Avucunun topuğunu alnına bastırdı ve ben de onu yakaladım, bir elimle iki bileğini tutarak onu bana bakmaya zorladım.

"Onları sen korudun aşkım," diye yemin ettim ve o da yumuşadı, yavaşça başını salladı ve acısıyla savaştı. "Sen olmasaydın ölmüş olurlardı."

"Onlara gitmek istiyorum," dedi, sesi sertleşiyor ve gözleri güçle parlıyordu.

"Gel o zaman," diye homurdandım, eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Çağırdıklarını hissediyorum."

Titredi ve aniden Peçe geri çekildi, ya da belki de kalbimizin en derin aşklarını arayarak onun içinden yolumuzu zorluyorduk.

Önce Gabriel'i bulduk ve onu Kraliyet Kahini'nin odasında Kraliyet Kahini'nin sandalyesine bağlanmış, başı geriye eğilmiş ve boğazından acı dolu bir kükreme çıkarken gördüğümde göğsümde bir acı hissettim.

Vard onun yanında durdu, Gabriel'in göğsünün ortasına bir şimşek kavanozu yerleştirdi ve içindeki fırtınanın gücünü oğlumuzun üzerine saldı.

Merissa Gabriel'e doğru koştu, yanağını okşadı ve ona seslendi. Gabriel'in gözleri sağa sola kayıyor, Görü ona işkence ederken bir yandan da hayallere dalıyordu.

şimşek. Hayaller havada etrafımızda dönüyordu, onun için olduğu kadar bizim için de açıktı, anlatılmamış geleceklerin parıltıları.

Gwendalina korkutucu bir karanlığa gömülürken, Roxanya ellerini kana bulayarak intikam için ağlıyordu. Gabriel bir kez daha haykırdığında dehşet havaya yayıldı ve imgelemler dönmeye başladı; sevdiklerinden, karısından, çocuğundan, ailesinden akan kan nehri, çağlar boyunca süren savaşlarda bu savaş tarafından yok edildi. Gabriel dünyanın düştüğünü gördü ve ben de ona doğru koştum, elimi omzuna koydum ve dünya düşerse yanında olacağıma söz verdim. Bilse de bilmese de yalnız olmayacaktı.

"Gabriel," diye hıçkırdı Merissa ve gözlerini kırptırdı, gri gözleri sanki onu gerçekten orada görüyormuş gibi ona odaklanmıştı. Eğer bu doğruysa, o zaman ölüme inanmak istediğimden daha yakındı, Peçe'nin çizgisinde dans ediyor, onu geçmekle tehdit ediyordu.

"Anne?" Vard kavanozu Gabriel'in göğsünden çekip alırken ve onu orada tutmak için harcadığı efordan dolayı nefes nefese kalırken kelime dudaklarından zorlukla döküldü. Şimşek gitmişti, Gabriel'in göğsündeki dumanı tüten yara izi bunun son işaretiydi, ama Gabriel'in gözleri kapanırken ve yüzündeki kan çekilirken, aşağılık Kahin onu iyileştirmek için ilerledi.

"Güçlü kal oğlum," diye homurdandım, onu uyanık tutmak için toplayabildiğim tüm gücü ona verdim.

Gabriel bana halsizce göz kırptı, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı.

"Buradayım," diye yemin ettim. "Ben her zaman buradayım."

Ama Gabriel bilincini kaybederken Peçe beni geri sürüklüyordu ve Merissa ismini haykırarak ışık kesilirken bana uzandı. Eli karanlıkta benimkini buldu. Her zaman ve sonsuza dek, birbirimizi bu şekilde bulduk. Tüm ışık kaybolsa bile, ruhlarımız evrenin sınırları boyunca asla ayrılmamak üzere birleşecekti.

"Tuttum seni," diye seslendim ona, onu göğsüme doğru çektim ve iğrenç karanlıkta dönerken ruhlarımızın neredeyse birleştiğini hissettim.

"Sakın bırakma," diye seslendi, korku sözcüklerini sarmıştı.

"Asla, aşkım."

Karanlık geri çekildi ve kendimizi bir gölün dibinde dururken bulduk, ileride parıldayan ışık kasvet içinde parlayan yapay elmaslar gibiydi ve içinde kaya ve harabeden yapılmış heybetli bir yaratık vardı. Düşmüş bir yıldız.

Bu en güçlü varlığın önünde çırılçıplak duran kadına doğru hep birlikte ilerlerken Merissa'nın eli benimkinde kaldı, gölgeler teninden çekiliyordu. Gwendalina Vega lanet olası bir gölün dibinde düşmüş bir yıldızla birlikte duruyordu ve bir kez daha gözlerimi onlardan ayırdığım anda çocuklarımın başlarına gelebilecek belalar karşısında şaşkına dönmüştüm.

"Yıldızlar adına, Merissa." İleri atıldım ama beni sertçe geri çekti.

Gwendalina beni her zaman büyülemiştir, vahşi ruhu ve açık fikirli yapısı bu güç ve zorluklarla dolu dünyada ona çok iyi rehberlik etmiştir. Bela ve maceranın onu aradığı kadar o da bela ve macerayı arıyordu, bu yüzden belki de onu bu tehlikeli ama olağanüstü koşullarda bulduğuma daha az şaşırmalıyım.

"Bu her türlü sınırın ötesinde önemli," diye nefes aldı Merissa, sesinde bir zamanlar sahip olduğu yetenekleri tam anlamıyla anlatan bir kehanet dokunuşu vardı. Şimdi bile kaderin değiştiğini hissedebiliyor, doğru ipleri çekebiliyor ve bizim için tasarlanmamış yolları bulabiliyordu. Ölüler için hiçbir yol yoktu.

"Sen lanetlenmiş bir gölgesin, yakında bir ölümlü olacaksın," diye konuştu yıldız, ruhumu titreten ve kim olduğuma dair parçalanmış kalıntıları bir araya getiren bir şekilde konuştu ve bir an için neredeyse bu dünyadaki havayı soluyabilirmişim gibi geldi. Yine de bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum.

Kelimeler kara bir bulut gibi üzerime çöktü, öfke göğsümde yankılandı ve Merissa ile ben dehşet dolu bir bakışı paylaştık.

"O ölümlü olamaz," diye homurdandım ve Merissa'nın parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

"Asla," diye hırladı.

"Bunu durdurmanın bir yolu var mı?" Gwendalina sordu, kendi korkusu somuttu, ona ulaşmak, onu sakinleştirmek, her şeyin iyi olacağına dair güvence vermek istememe neden oldu. Ama bu çaresiz bir baba tarafından söylenmiş güzel bir yalan olabilir miydi?

"Kaderler hala ilmek ilmek dokunuyor."

Gwendalina yıldızdan "O zaman onları dokumayı bırak," diye talep etti, sesindeki otorite dudaklarıma bir gülümseme getirdi. Arkasından yaklaştım ama yıldızın gücü sanki burada olmamam gerektiğini biliyormuş gibi beni geri itti. "Kaderin kontrolü sende değil mi? Tüm bunlara sen karar vermiyor musun? Neden bu kadar acımasısısın?"

Yıldızın gücü kafamın içinde çatırdadı ve kızıma uzanırken bir adım daha geri atmaya zorlandım.

"Yapamayız, Hail," dedi Merissa üzüntüyle.

"Zalimlik Fae'lerin bir kurgusudur, bizim değil. Gökyüzünde tünediğimizde ne iyi ne de kötü oluruz. Her şeyi görürüz, cevaplar sunarız, rehberlik eder ve armağan ederiz, ancak altımızda yapılan seçimler bunu gerektirirse alabilir ve yok edebiliriz."

"Peki ben ve kız kardeşim bize sunduğunuz kaderi hak etmek için ne yaptık? Hangi yolları seçtik de bizi ve sevdiğimiz insanları lanetlemenize neden olduk?" Gwendalina öfkeyle tısladı.

Yıldız aynı şekilde cevap vermeden önce "Onlar değil," dedim.

"Kaderin dengesi bozuldu. Clydinius'un gazabı senin acılarını ördü."

"Clydinius kim?" Gwendalina bastırdı.

O lanetli yıldızın adı anıldığında içimde umut titreşti. Peçe'nin ötesinde bulduğum gerçek buydu, tutulmayan sözün cevabı, hayatım boyunca çektiğim ve kızlarıma miras kalan laneti kırmanın yolu.

"Clydinius verdiği sözü tutmanı istiyor, Vega soyunun savaşçısı."

"Söz nedir?" Gwendalina soluk soluğa, çaresizlik içinde ilerledi. "Sözümü tutacağım. Sadece bana ne olduğunu söyle. Bilmediğim bir şeyi nasıl düzeltebilirim?"

"Söyle ona!" Kükredim ve yıldızın gücü beni itti, beni geri itti ve Merissa'yı da benimle birlikte çekti. "Gerçeğe ihtiyacı var!"

"Sonumun vakti geldi. Benim ölümüm Fae'nin bir hediyesidir, tüm yıldızların ölümlerinde sundukları bir hediye. Bu yüzden sihir dünyanızda yaşıyor, çünkü benim sihrim sizin sihrinizdir."

Işık gittikçe daha parlak hale geldi ve güç o kadar keskindi ki ruhumun parçalarına yayıldı, beni parça parça ayırmaya çalıştı.

Merissa korkuyla, "Selam," diye soludu. "Gitmek zorundayız. Bizi yok edecek!"

Toprak titredi, göl ürperdi ve tüm dünya bu yeni büyüü bekledi, onu kayalara, suya, havaya kucaklamaya hazırды. Ama önce atılması gerekiyordu ve Merissa haklıydı, burası ve orası arasında gidip geliyorduk, yolumuza çıkmak üzere olan güce karşı savunmasızdık.

Yıldız hâlâ daha parlaktı ve ben çaresizlik içinde küçük sevgilime doğru bakarken, onu terk etmekten nefret ederken bile Merissa elimi çekiştiriyordu. Ama güçlü dalga bize doğru hızla geliyordu, yanığı tenimin, ruhumun kenarlarında parlıyor, beni parçalara ayırmaya çalışıyordu.

Peçe bizi geride tuttu, yıldızlar bizi pençelerine aldı ve yaşayan dünyayı görmek için ne kadar derine indiğimizi onaylamadıklarını neredeyse hissedebiliyordum.

Merissa kolumu kavradı, birbirimizi kontrol ederken gözlerimiz kilitlendi, ikimizin de hâlâ bir bütün olduğumuzdan emindik. Hâlâ birlikteydik.

Unutuluşla karşılaşmak beni bu yarım dünyamızda dengesiz hissettirdi ve Merissa'dan uzaklaşarak Ebedi Saray'daki Anka tahtının önünden geçerken bir elimi saçlarımda gezdirdim.

"Gerçeği bulmaya o kadar yakındı ki," dedim öfkeyle. "Çok yaklaştı."

"Bir şans daha olacak," dedi Merissa, ama sözlerini hüçün kaplamıştı, kendi hayal kırıklığı da açıktı.

"Bunu duvarlara yazabilseydim, ona bir şekilde bir mesaj gönderebilseydim-" Yürümeyi bıraktım ve neredeyse benden bir karış daha uzun olan ferforje çerçeveseli bir aynanın önünde durdum. Bu, yaşayanlar âlemine açılan özel penceremizdi; ya sevdiklerimizi kendi alanımızın mahremiyetinde görmemizi ya da geçmişimizin anılarını ve bazen de sevdiklerimizin anılarını yeniden ziyaret etmemizi sağlardı. Yeterince istersek burada kalbimizin arzularına erişebilirdik, ancak bazen çamurda altın aramak gibi bir şeydi. Odaklanmak çok önemliydi ama öbür dünyada ne kadar uzun süre kalırsam, kontrol etmek de o kadar zorlaşıyordu. Yine de ne zamanın geçmesinin ne de ruhumun parçalanmasının benden çalamayacağı bazı anılar vardı ve şimdi onları çekerek Fae hayatımdan bir anı yeniden yaşadım.

Bebek Roxanya'yı kucağıma aldım, tatlı kızım usulca mırıldanıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük, en parlak yeşil gözleriyle bana göz kırpıyordu. Sadece Merissa'nın dizinde zıplattığı ikiziyle eşleşiyordu.

Küçük Gabriel önünde beyaz bir tavşan oyuncağı sallıyordu ve Gwendalina, Gabriel oyuncağı arkasına saklayana kadar bu manzara karşısında kıkırdadı ve oyuncağın sonsuza dek gittiğine inanmış gibi hıçkırarak ağladı. Gabriel oyuncağı tekrar geri getirdi ve Merissa gülerken Gwendalina'nın yüzü hemen aydınlandı.

Karım Gwendalina'nın pürüzsüz siyah saçlarını öperken, "Sanırım tavşanları hep seveceksin," diye mırıldandı.

Roxanya bana doğru kıvrılırken parmağımla burnunu okşadım. "Her zaman çok mutlusun küçük aşkım," dedim. "Üşüdüğün, uykun geldiğı ya da aç olduğun zamanlar hariç."

Merissa, "Seninle aynı o zaman," diye şaka yaptı ve Gabriel ağzımı bir gülümseme kaplarken güldü.

Roxanya'nın güzel küçük yüzü kırıştı ve hıçkırıklarının geldiğini hissedebildiğim için ateşe yaklaştım. "Hangisi o zaman? Üşüdün mü?"

Ateşin sıcaklığı üzerimizde yuvarlanıyordu ve Roxanya onu orada tutup alevlere doğru sallarken neredeyse kendini beğenmiş görünüyordu.

Öbür dünyada bir elin omzuma dokunduğunu hissettim, geçmişin özlemini paylaşmak için Merissa'yı orada bulmayı umarak döndüğümde anı avuçlarımdan düştü, ama onun yerine Marcel bana hüznle gülümsüyordu.

Onu omuz silkerek geçiştirdim. "Buraya nasıl girdin?"

"Merissa beni içeri aldı tabii ki," dedi. "Keyifli geçmiş?" Aynaya baktı, Gabriel'le olan bağlantısı nedeniyle benim gördüğümü görüyordu. "Tıpkı bana benziyor. Ve o da mutluydu. Şuna bakın..." Hüznle gülümsedi. "Keşke onunla tanışabilseydim. Baba-oğul zamanımızın nasıl olacağına dair pek çok hayalim var ama hangisinin gerçeğe en yakın olduğunu bilmek zor."

"O benim oğlum," diye homurdandım, onu iterek geçtim ve Merissa'ya başıboş Fae'yi neden odalarımıza aldığını sorgulayan bir bakış attım.

"Evet, benimki de," dedi Marcel, suratı asık bir şekilde bana bakarak. "Biraz daha izleyemez miyim?"

"Odalarınızda kendi izleme alanınız var, değil mi?" Mırıldandım.

"Selam," diye ses tonum konusunda beni uyardı Merissa, ama Marcel en iyi zamanlarda bile sinirlerimi bozardı.

Belki de sadece korumacı bir pisliktim ama Gabriel'e en az benim kadar babalık yapıyormuş gibi davranıyordu. Ama bırakın onu yetiştirmede parmağı olmasını, çocukla hiç tanışmamıştı bile. Merissa'nın hayatında unutulmaya yüz tutmuş tek bir andı ve sadece benim oğlumun doğumuyla sonuçlandığı için kayda değerdi.

Marcel sessizce, "Bazen onu görmekte zorlanıyorum," dedi.

Hatıralarım yeniden canlanırken aynama bakan hüznü ruha baktım, başını iki yana eğmişti.

daha fazlasını görmeye çalıştı, ama bu onun kontrol edebileceği bir geçmiş değildi.

Merissa kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Pislik gibi davranmayı kes" dedi.

İç çektim. Gerçi bu istek varoluş oyununda oldukça geç kalmıştı.

"Peki," diye nefes verdim, Marcel'in yanına döndüğümde bana umutlu bir bakış attı.

"Belki bir doğum günü? Ya da, bekle, belki bir Noel. Ya da dur bakalım, ilk kez bir Pitball tuttuğu güne ne dersin?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde endişeyle zıplayarak ve adama acımak zorunda kaldım.

"Pekâlâ," dedim ve hafızamın değişmesine izin vererek Merissa'yla birlikte Gabriel'e Pitball'un kurallarını öğrettiğimiz zamanı seçtim. Ruhlar Sarayı'nın bahçesindeydik ve Hamish Grus koşturarak Gabriel'in oynaması için mini bir Pitball sahası oluşturunuyordu. Oğlumun üzerinde Zodiac Akademisi Pitball tişörtüm vardı, o kadar uzundu ki Merissa onu şortunun içine sokmuştu.

Marcel'i izlemesi için bıraktım, zihnim şimdiki zamanla ve çocuklarımın karşı karşıya olduğu şeylerle o kadar doluydu ki geçmişle daha fazla vakit geçirip dikkatimi dağıtamazdım.

Merissa omzumun üzerinden anıyı izledi, daha dik durup acısını yutmadan önce gözleri parlıyordu.

"Gabriel'i görmek için mücadele ediyor," dedi kadın ağır bir sesle. "Oğlumuz onu hiç tanımadı. Hiç tanımadığı bir adama karşı çok az özlem duyuyor."

"Belki de Marcel yoluna devam etmeli. Belki de en iyisi bu olur," dedim ve Merissa dudaklarını büzerek bana baktı.

"Gabriel'le olan bağlantısı doğru, yoksa onu hiç göremezdi. Onu Gabriel'e doğru çeken bir şey olmalı," dedi Merissa.

"Marcel'in onu bizim gibi ziyaret edebileceğini sanmıyorum."

Merissa kaşlarını çatarak, "Hayır... belki de ona gördüklerimizi anlatmalıyız," dedi.

"Adama zaten yeterince işkence yapıldı, bırakın kalsın. Biz Lonca Taşları'nı bulmaya çalışırken o burada kalabilir. Azriel'i bulmam gerek."

"Azriel mi dedin?" Marcel seslendi, anı sona ererken yanımıza geldi. "Haberler nedir?"

Lanet olsun.

"Haber yok," dedim umursamaz bir tavırla ve Merissa bana ters ters baktı.

"Gabriel'in başı dertte Marcel," diye açıkladı. "Lionel onu yakaladığından beri ona işkence ediyor, onu imgelemler üretmeye zorluyor ve bu imgelemleri zihninden çalmak için Vard'ı kullanıyor."

Marcel dehşet içinde, "Yıldızlar adına," dedi. "Ne yapabilirim ki?"

"Bir şey yok. Elimizde var," dedim.

"Elde mi?" dedi inanamayarak. "Ne şekilde?"

"Planladığımız gibi son Lonca Taşlarını bulmaya odaklanacağız," dedi Merissa. "Azriel'in üzerinde çalıştığı bazı ipuçları var, eski anıları araştırıyor."

"Ah, tamam," dedi Marcel. "O zaman bana ihtiyacınız olacak, çünkü hayattayken taşlarla ilgili pek çok şeyi öngörmüştüm."

"Nerede oldukları gibi mi?" Ben talep ettim.

"Tam olarak değil. Daha fazla ipucu... ve başka şeyler," dedi Marcel gizemli bir şekilde ve Merissa anlamış gibi başını salladı.

"Şeyler," diye kestirip attım. "Doğru, sen bunlara odaklan ve Azriel ile konuşacağım."

Marcel, "Merissa, sen ve ben yıldızlarla olan yüksek bağlantımızı kullanarak yeni ipuçlarını ışığa çıkarmaya çalışabiliriz," diye önerdi.

"Merissa da benimle gelecekti," diye araya girdim, ama Merissa hiçbir zaman emirlerime uyacak biri olmadı.

"Hayır, Marcel haklı. Eski yeteneklerimizi güçlendirmek için birlikte çalışabiliriz. Dikkatli davranırsak bir şeyler görebiliriz," dedi.

"İşte, birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu görelim. Aramızda kalsın, krallığın en iyi Kahinini biz yarattık, bu yüzden bu basit olmalı," dedi Marcel sırtarak ve Merissa'ya elini uzattı.

"Dokunmadan denemeye ne dersin?" Hırladım. "Azriel'e doğru yola çıkmaya ne dersin?" Merissa ısrar etti. "Biz ne yaptığımızı biliyoruz."

"Hm," diye homurdandım. "Uzun sürmez."

Kapıya doğru ilerledim ama çıkmadan önce Marcel, "Adımına dikkat et," diye seslendi ve ayağım eşikten kayarak tökezlememe neden oldu.

Ona ters bir bakış attıktan sonra yoluma devam ettim ve onları bensiz paylaştıkları mistik lanet bağlantılarıyla baş başa bıraktım. Umursadığımdan değil.

Sarmal bir merdivenden aşağı indim, ay ışıkları camsız pencerelerden sızıyordu ama etrafımda rüzgâr esmiyordu. Burası hiçbir şey ve hiçbir yerdi, yaşayan âlemin kuralları burada neredeyse tamamen yoktu.

Merdivenlerin dibinde Darius'a rastladım, vücudu ince, prenlere özgü giysilerle kaplıydı ve boynuna altın sarılmıştı. Yanından geçmeye çalıştım ama yoluma çıktı, ben de diğer tarafa geçtim ama o da aynısını yaptı ve ben de kollarımı kavuşturarak durdum.

"Bana eziyet etmek için mi ölüme gönderildin?" Radcliff'in onun peşinden sürüklendiğini fark ederek söylendim. Beni görünce küçük bir el salladı, ben de ona aynı şekilde başımı salladım. Bir zamanlar çok yakındık; Zodyak Akademisi'ne birlikte katılmıştık ve o benim Göksel Konsey'imde Ateş Lordu olmalıydı. Şimdi aramızda çok şey olabilirdi. Ama ona olan düşkünlüğüm devam etti ve görünüşü bana iğrenç kardeşini hatırlatmasına rağmen burada, ölümden yeniden bir araya gelmemizden keyif aldım.

Darius, "Tacını uzun zaman önce kaybetmiş eski bir kalıntıya eziyet etmekten daha önemli işlerim var," diyerek beni daha da sinirlendirdi.

"Bilirsin, çoğu erkek kayınpederinin gözüne girmeyi kendi çıkarına bulur," dedim buz gibi bir sesle.

"Seninle iletişim kurmaya çalışmak için her gece bir seans düzenlemem mi gerekiyordu? Size şarkılar söyleyip küçük biblolar mı sunacaktım?" Darius kuru bir sesle sordu. "Bu arada Merissa'nın babasıyla ilişkiniz nasıl gidiyor? Duyduğuma göre kızını çaldıktan sonra onu elinde tutmana izin vermesi için ona ve tüm krallığına rüşvet vermek zorunda kalmışsın."

"Babası bana hiç zaman ayırmayan kibirli bir pislikti," diye tersledim.

Darius, "Vay canına, tanıdık geliyor," dedi ve dudaklarımı sıkı bir çizgi halinde bastırdım.

Birdenbire birbirimize bakarak, diğerinin geçmesine izin vermesini bekleyerek durduk, ama ben zaman yok olana kadar burada duracaktım.

Radcliff, Darius'un başının etrafına bakmak için yaklaşarak, "Bunu bölmek istemem... bu her neyse, ama sanırım dünyanın kardeşimin mutlak egemenliği altında harabeye dönmesi nedeniyle biraz zaman sıkışıklığı içindeyiz," dedi. "Ve sanırım hepimiz de aynı kişiyi arıyoruz. Azriel Orion. Onu gördünüz mü?"

"Hayır," dedim Darius'la göz temasını kesmeden.

"Ama aradığınız kişi o," dedi Darius. "O yüzden biz de peşine takılacağız."

Çenemi kaldırarak, "O zaman kenara çekilmeniz gerekecek, böylece ben size yol gösterebilirim," dedim.

Darius çenesini merdivenlere doğru uzatarak, "Sanırım yukarıda bir yerde," dedi. "O yüzden yolumdan çekil de gidelim."

"Sık sık Bilgi Odası'nda bulunuyor," dedim.

Darius, "Biz az önce oradaydık ama o yoktu," dedi.

"Yani..." "Kendim kontrol etmeyi tercih ederim."

Radcliff boğazını temizledi. "Belki de hepimiz ayrılıp onu ararsak hiçbirimiz bu çocukça atışmalara maruz kalmak zorunda kalmayız? Burada çok sayıda oda var, büyük olasılıkla gökyüzündeki yıldız sayısından daha fazla, bu yüzden burada bu merdiven boşluğunun dibinde kalırsak biraz zaman alabilir. Ayrıca ben-" Nefes nefese kaldı, elini kulağına götürdü ve baktı

panik içinde sağı sola koşturuyordu. "Şunu duydunuz mu? Bir vızıltı sesi. Bzzz bzzz gibi. Yaban arısı olabilir mi?" Boğazı düğümlendi ve en yakın açık pencereden bir adım uzaklaştı.

"Ölümde eşek arısı yoktur," dedim yorgun bir sesle. Bu Radcliff'in hiçbir şeye atlamadığı ilk sefer değildi, ama öbür dünyada burada bulunma nedenlerinden korkan tek ruh da o değildi. Ben de bazen göz ucuyla yaklaşan bir su perisi gördüğüme yemin ederdim, sondalar havaya kalkmış, dişler zafer kazanmış bir sırtışıla ortaya çıkmıştı.

"Doğru, evet. Tabii ki yok." Radcliff yutkundu ve bir elini koyu sarı saçlarının üzerinde gezdirdi. "Peki... Azriel?"

"Azriel," dedi Darius ve ben aynı anda.

Darius, "Sadece ölü kralın hareket etmesini bekliyorum, sonra da yoluma gideceğim," dedi.

"Sadece kızımın kötü seçiminin bir kenara çekilmesini bekliyorum ve yoluma gideceğim," diye homurdandım.

Radcliff kaşlarını kaldırarak aramıza baktı.

"Selam mı?!" Azriel'in sesi Ebedi Saray'ın duvarlarında gümbürdedi ve omurgamdan aşağı şiddetli bir ürperti gönderdi.

Döndüm, nerede olduğunu hemen anladım ve çağrısının iliklerime kadar yankılandığını hissettim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, Azriel'in odalarına doğru bir koridordan aşağı dönerken arkamda iki Ejderha Değiştiren hissettim. Koridor altın ve gümüş, karanlık ve aydınlık renklerle parılıyordu, zemin sonsuz bir merdiven halısı gibi görünüyordu ama sonra tekrar katı bir hal alıyordu, siyah bir halı sonsuz kapılarla kaplı sonsuz bir koridora doğru uzanıyordu.

Azriel'in odasını buldum, onu orada hissettim - ki bu, bu yerde kaybolmanızı engellemenin hemen hemen tek yoluydu. Söylentilere göre en uzak odaların girintilerinde sürüklenen kalıntılar vardı, isimleri unutulmuştu ama tek ve acı veren bir amaç onları burayla gerçek ölüm arasında tutuyor, belki de tam olarak hatırlayamadıkları bir şeye tutunmalarını sağlıyordu.

Azriel'in kapısını çaldım ve kapı dokunduğum anda açıldı, ruhumda iz bırakacak kadar tanıdık bir yere adım attığımda zihnim allak bullak oldu. Bu oda Zodyak Akademisi'nde onun odasıydı, Aer House'daki Kaptan'ın odasıydı ve ahşap döşemeden sayvanlı yatağın ucundaki büyük sandığa kadar her ayrıntısına kadar burada yeniden yaratmıştı. Manzara bile yeniden düzenlenmişti, uzun pencereler Hava Bölgesi'nin fırtınalı tarlalarına bakıyordu, buranın altın ışıltısı çimenlerin arasında dans ediyordu ve bu da Fae diyarında olmadığımıza dair tek ipucuydu. Odanın duvarlarında hepimizin gençliğini gösteren ve bana hayatımın en güzel zamanlarını hatırlatan resimler bile vardı.

Dağınık siyah saçları ve mürekkep rengi gözleriyle boşluğun ortasında duran Azriel'i gördüm, şimdiki dünyayı görmek için Peçe'yi iterken formu zar zor görünüyordu. Ona ulaştım, koluna dokundum ve gözleri bana takıldı, beni burada gördü ve beni kendisiyle birlikte yaşayanların diyarına çekti. Darius'un peşimden yuvarlandığını, Radcliff'i de peşinden sürüklediğini hissettim, ta ki dördümüz gece demirinden bir kafesin kenarında durana kadar, kızım Gwendalina kafesin içinde, yerde yatan Lance Orion'un kollarına sarılmıştı.

"Ne oldu?" Dehşet içinde bağırdım ama gelen ilk cevap havada patlayan bir Ejderha kükremesiydi.

Ürperdim, sarayın duvarları da benimle birlikte ürperdi, bu yerle olan bağlantım dünyadaki diğer tüm yerlerden daha güçlüydü. Merissa'nın ve Vega soyunun gücünün yanı sıra kendi sihrim de burada yaşıyordu. Her yanımdaydı ve kendimi bu yerde başka hiçbir yerde hissedemeyeceğim kadar sağlam hissediyordum. O beni tanıyordu ve ben de onu tanıyordum, sanki kendi ruhu varmış gibi gerçekten canlı bir şeydi.

"Lionel," diye homurdandı Radcliff, kendi kardeşinin kükreme sesini tanıyarak.

"Gwendalina buraya Gölge Prenses tarafından çağrıldı," diye açıkladı Azriel karanlık bir sesle, yüz hatlarını pişmanlık kaplamıştı. "O iyi, en azından şimdilik."

Başımı salladım, kafesin kenarına gidip parmaklıkların arasından geçerken ve uyuyan kızıma bakarken perişan haldeydim.

Gwendalina'nın yüzünü keder kaplamıştı ve Darius onun ve Lance'in yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde, onları bu hale getirenin kimin acısı olduğunu biliyordum. Gwendalina'nın buraya getirilmesinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini, Peçe'nin ötesindeki birkaç dakikanın nasıl hiç zaman gibi gelmediğini, yine de burada, bir gölün derinliklerinden sahte kralın yakalanmasına taşınmasından korktum.

"Özür dilerim, küçük sevgilim," diye nefes aldım. "İzlemeyi asla bırakmamalıydım."

Darius elini Lance'in omzuna koydu ve Lance sanki yanındaki adamı arar gibiydi, sanki onu orada hissedebiliyordu.

"Fazla zamanları yok," dedi Azriel telaşla, elinde kristale benzeyen şüpheli bir şey tutarak. Peçe'nin ötesinde böyle bir şeye erişimi olmaması gerekirdi ama Azriel sık sık kuralları çiğnemiş ve her zaman hayranlık duyduğum yıldızlara meydan okumanın yollarını bulmuştu. Kara büyüye olan yeteneği onu ölüme kadar takip etmişti ve eğer aileme bir faydası olacaksa, kendine güvence altına aldığı her ne biblo varsa onu kullanmaktan mutluluk duyardım.

"Bu da ne?"

"Bir Druid'in Gözyaşı kristali," diye fısıldadı dramatik bir şekilde, sanki ben bunun ne olduğunu biliyormuşum gibi. "Yaşayanlar âleminde daha akıcı hareket etmemi sağlıyor. Bana ait olmayanları izleyebiliyorum, uzun süre değil ama Lionel'ı malikânesinde gördüm, Roxanya'nın ellerinde küle dönmüştü. Gwendalina'yı cezalandırmak için buraya geliyor."

"Onları uyarmalıyız," diye homurdandım korku içinde.

"Tipik bir pislik," diye homurdandı Radcliff. "Konsey'de olsaydım bunların hiçbirini olmazdı."

"Harika bir hikâye, şimdi bir şeyler yapabilir miyiz?" Darius endişeyle ayağa kalktı ve bana dönen Azriel'e baktı.

"Ruhlar Sarayı'yla olan bağlantın hâlâ eskisi kadar güçlü," dedi. "Buradaki büyüü daha önce olduğu gibi kullanabilirsin."

"Ve ne yapacaksın?" Gwendalina kıpırdanıp Lance'le alçak sesle konuşmaya başladığında telaşla "Ne yapacağım?" diye sordum.

"Belki ben bir şeyler yapabilirim." Radcliff Hydra tahtına doğru yürüdü, üzerine tırmandı ve kafalardan birini çekti.

"Kes şunu," diye homurdandım ama Azriel dikkatimi yeniden toplamak için kolumu yakaladı.

"Onlara yardım et," diye ısrar etti, gözleri oğlu ve kızım için korumacılıkla titreşiyordu ve ben de aynısını hissettim. Azriel ve ben onlar tarafından asla tahmin edemeyeceğim bir şekilde birleştirildik, gerçi Merissa hayattayken Azriel'in oğlu hakkında şimdi çok anlamlı gelen yorumlar yapmıştı. Onların aşkına dair ne gördüğünü tam olarak bilmiyordum ama buna bizzat şahit olmak, yıldızların ona neden bu aşkı gösterdiğini anlamam için yeterliydi. Küçük sevgilimin bulmasını umduğum kadar derin ve olağanüstü bir aşktı bu. Ve ben de onu elimden gelen her şeyle ve daha fazlasıyla koruyacaktım.

"Pekâlâ," dedim, ne yapabileceğimden emin değildim ama deneyecektim.

Onlara yaklaştım, duvarı inceledim ve eskiden gizli bir kapının açıldığı yeri tanıdım. Elimi kapının üzerine bastırdım, odaklanırken kapının orada sağlam bir şekilde durduğunu hissettim, Peçe'yi itip gücümü var olmaya zorlarken kapının gerçekliğini çok yakınımda tuttum. Kapıyı açmaya çalıştım, yol vermesi için yalvarırken dişlerim gıcırdıyordu ama sarayın büyüü avucumun içinde kendi düşünceleriyle dans ediyor, gücümü çekiyor ve onu başka bir yola yönlendiriyordu.

"Haydi," diye homurdandım, sonra zihnim tüm bu gücün pençesine kaydı, atalarımın binlerce yıldır bu duvarlara yerleştirdiği büyü beni içine çekti.

Bir hırıltıyla bu gücü taşlara bağladım ve parmaklarımdan fırlayan elastik bir bant gibi benden uzaklaşıp tam da Lionel'ın bu sarayda durduğunu hissedebildiğim yere yapışmadan önce birikmesine izin verdim. O ve Lavinia sıcak, çarpan bir kalbin ortasında soğuk bir varlık gibiydiler. Buraya ait değillerdi ve saray da bunu hissediyordu.

Lionel'ın koridorlarda sinsice dolaştığı yerle taht odası arasında bir bağlantı kurdum ama birden sendeleyerek uzaklaştım, Peçe beni sert bir çekişle geri çekti.

"Hayır," diye soluk soluğa bağırdım ama Azriel beni kapıp kaçıramadan yakaladı ve Lionel'ın Vega büyüyle buraya taşınan gür sesinin duvarlardan duyulduğu taht odasına geri götürdü.

"Ne kadar çok hazine kaybettiğimin farkında mısın, Lavinia?! Nadir sikkeler ve değerli taşlar artık iğrenç küçük Fae'lerin pis ellerinde. Ve şimdi bütün gün ve gecenin yarısında Solaria Sarayı'nda sıkışıp kaldım ve yeryüzünden kaybolan o lanet asilere karşı son bir saldırı hazırlamaya çalışıyorum."

"Bu kadar mı?" Darius havladı. "Küçük bir hoparlör mü yaptın?"

"Kontrolümü kaybettim," diye mırıldandım.

"Lanet olası yıldızlar adına," diye küfretti Lance, sesin duvardan geldiğini fark etti ve Gwendalina dinlemek için tuğlalara yaklaştı.

Lionel, "Bir tavır koymalıyım," diye devam etti. "Varisler ve Konsey Üyeleri serbest kaldığına ve muhtemelen o yetim fahişeye katılmaya gittiklerine göre, bu isyancıları yeniden daha güçlü bir konuma getirir."

Radcliff tahttan aşağı atlayıp ayağıyla tahtı tekmeleyerek, "Ah, kendini beğenmişin teki gibi konuşuyor," dedi.

"Basını kontrol ediyorsun baba, senin büyüklüğün hakkında bir hikaye yazmalarını sağlayabilirsin. Dünyaya ne olduğunu söyleyebilirler

O Vegas'lar ne kötü, ne aşağılık yaratıklar," diye mırıldandı Lavinia.

Duvarın parmaklıklarla birleştiği noktaya doğru ilerleyerek ve tuğlaları kırmaya zorlayarak bu kafesin ötesine geçmelerini sağlamaya çalışarak alay ettim. Bu dünyada Lionel Acrux kadar nefret ettiğim bir yaratık varsa o da Lavinia ve onun doğal olmayan yöntemleriydi. Soyumdan almaya kararlı olduğu intikam bin yılı aşmıştı ve her zamankinden daha acımasızdı. Şimdi Gwendalina'yı avucunun içine almıştı, ne yapacaktı? Çocuğumu nasıl cezalandıracaktı? Atamız Kraliçe Avalon'un yaptıkları yüzünden kızım hangi dehşetlere katlanmak zorunda kalacaktı?

"Bu yeterince iyi değil," diye tükürdü Lionel. "Anlamıyor musun? Anka kuşları hayal ettiğimden daha güçlü ve şimdi isyancıların gücü Solaria'daki en güçlü soy tarafından bir kez daha destekleniyor. Kan ve ölümle bir açıklama yapmalıyım. Onlara neler yapabileceğimi göstermeliyim."

"Elbette, Kralım. Ne yapacaksınız?" Lavinia heyecanla sordu.

"Ne yapmam gerektiğini biliyorsun," diye hırladı. "Ejderha Kral'ın Anka kuşlarına neler yapabileceğini tüm dünyaya göstereceğim. Gwendalina Vega geldi mi?"

Dondum kaldım, kızıma bakarken içimi korku kapladı, o ise Elysian Eşi'nin bakışlarını gözlerindeki dirençle karşıladı.

"Onları kurtarmalıyız," dedi Darius aceleyle ve Azriel de aceleyle ileri atıldı, hepimiz duvara büyü akıtarak parçalanmasını sağlamaya çalışıyorduk.

"Evet, ama-" Lavinia başladı ama Lionel onun sözünü kesti.

"Sonunda," diye nefes aldı. "En büyük düşmanlarımdan birini burada, sarayda yakaladım. Elysian Eşi ile birlikte onun başını keserken tüm dünyaya izleteceğim. Vega soyundan çok daha üstün olduğumu bir güç ve vahşet gösterisiyle kanıtlayacağım. Ve kanamadan önce ona boyun eğdireceğim."

Ölümle ondan ayrılmaktan daha acımasız bir kader varsa, o da şimdi burada durup havada kendi ölümünü hissetmekti. Ve bu ruhumu dehşete düşürdü.

"Kralım," dedi Lavinia nazıkçe. "Onlar benim kontrolüm altında. Korkarım buna izin veremem."

"İzin vermek mi?" Lionel zehirli bir şekilde tısladı. "Bana izin vermek senin haddine değil! Buradaki güç benim. Solaria'nın hükümdarı benim."

"Vega ve eşinden alacaklıyım çünkü Kraliçe Avalon yıllar önce beni Gölge Diyar'a sürgün etti."

"Siz eğlendiniz. Sona ermeden önce ikisinin de çok acı çekmesini sağlayacağım ve Roxanya Vega kız kardeşinin ölümünü televizyondan izleyebilecek; bundan d a h a iyi bir intikam olabilir mi?"

"Baba, bekle," diye soludu Lavinia ve yarattığım büyü bağlantıdan uzaklaştıklarında herkes sessizliğe gömüldü.

"İşe yaramaz," diye homurdandım kendime, çaresizlik içinde volta atıyordum. Yapabileceğim daha fazla şey olmalıydı, onu koruyabilmemin bir yolu olmalıydı. Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

"Sadece odaklan," dedi Azriel, bana dikkatle bakarak, korkusu gözlerinden okunuyordu.

Lance kafesin iki demirini tutarak Vampir Tarikatı'nın gücüyle onları ayırmaya çalışırken, Darius da yardım etmek için harekete geçti.

"Bu sarayda büyü var mı yok mu, Hail?" Darius bana bağırdı.

"Bu kafes saraya ait değil," diye homurdandım, duvarlardaki büyüyle oynayıp onu işe yarar bir şeye dönüştürmeye çalışırken. Ama çılgınca, kaotik ve sürekli değişiyordu, çaresiz taleplerimi dinlemiyordu.

Gwendalina Lance'in kolunu tuttu ve yüzünde öfke ifadesiyle ona baktı. "Savaşacağım."

Canavar kral ailemin bir üyesini daha almak için yaklaşırken bu sözler beni hem gururlandırdı hem de dehşete düşürdü.

O olmaz. Benim küçük sevgilim olmaz.

Ona ulaşmak için uzandığımda Peçe beni sürükledi ve Azriel oğlunun adını haykırarak bizi tekrar öbür dünyaya fırlattı. Sahip olduğum gücün her damlasıyla geri dönmek için savaştım, Lionel'ın taht odasına girdiği görüntüler gözlerimin önünden geçerken karanlıkta yuvarlandım ve kızım için duyduğum dehşet içimi parçaladı.

"Gwendalina!" Çılgınca bağırarak ona doğru ilerlemeye çalıştım. "Tamamen senin kontrolün altında mı Lavinia?" Lionel sordu,

Adını lanetledim, karanlığı yırtıp yumruklarımı savurarak ve acımasız bir nefretle ona ulaştım.

"Ondan uzak dur!" Kükredim, yumruğum yüzünün ortasına çarptı ve sanki o hiçbir şeymiş gibi geçip gitti. Ama bu iğrenç Fae yüzünden bir hiç olan bendim.

"Tamamen, kralım," dedi Lavinia. "Büyüsü Gölge Canavar tarafından yutuluyor, geriye çok az büyü kaldı ve yaratığım çoktan onun Düzen formunu ondan çaldı. O artık bir ölümlü."

"Güzel," diye mırıldandı Lionel. "Ölümlüler yanabilir."

Bu sözler benim felaketim oldu, onu korumak için Peçe'nin kendisini yırtmaya çalışırken ruhum dehşet içinde milyonlarca parçaya ayrıldı.

Gwendalina bu korkağın karşısında güçsüz bir şekilde duruyordu, büyüü gölgeler tarafından kilitlenmişti ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Sahte kraliçen Gölge Canavar'a sihrimi geri vermesini emretsin ki seninle teke tek dövüşebileyim. Benimle Fae gibi yüzleş ve hangimizin babamın tahtını gerçekten hak ettiğini öğren," diye talepte bulundu Gwendalina ve ben de onun tarafına geçtim, büyüünü bastıran karanlığı kırmak için ona gücümü ödünç vermeye çalıştım.

"Ben buradayım, küçük sevgilim. Bununla savaşılabirsin," diye konuştum onunla, ama beni hiç duymuyordu. Belki beni hissedebiliyordu.

"Fae olmanın anlamını bilmiyorsun," dedi Lionel soğuk bir sesle ve içimdeki öfke kabardı. "Annen seni ölümlülerin dünyasına sakladı ve sen onların türünün zayıflığı ruhuna işleyerek büyüdün. Onların güçsüzlüğünün, acınası, anlamsız varoluşlarının kokusunu alıyorsun ve sahip olduğun tek iddia damarlarındaki Vega soyunun sulu kanı. Ama babanın gücü sende gerçek değil, melez bir fahişeyle birleşmesi bunun açık bir kanıtı."

"Seni pislik," diye hırladım.

"Sakın annem hakkında böyle konuşmaya cüret etme," diye tersledi Gwendalina ve bir elimi sırtına koydum, içindeki o karanlığı, varlığının her zerresine nasıl yapıştığını hissediyordum ama kalbinde bir ışık vardı.

"Pislikten konuşulmayı hak ettiği gibi bahsedeceğim. Babanın hataları kaderin benim lehime iş birliği yapmasına izin verdi. Beni. Gerçek değere sahip bir adam. Sağlığın ve gerçek gücün egemenliği artık herkesin görebileceği kadar açık ve dünya senin düşüşünü izleyecek, son anlarında acınası bir yaratık olduğun ortaya çıkarken kefen nihayet gözlerinden düşecek."

Lionel'in sözleriyle ciğerlerimden bir kükreme çıktı ve ona doğru hücum ettim, içimde kalan son güç kırıntılarını da kullanarak tahtımı çalan bu işbirlikçi pislige bir darbe indirmeye çalıştım ama yıldızlar beni bir kez daha uzaklaştırdı ve siyah bir denize savruldu.

Tekmeledim, yırttım ve tırnaklarımı hiçlikte gezdirdim, ona geri dönmek için umutsuzca çabaladım, buraya birlikte geldiğim diğer ruhlar bir kez daha Peçe'nin derinliklerinde kaybolmuştu. Gwendalina'nın savaştığını gördüm, Lionel'ın onun saldırılarıyla vurulduğunu ve yaralandığını gördüm, büyüsü bir şekilde geri dönmüştü ama Gölge Canavar'ın kontrolü ele almasıyla bir kez daha başarısızlığa uğradı.

Lionel aniden onu avucunun içine aldı, avucunda uzun zaman önce Merissa'ya ait olan bir bıçak vardı. Sonra her şey yeniden karanlığa gömüldü ve ben hiçliğe doğru kızımın adını haykırarak canının bağışlanması için yalvardım.

Ve sonunda ona geri döndüğümde, Peçe'nin ağırlığına tüm gücümle karşı koyarak, Gwendalina'yı yerde kanlı ve kırık bir halde buldum, ruhu derisinin sınırlarında geziniyordu.

Peçe uğulduyordu, yıldızlar kendilerine katılacak başka bir ruhu çağırıyordu ve ben onlara meydan okuyarak seslendim.

"O yaşayacak!" Ben talep ettim.

Karanlık beni bir kez daha çalmaya çalıştı ama ben gitmedim. Hiçbir şey için. Bana ihtiyacı varken, küçük kızım yerde kanlar içinde yatarken olmazdı. Ve ben orada değildim.

"Buradayım, küçük sevgilim, buradayım." Ve orada, hiçbir uyarı olmadan, Lance Orion hala sahip olduğu azıcık güçle onu iyileştirmeye çalışırken kendimi onun üzerinde buldum. Kollarında cansız yatıyordu ve ben onun elini tuttum, parmakları benimkine dolanırken özü bu hayattan kaçıp öbür dünyaya gitmeye çalışıyordu.

"Hayır, senin zamanın değil," diye fısıldadım ona. "Burada, eşinin kollarında kal, dünyanın bir gün sana yine iyi davranacağı yerde kal."

Elimi çektim, Lance'in omzuna bastırdım ve ona sahip olduğum tüm gücü sundum, kayıp bir kralın ziyan olmuş tortularından başka bir şey olmasa bile.

"Onu kurtar, geri getir. Gitmesine izin verme," dedim ondan. Yüzü eşini kaybetme düşüncesiyle dehşet içinde buruştu, gözlerindeki gümüş halkalar aralarındaki bağla parlıyordu. "Onu koruyacağına yemin ettiğin gibi koru!"

"Lütfen, Mavi. Lütfen benimle kal. Yanındayım." Lance gözlerini kapadı, büyüsunu onun bedenine iterken, ben de bu sefil formda verebileceğim her şeyle onu besledim.

"Acele et!" Lavinia ağladı ve ben ona dönüp baktığımda onu Ölüm Bağı'nın pençesinde buldum, hayatı kızıminkine bağlıydı. Ruhu derisinin kenarlarında parıldıyordu ve kaos tarlalarının derinliklerinde Crucia'nın derin gümbürtüsünü hissettim, ıstırap diyarına bir kurban daha almak için can atıyordu. Ama onun ölümü sadece

Gwendalina kendininkiyle yüzleştikten sonra gelmişti ve Lavinia'nın yeraltı dünyasının cezalandırıcısı tarafından alındığını görmeyi ne kadar vahşice istesem de, kızım geçişinin bedelini ödemeyecekti.

"Her şeyi al," diye emretti Lance, ben de onun gücünü yaratabildiğim tüm enerjiyle besledim. "Hepsini al, Darcy Vega."

Yavaş yavaş iyileşmeye başladı, bacaklarındaki yanıklar önce soldu, sonra kemiklerin kaynaştığı yumuşak bir çıtırtı geldi ve ben rahat bir nefes aldım.

Yaşıyordu. Yaşama geri dönüyordu, ruhu sonunda bedeninde huzur içinde dinleniyordu.

Küçük sevgilimle değerli bir an daha geçiremeden yıldızlar beni benden aldı ve yaşamın ötesindeki boşluğa geri götürdü. Ve ölümümün yeniden gerçekleşmesi gibi hissettiren şiddetli bir çekişle... Gitmiştim.

OceanofPDF.com

Darius

Hail ve Merissa'nın sürekli değişen Ebedi Saray'da
kendileri için yarattıkları odalar

Altın rengi duvarlara, pencerenin hemen ötesinde çalan
dingin müziğe ve mükemmel dengelenmiş sıcaklığa
kaşlarını çatarak baktım.

"Burası tam bir saçmalık," diye mırıldandım ama aklım
aslında Gwen ve Lance'te ve onların çektiklerindeydi. Azriel
ve ben babamın saldırısının sonunu görmüştük, Gwen'i
ölümün eşiğine geldikten sonra görmüştük. Fae dünyasına
tutunmak o kadar zor olmuştu ki, tekrar buraya geri
itilmeden önce onu sadece bir anlığına görebilmiştım.

Azriel kaşlarını çatarak bana baktı. "Sizin mükemmel
huzur anlayışınızı yansıtmak için tasarlandı. Kendi
odalarınızda muhtemelen daha çok-"

"Burada kendime ait bir odam yok ya da olmasını
istemiyorum," diye kesin bir dille cevap verdim ama
onlardan bahsedince dünya bir kez daha etrafımda
dönmeye başladı; Azriel, Radcliff ve Hail'i geride bırakarak
gezintiye çıktı.

Hail bir şeyler hakkında bağırmaya başladı, ama onun
sesi de kayboldu ve kendimi bir

Muazzam, boş bir oda, başımın üzerinde yükselen tonozlu bir tavan ve aynı derecede boş bir gökyüzünün beni beklediği bir balkona açılan taş sütunlar.

"Burası... rahatmış," dedi Azriel, yavaşça dönüp boş duvarları ve daha da boş zemini inceleyerek. "Zevkiniz çok... minimal."

"Benim zevkim, her zaman ve her zaman benim ligimin dışında olan bir kadının öpücüğüyle temperlenmiş ateş ve yıkımdır," diye homurdandım ve odaya derhal kükreyen bir ateşle devasa bir şömine sağlandı, savaş baltam şöminenin üzerinde asılı duruyordu. Roxy yoktu ama.

"Çok güzel," dedi Azriel, ateşe yaklaşıp ellerini ısıtıyormuş gibi uzatarak, ama ben sadece kendisiyle ilgili bir şeyler aradığı izlenimine kapıldım. Kaşları iyice çatılmıştı ve aklının oğlunda ve içinde bulunduğu çıkmazda olduğunu düşünmek zorundaydım. Lance daha kötü durumlara da düşmüştü ve ben ona güveniyordum. Tamam, belki çok daha kötü durumlar değil ama yine de.

"Bak, Lance hakkında-" diye başladım ama Azriel şu anda onun hakkında konuşmaya dayanamıyormuş gibi hızla sözümü kesti.

"Bu duvar, dilediğiniz zaman size yaşayanların dünyasına özel bir bakış sağlayacaktır - isterseniz onu bir aynaya dönüştürebilirsiniz. Birçok kişi bunu yapmayı seviyor. Bence bir pencereden bakmak gibi daha kişisel hissettiriyor" dedi ve duvara baktım, tam olarak tarif ettiği şeyin orada görüldüğünü gördüm. "Anıları yeniden ziyaret edebilir ya da sevdiklerinizin hayattaki yol alışlarını izleyebilirsiniz."

Bunu kabul ederek homurdandım, artık parçası olamayacağım şeyleri izleyerek zaman kaybetmek istemiyordum, yine de o duvara bakarak bolca zaman geçireceğimi hayal ettim, sevdiklerimle birlikte olmak için duyduğum çaresizlik beni şimdi bile duvara çekiyordu.

Bir zamanlar çocukluğumda tanıdık bir varlık olan adama baktım. Eskiden ondan nefret ederdim. Bir pislik olduğu için değil.

Kötü bir adamdı, ama iyi bir adam olduğu için. Acrux Malikanesi ile Orion toprakları arasındaki sınırda küçük bir çocukken tırmandığım ve onları izlediğim bir ağaç vardı; o, Lance ve Clara, koşturuyor, gülüyor, oynuyorlardı.

Babamın oyun anlayışı, klostrofobimden kurtulmama yardımcı olmak için beni saatlerce bir kutuya kilitlemekti. Ve özellikle kendimi idare etme biçimimden memnun kalırsa, dayaktan kurtulmanın sevincini dört gözle bekleyebilirdim ya da en azından beni yaralarımın acı çekmeye bırakmak yerine hemen sonra iyileştirirdi.

Bu yüzden kendi küçük, kıskanç yolumla bu adamdan nefret etmişim. Bana dünyanın her zaman evimin duvarları içinde olduğu gibi işlemediğine dair sunduğu kanıttan nefret ettim. Başarılı olduklarında çocuklarının üzerine titremesini ya da başarısız olduklarında onları teselli etmesini izlemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bir kez olsun onlara el kaldırdığını görmemişim. Babamın yaptığı gibi şiddetini meraklı gözlerden sakladığını düşünerek ara sıra onu yakalamaya çalıştım ama onu hiç yakalayamadım ve asla da yakalayamayacağımı anladım. O zamanlar bunun için onu affetmek imkansızdı. Şimdi...şey, şimdi sadece çaldığı zaman için ona acıdığımı sanıyordum.

"Tükür onu," diye mırıldandım, kaslarım hareket etme ihtiyacıyla gerilmişti. Ama nereye gideceğimi ya da ihtiyacım olan şeyi aramaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum, bu yüzden orada durdum, yaşam alemimde tanık olduğum her şeyin gerçekliği üzerime o kadar ağır bir şekilde baskı yapıyordu ki nefes alamıyordum.

"Hmm?" Azriel bana baktı, yüz ifadesi şaşkınlıkla gölgelenmişti ve ben de boğazımın arkasından homurdandım.

"Ölüm seni bu kadar affedici yapmış gibi davranmaya çalışma. Oğlunun hayallerinin peşinden gidememesinin sebebi benim. Kızının gölgelere kurban edildiği gece oradaydım. O yüzden söyle. Ya da vur bana. Ne istersen yap, yeter ki bu sessizlikte oyalanma, sözcükler iltihaplanabilir."

"Bunlar için seni suçladığımı mı sanıyorsun?" Azriel usulca sordu, alevlerden uzaklaşıp bana yaklaştı, elini bana uzattı ama sonra daha iyi düşünüp başını sallayarak elini indirdi. "Darius, babanın yaptıkları için seni suçlamıyorum. Lance'in hayatında çok uzun bir süre sadece senin sayende ışık vardı. Bir süreliğine, ikinizin daha fazla bir şey olabileceğinizi bile umdum-"

"Ben ve Lance mi?" Alay ettim. "O lanet olası diliyor."

"İkiniz o yatıya kalmaların hepsini yaptınız. Bir keresinde bir kabusta beni kendine çekti ve seni onunla yatakta bulduğumda heyecanla doldum, kolların ona sıkıca sarılmış, rahatlık sunuyordu, ikiniz de soyunmuş durumdaydınız ve-"

"Onlar platonik yatıya kalmalardı," dedim gözlerimi devirerek. "Ve onlar için asla çıplak değildim-"

"Sanırım birlikte uçmaya gitmiştiniz," diye üsteledi Azriel. "Babanla özellikle zor bir karşılaşma yaşadınız ve sonunda içmeye başladınız. Lance sana Ejderha formundayken birkaç fıçı bira içmen için meydan okumuştur..."

"Ah evet." Eğlenerek homurdandım. "Tamamen kafayı buldum ve o içki fabrikasının yarısını yaktım. Yine de hasar için ödeme yaptım - tam bir pislik değilim."

"Evet... eminim işletme sahipleri de aynı şekilde düşünmüşlerdir... nihayet tüm onarımları yapıp stoklarını doldurduktan ve kendilerini tekrar çalışır hale getirdikten sonra. Her neyse, meğer sen sadece vites değiştirip bayılmışsın ve Lance de kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için yanında kalmış. İkinizin gerçekten bu işi yapmadığınızı fark ettiğimde oldukça hayal kırıklığına uğradım."

"Yıldızlar adına." Elimi yüzümde gezdirerek ondan uzaklaştım.

"Her neyse, şimdi anlıyorum ki onun her zaman Gwendalina'yla, yani Darcy'yle birlikte olması gerekiyordu. Bence siz ikiniz

biraz fazla... neyse, boş verin bunları." Azriel boğazını temizledi ve ben başımı salladım, onunla bu konuşmayı nasıl yaptığımı merak ediyordum.

"Merissa'yla konuşmam gerekiyor," dedim kararlı bir şekilde. "Nasıl geri dönebilirim-"

Sarayın duvarları eridikten sonra yeniden şekillendi ve beni üzerinde bir Harpy'nin uçtuğu, tahtasına Hydra işlenmiş büyük bir kapının önünde bıraktı.

Ben kaşlarımı çatarken Azriel gülümsedi. "Bu yerde istemek yapmaktır," diye açıkladı sanki bir anlamı varmış gibi. "Devam et - kapıyı çal."

Yumruğumu kaldırdım ve kapıya vurdum, ses sakın koridorlarda yankılanırken muhtemelen biraz fazla güç kullandım.

"Geri çevirin onu," diye seslendi Hail'in sesi kapının arkasından.

"Karını görmeye geldim, seni değil," diye cevap verdim.

"O kral biliyorsun-" Azriel alçak bir ses tonuyla konuştu. "Biraz saygı gösterirsen sana daha çok ısınabilir."

"O artık kral değil. Ve gerçek kraliçelerden biriyle evlenen benim - yani belki de benim önümde eğilmesi gereken o olmalı," diye cevap verdim, kapı açılıp da Hail'i tahtından bana kaşlarını çatmış, Merissa da onu orada tutmak için bir elini göğsüne bastırmış halde bulduğumda sesimi alçaltma zahmetine girmedim.

"Benim kadar ölü olduğunu unutuyorsun evlat," dedi Hail ve ben omuz silktim.

"Sen bir kalıntısın. Ben bir şehidim. Ayrıca, uzun süre ölü kalmaya niyetim yok."

Hail ayağa fırladı, vücudu öfkeyle sarsılırken içinden derin, sarsıcı bir hırıltı döküldü ve omurgasından devasa bir yılan sıçradı, dokuz başlı siyah Hydra tahtın arkasında belirdi, her ağzı dişlerini tehditkâr bir şekilde bana doğru açtı.

Cevap olarak Ejderim de etimden kurtuldu, arkama düştüğünde fayanslar takırdadı, cüssesi karşı karşıya olduğu yaratıktan bile daha büyüktü.

"Dur," diye tersledi Merissa, Hail'in gözlerinin arasına bir fiske vurdu ve elini ondan uzaklaştırırken küfretmesine neden oldu. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Hail, sana söyledim, Marcel'le git, o sana taşlar konusunda yardım edebilir."

"Üzerinde düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var," diye ekledi Marcel, Ejderha'ma ilgiyle bakarken ses tonu kararsızdı, ancak ifadesinde korku olmadığını fark ettim.

Hail, "Elbette, onun yardımına ihtiyaç duymadan bu görevde ilerleme kaydedebilirim," diye homurdandı ve dudaklarının köşesi eğlenerek kalktı. Gabriel'in biyolojik babası söz konusu olduğunda Hail'in kıskançlık sorunları varmış gibi görünüyordu.

"Benim yardımım olmadan herkes yok olacak," dedi Marcel yumuşak bir sesle, kapıya doğru döndü ve giderken kanadıyla Hail'i kırptı.

Azriel, "Bende de bu konuyla ilgili bazı belgeler var, majesteleri," diye ekledi. "Belki de onları incelemek için odalarımıza gidebiliriz?"

Hail bir nefes verdi ve bana başka bir şey söylemeden dönüp odadan çıktı. Giderken Hydra'sı vücuduna geri döküldü ve ben bunu itiraf etmek istediğimden daha büyük bir ilgiyle izledim.

"Neden benim Ejderham burada bedenimden ayrılırken senin kanatların bedeninin bir parçası olarak kalıyor?" Daha kapı arkalarından kapanmadan Merissa'ya sordum.

"Karmaşık ama aynı zamanda bir seçim. Ejderhanız sizden ayrı bir varlık değil ama sizi Düzen formunuza bağlayan büyü burada daha özgür, yani şu anda sahip olduğunuz gibi onu tamamen serbest bırakabilirsiniz. Bununla birlikte, daha alışık olduğunuz şekilde değişmek istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz, sadece eyleme odaklanmanız gerekir - ki bu da tüm yaşamınız boyunca içgüdüsel olarak yaptıktan sonra görüldüğünden daha zordur. Benim için biraz daha basit çünkü Harpiller bir Divisus Düzeni,

Bu yüzden şekil değiştirirken bile Fae formumun çoğunu korudum. Zamanla alışacaksın."

"Büyük Ejderha," dedi Radcliff bir ağız dolusu yemeğin ardından ve ben irkilerek döndüğümde onu odanın köşesinde durmuş, daha önce fark etmediğim bir büfeden karnını doyururken buldum. "Neredeyse benimki kadar büyük."

"Nereden geldin lan sen?" Ben talep ettim.

"Sanırım bir an için kendimi kaybettim," diye itiraf etti, sanki bunun ne anlama geldiğini bilmem gerekiyormuş gibi. "Bazı insanlarımı görmeye çalışıyordum ama... şey, bugünlerde kimse benim için yeterince yas tutmuyor ve sonra bu beni her türlü boktan hissettirdi ve öbür dünyaya açılan Kader Kapısı hepimizin bildiği sinsi orospu çocuğu gibi ortaya çıktı ve-"

"Tamam, anladım," diye sözünü kestim, gerçekten umursamıyordum çünkü zaman akıp gidiyordu ve bu yerde bu hiçbir şeyin doğrudan bir ölçüsü değildi. Bu noktada yaşayanlar âleminde saatlerdir, günlerdir ya da haftalardır ölü olabiliirdim ve hangisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Geri dönmem için gereken şeyi bulmama yardım edeceğini söylemiştin," dedim Merissa'ya.

Roxy'nin annesi bana baktı, gözleri yüzümde geziniyordu, sanki ona göstermeyi teklif ettiğimden çok daha fazlasını görebiliyordu. Rahatsız ediciydi. Bütün bu olanlar rahatsız ediciydi. Etrafım hiç tanışmamam gereken insanlarla çevriliydi, onlarla konuşma ve onları tanıma şansı verilmişti, öyle ki yaşayanların çoğu bu şans için her şeyini verebilirdi ama ben bunu istemiyordum. Kalbimin en büyük özlemi kaybettiklerime geri dönmekti. Geri dönmeye, verdiğim sözleri tutmaya ve ölümün içinden geçerek sevdiğim kadına bir kez daha ulaşmaya ihtiyacım vardı.

"Eski ormanın derinliklerinde yaşayan bir kalıntı var," dedi usulca, neredeyse tereddütle. "Burada, Ebedi Saray'da kendisine sunulan odalardan kaçındı ve orada, batan bir geminin gövdesindeki midye gibi ölüme tutunduğu kendi konutunu yarattı. Buradaydı

Herkesin bildiğinden çok daha uzun süredir, aradan geçen yıllara rağmen ölmeyi reddediyor. Burası hakkında her şeyi bildiği söylenir. Size yardım edebilecek biri varsa o da odur."

"Onu nerede bulabilirim?" Kapıya doğru yönelmiştim ki Merissa kolumu yakaladı.

"Bir bedeli olacak," diye nefes aldı, sanki dinliyorlarmış gibi duvarlara bakarak. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şeyi kabul etmeden önce bunu dikkatlice düşünmelisin. Kızımın mutlu olmasını dünyadaki her şeyden çok istiyorum ama sensiz geçecek bir ömür bazı şeylerin yanında önemsiz kalır."

Uyarısını görmezden gelmek istedim ama gözlerindeki korku dilimi tuttu ve onun yerine başımı salladım.

"Emin olmadığım hiçbir şeyi kabul etmeyeceğim," diye yemin ettim ve gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Gel o zaman. Seni ona götüreceğim," dedi.

"O zaman ben burada kalayım, olur mu?" Onsuz odadan çıkarken Radcliff seslendi ve ben de Merissa'yla bakıştım, ikimiz de ona bize katılmasını söylemediğimiz için dudakları eğlenerek kıpırdadı.

"Ee," diye başladı Merissa, Hydra ve Harpy'nin süslediği ağır kapıdan çıkarken, kendimizi bu kez Ebedi Saray'ın içinde değil de dışarıda, altın gökyüzünün altında bulmuştuk. "Bisikletin güzel bir hediye olduğunu düşünmüştüm," dedi ve aylar önce bana karşı yarışı kazandığı için Roxy'ye aldığım bisikleti kastettiğini anlamam bir anımı aldı.

"Öyle mi? Gelip bakmak için epey zaman harcadı."

"Hatalı olduğunu kabul etmen çok iyi oldu. ve bir şey kazandığını kabul etti. Ama bunun için kıcını yırtmadan seni affetmesini bekleyemezsin."

"Bazı günler beni affettiğine hâlâ ikna olamıyorum, daha doğrusu affını hak ettiğime ikna olamıyorum." diye mırıldandım, ayaklarımızın önünde uzanan ve dingin bir vadiye doğru alçalan patikaya bakarak

karanlık bir ormanlık alana doğru kıvrılmadan önce. Bize en yakın ağaçlar parlak ve yeşildi, ancak ışığın ormanın derinliklerindeki ağaçlara tam olarak dokunmamasıyla ilgili bir şey vardı ve bu da omurgamda bir ürperti yarattı.

"Sanırım oraya gidiyoruz?" Gölgelemin olduğu yeri işaret ederek sordum.

"Nereden biliyorsun?" Merissa patıkada ilerlerken gümüş elbisesi hafif esintiyle etrafında uçuşarak sordu.

"Herhangi bir durumu ele alın, olası en kötü sonucu arayın ve genellikle kendimi bunun tam ortasında bulurum. Yani, eğer güneş ışığıyla kaplanmış mükemmel bir manzaraya bakıyorsam ve gölgeli, ürkütücü bir kıyamet parçası varsa, o zaman oldukça iyi bir isabetle kendimi orada bulacağıma bahse girebilirim."

Merissa, "Kendin hakkında oldukça karamsar bir görüşün var," dedi.

"Hayattaki şansım kesinlikle baktandı. En azından ondan önce öyleydi."

Merissa'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bakışlarına karşılık vermedim, tepeden aşağıya doğru hızlı adımlarla ağaçlara doğru ilerledim.

"Sanırım o pislikler buraya gelmiyor?" diye sordum. "Katiller ve benzerleri?"

"Harrowed Kapısı'ndan geçiyorlar," diye onayladı ve bundan bahsedilince gökyüzü karardı. "Gittiğimiz yer, kaos alanlarına girmeden ulaşabileceğiniz en yakın yer."

"Neden orada değil de burada olduğuma dair bir tahminin var mı?" Sordum çünkü dürüst olmak gerekirse hayatımda pek çok kötü şey yapmış, can almış, yalan söylemiş, babamın benim için çizdiği yolu sık sık takip etmişim.

"Bence bu, eylemlerinizi ile kalbinizdeki gerçeğin bir dengesi. Dünya iyi ya da kötü değildir, herkes her ikisinin bir karışımıdır, ancak niyet, eylemlerinizin neden olduğu zarar ve

Bu konuda hissettikleriniz terazinin kefelerini değiştirir. Bazı Fae'ler işledikleri suçlar için orada yıllarca hapis yatar, bazıları ise sonsuza dek. Nihayetinde her şeye yıldızlar karar verir, ölüm anlarımızda tartılır ve ölçölürüz. Hail sık sık kendisini neden orada değil de burada bulunduğunu merak etmiştir, ama ben onun kalbini ve nedenini biliyorum."

"Gerçekten tatlı bir adama benziyor," dedim ve o da güldü.

"Bir zamanlar seninle burada karşılaştığında muhtemelen seni doğruca Kader Kapısı'na fırlatırdı. Size sunduğu bariz küçümseme ve kabalık aslında iyiye işaret."

"Öyle hissettiriyor," diye kestirip attım.

"Gerçekten. Sadece Roxanya'da gördüğünü sende de görmesi için biraz daha zamana ihtiyacı var. Onu mutlu ettiğinizi biliyor, onun için neler verdiğinizi görüyor."

"Dürüst olmak gerekirse, umurumda değil," dedim. "Kendi babam beni hiç sevmedi, neden onun farklı hissetmesini isteyeyim ki? Ben böyle adamlara ancak bana verdikleri değerle değer verdim. Babam kendi adını güçlendirmek için güçlü olmamı istedi, Hail de kızınıninkini güçlendirmek için güçlü olmamı istiyor. Kim olduğumun bununla pek ilgisi yok. Ne olduğumun ise daha da az. Bana tahammül etmesinin tek sebebinin kızının sonunda beni seçmesi olduğunu ve ona karşı gelmeyeceğini biliyorum. Ama anlıyorum, yeterince iyi değilim. Mesele şu ki, bu konuda kendimi kanıtlamayı önemseyeceğim tek kişi o. Yani Hail benden istediği kadar nefret etsin, benim odağım onun ihtiyaç duyduklarından başka bir yere kaymayacak ve şu anda bu, ona geri dönmenin bir yolunu bulmam gerektiği anlamına geliyor."

Merissa bana sırtıttı, dirseği koluma çarptı. "Gördün mü, iyi seçim yaptığını biliyordum."

Onun da benim hakkımda ne düşündüğünü umursamamaya çalıştım ama dudaklarımın seğirmesine engel olamadım. Onun onayını almayı hiç beklemiyordum ve almasaydım da benim için fark etmezdi ama onay almanın iyi hissettirdiğini sessizce kabul edebilirdim. En azından Roxy'nin onayını biraz daha hak ettiğimi

hissetmeme yardımcı olmuştu.

Buna layık olabileceğimi düşünen tek kişi o değilse aşk olsun.

Ağaçların altındaki gölgeler benekli ve güzeldi, patika geniş gövdelerin arasından neşeyle kıvrılıyordu, kelebekler her dalda hayal edilebilecek her renkte açmış gibi görünen güzel çiçeklerin arasında tembelce uçuşuyordu.

Nal sesleri dikkatimi sağ tarafımızdaki patikaya çekti ve ağaçların arasından kocaman siyah bir Pegasus'un sırtına binmiş tamamen çıplak bir adam belirdiğinde etrafıma bakındım. Altı kadından oluşan bir grup onun birkaç adım arkasından geliyordu, hepsi de aynı derecede çıplaktı ve hepsi de Cerberus'tan Manticore'a kadar değişen kendi Tarikat formları olduğunu varsaydığım şeylere biniyordu ve dört parlak renkli Pegasus arkadan geliyordu.

"Seni tanıyorum," dedi adam, ama eğer bu doğruysa sadece ünlü olduğum içindi, çünkü onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Aferin sana. Meşgulüz," dedim ve yanından geçmeye çalıştım ama Pegasus'u öne atılarak yolu kapattı.

Çıplak adam bana elini uzatmak için eğildi, ben de sıklamamı beklediğini düşündüm. Ama o el beş saniye önce kucağında çıplak sikiinin yanında durduğu için bu zor bir geçiş olacaktı.

"Ben Reth," dedi parlak bir sesle, elini tutmamama hiç aldırılmıyor gibiydi ve onun yerine kız grubunu işaret etmek için elini kullandı. "Bunlar benim sürülerim. Kaitlynn Ragan, Chelsea King, Justice Sharpe, Savannah Peters, Ashlee James ve Natasha Yatsallie. Yalnız kaldığımız zamanlarda çıkardığımız sesler Ebedi Saray'da kimsenin huzurunu kaçırmamasın diye buraya geliyoruz. Ne demek istediğimi anladınız mı? Muhtemelen beni duymuşsunuzdur..."

"Hayır," diye cevap verdim ve Merissa bir kahkaha attı. "Ben buralarda önemli biriyim," diye itti.

"Bütün bir ürün yelpazem var," diye kestirip attım. "Büyük bir anlaşma yapmayı biliyorum ve daha sonra

ya da ölmeden önce kim olduğun umurumda değil." "Hayır, hayattayken önemli biri değildim," dedi Reth.

Düzeltti, ipucunu anlamış gibi görünmüyordu, yüzündeki o dostça gülümseme, kabalığım onu rahatsız etmemiş gibiydi. "Yani ben burada önemli biriyim. Peçenin ötesinde olduğu gibi. Çünkü ben neredeyse yaşayan adamım..."

"Reth'in durumu aradığın şey konusunda sana yardımcı olmayacak," diye araya girdi Merissa dikkatimi çekerek.

"Neredeyse yaşıyordu derken neredeyse geri mi dönüyordu?" Bu çıplak hoş adamla birdenbire daha fazla ilgilenmeye başladım ve ihtiyacım olan şeyin anahtarının onda olup olmadığını merak ettim. Gerçi neredeyse kısmı pek güven verici değildi.

"Bir bakıma," diye cevap verdi Reth, sürüsü yaşayanlar âleminde nefret ettiğim fangirl'ler gibi cıvıl cıvıldı. "Peçe yırtılıp açıldığında bir delikten baktım. Ama sonunda zor bir seçim yapmak zorunda kaldım ve-"

"Nasıl yırtıldı?" O lanet Pegasus'un üzerinde ona bakarken, daha da yaklaşarak, sikinin rahatsız edici bir şekilde yüzüme yaklaşmasını istedim.

"Uzun hikâye, belki ben anlatırken bir bira içip rahatlayabiliriz?" Reth önerdi.

"Üşümüyorum," diye homurdandım.

Reth'in gözleri üzerimde gezindi ve başını salladı. "Anlıyorum. Yıldızların amaçladığı gibi dünyaya salınmak yerine tek bir patlamada kullanılan çalıntı gücün dehşet verici bir koleksiyonuydu. Aslında ben bu işin içinde değildim ama endişelenmeyin - bu bir daha asla yapılamaz. Güç artık mevcut değil."

"Sana söylemiştim," dedi Merissa, Reth'in ötesindeki patikaya doğru başını sallayarak. "Bu neredeyse felaketle sonuçlanan bir anomaliydi. Eğer Reth o yolu takip etmeye çalışsaydı, Peçe'nin ötesindeki her ruh kendi yolunu açabilir ve yaşamla ölüm arasındaki dengeyi sonsuza dek bozabilirdi. Bu da tekrarlanamaz. Cevabınızı başka bir yerde aramalıyız."

Sinirle ofladım ve Pegasus'un yanından geçtim. Ondan uzaklaşırken Reth arkasından neşeyle el salladı, fikrimi değiştirirsem daha sonra gelip onunla rahatlamamı istedi ve ben yürümeye devam ederken sözlerine hiçbir tepki vermedim.

"Buradaki insanların çoğu çok tuhaf," diye mırıldandım ve Merissa başını salladı.

"Evet, bu sonsuza dek sürececek bir şey değil. Burası Fae'lerin sevdiklerini bekleyebilecekleri, onların büyümelerini ve yaşamalarını izleyebilecekleri ve isterlerse ölmeden önce onlarla yeniden bir araya gelebilecekleri bir yer. Ancak arada çok uzun süre kalmak, en hafif tabirle bazı kişilik tuhaflıklarına neden olabilir. Yaşayanlarla aranızdaki bağ yeterince güçlüyse kendinizi koruyabilirsiniz, ancak bağınız zayıflarsa ya da sevdikleriniz de göçüp giderse, bu yerin değişmeyen doğası tuhaf bir etki yaratabilir. Neredeyse tüm ruhlar eninde sonunda göçüp gider."

Onun sözleriyle yolun ortasında bir kapı büyüdü, sarmaşıklar topraktan sürünerek onu çevreleyen bir kemer oluşturdu, kapı çatlayarak açıldı, içeriden parlak bir ışık çağırdı.

Merissa durakladı, bir kalp atışı kadar uzun süre o ışık parçasına baktı ve ben de kolundan tutarak dikkatini tekrar bana çektim.

"Çocuklarının hâlâ sana ihtiyacı var," diye hatırlattım ona. Gözlerini kırptırdı ve kapı sanki daha önce hiç orada olmamış gibi kayboldu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldı ve elimi okşadı. "Zaman geçtikçe kapının sesi daha da yükseliyor, bazen şarkısı eskisinden daha uzun süre dikkatimi çekebiliyor. Ama endişelenme. Yakın zamanda vefat etmek gibi bir planım yok."

Yürümeye devam ettik, kapının olduğu yerde hava daha serindi, o boşluktan geçerken fısıltılar kulaklarıma çarpıyordu ama ağaçların derinliklerine doğru ilerledikçe geri çekildiler.

Karanlık büyüdü, doğal orman sesleri kayboldu, ta ki kasvetin içinde ayak seslerimizden başka bir şey

duyulmayana kadar.

Ağaçların çorak dalları arasında kayalık bir çıkıntı belirdi ve ona bakarken durakladım. Gri taş

gölgelere bürünmüştü ama tam kalbinde bu gölgeler inanılmaz derecede kalınlaşıyordu. Bunun aslında bir gölge değil, saf karanlıkla dolu bir mağaranın girişi olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü.

"Gördün mü?" Dedim ki. "Sonsuza dek karanlığa çekildim."

"Bazıları, ışığı bulmaya devam ettiğinizde bunun daha etkileyici olduğunu söyleyebilir."

Merissa'nın kızının iyiliği için bende gerçekten sahip olduğumdan daha fazla iyilik bulmayı umup ummadığını merak ederek başımı salladım. Yine de izliyordu, benim bilebileceğimden çok daha fazlasını görmüştü, bu yüzden belki de onun yargısından şüphe etmemeliydim.

Mağaraya doğru yürüdüm, ölümün sınırları içinde hiçbir şeyden korkmam için bir neden olmadığını bilmeme rağmen içime bir gerilim yayılıyordu. Ama bu yerde garip bir şeyler vardı. Tüylerimi diken diken eden ve elimdeki baltayı ve damarlarımdaki ateşi hissetmek için yanıp tutuşmama neden olan bir şey.

Mağara zifiri karanlıktı, içine adım attığım anda karanlık beni sardı, dışarıdaki ışık mağaranın derinliklerine nüfuz edemedi. Derin bir nefes aldım, eski duvarlara yapışmış rutubet ve yosun kokusu duyularıma yayılıyordu.

Karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken Merissa'nın beni takip ettiğini duyabiliyordum, bir şeye çarpma ihtimalime karşı adımlarım yavaştı ama hedefim belliydi.

Karanlığın derinliklerine doğru ilerlerken yanaklarıma bir ürperti değdi, hareket ettikçe sıcaklık düşüyordu, Peçe'nin diğer her yerini dolduran ılık sıcaklıktan geriye bizi çevreleyen hiçbir şey kalmamıştı.

Uzattığım elim nemli, taş bir duvarla karşılaştı ve duraksadım, yolumu hissederek ve yürüdüğüm yol kıvrılmaya başladığında bana rehberlik etmesi için onu kullanarak önce sağa sonra sola dönerek ileride soluk mavi bir ışık ortaya çıkardı.

Mağaranın çatısında bir delik açılmış gibi görünüyordu, gri kaya başımın üzerinde yukarı ve uzağa tırmanıyordu

Soluk ışığın kaynağına doğru.

Önümüzdeki açık alanın ortasında büyük, şekilsiz bir kaya parçası duruyordu, ışıktaki bir titreşim dikkatimi başlangıçta orada fark etmediğim bir şekle çekti.

Soluk ışığın kenarında duraklamış olan Merissa'ya bakarak sustum.

"Bu o. Bazıları ona Mordra diyor ama gerçek adının bu olup olmadığını bilmiyorum," diye nefes aldı ve kollarını göğsünde kavuşturarak ışıktaki bir ürpertiden biraz daha fazlası olan kalıntıya doğru baktı.

Başımı salladım, Merissa'yı durduğu yerde, karanlığın içinde bıraktım, o ışıltının içine girmek istemiyor gibiydi.

Benim böyle bir çekincem yoktu.

Alanın ortasını süsleyen kayaya doğru ilerledim, gözlerim başımın üzerinde uzanan dairesel duvarlarda gezindi. Yosunlar kalın parçalar halinde gri taşa tutunarak büyümüştü ve sarmaşıklar halinde uzanan bitkiler bulabildikleri her küçük çıkıntıdan dışarı fırlıyor, soluk mavi ve turuncu yaprakları hissedemediğim bir esintiyle sallanıyordu. Mağaranın en tepesinde beklediğim deliği bulamadım. Bunun yerine, akan suyun dalgalı hareketi mağaranın tepesini sanki alttan nehre bakıyormuşum gibi kaplıyordu.

Peçe'nin ötesinde hiçbir Elemental gücün var olmadığı böyle bir yeri yaratmak için hangi büyü'nün kullanıldığını merak ederek kaşlarımı çattım.

Duvarlara daha yakından baktım, kayalara oyulmuş oluklara, sayısız yerde onları işaretleyen ince çizgilere dikkat ettim, her zaman beşli gruplar halinde, sanki biri kayaları kendi tırnaklarından başka hiçbir şeyle yırtmamış gibi-

Uzaklardan gelen bir çığlık göğsüme saplanan bir hançer gibi ruhumu delip geçti, yukarıdaki bir hareketlilik başımı kaldırıp nehre bir kez daha bakmamı sağladı, tam o sırada karanlık bir figür akıntıyla birlikte hızla ilerliyordu. Göz açıp kapayınca kadar oradaydı ve tekrar kayboldu.

deşifre etmek için. Dehşet dolu gözlerin parıltısı, akan suda dalgalanan siyah saçlar ve gözlerimin arkasını yakan saf bir dehşet çılgılığıyla ayrılan dudaklar vardı.

"Sonlarına koşuyorlar, değil mi?" diye bir tıslama duyuldu arkamdan ve bir zamanlar sahip olduğum büyü çağrımı duymazdan gelirken, yumruğum hiçbir şeye kapanmadan döndüm.

Uzun dişler gözüme çarptı ama onlara odaklanmaya çalıştığımda kayboldular.

Alanın ortasında duran şekilsiz kayanın boyu benden iki kat daha uzundu, yarısına kadar düzleşmiş noktalar ve tepeye yakın bir tanesi bu sefil yaratığın üzerinde dinlenebileceği tünekleri işaret ediyordu. Bu noktalar arasındaki boşluklar, soluk mavi ışıpta parıldayan küçük nesnelerle doluydu; düğmeler, iğneler, saç tokaları, küpeler, mücevherler, her renkten ve kumaştan küçük kumaş parçaları, her biri kayadaki bir çatlağa tıkılmış, birazcık dışarı bakıyordu.

"Jetonlar," diye nefes aldı Mordra, dikkatimin nereye düştüğünü görünce, sözleri ensemde bir nefes gibi hissedip kaçma dürtümle savaşıma neden oldu. "İçinden geçenlerin son anlarında giydikleri giysilerin küçük parçaları. Bir göz kırpma, bir nabız, bir parlama oluyor ve bazen, son kalp atışları ile Peçe arasındaki o boşlukta diğer taraftan bir şey kapıp onları topluyorum. Feribotçuya ödeme." Bir kahkaha attı ve ben de kayaya yaklaştım, gözlerim kayanın en tepesindeki boş görünen ama bir şekilde onun orada olduğunu bildiğim tüneğe takıldı.

"Geri mi dönüyorsun?" Az önce söylediklerinin en önemli kısmını yakalayarak sordum.

Bir iç çekiş. "Evet ve hayır, burada ve orada, dediğim gibi bir göz kırpma, nefesler arasında bir boşluk, daha fazlası değil. O kadar büyük bir şey yakalayamam." Bir el belirdi, tırnakları sararmış ve çatlamıştı, tek parmağı yukarıyı gösteriyordu, nehirde başka bir ruh hızla geçip gitmeden önce bir an bakmamı sağladı

Yukarıda, akıntıya karşı çırpınan ve tekmeleyen, az önce kaybettikleri hayatları için çığlık atan ve ona geri dönmeye çalışmak için kaybedilen bir savaşı mücadele eden biri.

"İstiyor musun?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Ölüme mahkum bir ruhu yakalamak mı? Pah. Hayır." Kayanın tepesindeki boşluk parıldadı, koyu renk saçlar yüz hatları olmayan bir yüzün etrafında süzöldükten sonra kayıp gitti.

"Onları ne mahvediyor?" Başka bir ruh çığlık çığlığa nehirden aşağı inerken merakıma engel olamayarak sordum.

"Gerçekten ne. Onlara sorarsan belki yıldızlar sana söylemeye tenezzül eder. Ama burada değil, onların gözleri bizi burada gözetleyemez." Bir diş parlaması ve irisleri olmayan gözler, etrafımızı saran soluk mavi ışığı yutan kara delikler.

Tekrar yukarı baktım, mağaraya daha fazla dikkat ederek ne olduğunu ya da en azından neyi taklit ettiğini fark ettim.

"Bir amplifikasyon odasında saklanıyorsun," diye not ettim. "Bir keresinde ben de denemiştım."

"İşe yaradı mı?" diye mırıldandı, çıplak ayakları taşa basıyordu, bacakları kum taneleri gibi üzerlerinde şekillenerek onu yavaş yavaş yükseltiyordu.

"O zamanlar, evet. Ne yaptığımızı onlardan sakladık ama bakışlarının altına geri döndüğümüzde anladılar ve bir daha onlardan bu şekilde saklanmamızı imkânsız hale getirdiler," diye itiraf ettim, Roxy'nin teninin karanlıkta benimkine olan sıcaklığını, gözlerini kapatan göz bandını, benim ve Caleb'in etleri arasında sıkışırken inleyişini hatırlayarak.

Boğazımın arkasından dumanlar yükseliyor, kıskançlık bu anının cazibesıyla karışıyordu. Ben paylaşmak için doğmuş bir yaratık değildim.

Mordra ofladı, bacakları tamamen şekillendi, vücudu da onu takip etti, grileşen derisi et tabakasının altında bile kırılğan görünen kemiklere yapıştı.

"Saklanmalıydın," diye azarladı.

"O odada mı?" Ben sordum. "Sonsuza kadar mı?"

"Sonsuzluk senin kurgulayabileceğin herhangi bir kavramdan çok daha uzun bir zaman," diye alay etti, bir eliyle sözlerimi bir sineğe vurur gibi kenara itti.

"Sonsuza ihtiyacım yok," dedim, kayaya bir adım daha yaklaşıp, ölenlerin bedenlerinden çaldığı sözde simgelere bakarken, önümde şekil bulmaya devam etti, vücudu neredeyse tamamlanmıştı, omuzlarında bir kafa şekilleniyordu, beyaz bir dantel parçası, köhne ve kirli, çerçevesine yapıştıyordu. "Sadece sahip olmam gereken zamana ihtiyacım var."

O ruhsuz gözler yeniden ortaya çıktı, üzerimde dolaştı, dişleri çatlamış dudaklarını ısırırken manzarayı seyre daldı. Bakması dehşet vericiydi, hareket eden bir ceset gibiydi, derisi çürüyen kemiklere yapışmış, yanaklarının çukurlarında sarkmış, koyu renk saçları kafa derisinde yer yer toplanmış, yer yer de dökülmüştü.

Yine de ondan kaçmadım. O benim tek umudumdu.

"Tekrar geçmek mi istiyorsunuz?" Gülümsedi, içi boş, kalpsiz bir sırıtış.

"Kaderimi gerçekleştirmem gerekiyor," diye cevap verdim karanlık bir sesle. "Karıma dönmeli ve babamın ayaklarımın dibinde öldüğünü görmeliyim."

"Böylesine lekeli bir ruh için ne güzel sözler," diye iç geçirdi.

Bir çift ceset yanımdan geçerken ikiz çığlıklar dikkatimi yukarıda akan nehre çekti.

"Harrowed Kapısı'na gidiyorlar," diye tısladı, elleri omuzlarıma indi, olgun nefesi kulağımdaydı.

İrkildim ama kendimi durdurdum, gözlerinin boşluğuna bakarken onu tam karşımda, kayanın sağladığı platformlardan en alçak olanına tünemiş olarak buldum.

"Ruhları işkence görecek, ölümleri hayattayken işledikleri vahşete yakışır bir dehşet olacak. Neden bu yere geçtiniz? Neden kendini o nehirde bulmuyorsun?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, içimde bir gerginlik oluşmuştu çünkü muhtemelen bu kaderi hak ettiğimi biliyordum. İnsanları incitmiş, hem Fae'leri hem de Nymph'leri öldürmüştüm ama hiçbir zaman küçük bir zalimlikten ya da şiddet arzusundan kaynaklanmamıştı. Ama doğru olduğunu düşündüğüm şeyler uğruna kötü şeyler yapmıştım.

"Asalet," diye kıkırdadı. "Alçakgönüllülük. Pişmanlık. Pişmanlık. Onur. Bunlar size yıldızlar arasında geçiş hakkı kazandıran, nehri ve onun yol açtığı azabı atlamanızı sağlayan niteliklerdir. Ancak bazılarımız hem pişmanlık hem de aşağılama yeteneğine sahiptir. Hayatta sebep olduğum ölümlerden ilkesel olarak pişmanlık duyabilirim ama öldürdüklerime duyduğum nefret hiç azalmaz. Peki, nehirde kaçmayı hak ediyor muyum, tatlı Ejderha prensi?"

"Nefret bir günah değildir," diye cevap verdim. "Ve bunu diğer tüm duygulardan daha fazla hak edenler vardır."

Mordra başını yana yatırdı, ta ki hareket doğallığını yitirene kadar, başı düşecekmiş gibi görünüyordu. Sonra ortadan kayboldu, hiçbir şey yoktu, havada bir bükülme, odada bir koku.

"Eğer biri karşıya geçecek olursa bunun bedeli gerçekten de yüksek olacaktır. Feribotçuya rüşvet vermek için ne gerekebilir?" diye düşündü, sesine hayat verecek bir bedeni yoktu.

"Bana bu cevabı verin, ben de seve seve vereyim," diye yemin ettim. "Çok eminim. Çok, çok, kesin," diye iç geçirdi. "İzliyorlar, Anlarsınız ya? Her zaman izliyor, her zaman yönlendiriyor, hepimizle bir tahtadaki taşlar gibi oynuyor."

"Yıldızlar mı?" Tahmin ettim.

Onaylama olabilecek bir soğuk hava dalgası. "Ben değilim ama. Asla ben değilim."

"Bana ne yapacağımı söyle," diye yalvardım.

"Uzun, çok uzun zaman önce, yıldızların müdahalesi olmadan kaderi yönlendirmenin bir yolu vardı," diye düşündü. "Onların kontrol edemediği bir büyü. Ölümler bile bizden alamayacakları bir büyü. Burası bir hapishane, biliyor musun? Kendi yarattıkları bir boşluk, bir zamanlar

özgürce verdikleri gücü toplamak için kullandıkları bir yer."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Sen söyle. Alevlerin nerede? Buzuna ne oldu?"

Bir zamanlar özümün bir parçası olan Elemental büyüü kendime çekmeye çalışırken kanım karıncalandı. Neredeyse o gücün orada kıpırdadığını hissedebiliyordum ama hiçbir bir zamanlar o kadar kolay olduğu gibi derimin yüzeyine çıkmıyordu.

Sağımda, küçük mücevherlerden oluşan bir halkayla çevrili bir platformun olduğu yerde kanlı bir gülümseme belirdi.

"Eter yıldızlara boyun eğmez," diye fısıldadı Mordra. "Ama bunu senin için anlaması için diğer tarafta birine ihtiyacın var. Kayıplar Kütüphanesi'nde böyle bir bilginin saklı olduğu bir yer var; toprağın, kayanın ve suyun derinliklerinde, yıldızların açgözlü gözlerinden uzakta, bu bilgiyi her şeyden üstün tutanlar tarafından korunan bir yer. Onu arayın, sahiplenin, kullanın."

Ona daha fazla soru sormak için ağzımı açtım ama sararmış tırnakları olan boğumlu bir el önümde belirdi, avuç içi yukarıdaydı, Mordra doğrudan yüzüme kokuşmuş bir nefes üflemeden önce hortlak gibi bir yüz bana bakıyordu ve ben onun alanından fırlatıldım.

Mağara kırıldı ve etrafımdan uzaklaştı, soluk mavi ışık bir kez daha altın rengine dönüşmeden önce karanlığa dönüştü. Merissa'yı yanımda hissedebiliyordum, odadan fırlatılıp ağaçların ötesindeki ılık sığağa geri atıldığımızda eli bileğime yapıştı.

Sırtım ormanın zeminine sertçe çarptı ama acı, ben istemedikçe burada ortaya çıkmayan bir yapıydı, bu yüzden başımı yapraklardan oluşan battaniyenin içine bıraktım, başımın üzerindeki hafifçe değişen gölgeye ve ötesindeki sessiz yıldızlara bakarken zihnim yarışıyordu.

Peçe etrafımdan kayıp gitti, orman uzaklaştı ve kendimi yumuşak çimlerin üzerinde yatarken buldum, Ejderha şeklinde bir ağaç üzerimde yükseliyordu, hayattan daha çok sevdiğim kız kızarmış gözlerle orada yatıyordu ve

Bedenim için yaratılmış buzdan tabutun yanında paramparça olmuş kalbim.

"Nerede o?" Roxy nefes aldı ve ruhunun benim için duyduğu kederden daha fazlası için sızladığını biliyordum. Nerede olduğunu ya da kaderin hangi acımasız cilvesinin başına geldiğini bilmediği ikizine çaresizce ihtiyaç duyuyordu.

Ona uzandım, ama bu sefer mesafeyi ben bile hissedebiliyordum, elim hissetmeden onunkine çarptı, bastıramadım ve o anda dokunuşunun bir anısını bile alamadım.

"Tanrım, keşke senden eskisi gibi nefret edebilseydim," diye tısladı, duyabildiğimi bilmese de sözleri bana yönelikti.

Eli benimkini almak yerine yumruk oldu, tabutun kenarına çarptı, gücünün ağırlığı tabutun her tarafında örümcek ağı gibi çatlaklar oluşmasına neden oldu, sonra dokunuşuyla bir kez daha katılaştılar.

Kalbim göğsümde parçalanırken Roxy kendini ayağa kaldırdı ve uçurumun kenarında durup acısını tüm dünyanın hissetmesi için haykırırken, acısının kendi kişisel cehenneminde kalması için susturucu bir balonun içine hapsedilmiş ıstırabına tanık olmaktan başka bir şey yapamadım.

O kadar yalnızdı ki. Ve ben burada olmama rağmen, onun acısının keskinliği karşısında hiçbir şekilde yalnız değildim.

Roxy dağın yamacından dönüp uzaklaştı, orada olduğumu bile bilmeden yanımdan geçip gitti, gidişini izlemek zorunda kaldığım için içimde bir şeyler kırıldı.

Umutsuzluk beni alıp götürdü ve emin olamayacağım kadar uzun bir süre boşlukta sürüklenmeme neden oldu, ama sürüklenirken, kendi başarısızlıklarım ve sevdiğim kadın için duyduğum korku içinde kaybolurken, onu tekrar hissettim. Sanki bir çekiş gibiydi

Boğazımı sıkan bir tasma ve lanet ruhumu bağlayan bir ip.

Diğer Mirasçılar, kardeşim, Geraldine ve eski Konsey Üyeleri, Roxy'nin dinlemiyor gibi görüldüğü hararetli sözler sarf ederken, içinde yükselen panikle nabızı kulaklarımda gümbürderken ve gürültüye karşı gözlerini kapatırken, kendimi Roxy'nin arkasındaki taş odanın içinde buldum.

Düğünümüzü tartışıyorlardı, Meclis Üyeleri nefes nefese kalmış ve sorguluyorlardı, Geraldine ise bunun gelmiş geçmiş en güzel olay olduğunu ilan ediyordu.

Bana olan ihtiyacının arttığını, acısının paniğe dönüştüğünü, Emir formunun bedeninde yükseldiğini hissettiğimde Roxy'ye uzandım.

Elimin tenine dokunmasına ya da kollarımın küçük bedenini arkadan sarmasına tepki vermedi ama parmaklarım hâlâ boynunda asılı duran yakut kolyeyle buluştuğunda, eski büyüümün bir yankısının içinde uyandığını hissettim.

Sahip olduğum her şeyi o güç titreşimine fırlattım, içinde ısı oluşuyor, alevler kırmızı taşı yalıyor ve tenine doğru yanıyordu. Onu terk etmediğimi bilmesine ihtiyacım vardı, benim de ona dönmek için savaştığıma inanmasına ihtiyacım vardı.

Roxy o sıcaklığı hissettiğinde parmaklarını yakut kolyenin etrafına doladı, sonunda orada olduğumu, onu çevrelediğimi, tuttuğumu ve bırakmayı reddettiğimi hissettiğinde bedeninde bir ürperti yayıldı. Derin bir nefes aldı, bana yaslandı ve ihtiyacı olan gücü benden çaldı. Bunu hissettiğini biliyordum ve içime yayılan rahatlamayla dudaklarımdan bir kahkaha koptu, kapı çarparak açıldı ve Roxy'nin gözleri de onunla birlikte açıldı.

Benimle olan bağı paramparça oldu ama Peçe beni sıkıca tutup uzaklaştırırken, o gücü benden aldığını biliyordum, varlığımı hissettiğini biliyordum

Bir an için bile olsa, bu gerçek bana devam etmem için gereken gücü verdi.

OceanofPDF.com

Catalina

"Parmaklar için **F** lans, yine yaptım!" Hamish küfretti ve ben de ona dönerek manzaradan uzaklaştım.

Ebedi Saray'daki penceremizin ötesinde. Bugün burası çorak buzlardan ve ıssız vahşi doğadan oluşan dingin bir manzaraydı. Dün ise dalgaların kıyıya vurduğu kumlu bir sahildi.

"Ne yaptın aşkım?" Ona sordum, şimdi ve buraya odaklanmaya çalışırken göğsümdeki ağrı artıyordu.

Oğullarım, acımasızca koparıldığımız bu dünyadaki tek amacım, ikisi de acı içindeydi ve ben ikisine de yardım edemiyordum. Xavier kederinin acısında boğuluyor, kardeşinin ve annesinin ondan bu kadar acımasızca çalınmasının ardından dünyada herhangi bir ışık görmenin yolunu bulmaya çalışıyordu ve Darius kalbinin en büyük arzusuyla yeniden bir araya gelme umuduyla Peçe'de efsanelerin peşinden gidiyordu.

Hamish soluk soluğa, "Tam da toplamak üzereyken nobble-gobble'ın ipini kaybettim," dedi ve sanki ona bir cevap verebilecekmiş gibi boş bir duvara doğru uzandı.

Kaşlarım çatıldı ve aceleyle ona doğru koştum, burada giydiğim ipekli elbise sıvı metal gibi bedenimde akıyor, gümüş rengi ışıpta parlıyordu.

"Çocuklar mı?" Nefes nefese ona ulaştım ve elini elime aldım.

"Periler hızla yaklaşıyor ve korkarım ki o zıp zıp Lionel de çok geride kalmış olamaz," dedi, elini elime dolayıp gözlerimin içine bakarken gözleri endişeden çılgına dönmüştü. "En karanlık tasarımların kavgasına hazırlanıyorlar."

"Reçelli börek, bunu hissedebiliyorum!" Florence Grus odaya dalarken bağırdı, bize doğru koşarken kolları başının üzerinde çılgınca uçuşuyordu, koşarken sayısız çok renkli ipek katmanı küçük gövdesinin etrafında uçuşuyordu.

"Bu flan göndermeleri de neyin nesi?" Bunun Hamish'in sevimli tuhaflıklarından biri olduğunu biliyordum ama anlamak için daha fazla açıklamaya ihtiyacım vardı.

Hamish, "Bütün dünya bir fırın ölçeğinde, canım," diye cevap verdi. "Sabahın köründe simitler, kriz anında çörekler, kitleleri uyarmak için reçelli tartlar ve flantastik bir tasarım için flanslar."

"Yani... börekler kötü mü?" Florence bize ulaştığında, kenetlenmiş ellerimizi tuttu ve kendi ellerinin içinde sıkıca tuttu, geri çektiğimde bırakmadı.

"Flanlar şeytanların ve mayıs böceklerinin işidir," diye fısıldadı sanki duyulabileceğini düşünüyormuş gibi. "Ve sallanan sularımda onlardan koca bir paletin piştiğini hissediyorum."

"Florry, rüzgar ne zaman ters yöne dönse Gerry-pop'umuzun elini kaybediyorum ve bu yerde kafamın üstüne yuvarlanıyorum, ama onu orada, en büyük ihtiyaç içinde hissediyorum-"

"Kıcınızı sıkı tutun," diye hırladı Florence, tırnakları elimin arkasını ısırırken bizi daha sıkı kavradı. "Yonder'a doğru dalıyoruz."

Peçe etrafımızda titreşti, göğsümdeki bir çekiş Xavier ve Geraldine'i zihnimin ön saflarına getirdi, onları koruma ihtiyacım benim için var olan tek şey haline geldi, yaşayan alem perilerin ve alevli ateşin çatışmasıyla etrafımızda cisimleşti.

Manzarayı gördüğümde nefesim kesildi, asilerin kampının dibinde bir savaş yaşanıyordu, çocuklarımız bir kez daha o canavarlara karşı hayatları için savaşıyordu ama bu sefer yardım etmek için orada değildim.

Katliamın içinde onlara ulaşmaya çalıştım ama dünya şimşeklerle parladı, zaman bir yerden diğerine atladı, Anka ateşi yerini dikenli sarmaşıklara bıraktı, bir gelgit dalgası yokuş aşağı kayıyor, Geraldine bir savaş çılgılığı atıyor-

"Durun lütfen!" diye seslendi tanıdığım bir ses katliamdan arta kalanların arasından ve ben olduğum yerde döndüm, Lionel'in tacı ele geçirmesine giden yolda defalarca evimize getirdiği adama bakarken dünya durgunlaştı. Miguel Polaris. "Vega kraliçeleriyle konuşmak istiyorum. Ben sizin düşmanınız değilim."

"Kitty?" Onları Fae'ye benzeyen haliyle yerde çıplak bir şekilde diz çökmüş, Antonia Capella'nın dudaklarında hırıltıyla başında dikildiği Su Perisi'ne yaklaştıırken Hamish merakla sordu.

Seth ve Max onun sefil yaratığın hayatına son vermesini engellemek için harekete geçtiler ve ben ne gördüğümünden emin olamadan, sadece önemli olduğunu bilerek hareketsiz kaldım.

"Florence kulağıma o kadar yakın fısıldadı ki irkilerek kenara çekildim.

"Ne?" Tısladım.

"Kaderin parlayan dalları. Gözlerini kısarsan onları görebilirsin." Yüzünü sımsıkı yumak haline getirmiş, sadece Miguel olarak tanıdığım adama bakarken gözleri yarıktan biraz daha fazlasıydı. Lionel'in onunla ya da karısı ve kayınbiraderiyle yaptığı toplantılardan haberim olmamıştı ama birkaç kez evimize geldiklerinde onları eğlendirmek için ben görevlendirilmiştim. Bir akşam onlar gittikten ve Lionel böylesine büyük bir ittifak teklif ettiği Nymph'lerin cüretkârlığı karşısında öfke nöbeti geçirdikten sonra ne olduklarını anlamıştım.

Tüm sağduyuma rağmen Florence'ın dediğini yaptım, gözümü kısarak toprakta titreyerek diz çöken adama baktım, ne demek istediğini anladığımda kalbim küt küt atmaya başladı, minik yıldız ışıkları adamın etrafında dans ediyor, minyatür kayan yıldızlar gibi uzaklaşıyor ve tepenin ilerisindeki savaş alanında sinsice ilerleyen Tory'ye doğru yol alıyordu.

Eski Meclis Üyeleri ve oğulları arasında bir anlaşmazlık yaşandı ve Caleb aniden Miguel'i yakaladı, onunla birlikte ateş etti ve onu Tory'nin ayaklarının dibine bıraktı.

"Nemlenen gökyüzüne bakın canlarım," diye nefes aldı Hamish, dikkatimizi Nymph'lerin geldiği ormana çekerek, gökyüzünde sadece bizim görebildiğimiz karanlık bir gölge oluşuyordu.

"Kaçmak zorunda kalacaklar," diye nefes aldı Florence. "Yıldızlar Büyük Dunga-Dragoon'a nerede olduklarını göstermeden önce. Bak bizim Geraldine ne kadar vahşi görünüyor, Hamster." Hamish'i dürttü, sonra da sanki dikkatini çekecekmiş gibi Geraldine'e doğru çılgınca el salladı. "Gerry- jammmm! Gerry-jam, seni hiç görmediğimiz yerden izliyoruz! Seni seviyorum, benim güzel çorap kuklam!"

Yutkundum, ufukta beliren tehlikeyi görüyordum, elimizdeki tek kanıt güneşi kesen bir gölge olsa bile onun doğru söylediğini biliyordum. Ama Lionel'ı tanıyordum. İsyancılar kaçıyor ve burnunda kan kokusu vardı. Geliyordu.

Dönüp Ebedi Saray'a doğru koşarak uzaklaşmadan önce Hamish ve Florence'ı tuttuğum yerden kurtararak Peçe'ye geri döndüm.

Odalarımız koridorlara dönüştü, ben koşarken Hamish ve Florence'ın ayak sesleri peşimden geliyordu.

Nereye gittiğimden emin değildim ama saray ihtiyacımı anladı ve bir sonraki köşeyi döndüğümde Hail ve Merissa'nın odası önümde belirdi. Üzerinde bir Hydra ve bir Harpy olan kapıya vurdum, göğsüm panikle gerilmişti, zaman benden çok hızlı akıp gidiyordu.

"Lionel mı?" Merissa kapıyı benim için açarken nefes nefese kaldı ve ben de başımı salladım.

"Asiler kaçıyor, nereye gittiklerini bilmiyorum ama Lionel onların peşinde. Yardım etmeliyiz, bir şeyler yapmalıyız."

Merissa arkasındaki birine bakmak için döndü ve ben de Hail'i beklerken onun yerine Azriel'i bulmak için odaya doğru eğildim.

Lance'in babası bir zamanlar benim en yakın arkadaşımdaydı. O da benim gibi kocamın yozlaşmış politikalarına ve karanlık arzularına kapılmıştı, kendi karısı her fırsatta onun altını oyuyordu. Tam olarak anlamamış olsa da Lionel'ın bana ne yaptığını görmüştü. Elinden geldiğince yardım etmeye çalışmıştı. Ben de ona tamamen güvenmiştim.

"Eğer yeterince kişi onlara akın ederse, hareketlerini yıldızlardan koruyabiliriz," dedi, bize doğru yürürken, kaşları çatılmıştı. "Lionel, Gabriel'den çalabileceği kehanetlere güveniyor. Eğer onları koruyabilirsek, o zaman belki de onları hiç göremez. En azından kısa bir süre için. Belki de kaçmalarına yetecek kadar uzun bir süre."

"Kime ihtiyacımız var?" Arkamda ağır ayak sesleri duydum, Darius'u orada bulmak için döndüğümde içimde tanıma duygusu yuvarlanıyordu.

"Ne oldu?" diye hırladı, kederinin ağırlığı omuzlarına çökmüştü, yaşama dönme ihtiyacı figürünü buradaki diğerlerinden daha sağlam gösteriyordu. Ona, güzel oğluma bakarken kalbim parçalandı, hayatı ondan çalınmıştı, tıpkı ona babalık eden o canavardan koparmayı başardığı gibi.

Azriel cebinden titreşen mavi bir kristal parçası çıkararak, "Asilerin hepsinin Peçe'nin bu tarafından onları izleyen ruhları olacak," dedi.

"Bu da ne?" Ben sordum.

"Bilgi Odası'ndaki kürenin bir parçası," diye cevap verdi, elini kürenin üzerine koyup gözlerini kapatarak. "Onunla ölümlere bir mesaj gönderebilirim. Onları bir araya getirebilir, isyancılarla bağı olan herkesin bir an önce Peçe'ye girmesini sağlayabilirim."

"O zaman yap," diye emrettim, iddialı tavrım etrafımdakileri şaşırtmıştı ama söz konusu olan çocuğumun hayatıydı. Xavier zaten çok şey kaybetmiş ve çok mücadele etmişti. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey varken onun babasının kindar arzularına yenik düştüğünü görmek istemezdim.

Kristal parçası Azriel'in avuçlarında daha parlak bir şekilde parlarken Darius elini omzuma koydu, mavi ışık titreşerek Peçe'de bir yankı yarattı ve bu çağrı duyması gereken herkese ulaştı.

"Şimdi ne olacak?" Ben talep ettim.

"Şimdi uçuyoruz," diye yanıtladı Azriel, gözlerinde karanlık bir parıltıyla.

Yer ayaklarımızın altında sarsıldı ve Darius beni sıkıca kavradı, dünya etrafımızda esnedikçe beni dik tuttu, yaşayan alemden gelen ışık üzerimize döküldü.

İsyancıların tepenin karşısında toplandığını, birçoğunun Tarikat formlarına dönüştüğünü, hareketlerini vahşi tutmaları ve düşünmeden takip etmeleri için çılgınlıklar attığını görünce göz kırptım.

Arkamda daha fazla ölü Peçe'ye doğru itildi, isyancı ordusunun ezilmişliği arasında belirdi, sevdiklerine yaklaştı, etrafımızı saran sayıları ölçülemeyecek kadar çoğalttı. Keşke onları izlemekten daha fazlasını yapabilseydik, keşke bu sayılar onlarınkiyle güçlerini birleştirip eski kocama karşı savaşa gerçekten katılabilseydi. Ama sevdiklerimizi güvenli bir yere götürmeye yetecekse, onları koruyan gücümüzün ağırlığına katlanırdım.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Darius isyancılara odaklanmış bir halde sordu, başını çevirip tepelerinde uçan bir Manticore'un geçişini izledi.

"Kaderden kaçıyorlar," diye nefes aldım, etrafımızdaki kaosu izlerken. "Kesin bir karar vermiyorlar, Lionel onları bulamasın diye yıldızların tahmin yürütmesini sağlıyorlar."

"O zaman çalıştığından emin olalım."

Darius'un formu Ejderhasını çağırırken titremeye başladı, yer değiştirirken çıkardığı kükreme saçlarımın yüzümde dalgalanmasına neden oldu.

Gökyüzüne sıçradı, ölümlerden oluşan bir grup onunla birlikte yukarıya doğru yarıştı, Tarikat formlarında uçabilenler gökyüzüne yöneldi ve aşağıda kaçan isyancıların başlarının üzerinde bir kalkan görevi görmeye başladı.

Hamish isyancıların gidişini izlerken uludu, kitlelerin arasında dörtnala koşan leylak rengi bir aygırı işaret etti, Xavier'in kanatlarının olması gereken yerdeki kütükleri görmenin acısı içime işlerken bile kalbim gururla kabardı.

Güzel oğlum dörtnala koştu, arkadaşları onunla birlikte koşarken çığlık atıyor, uluyor ve gülüyorlardı, dörtnala koşarken bile atlatamadığı acıyı hissettikçe kalbim sızlıyordu.

"Göklere mi, benim sevgili karahindibam?" Hamish teklif etti ve ben de başımı salladım, içimdeki Ejderha onu çağırırken zevkle hırılıyordu.

Değişim ölümümünden önce olduğu gibi değildi, değişim beni ele geçirdiğinde içimdeki canavar neredeyse derimden tamamen kopacaktı, ama onu kavradım ve bu dürtüyü reddettim, pullar derimi kaplarken ve dudaklarımdan bir kükreme kaçarken en içsel parçamla bir kaldım.

Kanatlarımı açtığımda Hamish sırtıma atladı ve ben de muzaffer bir böğürmeyle gökyüzüne doğru havalandım, Peçe geçen her anla birlikte bedenimde dalgalanıyordu. Lionel'ın şu anda beni gördüğünü, aşkıma bir gezinti teklif ettiğimi, Ejderha üstünlüğüyle ilgili saçma sapan yasalarına meydan okuduğumu ve sadece kanatlarımı esnetip sevdiğim adama neler yapabileceğimi göstermenin tadını çıkardığımı düşününce içimde bir heyecan dans etti.

Ölüler etrafımda toplandı, kükreyerek, uluyarak, böğürerek ve bağırarak aşağıda canlarını kurtarmak için kaçan isyancıları desteklediler.

Yıldızların bakışlarını onlara çevirdiğini hissedebiliyordum ama ölüler ordusu başlarının üzerinde bir hareket örtüsü oluştururken, ruhani varlıklar aşağıda yapılan seçimlerden gözlerinin kör olduğunu fark ettiler.

Xavier'in peşinden koştum, Darius sağır edici bir şekilde kükreyerek yanımda uçmaya başladı, kanat uçlarımız birbirine sürtündü, ona duyduğum sevgi ruhumu aştı ve kendimizi altımızda Xavier ile birlikte yarışırken bulduğumuzda onu okşamak için uzandım.

Hail, çok başlı Hydra formuyla göklerden kükredi ve isyancılar sanki ölülerin gücünün etraflarını sardığını, onları koruduğunu ve karadan uzak denize doğru yolculuklarında onlara kalkan olduğunu hissediyormuş gibi hızlarını artırdılar.

Dünya hareketle canlanıyordu, isyancılar kıyı uzakta yükselirken hiç durmayan bir izdihamdı ve hep birlikte ona doğru hücum ettiler.

Hepimiz izin verilenin sınırlarını zorladıkça, ruhlarımız o aşılmaz bariyere sürtündükçe, bizi geri çekmeye çalıştıkça çağrısını reddettikçe Peçe'nin altın ışıltısı etrafımızda büyüdü.

Sevdiklerimizi korumak için direndik, ne pahasına olursa olsun onları güvende görmeye kararlıydık.

İsyancılar sonunda sahile ulaştılar ve kıtanın kenarından bir kara parçası koparıp rüzgârın, yağmurun ve şansın yollarını seçebileceği ve hiçbir Kahin'in bunu öngöremeyeceği denize açılmalarını göğsümde yükselen zaferle izledim.

Güvendeydiler.

Ve bu her şeyi kapsayan bilgiyle, ölüler ordusu Peçe'nin kucağına geri çağrıldı, parıltı yaşayanlar aleminin tüm görüşü aydınlanana kadar parladı

bizim için kayıptı. Ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü işe yaramıştı. Ve isyancılar bir kez daha güvendeydi.

OceanofPDF.com

Hydra formumla gökyüzüne kükredim, neredeyse Peçe'den önce yaşayan alemdeki rüzgarın telaşını hissediyordum beni daha derine çekti.

Merissa bana doğru uçarak geldi, gümüş kanatları genişçe açılmıştı ve gözlerinde korku dolu bir bakış vardı. Emrim geri çekilirken parmakları benimkileri buldu ve Peçe beni tekrar yakalamadan önce beni kendine çekti.

Daha adı dudaklarından dökülmeden oğlumun çağrısını hissettim. "Gabriel," diye nefes nefese kaldı.

Dünya etrafımda dönüyordu, Kraliyet Kahini'nin odasına varmadan önce çevremde öfkeli yıldızlar parıltıyordu. Daha önce giydiğimiz güzel kıyafetleri giydik, ikimiz de artık gerçek bedenlerimiz olmadığı için ruhani büyüden dövülmüştük, artık değişim tarafından çıplak bırakılmamıştık.

Gabriel yıldızların mesajlarını güçlendiren bu yere gözlerini kırpmadan baktı. Fısıldaştıklarını duyabiliyordum, o kadar eski bir dilde konuşuluyordu ki bildiğim bir adı yoktu.

Gabriel'in yanına koştuk, ellerimizi kollarına koyduk ve onun hayalleri etrafımızda patladı, anlatılmamış geleceklerin flaşları, beni çılgına çeviren ışık patlamalarıyla gelip gidiyordu.

Ölüm, kaos ve savaş kaderin kanatlarında bize taşındı, daha gelecek çok acının vaatleri. Torunum da dahil olmak üzere Gabriel'in sevgili ailesiyle birlikte kızlarımın gözlerimin önünde harabeye dönüşmesini izlemeye zor dayanıyordum.

"Bu onların kaderi olamaz," diye homurdandım, elim kolunda sıkılaştı ve sanki bir an beni görmüş gibi gözlerini kırptırdı. "Böyle bitmeyen bir yol olmalı."

Tüm bunların ağırlığını taşımak için mücadele ederken gözleri kapandı ve irkildi.

Merissa ona, "Buradayız, Gabriel," diye seslendi, ama o ikimizi de duyduğuna dair hiçbir işaret göstermedi.

"Aşkım, ne yapabiliriz?" Ona yalvardım, oğlumun ihtiyacı olduğu bu anda kendimi çaresizce işe yaramaz hissediyordum.

Bir başka kader parladı; Gabriel başını bağlı olduğu tahtın arkasına atarak, Lionel kaderleri zihninden yakalayamadan önce kendi kafatasını kırmaya ve kendini öldürmeye çalıştı.

"Hayır!" Merissa çığlık attı ve ne olursa olsun başarısız olacağını gösteren bu kader gerçekleştiğinde beni rahatlattı.

Dudaklarımdan gerçek bir nefes çıkmasa da bir iç çektim.

Etrafımdaki görüntüler yavaşladı ve sakin bir denizde yüzen bir adaya, isyancıların topraktan oyup sığınak olarak aldıkları kara parçasına baktım.

Gabriel zihnini ondan uzaklaştırmaya çalışırken boğazım düğümlendi, kader tam olarak odaklanmadan önce karanlık bir şekilde titreşiyordu. Adanın hareketlerini tahmin edemediğini fark ettiğinde omuzları gevşedi, ada okyanusun uzak bölgelerinde bir o yana bir bu yana rastgele yüzüyor ve bunu yaparken de Görü'nün gücünden kaçınıyordu.

Peçe bizi geri çekerek oğlumuzdan ayırmaya çalıştı ve zifiri karanlık bir akıntıya kapıldık, tutunmaya çalıştıkça bir o yana bir bu yana savrulduk.

"Selam!" Merissa haykırdı, parmakları her zamanki gibi benimkileri buldu ve birlikte gücümüz yıldızların karşısında inkar edilemezdi. "Onu bırakamayız."

Ruhlarımız birbirine karıştı ve sonsuz bir karanlık uçurumunda bir iğne ucu kadar ışıktan başka bir şey olamadık. Ama sonra geri döndük, alemler arasında ona giden yolu bulduk, gerçekten orada olmasak bile.

Zaman geçmişti ve Lionel sabırsızlıkla izlerken Gabriel Vard'ın ellerindeydi. Vard'ın gözleri soğanlı bir küreye dönüşmüştü ve eli Gabriel'in alnında düz bir şekilde duruyordu, onu imgelemelerini teslim etmeye zorluyordu.

Gabriel var gücüyle çırpındı ve savaştı, ama Vard istediğini aldı, oğlumun imgelemelerinin üzerine indi ve açgözlü bir memnuniyet homurtusuyla onları kendisi için kaptı.

"Seni sıçan," diye hırladım Vard'ın yüzüne. "Sen bir hiçsin. Damarlarında oğlumun sahip olduğu gücün zerresi bile yok. Annesi gelmiş geçmiş en büyük Kahin ve oğlum her yönden onunla boy ölçüşecek."

"O beni geçecek," dedi güçlü bir sesle. "Bunu hayattayken de gördüm, şimdi de görüyorum. Onun yetenekleri bu dünyada şimdiye kadar bilinen her şeyi aşabilir."

Gabriel iğrenç Tepegöz'e durması için yalvardı, ama o böyle bir şey yapmadı, aç bir zevkle alabildiği her şeyi aldı.

"Sonunda," dedi Lionel rahatlayarak ve ben de alaycı bir tavırla ona döndüm, artık onun için bir hiç olmama rağmen Gabriel'le arasına girdim. "Her şeyi al, Vard. Arkanda hiçbir görüntü bırakma."

"Ama bu onu öldürebilir, efendim. Zaten zayıflıyor," dedi Vard, tam da oğlumu bir nöbet ele geçirmiş ve acı dolu bir feryat onu terk etmişken.

Merissa kollarını Gabriel'e sararak, "Savaş onunla, yapabileceğini biliyorum," diye yarı hıçkırdı.

Ruhumdaki dehşetle onlara döndüm, Peçe inceliyor, gelen bir ruh için bir geçit sunuyordu.

"Ona sahip olamazsınız!" Yıldızlara doğru kükredim ve Hydra'm Peçe'nin derinliklerinde bir yerde kükredi, Gabriel'in geçişini engellemeye çalışırken kanatlarını ardına kadar açtı.

"Hepsini al dedim," diye tersledi Lionel. "Eğer onu öldürürsen, ciğerini söker sana yediririm. Bu yeterli bir motivasyon mu?"

"Evet, efendim," diye kekeledi Vard korku içinde, gücü oğlumuza akıyor ve onu titretiyordu.

Yıldızlar fısıldıyordu, dokunuşlarının parıltısı görüş alanımın çevresinde geziniyordu ama onları susturdum, ruhumun hala sahip olduğu güçle onları geri tuttum.

Bu fısıltılar duyulmazdan yüksek sese dönüştü ve kelimeler aralarında çınladı.

Cesaretini topla, kaderin oğlu.

Bakışlarım Merissa'nın kilitlendi, göksel varlıkların Gabriel'e sunduğu güç karşısında aramızda umut dansı vardı. Onu kollarının arasına almıyorlardı, ona bir şans veriyorlardı.

Onlardan uzaklaşıp gücümü Gabriel'e aktarırken Merissa'nın silueti kendi güç teklifiyle parlamaya başladı.

Vard ondan uzaklaşırken Gabriel nefesini içine çekti ve hayatta kalacağına dair bana güvence verdi. Peçe bizi bir kez daha geri çekerek, şimdi gerçekten ait olduğumuz yere götürdü.

Merissa bana çarptı, elleri boynuma dolandı, onu sıkıca kavradım ve alnına bir öpücük kondurdum.

"O iyi," dedim ağır bir sesle.

"İyi olduğundan emin olmak için geri dönmeliyiz, sonra da Gwendalina'yı aramalıyız. Onun için çok korkuyorum Hail. Lionel onu neredeyse öldürdüğünden beri..." Sesi dehşetten çatlıyordu ve ona daha da sıkı sarıldım, ikimiz de korkumuzda birleşmiştik.

"Gidelim," diye fısıldadım ve birlikte Peçe'ye doğru ilerleyerek Gabriel'i bir kez daha aradık.

Zaman yine akıp gitmişti, bizim için dakikalar burada saatlere eşitti, Gabriel saray amfiteyatrosundaki gece demirinden bir kafese doğru sürükleniyordu, iki acımasız Ejderha Değiştiren kafesin kilidini açıp onu itiyordu

İçeride. Kapı arkasından çarparak kapandığında Gabriel yorgunluktan yere yığıldı ve iki Fae onu orada yalnız bıraktı.

Gabriel'in parmakları kuma gömüldü, gözleri kapalıydı ve yorgunluk onu uykuya sürüklüyordu. Uyku, yaşayan bir Fae'ye ulaşmanın en kolay yoluydu, zihinleri ölümlerin ziyaret edebileceği bir arada kalma durumundaydı. Ve eğer bağlantımız yeterince güçlüyse, bizi derinden özleyenlarsa, bazen onlara anılar armağan edebiliyor ya da rüya olarak görmeleri için asla olmayan gerçeklikler yaratabiliyorduk.

Merissa Gabriel'in yanına diz çöktü, kanatları sırtından açılarak Gabriel'in etrafına dolandı ve onu kucaklayarak yumuşak gümüş tüylerden oluşan bir kozanın içine aldı.

"Seni seviyorum Gabriel," diye fısıldadı. "Sen benim küçük yıldızım, yol gösterici ışığımsın."

Merissa'nın küçük bir çocukken Gabriel'i kucakladığı anıyı hatırladım, gökten bir yıldız indirip ellerine koyar gibi ona sundum. Eğer onu uykusunun karanlığında bulursa, bir süreliğine ona huzur getirebilirdi ama bu işkence ve hapis ortamında onu yatıştıracak kadar güçlü olup olmayacağını bilmiyordum.

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar akıp gitti ve gerçeklik gözümün önünde değişti. Gabriel bir an annesinin kollarında yerde yatarken, bir an sonra gece demir kafesinin dışındaki kumda Lance Orion'un önünde duruyordu.

Bu amfi tiyatro, çok tanıdık bir dehşet hissinin omurgamda gezinmesine neden oldu. Cinayetler benim elimden emredildi, kana susamış bir kalabalığın korusu eşliğinde kanlı, acımasız ölüm gösterileri. Bunun suçluluğu beni asla terk etmeyecekti, şimdi bile dudaklarımdan geçen emirlerin gerçekten kimin olduğunu anlıyordum. Lionel Acrux'un Karanlık Zorlaması altında yaptığım zulümlerden beni hiçbir şey kurtaramazdı, ölüm bile.

Lionel, Lance'i işaret ederek, "Onun kaderini eleyeceksin, Gabriel," diye talimat verdi. "Ve Vard senin kaderini

Bunu yaparken senden vizyonlar. Çevrilmemiş taş bırakmayacaksınız; onun geleceğindeki her kaderi görmek istiyorum."

Gabriel, "Özür dilerim Orio," diye mırıldandı ve Lance yapılması gerekeni kabullenerek başını öne eğdi. Vard ona doğru koştu, dilini dudaklarında gezdirdi, yüzünde mide bulandırıcı bir heyecan vardı. Kayıp gözünün üzerinden geçen çirkin yara izi beni sadece biraz tatmin ediyordu, gerçi şimdi keşke ona o yara izini verirken daha doğru bir amaç gütmüş olsaydım ve güneş çeliğinden bıçak onun yerine kafatasının derinliklerine saplanmış olsaydı diyorum.

Tepegöz Gabriel'in başının arkasına dokundu ve kızımın Cennet Eşini koruması için yıldızlara bir dua fısıldadım.

Dünya titredi ve zaman rüzgârdaki toz gibi dans ederek evrenin dört bir yanına dağıldı. Yeniden ortaya çıktığımda Gabriel'e daha yakın durdum ve Merissa yaklaşırken kaşlarını çattı, elimi tuttu ve Gabriel'in Orion'un geleceğinde aradığı vizyonları bize göstermek için çalışan eski armağanlarının iplerini çekti. Birden etrafımızdaki atmosferin dokusunda kıvılcımlar çaktı, tıpkı yanan parşömenin gözlerimizin önünde köze dönüşmesi gibi.

Orion kanlı bir odada dizlerinin üzerine çökmüş, kolları başının üzerinde zincirlenmişti ve ben onun çektiği acıları gördükçe kendi azabımı hissettim, kızımın lanetinin bedelini ödeyen bu adamın iğrenç görüntülerine karşı dişlerimi sıktım. Bunun karşısında duyduğum minnettarlığı da inkâr etmek imkânsızdı, onun işkencesi kızıma bir kurtuluş şansı kazandırmıştı. Ona olan aşkı kanla bağlanmıştı, bedeni onu lanetten kurtarmak için bir sunakta kurban edilmişti ve bundaki derinliği inkar etmek mümkün değildi.

Kaderini kaplayan acımasızlık ve karanlığın arasında, kaderin ipleri arasında bükülen bir olasılık parıltısı. Gabriel bunu gördüğünde çenesi titredi ve o tek umut ışığını Vard'ın gözlerinden korumak için çalışırken zihninde güçlü bir büyü oluştuğunu hissettim. Merissa ona rehberlik ederek bu bilgiyi Vard'dan sakladı,

O ve oğlum etrafına bir kalkan örmek için birlikte çalışıyorlardı. Görüş'ün yöntemlerini benim müdahale etmeye cesaret edemeyeceğim kadar yakından biliyordu.

Gabriel bu vizyonu Vard'ın meraklı müdahalesinden uzak tutarak güvence altına aldığında, Merissa onu görmeme yardım etti, gelecek sanki güneş ışığıyla örülmüş gibi diğerlerinden daha parlaktı.

Lance, onun ve Gwendalina'nın kafesinin arka duvarında tespit ettiğim kapıdan Ruhlar Sarayı'nın duvarlarına girmenin bir yolunu buldu. Uzun zaman önce kendi yolumda yürüdüğüm ve tam olarak nereye gittiğini bildiğim geçitten aşağı doğru ilerledi.

Sonunda, ortasında devasa bir arma bulunan parlak gümüş kapının önüne geldi, Vega arması orada parlıyordu, eski ve kapıyı kapalı tutan güçle doluydu.

Görüntü değişerek Lance'i Vega hazinesinin kalbinde yürürken gösterdi; paha biçilmez yadigârların bulunduğu, hepsi de çocuklarımla sahiplenmesini bekleyen harikulade bir yer. Vega hazinesi yüzyıllardır toplanan ve eklenen bir koleksiyondur ve yakında onların olacaktı.

İmgelemlerdeki kısacık son anlarda Lance'in elinde, kapağı bronz tüylerden örülmüş bir kitap vardı ve gözlerindeki bakış bana haftalardır sahip olmadığım kadar umut verdi.

"Bekle," diye soluklandım imgelem solmaya başlarken. "Merissa, imgelemi tut."

Konsantre olurken alnı kırıştı, umutsuzca kaderin iplerini bana açık tutmak için çekmeye çalışıyordu.

"Selam, yapamam," diye haykırdı, Peçe bizi geri sürüklerken ve yaşayan âlem hızla kaybolurken sesi yankılandı.

Ama gerçek yerimize doğru sürüklenirken onu gördüm. Kenarlarına elmaslar işlenmiş, kapağında Terazî tartısının karmaşık bir işlemesi olan, parıldayan gümüş bir müzik kutusu.

Bunca yıllık krallığım boyunca, güzel eşyalar arasında onu hiç fark etmemiştim. Doğrusu, oradaki onca pırıltılı değerli taş ve eserin arasında kolayca göze çarpan bir şey değildi, ışıltılı biblolarla dolu bir rafta alçakgönüllülükle duruyordu. Önemini henüz bilmiyordum ama ayla birlikte, o görüntüdeki öneminin ağırlığını hissettim. Yıldızlar kulaklarımda mırıldanıyor, beni ona doğru çağırıyordu ve çok çok uzun zamandır ilk kez, onların ilahi elleri tarafından yönlendirilen bir yol bana teslim edilmişti. Yaşayan bir Fae'ye uygun bir yol, ama yine de uzun zaman önce ölmüş bir ruha verilmişti.

Merissa'nın eli -her zaman olduğu gibi- benimkini buldu ve dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

Bana verilmemişti. Biz almıştık. Tabii ki. O ve ben birdik ve bu serveti paylaşacaktık. İki kayıp ruh için yaldızlı bir yol açılmıştı, böylece belki de sonunda sevdiklerimize gerçekten faydalı olabilirdik.

"Gördün mü?" Yüzünü avucumun içine aldım ve başını salladı, gözlerinde olasılıklar dans ediyordu.

"Gabriel yapmadı," dedi huşu içinde. "Yıldızlar onu bize ve yalnızca bize sundu."

"O zaman onunla bir şeyler yapabileceğimizi biliyor olmalılar," dedim şiddetle, eğilip dudaklarını dudaklarımla yakaladım.

Artık odalarımıza dönmüştük ve ben onun bana sarıldığı çaresiz, acı dolu bir an yakaladım. Ağzı benimkiyle sanki benim için tasarlanmış gibi mükemmel bir şekilde hareket ediyordu - ki tabii ki öyleydi. Benim eşim, benim yaratığım.

Onu kendime yaklaştıırken avucum omurgasında bir çizgi çizdi, onun cazibesi her zamanki kadar keskindi. Ölümde bile birbirimize aşkıttık, tadı hayattayken olduğu kadar tatlıydı. Benim gözümde asla gerçekten ölemezdi, nereye gidersek gidelim onun ruhu parlamaya devam edecekti ve benimki de onu takip edecekti, eğer gidilecek tek yer orasıysa ikimiz evrenin karanlığına doğru dans edecektik.

Parmakları kollarımın sert kaslarına çizgiler çizdi ve saçlarını avucumun içine alarak boynunu dişlerime maruz bıraktım. Onu vahşice ısırdım ve o inledi, sesi ruhuma karşı karanlık bir okşama gibiydi.

Biri boğazını temizledi ve başımı kaldırdığımda Marcel'i yaşam alanına açılan penceremizin önünde aylak aylak dolaşırken buldum. "Burada olduğumu bildirmek için iyi bir zaman mı?"

"Odamızda ne yapıyorsun?" Havladım.

"Ben...um..." Gözlerini ağır ağır kırptırdı ve ruhunun saçakları titredi. Sonra gitmişti.

"Sonunda," diye iç geçirdim, karımı kendime daha sıkı çektim, ama kollarımdan kurtuldu ve bana endişeli bir bakış attı.

"Ona gitsem iyi olacak," dedi. "Son zamanlarda sürekli dağılıyor."

"O zaman bırak dağılsın," dedim peşinden yürüyerek.

Kapı çalındı ve Merissa tekrar benden uzaklaşıp kapıyı açmak için odanın diğer tarafına geçerken homurdandım.

Darius kaşları çatık bir şekilde orada duruyordu ve karanlık o kadar derinden yayılıyordu ki etrafındaki havayı kirletiyor gibiydi.

"Evet?" Kırptım.

"Merissa için buradayım," dedi ona bakarak.

"Ne buldun?" diye sordu hevesle ve ben havada bir sır sezerek ikisinin arasına baktım.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Seni ilgilendiren bir şey yok, kalıntı," dedi Darius, sanki odanın sahibiymiş gibi odama girerek.

Merissa bana sert bir bakış atarak, "Hail, onunla konuşmam gerek," dedi. "Azriel'e git ve ona gördüklerimizi anlat."

"Ne gördün?" Darius merakla sordu.

"Seni ilgilendiren bir şey yok, kötü seçim," dedim bana karşı kullandığı tonun aynısıyla.

Yanımdan geçip odadan çıktım, ruh halim her geçen dakika daha da kötüleşiyordu, ancak odama odaklandığımda biraz hafifledi

Görev. Benim yolum.

Azriel'in odasına doğru ilerledim ama ben oraya varamadan yarı görünür bir ruh yoluma çıktı.

"Kayıp... çocuğu kaybetti. Hatırlamıyor. Unutulmaz olan unutulabilir olanı unuttu," diye kendi kendine mırıldandı Marcel, bir var olup bir yok oluyor, sonra da şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Yanından geçmek için hamle yaptım ama başını bir yana eğerek yoluma çıktı. "Seni hatırlıyor."

"Marcel, meşgulüm," diye kestirip attım.

"Güzel olmalı," dedi hüzünle gülümseyerek. "Onunla hayallerde ve imkânsız geleceklerde bir hayatı paylaştım, ama sen... sen ona ten tene dokundun. Kaderler birbirine bağlı. Yollar iç içe geçti."

Öteye açılan Kader Kapısı, arkasındaki gölgelerden sürünerek var oldu; Ebedi Saray, bu arada kalmış yerin ötesine, nihai dinlenme yerine... her neresi olursa olsun, bir ruh geçişi sunarken iç çekip inledi.

Marcel'in formu tekrar titreşti ve kapıya bakmak için döndü, ayakları artık yürümüyordu, sadece sürükleniyordu, ayak parmakları ince haliye sürtünüyordu. Dudakları ayrıldı ve ruhu parçalanmaya başladı, parçaları ateşten düşen ağaç kabuğu parçaları gibi karanlık, soğuk ve cansız hale geldi.

"Beni düşünmesi o kadar nadir ki," diye fısıldadı Marcel, kapının karanlığı koridorun derinliklerine doğru ilerlerken tepedeki ışıklar yanıp sönüyordu.

Beni de çağırdığı için geri çekildim, ailemin bu diyarın ötesinde bana duyduğu sevgiyle buraya demir atmıştım. Çocuklarımin beni hiç düşünmedikleri, benim ve Merissa'nın varlığından yıllarca haberdar olmadıkları bir zaman olmuştu, ama ne zaman kapı bize gelse dayanmıştık. Ve bizi merak etmeye başladıklarında, miraslarını öğrendiklerinde, Merissa'nın onlar için geride bıraktığı vizyonları ve anıları gördüklerinde, bir kez daha burada kök saldık ve şimdi neredeyse Fae olduğum zamanki kadar sağlam hissediyorum. Ben artık

Oğlum fahişelere düşkün bir özel dedektifte bir baba figürü bulduğunda tam olarak çok sevinmişim ama en azından Bill Fortune onun için oradaydı.

Marcel Gabriel'le hiç tanışmamıştı ve bildiğim kadarıyla bizim oğlan da biyolojik babasını pek düşünmemişti. Ve şimdi bir savaşın ortasında olduğuna göre, onu meşgul edecek çok daha büyük endişeleri vardı.

"Gitmek zorunda kalmadan önce ona bir kez olsun onu sevdiğimi söyleyebilseydim..." Marcel kapıya yalvardı, içerideki esneyen uçurum onu daha yakına çağırıyordu.

Azriel koridorun karşısındaki odasından çıkıp yardım etmek için aceleyle ilerlerken, "Yıldızlar adına," diye soludu. "Devam mı ediyorsun?"

"İstemiyorum," diye mırıldandı Marcel. "Ama eğer kalırsam, sonsuzlukta kaybolacağım. Unutulur, çatlar, paramparça olurum."

"O bir kalıntı olacak," diye mırıldandım. "Muhtemelen gitme vakti geldi, Marcel. İyi bir koşu yaptın." Omzuna vurarak onu kapıya doğru yönlendirdim.

"Evet... sanırım gitme vakti geldi," dedi Marcel, başını öne eğmiş ve bir insanın olabileceği kadar kalbi kırık görünüyordu. O kapının ötesine geçtiğinde muhtemelen daha iyi hissedecekti.

Azriel bana eşeklik ettiğimi söyleyen bir bakış attı ve bu dünyada beni böyle ilan etmesine izin verdiğim birkaç kişiden biriydi.

Bir nefes çektim.

"Gabriel yine seni düşünecek," dedim ve Marcel bana baktı, yüz hatlarına umutsuz bir özlem yazılmıştı. Oğlumun yüz hatlarının bir yankısıydı bu. Boyundan teninin koyu bronz rengine, omuzlarının genişliğine kadar her şeyi bana onu hatırlatıyordu; yüz hatları Gabriel'in yüz hatlarının açık bir habercisiydi.

"Ben düşünecek bir şey değilken o beni nasıl düşünebilir?" diye fısıldadı ve kapı yaklaştı.

"Sana düşünmen için bir şeyler hazırlayacağız," dedi Azriel, sesi benimkinden çok daha nazikti.

dağılan ruh. "Gabriel'in sana ihtiyacı var. Sadece henüz bunu bilmiyor. Ama seni tanıması için ona yardım etmenin bir yolunu bulacağız."

Kapı hızla kapandı ve öylece ortadan kayboldu. Marcel'in ayakları tekrar yere değdi ve Azriel'i kucaklamak için ileri atıldı, siyah kanatları çırpınarak var oldu ve yüzüme tokat attı.

Bir hırıltı çıkardım, tüyleri uzaklaştırdım ve Azriel'e Marcel'i burada tuttuğum için pişman olduğumu söyleyen bir bakış fırlattım. Ama sonra buraya neden geldiğimi hatırladım.

"Azriel, yıldızlar Merissa ve bana bir vizyon sundu. Gerçek bir imgelem, sadece bizim için."

"Olamaz," dedi inanamayarak, Marcel'i bırakıp bana doğru koşmaya başladı.

"Olabilir. Yaşayanlar âleminde çok önemli bir şey gördüm. Bir müzik kutusu."

"Bir müzik kutusu mu?" diye soludu, sonra topuklarının üzerinde dönerek kapısına doğru koştu.

Marcel'le gergin bir bakış paylaştıktan sonra onu iterek yanından geçtim ve sessiz kanatlarla peşimden geldiğini hissettim.

İçeride Azriel'i tahta bir sandığı karıştırırken buldum, sağa sola eserler savuruyordu, parıldayan, kıvılcım saçan ya da karanlık bir güçle mırıldanan şeyler. Aer Tower'daki tanıdık Ev Kaptanı'nın odasına baktım, içimi bir nostalji duygusu kapladı.

"Bu şeylere nasıl sahip olduğunun sırlarını bana hiç anlatacak mısın Azriel?" Biraz da mizahla sordum.

Azriel dizlerinin üzerinden bana sırtıttı, siyah saçları her zamanki gibi dağınıktı. "Çoğunlukla ölümlerle ilgilenir. Hayal edebileceğinden çok daha fazla eşya büyü ceplerinde ve yıldızların talihsizlikleri sayesinde Peçe'nin ötesine geçti."

"Neyle pazarlık etmek zorundaydın?" Alay ettim.

"Peçe'nin ötesine elim boş gelmedim," dedi karanlık bir sırıtışla. "Ölümüm için iyi hazırlanmıştım."

Marcel, Azriel'in hazinesini incelemek için yaklaşırken, "Krallığımda senin gibi Gölgele dedığımız insanlar var," dedi. "Karanlık olan her şeyle ilgilenen, belki de asla kullanılmaması gereken eserleri nasıl kullanacaklarını bilen Fae'ler."

"Aydınlık ya da karanlık nesne yoktur. Hepsi nötrdür," dedi Azriel. "Bu, kraliyet ailesinin korku tellallığından kaynaklanan yaygın bir yanlış kanı. Sözde kara büyü kullanımını yasakladılar ve Nimflerle birlikte mahkûm ettiler. Düşmanlarımız bu büyüü kullanmakta çoğu Fae'nin iddia edebileceğinden çok daha ustaydı. Ancak zamanla, yakılan ya da yok edilen bilgiler karaborsada yeniden ortaya çıktı ve benim gibi büyücüler bunları gizlice öğrendi."

"Voldrakia'da Gölgeleler yakalanırlarsa elleri kesilir ve böyle bir büyü kullandıkları için çöllere sürölürler," dedi Marcel acımasızca.

"Evet, İmparator Adhara her zaman bir barbardı ve varisi de daha iyi değil," diye mırıldandım soğuk bir şekilde. O ve Merissa'nın annesi hâlâ buradaydı ve elimden geldiğince uzak durmaya çalışsam da zaman zaman onların arkadaşlığına katlanmak zorunda kalıyordum.

"Bunu Vahşi Kral söylüyor," diye alay etti Marcel.

"Bana neden bu ismin verildiğini çok iyi biliyorsun," diye tıslayarak onu işaret ettim.

"Hayır, hatırlatın bana," dedi Marcel masumca. "Yoksa geçen seferki gibi Bilgi Odası'nda bir seminer daha mı düzenleyeceksiniz?"

"Adımı temize çıkarmaya hakkım var."

"Perde'den geçen her ruha mı?" Marcel alay etti. "Biraz abartılı görünüyor."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Azriel göğsünün derinliklerinden bir şey çıkardı ve zafer kazanmış bir ifadeyle havaya kaldırdı.

"İşte buradayız," dedi, ayağa kalktı ve elini uzatarak bize soluk kırmızı kapaklı, yırtık pırtık bir defter gösterdi. "Lonca Taşları için yaptığım av çok zorlu geçti,

Ama bu ödölsüz olmadı. Hayatım boyunca taşlardan altısını keşfettim, aslında FIB'nin elinde olduğunu bildiğim bir tanesini de dahil ederseniz yedi tanesini. Ama onu ölümömden önce ele geçirmeyi başaramadım. Ancak, ele geçirmeyi başardığım altı tanesi şimdi şükürler olsun ki oğlumun yanında ve onlardan birini bunun içinde buldum."

Sayfaları karıştırdı ve benim gördüğöme çok benzeyen bir müzik kutusunun çizilmiş resmi üzerinde durdu. Gerçi bunun kapağında Akrep burcunu simgeleyen bir akrep vardı.

Kitabı elinden kaptım, inceledim ve etrafındaki notları okudum. Azriel'in zor bir bulmacayı çözmeye çalışırken metal bir tankın suyla dolduğu ve yarı akrep yarı balık korkunç bir şeyin onu yemeye çalıştığı unutulmaz bir oyunun tanımını kitabın derinliklerinde saklıydı.

"Neden bana bundan hiç bahsetmedin? Seninle birlikte bununla yüzleşebilirdim." Başımı kaldırıp ona baktım.

"Şey, sen ölmüştün," dedi basitçe.

"Evet, öyle," dedim sesime koyu bir eğlence karışarak.

Marcel ikimizin arasına girip kitaba bakarak, "Bir kapı çivisinden daha ölü," diye şarkı söyledi. Siyah kanatları etrafımızda kıvrıldı ve tüylerden biri kulağımı gıdıklayarak başımı başka yöne çevirmeme neden oldu.

"Bu seni gerçekten ilgilendirmiyor." Ona dirsek attım ama yerinden kıpırdamadı.

"Oh, bundan o kadar emin değilim," dedi.

"Artık Lonca Taşları'nın nerede olduğuna dair yıldızlardan herhangi bir ipucu elde edebildin mi?" Merissa bana onların başarısızlıkları hakkında bilgi verdiğinden, bunu yapamayacağını çok iyi bildiğim için sordum.

"Hayır, ama-"

"Peki geçmişte onlara dair gördüğünüz herhangi bir bakış, içimizden birinin bir Lonca Taşı keşfetmesine yol açtı mı?" Bastırdım.

"Hayır ama-"

"Sözümü geri alıyorum," diye Marcel'in sözünü tekrar kestim ve bana kaşlarını çatı.

"Bu müzik kutusunu nerede bulduğumu asla tahmin edemezsiniz," dedi Azriel, yüz hatlarında muzip bir ifade belirdi ve dikkatimizi tekrar ona çekti.

"Nereye?" Ben sordum.

"King's Hollow, ağaç dalının derinliklerindeki gizli bir odada saklı," dedi. "Başka müzik kutuları da olduğunu biliyordum ama onları bulma şansım hiç olmadı. Kovuk gerçeğini keşfettikten sonra izler kayboldu."

"Gerçek mi?" Merakla sordum.

Gözleri bilgiyle parlıyordu. "Sana göstereceğim."

"Peki ya ben?" Marcel umutla sordu. "Gabriel hikayende var mı?"

"Şey, hayır," dedi Azriel ve Marcel'in yüzü düştü.

Azriel, "Bu çok eski bir hikâye ve bir araya getirmek biraz zamanımı aldı," dedi. "Ama boşlukları var..." Yüzünde bir aydınlanma yaşamak üzere olduğunu gösteren o ifade belirdi. Her zamanki bilim adamı. "Dur bir dakika! Yıldızlar adına, hiç fark etmedim... kahretsin, neden hiç fark etmedim?"

Odasına şöyle bir göz gezdirdi, sonra tahta sandığından parlak bir şey alıp cebine attı ve odadan çıkma niyetiyle yürümeye başladı. Marcel arkasından koşarken kanadıyla yüzüme bir kez daha vurdu ve ben de ona yetişmek için acele ettim.

"Marcel," diye tersledim.

"Evet?" diye masumca seslendi.

"Bunu bir daha yaparsan kanatlarını koparıp kışına sokarım."

"Bugün biraz alıngansın, değil mi?" dedi yanına vardığımda ve Azriel'i uzun koridorda hızlı adımlarla takip ettik, her birimiz öne geçmeye çalışırken onun omzu benimkine çarpıyordu. "Merissa'yla aramızdaki ilahi bağı hiçbir zaman atlatamadın."

"Onun adını dilinden düşürme," diye tısladım. "Karımla yaşadığını düşündüğün bağ her ne ise son derece kısa ömürlü, benimki ise her daim kalıcı ve yok edilemez."

"Siz ne dersiniz deyin, yüce kral. Ama asla gerçek olamayacak bir bağı paylaşmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacaksın."

"Bunu sık sık yaşıyorum," dedim. "Rastgele bir Fae'nin yanından geçiyorum ve bir anda varlığını unutuyorum. Ve işte, hiç olmamış bir bağlantı."

"Oh, Selam," dedi sanki çok safmışım gibi. "Kahinler çok fazla hayat bilirler. Merissa'yla tek gecelik yakıcı tutkumuz ve umutsuz arzumuzun ötesinde yaşayanlar âleminde zaman paylaşmamış olabilirim ama-"

"Yeter," diye tersledim.

Bana yan gözle baktı. "Beni kıskanmana gerek yok."

"Bu sana karşı hissettiğim son şey."

"Mmmhmm," diye mırıldandı, bana inanmadığı belliydi.

Azriel koridorun sonundaki merdivene döndü ve Marcel ile beni gölgesinde bırakarak sarmal basamakları tırmanmaya başladı. Sonsuz kapılardan oluşan başka bir koridora dönmeden önce üç kat tırmandı. Koyu yeşil duvarlar karanlık bir tavana doğru uzanıyordu; burada altın rengi bir sis canlı bir yaratık gibi dönüyor, sanki altından geçtiğimizi fark etmiş gibi kıvranıyor ve yer değiştiriyordu.

Azriel koridorda yorulmak bilmeden yürüyor, geçtiği kapıları sayıyormuş gibi nefesinin altında sayılar mırıldanıyordu. Sonunda, tıpkı diğerleri gibi olan bir kapının önünde durdu, ilerledi ve yumruğunu kapıya vurdu.

Bir süre sonra kapı açıldı ve beline kadar uzanan sarı bukleleriyle yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında olduğu anlaşılan güzel bir kadın görüldü - gerçi bu buralarda pek bir şey ifade etmiyordu. Peçe'nin ötesine geçtiğinizde hangi yaşta görüneceğinizi seçebiliyordunuz. Bazıları eskisi gibi kalıyordu

diğerleri gençleşirken, diğerleri yaşlandı, hepsi de kendilerini huzurlu hissettikleri doğal bir yer buldular.

Kadının teni zengin bir kahverengiydi, gözleri iki altın sikke kadar parlaktı ve çıplak ayaklarına kadar inen parıldayan bronz bir elbise giymişti. Hareketleri akıcı ve zarıftı, kendine olan güveni hemen belli oluyordu.

"Azriel," dedi sıcak bir sesle, göğsünden bir mırıltı yükseliyordu.

"Seni tekrar görmek güzel Felisia," dedi Azriel aynı sıcaklıkla. "Bu-"

"Lanet olsun, bu Vahşi Kral." Başını bir yana eğdi, dudakları sırtarak eğildi. "Peki bu yabancı kim?"

"Marcel," dedi, elini uzattı ve Marcel elini kaptı, kuvvetlice salladı, sonra küflenmiş bir mendil gibi fırlatıp attı.

Marcel'in kaşları şaşkınlıkla kalkarken bir homurtuyu bastırdım.

"İçeri gelin, hadi, dışarıda bir osuruğun gelip sizi yutmasını beklemeyin," diye ısrar etti, bizi yanından geçirdi ve biz de onun yanından geçerek odalarına girmek zorunda kaldık.

Ayaklarım hazine yüklü bir korsan gemisinin sağlam tahtalarına çarptığında dudaklarım aralandı, devasa gemi her yöne uzanan sakin bir denizde hafifçe sallanıyordu. Gece gökyüzü parıldıyor ve yelkenler inanılmaz derecede gerçek hissettiren bir rüzgârda dalgalanıyordu.

"Bu..." Söyleyecek sözüm yoktu.

"Ev," dedi parlak bir sesle, sonra iki parmağını ağzına soktu ve keskin bir ısıık çaldı.

İki kadın ve bir adam güvertenin altına inen merdivenlerden koşarak yukarı çıktılar, hepsi de inanılmaz güzellikte saçlara sahipti. Bize ilk ulaşan adam oldu ve ben onun koyu renk pırıl pırıl tenini, ay kadar parlak gözlerini, kaslardan oyulmuş göğsünün üzerine dökülen siyah saçlarını seyrettim.

"Ben Purrsy," dedi, bana elini uzatırken için için yanıyordu, sonra sırayla Marcel ve Azriel'in ellerini tuttu.

"Furnanda," dedi en yakındaki kadın, güvercin tüyleri kadar beyaz olan saçları, yıldız ışığının altında neredeyse sıvı gibi görünen ipeksi teller halinde etrafında dalgalanıyordu. Solgun vücudu yer yer mürekkeplenmişti, her bir işaret içinde uyuyan bir aslan ya da dişi aslan barındıran bir takımyıldızdı.

"Kitsy," diye tanıttı kendini son kadın, saçları sırtından aşağı dökülen bir çikolata nehriydi ve gözleri de aynı derin renk tonundaydı. Siyah deri zırh giymişti, zengin bronz teni yer yer küçük dövmelerle süslenmişti, bilmediğim bir dilde yazılmış kelimeler.

"Bu benim gururum," diye ilan etti Felisia, gözlerinden taşan sevgiyle üçünün arasına bakarken adeta parlıyordu. "Şey... teknik olarak hayattaki herkes Purrsy'nin kralımız olduğunu düşünüyordu ama ben her zaman baş kedydim, değil mi Purrsy?"

"Her zaman," diye sırttı.

"O bizim kraliçemiz," diye nefes aldı Furnanda, kendisini sahiplenen Dişi Aslan Şekil Değiştiren'e bakarken gözlerinde parlayan bir istek vardı.

"Her şeyimiz," diye ekledi Kitsy.

"Ve sen de benimsin," dedi Felisia, sonra dönüp bize baktı ve elinde bir şeyi aşağı yukarı savurdu. Bunun Azriel'in son zamanlarda yanında taşıdığı kürenin bir parçası olduğunu fark ettim. "Bu bir hediye mi yoksa hafif parmaklarıma hazırlıksız mı geldin?"

"Ben teklif etsem de etmesem de talep edeceğinizi bildiğim bir hediye," dedi.

"Ve bu," dedi, altın gözleri Marcel'e dönerken parmaklarının arasında siyah bir tüyü döndürerek. "Bu artık benim."

Şaşkınlıkla kanatlarına baktı. "Ben hissetmeden nasıl çıkardın?"

"O Felisia Night," diye güldü Azriel.

"Gece," dedim, aniden kim olduğunu fark ederek. "Ruhlar Sarayı'ndan çalmayı başaran ünlü hırsız mı?"

"Kanlı canlı." Işıldadı, beyaz dişleri bana parlıyordu. "Pek sayılmaz. Öldüğümde bedenimi geride bıraktım sayılır. Hepimizin başına gelir, değil mi yaşlı kral?"

"Ve en kötümüz," diye kabul ettim.

"Keşke en kötülerimiz biraz daha erken ölse." Küre parçasını avucunun içinde bir aşağı bir yukarı savurarak gülümsedi. "Savaşı izliyordum. En sevdiğim torunlarım başlarını öyle bir belaya soktular ki. Biri asi ordusunda, diğeri Darkmore'da kilit altında. Ailemin yarattığı kaosu seviyorum."

"Hâlâ seni düşünüyorlar mı?" Marcel umutsuzca sordu.

"Evet, biliyorlar. Ben bir efsaneyim, anlıyor musun? Öleli yüz yıldan fazla oldu ama hâlâ beni düşünüyorlar."

"Olması gerektiği gibi," dedi Kitsy, ona yaklaşarak ve parmaklarını Felisia'nın saçlarında nazikçe gezdirerek.

Felisia Azriel'e dönmeden önce ikisi hafif bir öpücük paylaşarak ona sokuldu. "Ne var o zaman? Bir şey istiyorsun. Boğulmadan önce tükür onu Azzy."

"Bunca zamandır gözümün önünde olan bazı noktaları birleştirdim," dedi ve lakabına itiraz etmemesine şaşırdım.

Furnanda aniden Marcel'in üzerine atılarak onu yere düşürdü ve dişlerinin arasına bir ağız dolusu tüy sıkıştırdı.

"Argh, yüz alemde ne yapıyorsun?" Marcel, Dişi Aslan Şekil Değiştiren'i tekmeleyerek uzaklaştırdı ve Furnanda ayağa fırlayarak gülererek birkaç tüy tükürdü.

"Yakaladım seni küçük kuş," diye hırladı. "Benden kaçamazsın." "Ben kaçmıyordum," diye tısladı

Marcel, Felisia ve

Gurur kahkahalarla güldü ve ben de yerde ona kıs kıs güldüm. "O zaman bir dahaki sefere koş, seni yine de

yakalayacağım." Furnanda

Gnashed onu dişler at Marcel ve ve Harpy kılandı,

ayağa kalkıyor ve dövüşe hazırlanmak için omuzlarını dikleştiriyor.

"İyi yakaladın, bebeğim." Felisia parmak ucunda Furnanda'ya yaklaştı, parmağını çenesinin altında döndürdü ve onu derinden öptü. Furnanda Felisia'yı sahiplenerek kendine doğru çekti ve Purrsy de bir elini Felisia'nın üzerine koyarak onlara sokuldu.

Kitsy aceleyle onların ateşli kucaklaşmasına katılmaya giderken Azriel'e, "Bir seks partisi başlamadan önce, almaya geldiğimiz bilgiyi getirebilir misin?" diye mırıldandım.

Marcel kanatlarını düzelterek, "Lanet olası kediler," diye homurdandı.

Azriel boğazını temizledi. "Felisia, sakıncası yoksa bir iki sorum var."

Felisia kendisine uzanan üç elden kurtuldu ve gözlerinde merakla bize doğru geldi. "Ne oldu? Tüm bunlarda çılgınca heyecan verici bir şeyler seziyorum."

"Hail'e bir kader verildi. Gerçek bir kader," diye açıkladı Azriel ve Felisia sevinçle gururuna, sonra da bize baktı.

"Peki bunun benimle ne ilgisi var?" diye sordu, gözlerini aramızda gezdirerek. Kürenin parçasının şimdi Purrsy'nin elinde olduğunu ve onu ilgiyle incelediğini fark ettim.

"Sen King's Hollow'u kuran dört kişiden birisin," diye açıkladı Azriel.

Felisia bir kulaktan diğerine sırttı. "Bunu nasıl anladın?"

"Lonca Taşları'nın peşindeyim. Orada saklı bir tane buldum. Hikayenizin parçalarını keşfetmişim ve şimdi aklıma geldi ki, taşların bu kadar uzun zaman önce olduğu gibi sahiplenilmesi için inanılmaz bir hırsızın olması gerekirdi. Ve tüm bunların gerçekleştiği zaman çizelgesi... bu da sizi tam da tüm bunlar olurken Zodyak Akademisi'nde konumlandırıyor," dedi Azriel, sözlerinde bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Bir dizi paha biçilmez mücevheri çalma suçuyla ünlenmiştin.

Ruhlar Sarayı'ndan mücevherler, yani... belki de o mücevherler taşı ve belki de o taşlar Lonca Taşlarıydı."

Azriel her zaman zeki bir pislik olmuştu ve Felisia'nın giderek büyüyen gülümsemesi onun tam isabet kaydettiğini gösteriyordu.

"Peki benden ne istiyorsun Azzy?" diye sordu saçlarını bir omzunun üzerinden savurarak.

Azriel umutla, "Sana sunduğum hediyenin, benim asla dolduramayacağım boşlukları doldurmak için hikâyeni baştan sona anlatmana degeceğini umuyorum," diye sordu.

"Artık kuyruğunu kovalayamayacağın bir hazine avında eski bir hikâye ne işe yarar?" diye sordu onu düşünerek.

"Oğlum onun peşinde," dedi. "Fae aleminde dengeyi yeniden sağlamak için Zodyak Loncası'nı ilk ve son kez reforme etme yolunda ilerliyor."

"Lance Orion," o dedi ile a ışık Gülmek.

"Benim soyumdan gelen Leon onu sever. Bir keresinde onu yalamıştı, biliyor musun?" "Bu onu onun yapar," dedi Kitsy ve Felisia başıyla onayladı. ciddi bir bakışla anlaşılmaya vardı.

"Peki, tamam," dedi Azriel, buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. "Yani, yardım edecek misin?"

"Bir biblo ve bir tüy için bir hikâye," diye düşünürken Felisia dudaklarını uzattı. "Pekâlâ. Ama ben de ondan bir şey istiyorum." Beni işaret etti.

"Bende hiçbir şey yok," diye alay ettim. "Burası ölüm, burada Azriel'in başardığı gibi eşyalara sahip değilim. Benim hazinem yaşayanlarda kalacak."

Felisia bana açık açık gülerek, "Ah, koca kötü kral, sende çok şey var, aptal fasulye," dedi. "Anılar ve pişmanlıklar ve aşklar ve kayıplar."

Ona kuru bir bakış attım. "Peki sana bunlardan birini nasıl vereceğim?"

Felisia ve gururu yine güldüler, hepsi de anlamadığım bir şakanın içindeymiş gibi bizimle alay ediyorlardı.

"Onu çalacak, ölü adam," dedi Purrsy.

"Ne zaman ve nasıl olduğu konusunda endişelenme." Felisia çok daha büyük bir kızmış gibi yanağını sıkarak için öne doğru ilerledi.

göründüğünden daha tehditkârdı. "Bütün bunlarla ben ilgileneceğim."

"Peki," diye homurdandım, sadece bu işi bitirmek istiyordum, zaten benden böyle bir şey çalamayacağından emindim. "Anlat o zaman."

"Size daha iyisini yapacağım." Bizden dans ederek uzaklaştı ve Purrsy ile Furnanda onu havaya fırlatarak omuzlarının arasına aldılar ve Kitsy önlerinden fırlayıp güvertenin altına inen merdivenlere hızla inerken bacaklarını kavradılar.

"Sanırım bu bizim takip etme işaretimiz," diye mırıldandı Marcel ve sallanan gemide güvertenin altına doğru ilerlerken Azriel önden gitti.

Orada bizi daha fazla hazine bekliyordu, altın yığınları ve parlayan değerli taşlar, ancak ne kadarının gerçek olduğundan ve ne kadarının yaşam alanları için bir yanılsama olduğundan emin değildim.

Bir ayna duvara yaslanmıştı, çerçevesi safir taşlarla kaplıydı ve gümüş metalin arasına deniz kabuklarından oluşan karmaşık bir tasarım işlenmişti, muhtemelen yaşam alanına açılan pencereleriydi.

Felisia, sürüsünün üyeleri onu önüne yatırırken bizi daha yakına çağırdı ve anılar bir gizem havuzu gibi içinde kıpırdandı.

Ona yaklaştığımda avucuma soğuk bir şey sıkıştırdı ve Azriel ile Marcel'e birer tane uzatmadan önce oraya yerleştirdiği parlayan mor kristale kaşlarımı çatarak baktım.

"Bu da ne?"

"Bir parça ametist kristali," dedi Azriel, başparmağıyla avucunun içinde çevirerek.

"Bu sadece görmenizi değil, yaşamanızı da sağlayacak, yeni arkadaşlar." Felisia geri çekilerek aynaya yaklaşmamıza izin verdi.

Zodyak Akademisi'ne dair bir görüntü belirdi ve ametist avucumun içinde daha da soğudu. Bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğime karar veremedim

İleriye doğru, anıya çarparak ve Felisia Night'ın zihnine inerek.

OceanofPDF.com

Darius

"Sınırları bilmem gerekiyor," dedim kararlı bir şekilde, kollarımı kavuşturarak, Merissa'nın başında durmaya devam ettim.

bazen Hail ile paylaştığı tahtına oturdu. "O kadar basit değil." Bir elini yüzüne bastırdı, gözlerini kapattı ve tahtına yaslandı. "Sınırlamalar tamamen etkilemeye çalıştığınız kişiyle olan bağlantınıza dayanıyor. Eğer birisi kederinin derinliklerinde, yıldızlara sizi ona geri döndürmeleri için yalvarıyorsa, o zaman size sadece geçici, hüzünlü bir düşünce veren birinden çok daha fazlasını yapmak mümkündür."

"Birincisi. Roxy yas tutuyor. Beni geri istiyor. O yüzden bana bu seviyede bir ihtiyaçla yapabileceklerimin sınırlarını söyle. Mordra'nın bana bahsettiği eteri aramak zorunda. Onu aramaya gitmesine ihtiyacım var, bu yüzden onu peşinden gönderebilmeliyim."

"Belki bir kitabın sayfasını çevirebilir ya da rüzgarı karıştırabilirsiniz."

Belki de elindeki desteden belirli bir tarot kartını çek-"

"Yeterince iyi değil," diye homurdandım.

"Bir keresinde karısı için aynada kalan buhara bir kalp çizebildiğini iddia eden bir Fae duymuştum."

Ancak bu iddianın doğruluğu konusunda pek çok şüphe vardı."

"Tek bir kalp yeterli olmayacaktır. Roxy'nin ayaklarının önüne serilen yola ihtiyacı var. Bu kayıp bilgiyi bulmalı ve Mordra'nın feribotçuyla bir takas yapıp beni karşıya geri göndermek için mümkün olabileceğini düşündüğü her şeyi yapmalı."

"Darius..." Merissa ayağa kalktı, kara gözlerinde yine o acıyan bakış vardı, ama başımı salladım, ondan uzaklaştım ve teklif etmeye çok yakın görüldüğü kucaklamayı el sallayarak reddettim.

"Senin acımana da şüphene de ihtiyacım yok. Sadece karıma nasıl bir mesaj göndereceğimi bilmem gerekiyor," diye ısrar ettim.

"Sana tüm bildiklerimi anlattım," dedi usulca, reddetmeme rağmen bana uzandı, ben ona sırtımı dönerken eli koluma indi. "Çekimi en keskin hissettiğin anda uzanmayı dene. O zaman en fazla güce sahip olacaksın. Kederi o kadar şiddetli ve gücü o kadar büyük ki, belki de senden önce gelenlerden daha fazlasını başarabilirsin."

Başımı salladım, sözlerini anladım ve bir kez daha odadan çıkıp onu orada bırakmadan önce teşekkür ettim.

Bu yerden nefret ediyordum. Koridorların etrafımda eriyip yeniden şekillenmesinden, hiçbir odanın aynı kalmamasından, kendi ihtiyaç ve isteklerimin öngörülmesinden, her türlü arzusun bana sunulmasından. Etrafımdaki altın sisin içinden anılar süzülüyordu; sevdiğim kadınla ya da en sevdiğim arkadaşlarımla geçirdiğim anlar, her biri benim onları yaşadığım zamanlardaki gibi canlanıyordu. Ne zaman kendimi burada bana ait olan neredeyse çorak odada bulsam, sadece yaşayan aleme açılan pencereye bakıyor, onları izliyor, onları istiyor, geri dönmeye her şeyden çok ihtiyaç duyuyordum.

Ama geçmişin havuzunda oturup, o zamanları yeniden hatırlamak, o duyguları yeniden yaşamak istemiyordum. İstedğim hayat

benden çalınmıştı, halihazırda deneyimlediğim değil.

Zaman etrafımda parıldıyor, değişiyor, duraklıyor ve tekrar hızlanıyordu. Yaşayan alemde hangi gün, hafta ya da hatta ay olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, gerçekliğim bir zamanlar bana çok doğrusal görünen zaman kavramını kavrayamayacak kadar bu yer tarafından çarpıtılmıştı.

Ama sonra beni vurdu. Göğsüme inen bir çekiç gibi, kederinin ağırlığı bana çarptı ve altın hiçlik kütesinin içinden fırlatıldım, Peçe'nin iğrenç bariyerine savruldu ve bir şekilde hayatımda hiç görmediğim bir binadaki yabancı bir odada durdum.

Duvar ve tavan boyunca siyah ve kırmızı güller açmış, buzdan yapılmış bir pencerenin altında bakır bir küvet duruyor, mekânın ortasında mükemmel bir şekilde hazırlanmış kocaman bir yatak bulunuyordu.

Ama ben ona, ruhumu sadece onun ruhu olabilecek kadar tamamen ele geçirmiş olan kıza bakarken tüm bunlar önemsizleşti.

Roxy yatağın kenarında oturduğu yere çöktü, acı dolu, çığ ve acımasız bir enerjiyle çığlık atmadan bir süre önce susturucu bir baloncuk patladı ve beni olduğum yerde sarsarak dünyanın etrafımızda dönmesine neden oldu.

Yataktan kayarak yere düştü ve ben de onu takip ettim, ona doğru uzandım ve tüm gücümle Peçe'yi ittim, bu kadar keskin bir ihtiyaç anında beni burada hissetmesine ihtiyacım vardı.

Daha yüksek sesle çığlık attı, Anka Kuşu'nun gücü bedeninden fişkırdı, en parlak ateşten kanatlar omurgasından yanmaya başladı ve volkanik bir çukurun derinliklerinden daha sıcak alevler vücudunun etrafında patladı, yatak ondan uzağa uçarken kıyafetlerini yaktı.

Yere düştüm, ona uzandım, alevler iki yer arasında bana dokunamadı, yumruğum boynunda asılı olan yakut kolyenin etrafına dolandı.

Onu hissetmesini, beni orada onunla birlikte hissetmesini istediğimde kendi enerjim ona akıyordu.

"Buna dayanabilirsin," diye homurdandım, duyamasa bile bu sözleri hissetmesi için onu zorladım. "Şimdilik bu acıyı omuzlayabilirsin ve sana yemin ederim ki geçecek. Sana geri döneceğim."

Ruhu alevlerin ışığında parıldıyor gibiydi, gök gürültüsünü andıran öfke ve güç dolu gözleri kalkıp doğrudan benimkilere bakıyordu, sanki beni görebiliyor ya da en azından yanında hissedebiliyordu.

Mordra'dan öğrendiğim tüm bilgileri hâlâ boynunda asılı duran yakutun içine attım ve onun bu yolda ilerlemesini, eteri aramasını ve ikimiz için bir yol bulmasını diledim. Tüm benliğimi o taşın içine ittim ve ruhumun gücünün bir nabız gibi içinde attığını hissedebiliyordum, onun da hissedebileceğinden emin olana kadar göğsüne doğru ağır bir şekilde vuruyordu, Ejderhamın gücü içinden akarken taş onun alevlerinden bile daha fazla ısınıyordu.

Kollarımı ona doladım, beni orada hissedemeyeceğini bilsem de, her zaman olduğu gibi kucağında yumuşamasa da, çarpan kalbini göğsümde hissettim. Ama yine de beni hissetmesini, benim de bu kaderle savaştığımı, ne pahasına olursa olsun onun için her zaman savaşacağımı anlamasını istedim.

Hala çatırdıyordu, ama ağır bir nefes aldığını hissettim, onda her zaman hayran olduğum o güç bir kez daha başını kaldırdı, hala en önemli şeye tutunurken kendini kırmaya izin verirken gücünü içine çekti.

Kapı çarparak açıldı ve Caleb'in aniden gelişiyse kederinin kesintiye uğramasıyla umutsuzca tutunduğu parçalarım paramparça oldu.

Ona baktım, odaya taşıdığı, benim hazinemle dolu sandıkları fark ettim, onun da beni çekiştiren kederini hissettim. Ama o an geçmişti, Peçe

Yumuşak ama sert bir şekilde çarpınırken beni orada tutan şeye olan hakimiyetimi kaybettim ve tekrar kucağına düştüm.

Ebedi Saray'daki odamda dizlerimin üzerine çöktüm.

Ona göndermeye çalıştığım mesajın herhangi birini anlamış mıydı? Orada bulunduğum gerçeğini fark etmiş miydi?

"Geri dönmem gerek!" Hiçbir şeye ve her şeye kükredim, yumruğum zeminin sert taşına çarptı, hiçbir fiziksel acı beni bu şekilsiz formda bulamadı.

Kendi kederim bir baraja çarpan dalga gibi içimde patladı, yaşayan alemde geride bıraktığım her şeyi düşündükçe göğsüm her türlü kavrayışın ötesinde bir acıyla zonkluyordu. Kaybettiğim her şeyi.

Radcliff'in sesi arkamdan, "Daha kolay olacak," diye geliyordu. "Şu anda olduğun şeyi bir kez kabul ettiğinde. Senin burada olduğunu, onların da orada olduğunu ve-"

"Asla," diye homurdandım, ayağa kalktım ve onu iterek geçtim, Bilgi Odası'nda yaşayanlar âlemine ilk kez baktığım küreye doğru yürürken zaman ve mekân etrafımda dönüyordu.

Eğer Peçe buradan yaklaşmama izin vermezse, o zaman ona bakmak için oraya giderdim. Yönümü hissedip hissetmediğini görecektim ve eğer hissetmediyse, hissedene kadar tekrar tekrar deneyecektim.

Kürenin bulunduğu ışıltılı bina önümdeki kıvrımlı yolun sonunda belirdi ve etrafımda dolaşan ruhları görmezden gelerek, yeterince hızlı kenara çekilmezlerse omuzlarımı onlara çarparak ve sıranın önüne doğru ilerleyerek ona doğru yürüdüm.

Yaldızlı ve davetkâr parıldayan kürenin etrafında, geride kalanların hayatlarını izlerken uzanmak için yapılmış koltuklar vardı.

Onları görmezden geldim, parlayan küreyi çevreleyen metal bariyere doğru ilerledim ve elimi içinde dönen büyüye bastırmak için uzandım.

İrademi kürenin içine bastırduğımda tüm küre boyunca yankılanan bir güç atışı oldu, elimden dalgalanarak uzaklaştı ve odadaki diğer tüm ruhlar tarafından izlenen diğer tüm anıların ya da şimdiki anın üzerinden geçti.

Büyük küre gücümün altında titrerken öfke ve protesto çığlıkları yükseldi, ama dişlerimi sıktım, hepsini görmezden geldim ve isteğime boyun eğmesini talep ettim.

O sırada Roxy'nin yüzü belirdi, gözleri geniş ve merak doluydu, yanında Caleb'le birlikte Kayıplar Kütüphanesi'ndeki karanlık bir odada ilerliyordu.

Keskin bir nefes aldım. Ona göndermeye çalıştığım çağrılardan herhangi birini hissetmiş miydi? Yoksa kader onun yerine dinliyor, adını fısıldıyor ve onu kaderlerimizin değişebileceği bu yere mi yönlendiriyordu?

Umurumda değildi. Önemli olan tek şey o odanın karanlığında gizlenen şeydi; bilinmeyen büyüünün ağırlığı, onu yakınımda hissettiğimde tenimi karıncalandırıyordu. Mordra'nın bahsettiği şey, kaderimi değiştirebilecek güç.

Etrafımdaki yıldızlar yer değiştirdi, ama bunun onlar için olmadığını bilerek homurdandım, bunu görmelerini istemedim ve irademin gücüyle mi yoksa kaderin ilahi bir cilvesiyle mi bilinmez, odakları başka bir yere kayarak tekrar uzaklaştılar. Kızgın ruhlar vardı fırtına gelen Bu Oda bana hakaretler yağıdırıyor ve kayıplarıyla geçirdikleri zamanı mahvettiğim i ç i n beni lanetliyorlardı, ama ben onları görmezden geldim, Roxy ve Caleb'in ilerleyişini izlerken tamamen büyülenmişim

Karanlığın derinliklerine.

Duvardaki bir boşluktan ilerliyordu, ölü ruhların fısıltıları etrafında büyüyordu ve yüzüme bir kaş çatma ifadesi çiziyordu.

O ruhlar burada değildi. Onları net bir şekilde duyabiliyordum, yaşayanlar aleminin ötesinde olduklarını biliyordum ama yine de bu yere geçmiş olanlar da değillerdi.

Bu ne anlama geliyordu? Ölülerin yaşayanlara daha rahat ulaşabildiği başka yerler de var mıydı? Kapıdan geçenler onlar olabilir miydi? Ama eğer durum böyleyse neden buradaki herkes ölümün buradaki her şeyin sonu olacağından bu kadar emindi? Elbette bu tür bir kesinlik sizi hayata yaklaştırmak yerine uzaklaştırırdı.

Roxy duvardaki çatlaktan kurtulurken kendini içinde bulunduğu odaya odaklanmıştı. Alanın etrafında duran beş kaidenin her biri, bizi ayıran sonsuz boşlukta hissedebileceğim kadar canlı bir güçle mırıldanan bir kitap içeriyordu.

Caleb taşı manipüle ederek odaya girmek için kendi yolunu yarattı ama ben bakışlarımı odayı çevreleyen duvarlara, içine oyulmuş rünlere, sanki görüş alanımın hemen dışında su varmış gibi havaya yayılan nem kokusuna odakladım. Bana çok kolay bir şekilde Mordra'nın mağarasını hatırlattı ve acaba o da bir güçlendirme odası gibi yaratılmış olabilir mi diye merak ettim, yıldızların gözleri ölçüsüz yıllar boyunca ona bakamadı.

Roxy, kapağı ateşle bağlantılı burçlar ve sembollerle işaretlenmiş kırmızı bir kitabın önünde durmak için hareket ettiğinde içimi bir ürperti kapladı; bu şeyin gücü, ne yaşamda ne de ölümden hiç bilmediğim bir enerji vızıltısının içimde yuvarlanmasına neden oldu.

Caleb kitaplardan bir diğerini inceledi, bu toprak büyüğü için işaretlenmişti, gücünün düşük uğultusu burayı da dolduruyordu.

Benlik duygumu kürenin içine iterken ve sonunda uçurumdan düşerken içimi bir korku kapladı, Peçe beni daha da yaklaştırmak için eğildi, ta ki ben de onlarla birlikte o odada durup kayıp toparlara bakana kadar.

"Açalım mı?" Roxy nefes aldı, tereddütü dikkatimi çekti, ancak nedeni belliydi. Bu oda bilinmeyen bir büyüyle doluydu ve

Bu kitapların bu kadar saygılı bir şekilde yerleştirilmiş olması beni de tereddüte düşürdü.

Ama Mordra'nın bulmamızı istediği şey bu olmalıydı. Bunun doğruluğunu iliklerime kadar hissediyordum. O zaman neden bu kadar yanlış hissettirdi?

Roxy ve Cal'in etrafından dolaştım, önce su sonra hava için kitaba baktım, odadaki en derin güç beşinci podyumdan yankılanıyordu, ben yaklaştıkça alçak bir hırıltı yayılıyordu.

"Neden beş tane var?" Caleb sordu, dikkati açıkça benimkini takip ediyordu.

"Gölgeler mi?" Roxy sordu ama bunun bir cevap olarak yanlışlığını hissedebiliyordum.

Yaklaşmak istedi ama Caleb onun önüne geçti ve zemini ve karanlığın kendisiyle boyanmış olan pentagramı işaret ederken tekrar onlara bakmamı sağladı.

"Yerdeki izlere bak," diye mırıldandı.

"Bir pentagram," diye gözlemledi Roxy. "Her köşesinde bir kitap var. Ama neden?"

Onlar konuşmaya devam ettikçe sözleri soldu, odadaki gücün ağırlığı beni daha da yakınlaştırdı, kayıp ruhumu o son kitaba doğru çekti, beni içine çekti.

Bedenim ağırlıksızlaştı, sürüklendi, ben ona yaklaştıkça dağıldı, bir göz kırpma diğerine dönüştü, Peçe beni tekrar sıkıca kavrarken gözlerim tamamen kapandı ve bunu neden istemediğimi, neden kalmam gerektiğini hatırlamak için savaştım.

Hayır.

Bana ihtiyacı vardı.

Aradığı şeyi bulacağından emin olmalıydım.

Bana seslenirken onu hissettim, kederinin gücü artıyordu, eli yakut kolyenin etrafında sıkıca kilitlendi, beni geri çekmesi için ona ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi beni kolyeye sabitledi.

Bir kararlılık dalgasıyla yeniden odaya girdim, şimdi Roxy'nin arkasında, üzerinde tek bir kelime yazan kitabın başında duruyordu.

Eter.

Yumruğu yakutun üzerinde sıkılaştı, enerjimi taşın içine itip onu içeriden ısıtırken ve kollarımı beline doladığımda bu dokunuş bana daha fazla güç veriyor gibi görünüyordu.

Nefesimi tekrar vermeden önce onun enfes kokusunu içime çektim, onu her zamankinden daha yakından hissettim, sanki nefesimi hissetmiş gibi boynunda tüylerim diken diken oldu.

Beni gerçekten hissetmesi fikriyle hırladım, ağzımı boynuna götürdüm ve tenini öptüm, oradaki sıcaklığını hissettim, çok yakın, çok mükemmel bir şekilde gerçek. Ağzımın izlediği yolda daha fazla tüylerim diken diken oldu ve beni orada az da olsa hissedebileceğini düşünmemi sağlayacak kadar bana doğru eğildi.

Dudaklarından bir iç çekiş döküldü, özlem ve kalp acısı birleşirken Peçe kapandı ve ben meydan okumamı kükredim, beni koparıırken onunla savaştım, kalmak için ne kadar umutsuzca savaşısam da beni ondan geri çekti.

O durdurulamaz gücün çekimine karşı koyarken bakışlarım Eter Kitabı'na takıldı ve odanın karanlığında beliren gücün ağırlığıyla içime korku yayıldı.

Burayı bulmasını o kadar çok istemiştim ki, Mordra'nın ima ettiği sihir her neyse onu keşfetmesine o kadar ihtiyacım vardı ki, ama o anda kitabın içerdiği tehlikenin büyüklüğünü gördüm ve içimden kederle hiçbir ilgisi olmayan, her şeyi beni duymasına duyduğum ihtiyaçla ilgili bir feryat yükseldi.

İçimdeki korku daha da derinleşirken onu uyarmak, bu yoldan uzak durmasını söylemek istedim ama Peçe etrafıma çok sıkı sarıldı, kancaları beni söküp atarken sonunda tamamen karanlığa gömülen büyük kürenin önünde bir sandalyeye fırlatıldım.

O karanlıktan beni takip eden tek şey onun sözleriydi, nerede olduğuna ya da ne yaptığına dair hiçbir şey karanlığın boş yüzünde görünmüyordu.

"Sence o savaş alanında öleceğini biliyor muydu?" Roxy sordu ve benden bahsettiğini biliyordum, sesindeki çığ acı, kalbimi delip geçen o bıçağın darbesinden daha kötüydü.

"Kendisine kalan tek seçenek bu olmasaydı hiçbirimizi isteyerek terk edeceğini sanmıyorum. Ve sevdiklerini kurtaracak olan da buydu," dedi Caleb yavaşça, kederini açıkça belli ederek.

"Bu beni kurtarmış gibi hissettirmiyor," diye cevap verdi Roxy, sözleri bana karşı sadece onun kullanmayı başardığı bir vahşilikle içime işliyordu. "Beni son bir kez yok etmiş gibi hissediyorum. Sanki tüm bunlar büyük bir şakaymış, olduğum ve olabileceğim her şeyin yok olmasına yol açıyormuş gibi."

"Sen hâlâ sensin, Tory," dedi Caleb, söylediği gerçek ve ona bir kez daha yaşattığım acı beni derinden yaralarken kendi dilim ağzımda katı bir ağırlık oluşturdu.

"Hayır. Değilim. Ben sadece geride bırakılmış bir yankıyım, intikam peşinde koşan kötücül bir ruhum ve kurtuluş noktasının çok ötesindeyim. Bu da demek oluyor ki, bana ve bana karşı yapılan yanlışları düzeltmek için ne gerekiyorsa bu kitapta kullanmayacağım hiçbir şey yok. Anlıyor musun?" Roxy hırladı, sesi soğuk, karanlık bir şeydi. Bunu ona ben yapmıştım. İçindeki ışığı kırmış ve ona bahsettiği şeyden başka bir şey bırakmamıştım. İntikam için duyduğu o kararsız ihtiyaç.

O zaman biliyordum ki, şüphelerim ne olursa olsun, o bu yola çoktan girmişti.

Onu bundan geri çevirmek mümkün olmayacaktı.

Yüzümü ellerimin arasına aldım, kederim benden geriye kalan her şeyi tüketti, kendi çürümüş ruhum burada oyalanmaya bırakıldı, onu ve şiddetle sevdiğim diğer herkesi kaybetmenin acısıyla parçalandı.

O karanlık yerde solmaya başladığımda korku ve kendime acıma beni tüketti, Roxy'nin kınaması benden geriye kalan azıcık şeyi de kırmaya yetti. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk etmişim ve şimdi onun karanlığa batmış bir yola adım atışını izliyordum ki bu yolda herhangi bir umudun yeşermesini hayal etmek bile zordu. Daha da kötüsü. Onu bu karanlığı bulmaya iten itici faktör, uzun zaman önce her türlü hakkımı kaybettiğim bir hayatı geri almak için kendi bencil arzumdan başka bir şey olmayabilirdim.

Tüm bu gerçeklerle yüzleşmek çok zordu ve ruhumun parçalandığını, çatladığını, kaybolduğunu hissedebiliyordum; o lanetli kapının içindeki hiçlik çukuru genişçe esneyip adımı çağırırken sürüklenen son şey kelimelerimdi.

"Ben ne yaptım?"

OceanofPDF.com

"Sanki Frangle Hill'in ateşleri senin Harriot deliğini yakıyor, Felisia!" Wilbur Grus bana seslendi, omzunun üzerinden bir ateş püskürterek.

Telaşla ciyakladım, sola dönmüş gibi yaptım ve ateş alevlenip başımdaki birkaç altın saçı yakarken bir çıtırtı duydum.

"Wilbur!" O benden özür dilerken ben de güzel saçlarımı okşayarak kükredim. Ama arkamdan gelen pençe sesleriyle uğraşmam gereken daha büyük sorunlarım vardı. Geriye dönüp baktığımda Cyrus La Ghast'ın arkasında Aslan Değiştiren sürüsüyle bizi Ağlayan Orman'ın ağaçlarına doğru kovaladığını gördüm, hepsi altın sarısı ve güzeldi, kocaman pençeleri çamuru yırtıyordu. Cyrus'un boynuna kobalt mavisi devasa bir yılan sarılmıştı ve midemde mide bulandırıcı bir hisle Isla Draconis'i tanıdım.

Toprak büyülerimle bizi takip eden Aslanların yoluna engeller koymaya odaklandığımda arkadaşlarım önümdeydi ve kalbim boğazıma kadar çarpıyordu.

"Felisia!" Birdie Cain arkamdan topraktan bir kalkan fırlatarak bağırdı ve bir ses duyduğumda nefesim kesildi

Aslan ona çarptı.

Koşmaya devam ettim, uçuşan yelem arkamda dalgalanıyor ve yukarıdaki ağaçları kesen güneş ışığında parlıyordu, spor ayakkabılarım çamura çarpıyordu. Patikadaki bir dönemeci dönerken hızımı arttırdım ama Ren Imai'nin sert ve kaslı sırtına çarptım.

Arkasını döndü, koyu kahverengi gözleri endişeyle doluydu ve elimi tutarak çamura düşmemi engelledi.

"Tuttum seni, Fee." Beni kendine doğru çekti ve ben de önümüzü kesmek için ormanda bir yol açmış olması gereken Aslanların sırasına baktım. Sürünün geri kalanı arkamızdan çekildi ve ben dört arkadaşıma, bu durumda defalarca bağ kurduğum Fae'lere baktım. Her zaman Zodyak Akademisi'ni yöneten pisliklerin hedefi olmuşlardı.

Arkadaşlarım yaklaştı, Marigold Kipling sol tarafıma yaklaşırken Wilbur ve Birdie Ren'in diğer tarafına yakın durdular.

Cyrus La Ghast, Fae formunda bile içlerinde en irisi olan Aslanların arasında kıpırdandı. Başparmağında aile armasını taşıyan güzel altın mühür yüzüğüyle oynuyordu, güneş ışığı yüzüğünden yansıyor ve dikkatimi çekiyordu. Uzun boylu, bronz tenli ve tüm boş zamanlarını spor yaparak geçirdiğini belli edecek şekilde atletikti. Çok parlak dişleri ve yeşim taşı gibi parlayan yeşil gözleriyle mide bulandırıcı derecede yakışıklıydı.

Elini akan kestane rengi yelesinden geçirdi, ardından vücuduna dolanan dev yılanı okşadı ve yaratık yere düşene kadar sikini gizledi. Fae formuna geçerek simsiyah saçlı ve keskin yüz hatları zalimlikle çarpıtılmış bir kız ortaya çıkardı. Basilisk formundayken zehirliydi ama bu haliyle daha da zehirliydi. Isla Draconis peşimi bırakmayan bir kâbustu ve bazen ondan kaçıp kaçamayacağımı bilmiyordum.

Aslan sürüsünden birkaç kişi daha yer değiştirdi ve birisi Cyrus'a bir çift üniforma pantolonu uzattı, o da çektiştirerek giydi ve aslanlar etrafımızda dolanırken acele etmedi. Isla büyük boy bir gömlek giydi ve çıplak ayaklarıyla bize doğru yürüdü, ağzında bir sırıtma vardı.

"Yani? Kimse kavgaya etmeyecek mi?" diye sordu. "Sonunda hepiniz nereye ait olduğunuzu öğrendiniz mi? Çünkü eğer öyleyse, hemen şimdi dizlerinizin üzerine çöküp toprağa gömülmelisiniz."

Hiçbirimiz kıpırdamadık ama Ren'in eli benimkinin etrafında kıvrıldı ve güven vermek için sıktı.

"Peki ya sen, Wee Willy Wilbur?" Cyrus siyah saçlı Grus'a doğru yürüdü ve arkadaşımı göğsünden itti.

Wilbur sendeleyerek geri çekildi. "Şey, şey, pudinginizi rica ediyorum, ama bu n-n-nilly lakabını takdir etmiyorum." Çenesini yukarı kaldırdı ve Cyrus soğuk bir kahkaha attı, ses gururu tarafından homurtular ve kükremelerle yankılandı.

"Bunu duydun mu?" Cyrus böbürlendi. "Ona taktığım n-n-n-n-nilly lakabından hoşlanmıyor," diye alay etti.

Göğsümde öfke yükseldi ve öne doğru bir adım attım, elim onunkini terk ederken Ren'in nefesinin altında küfretmesine neden oldum.

"Ne istiyorsunuz?" Onlardan bunu talep ettim ama Cyrus ve Isla'nın gözleri üzerimde parlayınca birden kendimi o kadar da cesur hissetmedim.

"Yapma," diye fısıldadı Birdie çılgınca, bir elini kısa kahverengi saçlarına götürerek.

"Bakın, dişi aslan varđiya korkusu yaşıyor." Cyrus benimle alay etti ve Isla dudaklarını ıslatarak bana yaklaşan Cyrus'u izledi.

"Canını yak, Cyrus," diye ısrar etti ona. "Hissetmeme izin ver."

Kaltak, başkalarının acısını hissederek gücünü şarj ediyordu ve biraz kan dökülmeden gitmemize asla izin vermiyordu. Psikopatın tekiydi ve en iyi günümde bile tüylerimi diken diken ederdi.

Cyrus başını bana doğru eğdi ve boyun eğmemi söylercesine baktı. Güçlü bir aslan yavrusunun boyun eğmesini istiyordu. Ama ben bu pisliğe saygı duymuyordum ve beni sinmiş görmesine izin vermeyecektim.

"Hadi, benim için kay, küçük yavru," diye emretti, uzanıp saçımdan bir tutam yakaladı, mühür yüzüğü kafa derime sertçe saplandı.

Öfkeyle homurdandım ve tırnaklarımla kan çekmek için elimi ona doğru savurdum. İzin verdikleri, layık gördükleri kişiler dışında kimse bir Aslan Değiştiren'in saçına dokunamazdı. Ve Cyrus'un bana bu şekilde dokunabilmiş gibi davranması bana yapabileceği en büyük hakaretti.

Tırnaklarım yanağının altın sarısı derisini yırtarcasına aşağıya doğru indi.

İsla, müttefikininki bile olsa, havadaki ilk acı kokusunu onaylarcasına mırıldandı.

"Bunu ona ödet," diye teşvik etti. "Ya da kenara çekil de ben ödeyeyim."

Marigold Kipling profesyonelce, sanki bir kavgada değil de bir toplantıdaymışız gibi, "Bu makul bir şekilde çözülebilir," dedi. "Resmi bir anlaşma yazabiliriz. Siz bir bölgede kalırsınız, biz de başka bir bölgede kalırız. Bu akşam saat sekize kadar biçimlendirebilirim."

Cyrus saçlarımı avucunun içinde sıkıca tutarak beni Marigold'a doğru sürükledi ve yakınında tuttu. "Bana ne dedin sen, ucube?" diye tükürdü ona.

Marigold boğazını temizledi, sırtı dikleşti ve sanki etrafını saran tehlikeden tamamen habersizmiş gibi yüzü nötrdü. "Dedim ki, resmi bir anlaşma yapabiliriz. Siz bir bölgede kalırsınız, biz de-"

Cyrus ona öyle hızlı bir hava üfledi ki, hem onu yere serdi hem de dudaklarını sıkıca kapatarak uzuvlarını bir anda yanına bağladı.

Wilbur, "Bunun daha sert bir jig'e dönüşmesine gerek yok," diye denedi. "Neşeli yolumuza devam edebilir ve

Akademnin bambercrooks'ları, gözden uzakta, bir sandalın üzerindeki huysuzlar kadar görünmez. Ne diyorsun, iyi dostum?"

"Evet, sen ne diyorsun, iyi adam?" Isla alaycı bir ifadeyle Cyrus'a baktı ve yüzünde heyecanlı bir ifade belirdi.

Cyrus, Wilbur'un omzunun üzerinden birine başıyla işaret ederek, "Bence Willy Wilbur'un pipisinin ne kadar küçük olduğunu öğrenelim," dedi ve uşaklarından biri Wilbur'un pantolonunu ve boxer'ını ayak bileklerinden aşağı çekmeden önce bir uyarı aldım.

"Vay anasını," diye soludu Isla ve Cyrus, Wilbur'un herkesin görebileceği kadar açıkta duran ve neredeyse dizine çarpan, pek de küçük olmayan sikine bakakaldı.

"O zaman neden hep özel olarak değişiyorsun, ucube?" Cyrus dehşet içinde sordu, parmakları saçlarımda daha sıkı düğümleniyordu.

"Tanrı beni korusun," diye mırıldandı Wilbur. "Bazen zencefil cinlerine yakalanıyorum, Harry olayları, hobbly wobbles-"

"Hepimizin anlayabileceği bir dilde mi, ucube?" Cyrus talep etti.

Wilbur kekeleyerek, "Aman Tanrım, bunu daha açık nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi.

Ren karanlık bir sesle, "Gergin oluyor," diyerek herkesin dikkatini ona çekti. Grubumuzun en irisi oydu, kas üstüne kas yapmıştı, bir zamanlar akademnin Hızlı Uçuş takımında en iyi olan ve Terra'da Ev Kaptanı olan bir son sınıf öğrencisiydi. Ama sonra babası FIB uygunluk testi sonuçlarında sahtecilik yaptığı için Power Shamed'e maruz kaldıktan sonra gözden düşmüş ve tüm okul ona sırtını dönmüştü. Özgüveni yerle bir olmuştu ve sonunda Zodiac Akademisi'ne gelir gelmez hedef haline gelen biz zavallılarla birlikte kalmıştı.

"Vardiya korkusu, tıpkı benim zavallı yavru bahanem gibi." Cyrus saçımı çekip acı içinde miyavlamamı sağlarken, Isla beslenmek için ona yaklaştı.

Cyrus yüzünü benimkine yaklaştırarak, "Kay, küçük yavru," diye ısrar etti.

"Çekil üstümden," diye hırladım.

Birdie tiz bir sesle, "Onu rahat bırakın," deyince Cyrus ona doğru atıldı.

"Birdie Cain," dedi kıs kıs gülererek. "Kan bağışı almak için arkadaşlarının siklerini ve klitorislerini emmek zorunda kalan Vampir."

"Hayır," diye tısladı Birdie, dişleri Cyrus'a doğru parlayarak. "Kendi istekleriyle veriyorlar."

Cyrus bir kahkaha attı ve gururu da ona katıldı, hepsi daha da yaklaştı, keskin dişleri bize doğru yöneldi.

"Güç talep etmen gerekir, kıbarca istemen değil," diye tükürdü Cyrus, sonra tekrar üzerime yürüdü. "Benim için iyi bir yavru olabilirsin. Bu ezikler çukurundan yükselmene izin veririm ve belki bir gün sürüme bile katılırsın. Ama dediklerimi yapmak zorundasın. Ne dersem." Acımasızca gülümsedi ve ona tekrar hamle yaptım ama bu sefer bileğimi öyle bir kavradı ki irkildim.

"Asla senin orospun olmayacağım," dedim tiksintiyle ve dişi aslanım göğsümün içinde kükredi.

"Kanamasını sağla," dedi Isla. "Hadi ama Cyrus. Onu incitirsen başka birini seçerim."

"Benimle gerçek bir dişi aslan gibi dövüş," dedi. "Vardiya."

Beni toprağın içine itti ve ben Dişi Aslanımı çağırdım, onun bana gelmesini, etimden fırlamasını ve bu piçi parçalara ayırmasını diledim. Ama gelmiyordu, derim ile çok önemli olan ama bazen ulaşılması imkansız olan Emir parçam arasında bir bariyer oluşmuş gibiydi.

Lütfen, lütfen, lütfen bana gel.

"Büyük olanı istiyorum," diye mırıldandı Isla, Ren'e yaklaşırken, hâlâ Basilisk formunda sürünerek ilerliyormuş gibi ona doğru bir yol çiziyordu. "Onun çığlık atmasını istiyorum."

Ren'in bakışlarını yakaladı ve onu karşı koyamadığı belli olan bir görüntüye kilitledi çünkü dizleri bir anda yere çarptı, dudakları Isla'nın ona kafasının içinde gösterdiği şeyin dehşetiyle ayrıldı.

Birdie, devasa bir Aslan arkasından yaklaşıırken titrerken, Marigold yerdeki hava bağlarına karşı çırpınmaya devam etti ve Wilbur orada öylece durdu, ellerini kaldırdı ve sanki sihrinin işe yaramasını sağlamaya çalışıyormuş gibi titriyordu.

Cyrus yan tarafıma bir tekme attı ve ben de öksürerek nefesimi dışarı verdim. "Vardiya!" diye bağırdı.

Gözlerimi kapadım, odaklanmaya çalıştım, Dişi Aslanımı derimden çıkarmaya ve bu pislik Fae'yle Fae'ye karşı savaşmaya çalıştım. Parmaklarım toprağı tırmaladı ve dişlerimi sıkarak Emrim'e beni dinlemesi için yalvardım.

Cyrus topuğunu parmaklarıma vurdu ve avuçlarımdan sihir fışkırarak ayaklarının dibindeki zemini şiddetle salladı.

Bir küfürle tökezledi ve gözlerim fal taşı gibi açıldı, bana hava püskürtürken başımı eğdim. Havanın gücü uzuvlarımı yakaladı, beni sırtüstü yatırdı ve Cyrus üzerime bakarken beni orada sabitledi.

"Shift, seni çöp parçası. Yoksa yeterince Fae değil misin?" Ayağını dizime bastırdı, ağırlığı beni itti ve çığlık atmama neden oldu. "Shift!"

"Kahretsin, Profesör Binbaşı geliyor," diye seslendi biri ve Cyrus homurdanarak yelesini bir omzunun üzerinden atıp Isla'ya baktı.

"Bir saniye daha," diye nefes aldı, Ren'in zihnindeki acıdan beslenirken bariz bir mutluluk içindeydi.

"Hadi," dedi Cyrus. "Onları daha sonra bulabiliriz."

Isla içini çekerek Ren'den uzaklaştı ve onu öne doğru sarkmış, nefes nefese kalmış ve ellerini yere dayamış bir halde bıraktı. Hava büyüü Marigold'u serbest bırakırken Cyrus ve Isla ağaçlara doğru koşmaya başladılar ve Aslan sürüsü de peşlerinden koşuyordu.

Birdie kolundaki bir ısıruk izine bakıyordu ve Ren ayağa kalkarak onu iyileştirmek için sözsüzce ilerledi. Geri kalanımız birinci sınıf öğrencisiydik ve daha nasıl yapılacağını bile öğrenmemiştik.

Ama Ren bu konuda bizi hep kolladı.

Marigold sözünü sakınmadan Wilbur'un pantolonunu yukarı çekti ve Wilbur sonunda içinde donup kaldığı şoktan kurtuldu.

"Utanç verici sürüler," diye mırıldandı. "Oraya mı gideceğimi, buraya mı gideceğimi bilemedim ve sonunda ikilemde kaldım."

"Sorun değil Wilbur," dedi Marigold. "Bir dahaki sefere on aşamalı bir planımız olacak ve imzalamaları için bir sözleşme hazırlayacağız."

"Lanet olası bir sözleşme imzalamayacaklar, Marigold," diye homurdandı Birdie, Ren onu iyileştirmeyi bitirirken yanından iterek geçti.

Çamura oturmak için kendimi yukarı ittim, başım öne düştü ve altın sarısı saçlarım dünyayı görmemek için etrafıma döküldü.

Profesör Binbaşı "İyi günler," dedi ve yanıımızdan geçerken hepimiz onu onayladığımızı mırıldandık.

"Belki de önce bir sunum yapsak ve bir antlaşmaya varmanın tüm olumlu yönlerini ortaya koysak," diye pratik bir öneride bulundu Marigold, çamura bağlanmaktan ve sessizliğe zorlanmaktan etkilenmiş gibi bile görünmüyordu.

"Hay Allah," diye mırıldandı Wilbur. "Anlaşma bir fikirden ibaret. Asla kabul etmeyecekler."

"Fee," dedi Ren önümde çömelirken ve ben ona baktım, tanıdık yüzünü, çenesinin erkeksi çizgisini, düz, güçlü burnunu ve her zaman biraz vahşi olan dalgalı kahverengi saçlarını aldım. "Yaralandın mı?"

"Sadece gururum," diye mırıldandım ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için uzandı, bu dünyada bunu yapmasına izin verdiğim birkaç kişiden biriydi. Ren birçok yönden en iyi arkadaşımdı; onunla aramızda söze gerek bırakmayan bir bağ vardı, ikimiz de hayatta aynı dalga boyundaydık. Marigold onun benim Nebula Müttefikim olduğunu bir gerçekmiş gibi söyleyip duruyordu ve bu konuda haklı olup olmadığını merak ediyordum.

Ren elimi tuttu, beni çamurdan çekip ayağa kaldırdı. Başımı kaldırıp ona baktım, dev gibi bir adamdı ve parmak eklemlerini yanağıma vurdu. "Unut onları. Değiştiğini gördüm, dişi aslan çok büyük ve çok da güçlü."

"Ama neden Dişi Aslan'ıma en çok ihtiyaç duyduğum anda yer değiştiremiyorum?" Duygularım boğazımın arkasını yakarken fısıldadım. "İhtiyacım olduğunda bunu asla gerçekleştiremiyorum, peki bu beni ne tür bir Fae yapıyor?"

Ondan uzaklaşıp patikadan aşağı doğru adım atmaya başladım ve Birdie vampir hızıyla yanıma geldi. "Keşke daha güçlü olsaydık. Keşke savaşabilseydik. Kanlarını akıtır, bedelini ödetirdim."

"Mm," diye homurdandım.

"Sorun bizim gücümüz değil," dedi Marigold, Wilbur ve Ren arkamızdan gelirken diğer tarafımda yürümek için adım atarak. "Tüm güçlerimizi, Element derecelerimizi, Düzen boyutlarımızı dikkatle analiz ettim ve bunları rakiplerimizle karşılaştırdım. Cyrus La Ghast ve Isla Draconis bazı açılardan bizden üstünler ama hepsi değil. Aslında çoğumuz ortalamanın oldukça üzerindeyiz. Yine de içimizden biri kıyaslandığında çok zayıf kalıyor."

"Hangisi?" Birdie kırptı.

"Sen, Birdie Cain," dedi Marigold basitçe, hiç incelik göstermeden.

Ama o bunların hiçbirine sahip olmadı.

"Ne?" diye tıslayarak Marigold'un üzerine yürüdü, gri gözleri cinayetle parlıyordu ve dişlerini gösteriyordu. "Bu saçmalık." "Gerçek bu," diye omuz silkti Marigold.

"Gökyüzü mavi olduğu gibi çimenler yeşil."

Birdie hırladıktan sonra bizden uzaklaşarak ormanlık alana daldı ve gözden kayboldu.

Ren bana yaklaşıırken Wilbur hızla Birdie'nin yerine geçerek, "Şimdi de gidip onun ziliyle oynadın," dedi. "Gerçekten de darbeyi bir filliper baltası gibi indirmek zorunda mıydın, sevgili Marigold?"

"Başka nasıl doğruyu söyleyebilirim ki? Benim ağzımdan açıkça çıkıyor. Birdie gerçeği sevmiyorsa, ona yalan söylemeye mi çalışmalıyım?" Marigold anlamayarak kaşlarını çattı.

Wilbur, "Yalanlar dikenli bir taç üzerinde dengelenmiş papatyalar olabilir," dedi.

"Cyrus ve Isla'yı araştırdığında, onlarla başa çıkmamıza yardımcı olabilecek bir şey buldun mu?" Marigold'a sordum, Wilbur'un onu beyaz yalanları anlamaya asla ikna edemeyeceğini biliyordum, özellikle de olayları açıklama tarzıyla. O ve Marigold birbirleriyle anlaşıyorlardı ama yine de birbirlerine değer veriyorlardı.

"Evet, verileri iyice analiz ettim," dedi Marigold. "Cyrus La Ghast ve Isla Draconis'in çok az zaafı var ama akademi sistemindeki özel dosyalarına eriştiğimde iki önemli şey keşfettim. Cyrus La Ghast'ın beyaz otlara karşı ölümcül bir alerjisi var ve Isla Draconis'in Alestria'da, ortaya çıkması halinde adını lekeleyebilecek oldukça korkunç bir sokak çetesiyle bağlantısı var."

"Ne olmuş yani? Isla konusunda kimse bize inanmaz ve Cyrus'u öldürecek de değiliz," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Elbette," dedi Marigold. "Her yolun sonucunu tahmin ediyorum ve ikisi de ideal ödülleri toplamıyor. Ama yine de başka bir cevap bulduğuma inanıyorum."

"Öyle mi?" Ren şaşkınlıkla sordu.

"Lonca Taşları," dedi Marigold.

Ren parmaklarını gözlerine bastırarak inledi. "Yine mi bu saçmalık?"

"Şşşt," diye susturdum onu, kulaklarım diken diken olmuştu. "Bu boku seviyorum."

Wilbur heyecanla, "Kayıp çemberin azgın kayaları üzerinde düşünmeyi çok seviyorum," dedi.

Marigold, "Dört taşın yerini tam olarak tespit ettiğime inanıyorum," dedi.

"Ne?" Üniformasının ceketinin yakasından tutmak için koşturarak ağzımdan kaçırdım. "Neden bunu söylemedin?"

Daha erken mi?"

"Dört Lonca Taşı bulamadı, bunun ne kadar saçma olduğunu görmüyor musun?" Ren hayal kırıklığı içinde konuştu. "Yapabileceğiniz en iyi şey gücünüzü geliştirmek için çalışmak, daha fazla çalışmak, kendinize güveninizi arttırmak-"

"Bunu, gözden düştükten sonra mücadele etmeyi bırakan adam söylüyor," diye çıkıştım ve yüz hatlarını incinmiş bir şekilde boyadı, neredeyse bu yorumdan pişmanlık duyacaktım ama gerçek buydu.

"Uğruna savaşacak neyim var ki? Mezun olduktan sonra beni bekleyen tek şey suratıma çarpılan bir sürü kapı. Babamın utancı artık beni her yerde takip edecek."

"Öyleyse farklı olduğunu kanıtla," dedim sertçe. "Bir sıçrama yap. Bizimle birlikte birkaç Lonca Taşı ele geçir ve kendine yeni bir isim yap."

"Bu çılgınlık ve bunu sen de biliyorsun. Sadece yeni bir başlangıca ihtiyacım var," diye mırıldandı Ren. "Salaria beni asla kabul etmeyecek ve babam da saklanmaya başladı. Mektuplarıma cevap vermiyor, evimiz bir harabeye dönüşüyor. Ailemin geri kalanı bana sırtını döndü, yani benim için bu akademiden başka bir şey kalmadı."

"Bize sahipsiniz," dedim tutkuyla, dudaklarından dökülen kelimelerden nefret ederek.

Ren kaşlarını çatı. "Sonsuza kadar değil, Fee."

"Evet, sonsuza dek," diye ısrar ettim. "Kimin sana nasıl davrandığı umurumda değil, biz senin arkadayız. Tıpkı senin her zaman bizim arkamızda olduğun gibi. Bizi bir arada tutan şey bu."

Wilbur hevesle, "Hâlâ bir grup ismi belirlememiz gerekiyor," dedi. "Belki de Gösterişli Serseri İnekler Grubu."

"Dong mu?" Ben ters ters baktım ve Ren homurdandı.

Wilbur bir elini ağzına götürerek, "Çekin beni," diye soludu. "Pislik zihinler, hepiniz." Güldü ve aramızdaki gerilim azaldı ama Birdie yeniden ortaya çıkıp dalların arasından bize doğru yaklaşıırken kalbim burkuldu.

"Hey," diye mırıldandı.

"Duygularını incitmek istememiştim," dedi Marigold hayal edilebilecek en az duyguyla.

"Evet, sorun değil." Birdie yere tekme attı.

"Marigold dört Lonca Taşı buldu," dedim ve gözleri hemen parladı.

"Ciddi misin?" diye nefes nefese kaldı. "Nerede?"

"Onları bulmadım. Yerlerini tespit ettim," diye düzeltti Marigold.

"Peki neredeler?" Ben zorladım.

"Bu çok saçma," dedi Ren.

Wilbur, "Ah, bir midyenin yumruğu üzerinde böyle bir whelk olmayı bırak," diye yalvardı. "Eğer g taşlarına sahip çıkarsak, yüceliğe ykselebiliriz. O kaba saba kütükleri bir vınlama ve bir tepinmeyle havaya uurabiliriz. O zaman grrlerdı." Omuzlarını geriye attı ve Birdie dudağını ısırđı, gözleri bu fikirle parlıyordu.

"Hadi o zaman Marigold, bize ne bulduğunu anlat," diye ısrar ettim.

Marigold, "Bildiğiniz gibi eski Lonca on iki güç ailesinden oluşuyordu," dedi. "Denge kuruldu, her biri diğerleri kadar güçlü kılındı. Alphard, Vega, Acrux, Capella, Altair, Pollux, Rigel, Andromeda, Denebola, Castor, Betelgeuse ve Pleiades."

"Evet, sonra biri diğerinden bir taş çaldı ve gücü alt üst etti. Hikyede Altair'den Alphard olduğu söyleniyor ama bazı versiyonlarda Vega'dan Acrux olduğu da söyleniyor," dedim hikyeye kapılmış bir şekilde.

"Ve bu da sonu gelmeyen bir yıkım zincirini başlattı,"

diye ekledi Ren. "Güçlü pislikler taşları için güçlü pisliklerle savaşıyor, her biri tek egemen güç olmaya çalışıyordu." "Taşlar saklanmıştı," dedi Marigold başını sallayarak.

"Her aile gücü düşmanlarından uzak tutmak için savaşıyor. Ve daha dn Kraliçe Leondra Vega bir röportajında taşlardan dördüne hâlâ sahip olduğunu ima eden bir yorum yaptı." Marigold bir taş çıkardı

Cebinden katlanmış bir gazete parçası çıkardı ve açarak bize makaleyi gösterdi.

Ondan aldım ve Ren görmek için omzumun üzerinden eğilirken Wilbur da Marigold'un altını çizdiği bölümü okumak için diğer omzumun üzerinden eğildi.

"-Vega soyunun kapımıza gelen her türlü zorluğa rağmen gelişmesini sağlayan dört paha biçilmez eser hala benim elimde-"

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Ren. "Her türlü eserden bahsediyor olabilir."

"Elbette bu bir tahmin, ancak böyle bir açıklama yapmak oldukça anlamlı. Hepsini sıralayabilirim ama sizi temin ederim ki taşları nasıl ele geçireceğimizi planlamak varken boşa nefes tüketmiş olurum," dedi Marigold.

"Bu delilik," dedi Ren ve göğsüm daraldı. "Bir kere sen birinci sınıf öğrencisisin. İkincisi, tüm krallıktaki en iyi korunan yerden çalmaktan bahsediyorsun, o yeri koruyan büyü katmanlarından ya da bir şekilde içeri girmenin yolunu bulsan bile içindeki Lonca Taşlarını tespit edemeyeceğin gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ki bulamazsınız. Bunun gerçekleşme ihtimali yok."

"Aksine, bir şansımız olduğuna inanıyorum. Büyük bir şans değil ama yine de bir şans," dedi Marigold.

"Bu sadece aptalca değil, aynı zamanda bir ölüm cezası. Peki ne için?" Ren alay etti.

"Güç," dedim karanlık bir sesle ve Ren bir adım öne çıktı, beni değerlendirirken gözleri karardı.

"Aptal olma, Fee. Bu bok sonsuza dek sürmeyecek. Ayağa kalkacaksın. Düşündüğünden daha güçlüsün, ya da

bu akademiye bile giremezdi."

"İhtiyacım olduğunda bile yer değiştiremiyorum Ren," dedim öfkeyle. "Ailem benden utanıyor. Gece ruhuna sahip olmadığımı düşünüyorlar. Benim bir fiyasko olduğumu düşünüyorlar. Ve aslan sürülerinin seçilemeyen yavrulara ne yaptığını biliyor musun? Onları dışarı atarlar."

"O zaman bunun olmasına izin verme, yanıldıklarını kanıtla," dedi Ren güçlü bir sesle.

Başımı salladım, Cyrus tarafından itilip kakıldığım onca zamanı, Terra House'daki odama girip seyircilerin önünde bana işkence ettiği zamanları düşündükçe kaşlarım çatıldı. Sonra annemle babamın bana başlarını sallayışlarını, yüzlerini utançla boyayışlarını ve bana sırtlarını dönüşlerini düşündüm. "Belki de yaparım."

Venüs Kütüphanesi'ne girerken elim etrafımı saran öğrencilerin ceplerine girdi, küçük jetonlar, tüy kalemler, kristaller, auralar yakaladım. Mesele ödül değildi; mesele oyundu. Ve ne kadar çok pratik yaparsam o kadar iyi oluyordum.

Ren'in tavsiyesine uymuş ve aylardır kıcımlı yırtarak çalışmıştım. İkinci sınıf yaklaşıyordu ve notlarım yükseliyordu. Neredeyse hiç uyumadım, yemek yemeyi unuttum. Her sabah güneşle yarışıp kazanıyor, Terra Evi'nden Venüs Kütüphanesi'ne ya da Dünya Toprakları'ndaki tepelere giden karanlık yolları takip ederek ders çalışıyordum. Ve yalnız değildim. Arkadaşlarımla birlikte kalkıyor, Terra Evi'nin girişinde buluşup karanlığa karışıyorduk.

Sonra da pratik yaptık. Ren bize mükemmelleştirdiği becerileri öğretti ve ben her zaman gizleme büyülerini ve yeni hobimi geliştirebilecek her şey hakkında bilgi edinmek istedim. Hırsızlıkta çok iyi olmaya başlamıştım ama Ren

Israrla hırsızlığa odaklanmayı bıraktım ve diğer becerilerimi geliştirmeye çalıştım.

"Cyrus ya da Isla seni köşeye sıkıştırdığında hâlâ yer değiştiremiyorsun," diye hırladı bana, en sevdiğimiz tepede ay ışığının altında dururken. "Kendini savunamadıktan sonra yankesicilik yapmanın ne anlamı var?"

Göğsü çıplaktı, kasları meydandaydı ve üzerinde vardiyaya aç olduğunu gösteren bir cesaret vardı. O bir Manticore'du, bu yüzden içimdeki dişi aslan kısmını diğerlerinden daha iyi anlıyordu. Yine de onun Tarikatı benimki kadar gurur odaklı değildi. Etrafındaki tüm bu insanlara ihtiyacı yoktu ama benim vardı. Onlara itiraf edemeyeceğim kadar çok ihtiyacım vardı. En çok da ona.

Birdie başını Wilbur'un bileğinden kaldırdı, yutkunmadan önce dişleri Wilbur'un kanıyla ıslak bir şekilde parlıyordu. "Ren haklı, sen de benim gibi saldırı büyüleri çalışmalısın. Bir dahaki sefere benim için geldiğinde Isla'nın kafasını pullu bedeninden ayıracak kadar güçlü olmak istiyorum."

Bunu öyle bir nefretle söyledi ki, ciddi olduğuna yemin edebilirdim.

"Wilbur anlıyor, değil mi?" Ben ittim.

"Bir cüce gumble burnunun yollarını bilir mi?" diye güldü ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Evet, kesinlikle! Dizlerimin bağı çözülüyor, kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. O lanet olası barakudaların önünde yer değiştirmek gerçekten de zorlu bir iş."

"Gördün mü?" dedim Ren'e. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, endişeyle bana bakıyordu.

"Tekrar tekrar yaralanacaksın. Yakında sana öğretmek için burada olmayacağım. Gelecek ay mezun oluyorum. Ve sonra... ne planladığımı biliyorsun."

Kalbim sıkıştı ve dayanamayarak ondan uzaklaştım. "Hatırlatma bana."

"Azalan Topraklar," dedi Marigold açıkça, turuncu tulumunun içinde yere bağdaş kurmuş otururken. "Oraya girme olasılığınız bizim Ruhlar Sarayı'na girme olasılığımızdan daha az."

"Cidden hâlâ bunu planlıyor olamazsınız," diye iç geçirdi Ren. "Yani Lonca Taşlarını çalabileceğimize inanmıyorsun, ama Waning Lands'e giden bir tekneye binip savaştan harap olmuş ve ölümle dolu bir krallığa giden bir yol bulabilir misin? Neden oraya gitmek istiyorsun ki Ren?" diye sordum.

"Çünkü orada kimse beni tanımayacak ve kendim için bir şeyler yapabilirim," diye havladı.

Boğazımın derinliklerinde homurdandım. "Bu çılgınlık."

"Oh, ben deli miyim?" diye güldü. "En azından benim bir planım var. O dört Lonca Taşı'ndan sanki zaten seninmiş gibi bahsediyorsun. Cepleri karıştırmanın ve gizlenme büyülerini bozmanın seni oraya sokmaya yeteceğini mi sanıyorsun? Ön kapıya ulaşmadan ölmüş olacaksın."

"Aslında ön kapıdan girmek son derece aptalca olur," dedi Marigold yardımcı olmayarak.

"Bütün hırsızlar bir yerden başlamak zorundadır," dedim kararlı bir şekilde.

"Sen bir hırsız değilsin, Fee," dedi Ren öfkeyle. "Sen tehlike çağırdığında bile yer değiştiremeyen birinci sınıf bir dişi aslansın."

"Ah, Ren," diye tısladı Birdie, kalbim göğsümde buruşurken, kendime olan güvenim bir anda paramparça oldu.

Wilbur pantolonunu biraz daha yukarı çekerek, "Gezgin yıldızlar, bu biraz sert oldu," diye mırıldandı.

"Bana inanmayan onca insan varken senin onlardan biri olacağını hiç düşünmemiştim," dedim, ona sırtımı dönüp yerde Marigold'un yanına otururken sözlerimi acı kapladı.

"Fee," dedi üzüntüyle ve gözlerini üzerimde hissettim ama onu görmezden geldim, göğsümde hala acı çiçek açıyordu.

Onun yanıldığını kanıtlayacaktım. Hepsinin yanıldığını kanıtlayacağım.

"Taşların yerini tam olarak belirleme konusunda bir gelişme var mı?" Marigold'a mırıldandım.

"Henüz bir şey yok ama Vegas'la ilgili eski ve yeni makaleleri tarıyorum. Belki yakında gerçeğin bir parçası bize ulaşır."

Birdie, Wilbur'un yaptığı ve başarısız olduğu gizleme büyüsunü bozmaya çalışırken küfretti. "Anlayamıyorum, neyi yanlış yapıyorum?"

"Sanırım hiçbir şey," dedi Marigold. "Sen grubumuzun en zayıfısın. Wilbur'un yaptığı bir büyüyü bozabilmenin hiçbir yolu yok, çünkü o hem güç hem de beceri açısından senden daha üstün."

Birdie yanakları alev alev yanarak ona döndü. "Zayıf değilim."

"Oh, ama sen oldukça gerginsin," dedi. "Soygun zamanı geldiğinde muhtemelen geride kalman gerekecek."

"Ne?" Birdie soluk soluğa kalmış, öfkesi yüzüne yansımıştı. "Geride kalmayacağım. Ben de bunun bir parçasıyım."

"Öyle," dedim kararlılıkla. "Hepimiz öyleyiz. Görünüşe göre Ren hariç."

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," dedi hayal kırıklığıyla ama ben hâlâ ona bakmıyordum.

Elimi cebime attım ve dün Profesör Quartex'in cebinden çaldığım kristali çıkardım. İyiydim. İyiden de iyiydim. Ama gerçekten ne kadar iyi olduğumu test etmek için gerçek bir meydan okumaya ihtiyacım vardı, beni sınırlarıma kadar zorlayacak ve kimsenin yapabileceğime inanmayacağı şeyleri başarabileceğimi kanıtlayacak bir şeye.

Böylece damarlarımda korku ateşi yakan bir karar verdim, ama bu beni bunu yapmak zorunda olduğumdan emin kılan şeydi. Çünkü bunu başarabilirsem, belki gerçek bir soygunu da başarabilirdim. O zaman Ren neler yapabileceğini görecekti. Hepsi görecekti.

Cyrus'un odasına girip aile yüzüğünü çalacaktım.

Ellerim tuğlaların arasındaki boşlukları kavradı, soğuk hava sırtımda çırpındı, giydiğim siyah pelerini çekiştirdi ve

bana altımda uzanan muazzam düşüşü hatırlatıyordu. Ama Aer Tower'ı bırakmıyordum.

Duvardan bir sarmaşık çıkardım, elime doladım, beni yerimde sabitledi, sonra uzanıp bir tane daha çıkardım, kendimi daha yükseğe çektim ve botumun inmesi için taştan bir dayanak oluşturdum. Bu düşündüğümünden daha kolay oldu. Kampüsün her yerinde tırmanma becerilerimi geliştirişiyordum ama Aer Tower, Zodiac Akademi'nin en yüksek binasıydı ve onu tam da bu an için saklıyordum. Çünkü neredeyse bu kulenin en tepesinde, rahat Ev Kaptanı odasında mışıl mışıl uyuyan bir pislik vardı ve parmağındaki yüzük benim olacaktı.

Kendimi daha yükseğe kaldırdım, siyah kukuletam, onu orada tutmak için yaptığım yapıştırmaya büyüğü sayesinde başımdan kaymıyor, altın rengi saçlarımı gizliyordu. Gece yarısıydı ama bu öğrencilerin dışarıda olmayacağı anlamına gelmiyordu ve bu düşünce aklımdan geçerken bir Kurt Adam sürüşü aya doğru uludu. Bu gece gri bulutlarla örtülü, alacakaranlık bir hilaldi, bu yüzden ışık beni kulenin yanından seçecek kadar parlak değildi. Beni kucaklayan bir sürü gizleme büyüğü de vardı, gölgeler gücümle yakınlaşıyor ve beni aralarında kaybediyordu. Yaşlıların bile yapmakta zorlandığı büyüleri yapabiliyordum, bu büyüler üzerinde çalıştığım süre düşünmeye bile değmeyecek kadar çoktu. Ama eğer o yüzüğü kendime alabilirsem adanmışlığımın karşılığını alacaktım.

Sonunda Cyrus'un kavisli yatak odasının duvarını kaplayan uzun pencerelerden birine ulaştım ve pervazın bir tarafına kendimi sıkıştırıp karanlık odaya gözlerimi kısarak baktım. Perdelerde yatağın gölgeli şeklini görmemi sağlayan bir boşluk vardı ama karanlıkta başka pek bir şey seçemiyordum.

Camı ittim, ellerimi daha önce batırdığım kesme suyu sayesinde elim camda tek bir iz bile bırakmadı. Profesör Gonder, özellikle tehlikeli kimyasallara karşı bir bariyer görevi gördüğü için bazen İksir dersinde bunu kullanmamızı isterdi. Etkili bir şekilde ikinci bir deri yaratıyordu,

ve bir şeye dokunduktan sonra hiçbir iz bırakmadığını fark ettim, parmak izi yok. Hiçbir şey bırakmıyordu. Kimse beni görmediği sürece beni bir hayalet haline getiriyordu ve büyü kullanımını bile etkilemiyordu; avucuma değen tarafı geçirgenmiş gibi gücümün içinden geçip gitmesine izin veriyordu.

Pencere kilitliydi ama denemeye değerci. Yılmadım, elimi kilidin olduğu yerde gezdirdim ve parmaklarımın arasında yumuşak bir metal parçası oluşturmaya odaklandım, büyümesini ve anahtar deliğine uzanmasını istedim. Gözlerimi kapattım, metalin genişlemesine izin verdim ve mekanizmanın tüm parçalarını içeride hissettim. Yabancı büyü benimkinin kenarlarına çarptı ve hızlı davrandım, etrafına bir güç baloncuğu gönderdim ve bir çaba hırıltısıyla onu ezdim. Büyülü kilit çözüldü ve gümüşün o deliğe tam olarak uyan bir anahtara dönüşmesine izin verip hafif bir klik sesiyle çevirirken gülümsedim.

Ve sonra... İçerideydim.

Bölme bir menteşe üzerinde dışa doğru sallanıyordu, uçan Orders'ların istedikleri zaman pencerelerinden dışarı dalmalarına izin vermek için tasarlanmış bir şeydi. Ve benim odaya sessizce girmemi özellikle kolaylaştırdı, hareketlerim vücudumun kenarlarına attığım susturucu bir baloncuk tarafından muffledildi.

Rüzgârın Cyrus'u uykusundan uyandırmasını istemediğim için pencereyi yavaşça arkamdan kapattım. Pervazdan indiğimde gözlerim karanlığa alıştı ve kalbim durdu.

Sikeyim.

Aslanlar. Her yerde. Hepsi şekil değiştirmiş halde, yerde tembel tembel uzanmış, bacakları havada, kocaman çeneleri geniş ve dişleri her açıdan bana dönüktü. Ortalarında dev bir yatak vardı ve Cyrus burada Fae formunda, kaslı vücuduna dolanmış bir çarşafıla çıplak yatıyordu. Kendi bölgesinin kralı.

Sessiz bir nefes aldım ve uykularında hırlayan, nabzımı kulaklarımda hızlandıran dev pençeler ve hayvanlar arasında yolumu açarak ilerlemeye başladım.

Devam edin.

Sakin durma.

Sende bu var.

Yatağa giden en kolay yol, birlikte kıvrılmış iki dişi aslan tarafından kapatılmıştı, kuyruklarından biri, tercih ettiğim kadar derin bir uykuda değilmiş gibi sallanıyordu.

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve gurur uyanırsa ne olacağı düşüncesini aklımdan uzaklaştırdım. Büyük ihtimalle paramparça olurdum. Ve kimse adımı hatırlamayacaktı.

Bu düşünce karşısında parmaklarım öfkeyle yumruk haline geldi ve kararlılığımı bu yumrukta buldum.

Ben Felisia Night'tım ve bir gün herkes adımı öğrenecekti.

Gözlerimi tavana diktim ve dört sarmaşığın bana doğru büyümesine, vücuduma ulaşmasına, sonra da kollarımın altından belime ve kalçalarımın dolanmasına izin verdim. Bir büyü dalgasıyla, bu sarmaşıkların beni daha yükseğe kaldırmasını ve Cyrus'un yatağının kenarındaki iki dev canavarın üzerinden sessizce geçirmesini, beni aşağıdaki günahkâr yaratığın tam üzerine getirmesini istedim.

Cyrus La Ghast. Isla Draconis'le birlikte çektiğim acıların sebebi olan bir Fae, ikisi beni birçok kez korku gösterilerinin bir parçası haline getirmişlerdi.

Sarmaşıklar beni aşağı indirirken kendimi çelikleştirdim ve parmaklarım birazdan gerçekleştireceğim eyleme hazırlanmak için birbirine sürtündü. Kütüphanedeki iskelet el üzerinde binlerce kez pratik yapmışım, parmaklarım ona her dokunduğunda beni yakalamak için büyülenmişti. Eğer o ürkütücü şeyi rahatsız etmeden parmağından bir yüzüğü kaydırabiliyorsam, şimdi bunu gerçekten yapabilirdim.

Sarmaşıkların beni Cyrus'un bir karış yukarısında tutmasını sağladıktan sonra, geniş göğsünün üzerinde duran ve düzenli nefes alış verişleriyle yavaşça yükselip alçalan eline uzandım. Koyu renkli yelesi yatağın üzerinde etrafına yayılmıştı.

Odanın loş ışığında bile parlıyordu ve çapkınca yakışıklı yüzü uykuda neredeyse çocuksuydu.

Elimi kapüşonumdan aşağı kaydırđım, sütyenimde sakladığım ve uyuşturma etkisi olan heliotrop kristalini çıkardım ve parmağıma yaklaştırdım, sihirli öpücüğü onun üzerinde yuvarlandı.

Sonra kristali tekrar sakladım ve yüzüğü elime aldım, dudağımlı sertçe ısırarak parmak eklemine kadar büktüm, kaydırđım, sonra-

Büyüm bozuldu, hepsi bir anda beni terk etti ve sarmaşıklarım yok olurken yere çakıldım. Yatağı, onun üstüne düşmeden önce boğazıma bir çığlık hapsettim, bir kedi gibi yumuşak bir şekilde yere indim, dizlerim ve ellerim yatağın her iki tarafındaki düşüşün yükünü aldı, ama vücudum onunkine dokundu ve inledi, eli etrafımda kayıyor ve kıcımlı kavırıyor.

Sağ eli koluma dokundu ve parmağındaki mühür yüzüğünün gücünün büyümü etkileyerek uzak tuttuğunu hissettim.

"İsla?" diye mırıldandı, ağızı çenemi buldu ve üzerinde gezindi.

Ayaklarıma yakın bir yerden bir tıslama sesi geldi ve dehşet içinde arkama baktığımda çarşafın bacaklarının arasında kıvrandığını gördüm. Altında bir şey vardı. Tıslayan ve sürünen bir şey ve bunun olabileceğı tek bir kişı vardı.

Cyrus'un eli kıcımlı daha sıkı kavradı, beni kendisine doğru çekti ve sikinin sert uzunluğunu kalçama sürttü.

Lanet olsun.

Aklıma gelen tek şeyi yaptım ve sağ elini tutup sikine bastırarak inlemesini sağladım. Parmaklarım onunkilerin arasında dolaşırken, o lanet yüzüğü yumruğıma geçirdim ve anti-büyü büyüğü avucumun içinde paramparça olurken gücümün tekrar içime aktığını hissettim. Yapmam gereken tek bir şey kaldığını biliyordum.

İsla arşıftan sıyrılırken kendimi ölü bir orospu olmaktan bir saniye uzakta buldum. Bacağımı Cyrus'un üzerinden geçirdim, kendimi yataktan fırlattım ve tavandan bir sarmaşık attım.

Arkamdan öyle bir kükreme geldi ki kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hey!" Cyrus bağırdı ve odadaki her Aslan Değıştiren uyandı.

Sarmaşığı kavradım ve aşağıdaki yaratıklar kıpırdandıka başlarının üzerinde vahşı bir maymun gibi sallandım. Biri bacaklarıma saldırdı, bir diğeri çenesini bana doğru kırdı ama asıl sorun solumdan saldıran büyük orospu çocuğuydu.

Çarpışmayı önlemek için yere sertçe vurarak sarmaşığı bıraktım ve Aslan başımın üzerinde süzöldü.

Bir hava büyüü patlaması bana çarptı ama ben çoktan ayağı kalkmış, pencereye yaklaşmışım. Hava beni uçurdu ama ben hazırdım, dalgaya bindim ve camı tekmeleyerek dışarı doğru savrulmasını ve kaçmamı sağladım.

Birdenbire düşüyordum, kampüs önümde uzayıp gidiyordu ve yer beni karşılamak için yükselirken Aer Tower yanımdan hızla geçiyordu. Avuçlarıımı açıp toprağı yosun ve çamurla yumuşattıktan sonra yere çarptım, sol kolum ve dizim acıdan parçalanırken yamaçta yuvarlandım ve yuvarlandım.

Yukarıdan gelen hava büyüü patlamaları etrafımdaki toprağı paramparça ediyordu. Tam bir katliamdı ve ileriye doğru attığım bir adım beni bir hava kalkanına çarparak kapana kısıldığımı kanıtladı.

Ya da öyle sandılar.

Bakışlarıımı yere çevirdim ve onu parçalara ayırdım, toprakta bir delik açtım ve içine yuvarlandım. Etrafımdaki kaya ve moloz yığınlarının arasından bir tünel açtım, ayaklarıımı geri çekmeye zorladım ve boğazımdan kopan bir çığlıkla zifiri karanlığı doğru koştım.

Sol koluma ciddi bir hasar verdiğimden oldukça emindim ve adımlarım arasında topallıyordum ama yavaşlamadım.

Tünelimde çalışırken önüme bir Faelight düşürdüm, arkamı doldurdum ve Terra House'un güvenliğine doğru koşarak uzaklaştım.

Cyrus ve gururu gece boyunca beni arayacaklardı ama yüzümü görmediklerinden emindim. Ve günlük işkence kurbanlarından birinin suçlu olduğundan asla şüphelenmeyecekleri gerçeğine güveniyordum.

Terra Evi'ne geri döndüğümde, dolambaçlı tünellerden aceleyle geçerek Ren'in odasını buldum ve kapısını yumrukladım. Kapıyı onuncu kez çaldıktan sonra açtı, gömleksiz ve sersemlemişti, ellerini sanki düşmanımıymışım gibi savunurcasına kaldırmıştı ama ben hemen gizleme büyülerimi bıraktım ve yüzümü görmesine izin verdim.

"Fee?" diye soluk soluğa bana baktı, çamur ve yosun içindeydim.

Kulaktan kulağa gülümsedim, elimi kaldırdım ve içindeki altın mühür yüzüğünü ortaya çıkarmak için açtım.

"Bu Cyrus La Ghas'tın yüzüğü mü?" diye sordu şok içinde.

"Tek ve biricik," dedim, sonra ciyakladım ve kendimi ona attım.

Beni güçlü kollarıyla otomatik olarak ezdi, bana cehennem gibi yaralı olduğumu hatırlattı ve acı dolu bir miyavlamayla ona doğru yığıldım.

"Kahretsin, içeri gel."

Ren beni odasına taşıdı, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yatağına yatırdı, çamurlu pelerinimi dikkatlice çıkarıp yere attı ve altımda ince bir gömlek bıraktı. Kaşlarını çatarak dirseğimin etrafında oluşan şişliğe baktı ve parmaklarıyla cildimi okşayarak hasarı iyileştirdi ve rahat bir nefes almamı sağladı.

"Başka bir yer var mı?" diye sordu.

"Sol dizim," diye itiraf ettim ve tek kelime etmeden kirli pantolonumu sıyırıp iç çamaşırlarımı ortaya çıkardı. İpeğin içine küçük kırmızı bir pençe dikmişim ve Ren'in gözleri hemen ona takıldı.

"Çok şirin," dedi homurdanarak ve sonra diz çöküp bacağını kucağına çekti ve başparmağını kızarmış dizimin üzerinde gezdirdi.

Dokunuşuyla biraz ürperdim ve yarayı iyileştirirken bana baktı.

"Seni gördü mü? Geliyor mu?" diye sordu.

"Hayır ve hayır. Kampüsün her yerinde hırsızı arayacak ama benden asla şüphelenmeyecek. Etkilendin mi?"

Biraz arkasına yaslandı, bir süre beni değerlendirdikten sonra gülümsedi. "Etkilendim."

"Güzel," dedim sırtarak ve göğsümde dans eden bir heyecanla elimdeki yüzüğü gösterdim. "Şimdi bu kadar şaşkın görünüyorsan, Lonca Taşlarını çaldığımda nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Fee," diye uyardı.

"Ren," diye karşılık verdim, ayak parmaklarımla karnını dürtüyordum. Bileğimi yakaladı, iri eli bileğimi sıkıca sardı.

"Haftaya mezun oluyorum," dedi ve keyfimi bir anda kaçırdı.

"Peki ya sonra?" Solaria'yı yeni bir hayat için terk edeceğine dair sürekli yaptığı açıklamaları düşünerek zorladım.

"O zaman ne yapacağımızı biliyorsun," dedi.

"Kal," dedim, kelime boğuk bir şekilde çıkıyordu.

Gözlerime baktı ve bu isteğin derinliklerini, ikimizin de dile getirmediği ya da harekete geçmeye cesaret edemediği, gitmesine neden katlanamadığının dile getirilmemiş nedenini hissettiğini biliyordum.

"Sonsuza kadar kalamam," dedi sonunda.

"En azından bir süre daha kal," diye yalvardım. "Herhangi bir yere giden ilk tekneye binme."

"Ne kadar uzun kalırsam, sonunda ayrılmak o kadar zor olacak," dedi karanlık bir sesle, bakışları bacağımın uzunluğunu takip ederken kaşları aşağı doğru çekildi.

"O zaman hiç gitme," dedim, dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi.

"Gitmediğim hiçbir kader yok, Fee," dedi ciddi bir şekilde. "Ben burada her zaman hiç kimse olacağım."

"Benim için değil," dedim tutkuyla, zaferim kendime olan güvenimi artırdı ve uzun zamandır dilimde bekleyen kelimeleri söylememi sağladı. "Sen benim için en iyi türden birisin."

Başparmağı bilek kemiğimi çevreledi ve uyluklarımın arasında hınzır bir sıcaklık yandı, belki de bir süredir bizim hakkımızda bildiğim şeyi bana söyledi I. Ama oraya gidersek, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ren yine de gidecekti ve bu yolu acı sonuna kadar takip etmenin kalp kırıklığına dayanabileceğimden emin değildim.

Ayağımı onun elinden kurtardım ve çamurlu giysilerimi yerden toplayarak ayağa kalktım. "İyi geceler, Ren."

"Sonbaharın sonuna kadar kalacağım," dedi ve ben de ona bakıp hüznle gülümseyerek başımı salladım.

"Daha iyi," dedim ve o da bana gülümsedi, aramızda kalbimi söküp yok edeceğini bildiğim o ağır veda asılı duruyordu.

Sonbahar. Tabii ki sonbahardı. Çünkü Ren gittiğinde, kışın ilk ısırığı gibi hissedecektik, arkadaşlığımızın yaprakları önce altın rengine sonra kahverengiye dönecek, sadece düşüp toza dönüşecekti.

Ren mezun oldu. Ancak ikinci sınıf öğrencisi olarak Zodiac'a döndüğümde ve Ren bizimle dönmediğinde acı vermeye başladı.

Yaz uzun, sıcak ve mümkün olduğunca arkadaşlarımla geçirdiğim bir yaz oldu. Son birkaç haftayı Sunshine Bay'de geçirdik ve Tucana'nın serin havasına geri döndüğümüzde saçlarım her zamankinden daha parlak bir altın rengindeydi. Ağaçlardaki yapraklar düştüklerinde Ren'i de beraberlerinde götürmekle tehdit etseler de hava henüz hiç de soğuk değildi.

Akademi yaz tatiline girmeden önce onu son gördüğümde Cyrus ortalığı kasıp kavuruyordu, günlerce öğrencileri sorguluyor, şüphelendiği herkesi dövüyordu. Ama yüzüğünü asla bulamadı. Çünkü yüzük artık bana aitti ve o ve aşağılık arkadaşları hırsızlığı gerçekleştirebileceğini düşündükleri bir faili aramakla meşgulken, bizi bir kez olsun yalnız bırakmışlardı.

İçgüdülerim bana bunun uzun sürmeyeceğini söylüyordu ama aynı zamanda yaz boyunca hem defansif büyüler hem de baskı altında vites değiştirme üzerinde çok çalıştım.

Marigold ve Birdie, Wilbur ve bana büyü yapmaya çalışarak ayaklarımızın altındaki zemini çatlatıp parçalamakla tehdit ederken, ben de yer değiştirmek için zaman sınırındaydım.

Ren, Manticore formundayken beni ya da Wilbur'u havaya taşımak ve sonra bizi makul bir yükseklikten aşağı bırakmak gibi daha agresif bir yaklaşımı tercih etmişti. Amaç, yer değiştirip dört patimiz üzerinde yere inmemizdi ve bu bir tılsım gibi işe yaradı. Defalarca, arkadaşlarım bana ne fırlatırsa fırlatsın, zihnim karmakarışık olsa bile yer değiştirmeyi başardım ve Wilbur da Cerberus formuna geçerek ve bu başarı karşısında heyecanla havlayarak bu işin üstesinden geldi.

Yani en azından ben akademiye yeni keşfedilmiş bir güvenle dönüyordum ve Wilbur'un adımlarında tüm dünyayı ele geçirmeye hazır olduğunu gösteren bir sıçrama vardı. Ancak küçük grubumuz, dönemin ilk gününde kahvaltı etmek için birlikte Küre'ye girdiğimizde Ren olmadan bir bütün gibi hissetmiyordu.

Gözlerim hemen Cyrus'a kilitlendi, odanın ortasındaki bir masada oturmuş, etrafına toplanmış kalabalığa yüksek sesle konuşuyordu, Isla ise onun yanında oturmuş kara bir prenses gibi görünüyordu, gruplarında Cyrus'a yaltaklanmayan tek kişi oydu.

"Görünüşe göre kimse yüzüğümü çalmamış," dedi.

"Ama ben oradaydım ve gördüm-" diye başladı gururlarından biri ama Cyrus'un ayağı fırladı, parlak ayakkabısı çocuğun yüzüne çarptı ve onu susturdu.

"Her neyse, yatağımın arkasında kaybolmuş gibi görünüyor. Temizlikçiler yaz boyunca bulmuşlar." Hikâyesini kanıtlamak için elini kaldırdı ve parmağındaki pırıl pırıl parlayan altın yüzüğü çevirdi.

Üst dudağım geriye doğru sıyrıldı ve boğazımdan bir hırıltı yükseldi. Kendimi durduramadan ileri doğru adım atıyordum ki Birdie nefes nefese kaldı ve kolumu tutarak beni geri çekmeye çalıştı.

"Yapma," diye yalvardı ama elim çoktan cebime kaymış, hırsızlıktan kurtulduğumdan beri her yerde yanımda taşıdığım yüzüğü tutuyordu.

Orta parmağıma geçirdim ve havaya kaldırarak tam Cyrus'a nişan aldım. "Saçmalık diyorum, Cyrus La Ass-ed," diye Orb'daki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle bağırdım, bu hakaret en iyi yaptığım hakaret değildi ve anımın dramını bozuyordu. Ama yine de.

"Dörtnala koşan üzümler," diye küfretti Wilbur, Cyrus'un bakışları bana kilitlenirken ve Isla ilgiyle başını eğerken yanıma yaklaşarak.

"Aer Tower'a tırmandım, pencerenizdeki büyülmüş kilidi kırdım ve bunu almak için bir sürü uyuyan Aslanın arasından geçtim ve siz benden bir kez bile şüphelenmediniz." Altın sarısı saçlarımdan bir tutamı parmağımın etrafında döndürdüm, sanki çok kolaymış gibi gülümsedim ve beni izleyen kalabalığa oynadım. Bir Fae kum torbası olarak kullanılmadığım zamanlarda ilgiden oldukça hoşlandığımı fark ettim.

Mırıltılar ve soluklar kesildi ve Cyrus'un bronzlaşmış yanakları kızararak bana baktı, gözlerinde bir inançsızlık ifadesi vardı.

"Yıldızlar aşkına, o küçük vardiya korkusu ucubesinin seni alt etmesine gerçekten izin mi verdin Cy?" gururlarından biri güldü ve Cyrus öfkeyle kükreyerek masanın üzerinde ayağa fırlarken Isla bir tıslama çıkardı.

"Canını yak," diye fısıldadı Isla, gözleri parlıyordu.

"Oh, bunu planlıyorum," diye hırladı Cyrus, masadan fırladı, gelirken Fae kalabalığı onun için ayrıldı

benim yolumu şarj ediyor.

Kalbim tökezledi ama geri adım atmadım. Bana kibirli diyebilirsiniz ama Cyrus'un zaferimi halının altına süpürmesine izin vermeyecektim, bu bana şimdi bir dayağa mal olsa bile. En azından herkes ne başardığımı bilecekti ve eğer yüzüğünü geri istiyorsa, savaşmadan almasına izin vermeyecektim.

"İşte şimdi yaptın," diye tersledi Birdie.

"Titreyen kralcıyı istiyorum," diye karar verdi Isla, Cyrus'un yanında aceleyle ilerlerken, bakışları Wilbur'a sabitlenmişti.

"Su kaydırağındaki Wallabies," diye soluk soluğa kalan Wilbur ellerini havaya kaldırdı.

"Küçük düşürölmek üzere olduğumuza inanıyorum," dedi Marigold. "Ama belki de sonunda sırtımız yere gelse bile bir duruş sergilemenin zamanı gelmiştir." Cyrus'un birkaç uşağı ona ve Birdie'ye saldırmaya hazır bir şekilde ona katılırken Marigold ellerini kaldırdı ve yüzünde boş bir ifade belirdi.

"Kuzenim bir Acrux'la evlendi, biliyorsun!" Birdie sanki bu onu kurtaracakmış gibi bağırdı ama dişi aslanlardan biri ona aldırmadan üzerine çullandı.

Cyrus bana doğru bir yumruk savurdu, yumruktan bir hava patlaması çıktı ve ben de koluma sert bir metal kalkan geçirerek darbeyi savuşturmak için tam zamanında kaldırdım.

Cyrus kükredi, tişörtünü yırtıp atarak öne doğru sıçradı ve devasa Aslan formu tam önümüze düştüğünde Fae'ler can havliyle kaçışmaya başladı, kahvaltı tepsileri ve yiyecekler etrafa saçıldı.

Üzerimde yükseliyordu, kocaman pençelerinden biri etimi kemiklerimden ayırmaya hazır, parıldayan pençeleriyle bana doğru dönmeye başlamıştı bile.

Kalkanı kolumdan çekip yüzüne doğru fırlattım ve kalkan gözlerinin ortasına çarpınca miyavladı, sonuç olarak beni kıl payı ıskaladı.

Blazer ceketimi çıkarıp bir kenara atarak uzaklaştım ve yaz boyunca çalıştığım her şeye odaklanmaya çalıştım. Sağımdan gelen bir savaş çığığı gözlerimi döndürdü

Wilbur'a doğru yöneldim ve onu elinde bir sandalyeyle Isla'nın kafasının yan tarafına sertçe savururken buldum.

Kendi acısı gücünü beslerken titredi, sonra yüzü acımasızca büküldü ve vücudu yok olurken üniforması yere yığıldı, yerine kıyafetlerinin içinde kıvrılan büyük mavi bir yılan geldi. Yığından çıkmayı başaramadan Wilbur onu kollarına aldı ve sanki savaşa giriyormuş gibi bağırarak odanın öbür ucuna koştu. Isla'yı çöp kutusuna tıktı ve kapağını çarparak kapattı, gücüyle altındaki zeminde bir delik açtı ve onu karanlık uçuruma doğru yuvarlanmaya gönderdi. İzleyen kalabalıktan bir kahkaha tufanı koptu ve kalbim onun zaferiyle yükseldi.

Ama çenesi geniş ve ölümcül bir şekilde üzerime atladığında tekrar Cyrus'a odaklanmak zorunda kaldım. Yere düştüm, daha fazla öğrenci güvenli bir yere doğru koşarken en yakın masanın altına doğru kaydım. Kocaman bir pençe masanın altından geçerken, ellerim ve dizlerim üzerinde çırpınarak kafamı toparlamaya çalıştım. Cyrus'un pençeleri gömleğime takıldı, onu üzerimden yırttı ve beni dizlerimin üzerinde aceleyle ilerlerken ince kaşkorse ve eteğimle bıraktı.

"Vardiya korkusu, vardiya korkusu, vardiya korkusu," Cyrus'un gururu slogan atmaya başladı ve giderek daha fazla öğrenci onlara katıldı, ta ki tüm kafam çınlayana kadar.

Birdie yerde yuvarlanırken çığlık atıyordu, biri ona jöle kaplı tost fırlatırken tuvalet kağıdına sarılmıştı.

Kaos hüküm sürüyordu ve kalbim çılgınca çarpıyordu, korku kök saldıkça düşüncelerim dağılıyordu. Cyrus'un dev pençelerinin bir başka hamlesi masayı havaya uçurdu ve beni onun altında bıraktı.

Bağırdım, ayağa kalkmaya çalıştım, kendimi savunmak için elimi kaldırdım ama pençesi göğsüme çarptı, beni yere yapıştırdı ve kaburgalarımın baskı altında çığlık atmasına neden oldu.

Altın rengi kürkünü kavradım, diğer pençesi koluma çarparak onu orada sabitledi, çenesi kolumun etrafına kapandı.

Yüzüğünü tutan elini ısırp koparmaya niyetlendiğini anlayınca dehşete kapıldım.

"Hayır!" Bu piçin beni zorla altına aldığı, aşağıladığı ve taciz ettiği onca zamanı düşünerek ağladım. Tüm okulun beni nasıl dışladığını çünkü onun buranın kralı olduğunu ve her dediğini yaptıklarını. Ama ben bitmişim. Çoktan bitmişti ve ondan aldığım yüzük benimdi. Onun üzerindeki gücümün kanıtı.

Dudaklarımdan bir kükreme döküldü ve değişim içimde dalgalandı, Aslanlığım derimden kurtuldu. Pençemi Cyrus'un yüzüne çarptım, pençelerim derisini yırttı ve acı içinde geri çekilmesine neden oldu.

Bir saniye sonra pençelerimin üzerindeydim, onun kadar büyük değildim ama yeterince büyüktüm ve içime kadar öfke doluydum. En kötüsünü yapmaya hazır pençelerim ve dişlerimle ona doğru atıldım ve üzerine o kadar sert indim ki altıma yığıldı.

Bir sonraki saniyede dişlerim boynundaydı, pençelerimi omuzlarına bastırıp onu orada tutarken sertçe parçaladım. Bana boyun eğmesini isteyen bir uyarı hırıltısı çıkardım. Ama o yuvarlandı, beni de kendisiyle birlikte fırlattı ve arka ayaklarıyla beni tekmeledi, pençeleri karnımı yırttı. Adrenalin devreye girdiği için acıyı zar zor hissettim ve beni bir kez daha altına almadan önce yuvarlanmaya devam etmemiz için zorladım.

Bu sefer hiç esir almadım, boynunu tekrar çenelerimin arasına aldım ve yaralı bir kedi yavrusu gibi ses çıkarana kadar kanın tadını alacak kadar sert ısırdım. Altımda gevşedi, gücüme boyun eğdi ve tamamen hareketsiz kaldığında onu serbest bıraktım, tepesinde ayağa kalktım ve başımı kaldırarak yüce bir kükreme çıkardım.

Etrafımda tezahürat sesleri yükseliyor, öğrenciler adımı haykırıyordu - bazıları tamamen yanlış söylüyordu ama lanet olsun ki deniyorlardı. Sanki kaderin akışını değiştirmişim, sanki yıldızlar bir anlığına yoluma bakıyormuş gibi hissettim, uzun

ne yaptığımı kabul edecek kadar. Kendimi ne hale getirdiğimi.

Başımı eğdim, kanlı dişlerimi kedi gülümsemesiyle göstererek arkadaşlarımı ararken Cyrus'un sürüsünün üyeleri yerde tuvalet kâğıdından bir yuva içinde duran Birdie'den uzaklaştı.

Marigold, sarmaşıklardan oluşan bir ağa hapsolmuş bir kızın üzerinde muzaffer bir şekilde duruyordu ve Wilbur, ayaklarının dibindeki çamurlu topraktan çıkmaya çalışan Isla'nın yılan gibi kafasıyla köstebek oynuyordu.

Tam bir katliamdı. Ama biz kazanmıştık. Onlara neyden yapıldığımızı göstermiştik. Ya da en azından Wilbur, Marigold ve ben göstermiştik ve şimdilik bu yeterli görünüyordu.

Cyrus geri çekildi ama Isla onuncu seviye bir psikopattan yüzüncü seviyeye çıktı. Kendimizi savunmada çok daha iyi hale geliyorduk, ancak Isla'nın saldırıları kurnaz ve acımasızdı ve kısa sürede Cyrus'tan daha güçlü olduğunu kanıtladı. Bu yüzden zaferimizin parlaklığının geçmesi uzun sürmedi.

Eğer Isla bizi köşeye sıkıştırıp yavaş yavaş, işkence edercesine parçalara ayırdığı şiddetli hipnozlarından birine zorlamıyorsa, yemeğimize Griffin boku atıyor ya da kampüsün her yerinde bize tuzaklar kuruyordu.

Nereye gidersek gidelim, dibinde lanet olası yıldız dikenleri olan gizli tuzaklar, et yiyen lugger solucanları ya da kızgın bir norian eşekarısı yuvası olabilirdi.

Bu konuda olumlu olan bir şey varsa, o da savaş için eğitilmek gibiydi. Altımdaki zemin çöktüğü anda kendimi yakalamakta çok iyi oldum, zihinsel kalkanlarım sürekli eğitimle on kat büyüdü ve Isla'nın hipnoz tuzaklarını kırmak gittikçe daha uzun sürdü

Kafamı. Arkadaşlarımın yanı sıra kendimi de her türlü hastalıktan iyileştirmeyi öğrenmişim ve Isla, hor görülen bir tanrıçanın kutsal olmayan gazabına sahip kararlı bir yılan kaltağı olsa da, notlarımın yükselmesi ve yeteneklerimin son sınıfa kadar bilmemem gereken şekillerde işlenmesi için minnettar olmalıydım. Ve bununla birlikte hırsızlık becerilerim de gelişti.

Aile sürüsünün değerli bir üyesi olduklarını kanıtlayana kadar yavrularını mirastan mahrum bırakmak Gece geleneğiydi. Açıkça söylemek gerekirse, ben ailemin korkunç bir başarısızlığıydım. Sürekli zorbalık yaptığımı dair haberler ailemin bana sempati duymasını sağlamadı, hayır, bunu zayıflık olarak gördüler. Aile adına hiçbir zaman şan getiremeyecek bir bücürdüm.

Akademiye başladığımdan beri, hak edene kadar her şeyden mahrum bırakıldım. Doğum günü hediyeleri, Noel hediyeleri, aile tatilleri. Babam, Zodyak Akademisi'ndeki ilk Noel'imde, benimle ne kadar gurur duyduğunu kutlamak için, en sevdiğim mücevher tasarımcısı Amber Tulandia tarafından yapılan bu güzel müzik kutusunu bana almaya söz vermişti. Ama ben onu gururlandırmamıştım. Bunun yerine, kutuyu gözlerimin önünde eritirken izlememe izin vermişti, Noel ağacının etrafında toplandığımızda tüm ailem bana bakıyordu ve dudaklarından en acımasız sözler döküldü. "Geceler gururlarını gururlandırır. Başarısızlık aile değildir."

Bu arada üç erkek ve iki kız kardeşim de Zodyak Akademisi'nden parlak notlar, Pitball kupaları ve beni daha da kötü gösteren bir itibarla mezun olmuşlardı. Cyrus'a karşı kazandığım son zaferle ilgili eve yazdığım da bile, sadece 'Çok güzel, hayatım' şeklinde bir yanıt almıştım. Parşömen harcamaya değecek bir şey başardığında bize haber ver. Yani I vardı için yap bir şey daha büyük, Daha iyi, Daha büyük.

Annem, babam ve kardeşlerimin sabahları domuz kızartması yerken boğulabilecekleri bir şey.

Hafta sonu haftanın en sevdiğim bölümüydü, çünkü bir çanta hazırladım, Tucana'ya giden otobüse bindim ve Ren'in yeni dairesine yürüdüm. Pazartesi sabahının erken saatlerine kadar orada kalırdım. Diğerleri de bazen bize katılırdı ve bu da o zamanlardan biriydi, bundan ekstra memnundum çünkü bugün bir hayalin üzerine yığılmış bir planım vardı ve onu gerçekleştirmeye hazırdım.

"Fee." Ren rahat bir pantolon ve gri bir gömlekle kapıyı açtığında yüzü aydınlandı ve ona doğru atıldım, ona sarılırken neredeyse ayaklarını yerden kesiyordum.

Yeni kesilmiş çimenlerin tanıdık kokusunu içime çekerek ona sokulduğumda göğsünden bir kahkaha yükseldi. Bir kolunu omuzlarıma doladı ve beni ayaklarımın altında gıcırdayan dar merdivenlerden yukarı çekti. Ren'den çekinen ve nefesinin altında utançla ilgili bir şeyler mırıldanan, kalbimin göğsümde sıkışmasına neden olan çatık kaşlı bir komşunun yanından geçtik.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Ren'i dürttüm.

"Anlamı yok," diye mırıldandı. "Hadi ama."

Beni daha çok gösterişli bir kutudan ibaret olan dairesine götürdü. Tek kişilik bir yatak, oyma bir sehpa ve küçük bir mutfakla aynı odayı paylaşıyordu. Ren burayı güzelleştirmiş, duvarlara sarmaşıklar ve tavana da küçük bir orman gölgesi asmıştı, kocaman yeşil yapraklar yıpranmış boyayı maskeliyordu.

Wilbur, Marigold ve Birdie, Wilbur'un arabasını daha önce almış oldukları için çoktan kanepeye oturmuşlardı. Ama planlarıma kütüphanede son şeklini vermek zorunda kalmıştım, onlara ilk ve son kez sunmaya hazırdım.

"Bir teklifim var," dedim ve uzun kahverengi paltomun içinden katlanmış planları çıkarıp arkadaşlarıma doğru salladım.

"Bir teklife bayılırım." Marigold daha dik oturdu ve giydiği parlak kırmızı pantolonun kırıışıklığını düzeltti.

"Ding my dongler, ben de öyle," dedi Wilbur parlak bir sesle. Son zamanlarda müthiş bir bıyık bırakmaya çalışıyordu ve bu gerçekten de harika bir şeydi. Adil olmak ona yakışıyordu, özellikle de

Uçlarını kıvrıp saçları gibi kıvrırcık yapmasıyla.

Birdie dudaklarını büzerek, "Dünyayı Isla Draconis'ten sonsuza dek kurtaracak bir plan değilse, duymak istemiyorum," dedi. "Belki kuzenimin karısına onu yedirebilirim. O bir Ejderha, biliyor musun? Bir Acrux."

"Evet, biliyoruz," dedi Ren. Bunu bize binlerce kez söylemişti.

Birdie kısa kahverengi saçlarını yaz boyunca daha da kısa kestirmiş, ona gerçekten yakışan ilginç bir görünüm vermişti.

"Yine de Isla'yı yok edeceğiz, değil mi?" diye zorladı.

"Şey... tam olarak değil. Ama bu bize uzun vadede yardımcı olabilir," dedim hevesle ve Birdie bunun üzerine neşelendi.

"Bu düşündüğüm şey olmasa iyi olur," diye kulağıma alçak sesle homurdandı Ren ve omzumun üzerinden eğilip planlarıma bakmaya çalışırken sıçramama neden oldu.

Ellerimle suratına bir tokat attım ve onu kanepeye doğru ittim. "Git otur. Ve büyülenmeye hazır ol."

"Bu daha ziyade günün cilvesi, değil mi?" Wilbur gülümseyerek ellerini birbirine kenetledi ve devam etmemi bekledi. "Dinleyelim o zaman! Ve bittiğinde, paylaşacak harika bir haberim var."

"İşte şimdi beni meraklandırдың Wilbur," dedim kollarımı kavuşturarak. "Ne oldu?"

Kahverengi ceketinin yakalarını toplarken göğsü kabardı ve herkes ona baktı. "Kraliçe'nin Jübilesi, eminim sizlerin de çok iyi bildiği gibi, kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez misali yaklaşıyor ve gelenek olduğu üzere, bir aileye tören için Ruhlar Sarayı'nda kendisine hizmet etme şerefini bahsetti. Dahası, eğer bu aile onu memnun ederse, onlara ikametgah ve kraliyet Vegas'ının altında hizmet veren resmi bir pozisyon sunacak." Devam ederken neredeyse ağzından köpükler saçılıyordu. "Ve o aile benim ailem, inanabiliyor musunuz? Gruslar. Çok sevinçliyim

sırılsıklam bir çuvaldaki sümüklü böcek gibi." Gözleri yaşardı. "Onur! Prestij! Hürmet! Ve sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, ailem son zamanlarda zor zamanlar geçirdi, bu yüzden bu gerçekten daha iyi bir zamanda gelemezdi. İskelet bir alakarga kuşunun gagasındaki bir ceviz." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve Birdie sırtını sıvazlarken Marigold hafif bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu mükemmel," diye nefes nefese kaldım ve planlarımı sehpanın üzerine fırlattım. "Wilbur, bu Jübile gününde orada olacağın anlamına geliyor. Planımdaki tek boşluk bu. Bir girişe ihtiyacım var ve o da sensin. Bu kader olmalı!" Ciyaklayarak Ren'e döndüm ama onu kollarını kavuşturmuş bana kaşlarını çatarken buldum.

"Düşündüğünü bildiğim şeyi düşünüyor olamazsın," dedi hayal kırıklığı içinde.

"Lonca Taşları'nı buldum," dedim kocaman sırıtarak. "Buldun mu?" Marigold merakla sordu.

"Kutsal halibut," diye soludu Wilbur.

"Neredeler?" Birdie sordu.

Planlarımı açtım ve içinden Jübile ile ilgili bir gazete kupürü çıkardım. "Kraliçe Leondra bu tacı sadece özel günlerde takıyor," dedim. "Hazineden çok nadir çıkıyor çünkü çok değerli. Ve ben nedenini buldum." Önündeki tokalarda duran dört güzel değerli taşı işaret ettim. Bir opal, bir topaz, bir yakut ve bir turkuaz taşı. "Bunlar Lonca Taşları olmalı."

Fotoğrafı Ren'e uzattım ve o da düz bir bakış atınca tekrar kaptım ve Wilbur'a uzattım.

Wilbur, "Büyük talihimizin toprakları üzerinde yükselen ayın yanında," diye nefes aldı. "Bunlar gerçekten de kayıp taşların tanımlarına uyuyor."

"Ne düşünüyorsun, Marigold?" Birdie gazete kupürünü aldı ve umutlu bir ifadeyle ona uzattı.

Marigold hepimizden daha fazla araştırma yapmıştı, hatta her biri bir Lonca Taşını ve eski metinleri incelerken bulabildiği tüm tarihi detaylandıran on iki cilt yapmıştı. Hiçbir zaman çok duygusal biri olmadı ama

o görüntüye baktı, yemin ederim yüzü aydınlandı. "Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Başından beri gözümün önündeydiler."

"Yani onlar mı?" Bastırdım, her şey tahminimin doğru çıkmasına bağlıydı.

"Sanırım öyle. Terazı burcu için opal, Akrep burcu için topaz, Yengeç burcu için yakut ve Yay burcu için turkuaz," dedi Marigold. "Bunlar sadece üstün kalitede güzel değerli taşlar değilse ve aslında Lonca Taşları değilse-"

"Ki öyle de olabilirler. Kolayca," dedi Ren. "Vegaslılar zenginlikleriyle övünmeyi severler. Ve dört Lonca Taşı'na sahipmiş gibi davranmak onlar için kolay olurdu. Ama eğer biri o süslü taşlarına yeterince yakından bakarsa, bahse girerim gerçek olmadıklarını anlayacaktır."

"Neden bu kadar sinirleniyorsun?" Kırdım.

"Çünkü ne düşündüğünü biliyorum, Fee. Ve eğer o tacın yanına yaklaşmaya kalkışırsan, en iyi ihtimalle tutuklanır ve Darkmore'a gönderilirsin. En kötü ihtimalle? Solaria kraliçesinden çalmaya çalıştığın aptalca girişimin sırasında seni öldürürler."

"Aslında en iyi senaryo, o saraydan cebimde dört büyük Lonca Taşı ile çıkmam olur," dedim kibirli bir şekilde ve Ren bana havalı bir bakış attı.

"Bu delilik," diye mırıldandı.

"Öyle değil. Bakın." Sarayın bir planını göstermek için planlarımı açtım. Hiçbir şekilde tam değildi ama çalışarak pek çok ayrıntıyı not etmeyi başarmıştım. "Bu taş tüm gün boyunca takılmayacak. Sabahki kutlamalardan sonra burada tutulacak çünkü sadece tören için takılacak - iki yıl önce amcasının cenazesinde taktığında basına böyle söylemişti." Tacın konulacağı odayı işaret ettim. "Sadece bu da değil, taş cam bir kutuda sergilenecek çünkü halkın seçtiği üyelerin sarayı gezmesine izin verilecek. Saat iki ile dört arasında taş tam burada olacak-"

Ren, "En şiddetli büyülerle korunduğuna ve muhafızlarla çevrili olduğuna şüphe yok," diye araya girdi.

"Ren haklı," diye kaşlarını çatı Birdie.

"Tacın kendisi korunmayacak," dedim heyecanla. "Cam kutunun büyüleri bir kilidi olacak, kuşkusuz güçlü bir kilit, ama bu nedenle taç üzerinde tuzak yok." Yirmi beş yıl öncesine ait bir başka gazete kupürünü katladım. "Kraliçe Leondra'nın taç giyme töreni sırasında Ruhlar Sarayı'nda bir yangın çıktı. Bu taç Vega mücevherlerinin birçoğuyla birlikte sergileniyordu ve muhafızlar dolapların kilitlerini devre dışı bırakıp hazineleri güvenli bir yere götürmek zorunda kaldılar. Ancak mücevherlerin üzerinde o kadar güçlü savunma büyüleri vardı ki, bir muhafız onları güvenli bir yere taşımaya çalışırken öldü. O zamandan beri, sergilenirken onları koruyan tek büyüün dolaplarda olduğuna ve muhafızların onları açabilmesi gerektiğine bahse girerim. Bu da bir dokunma imzasına ihtiyaçları olduğu anlamına geliyor. Yani-"

"Çok fazla tahminde bulunuyorsun, Fee," diye homurdandı Ren ve ben de ona karanlık bir bakış fırlattım.

"Akla yatkın," diye araya girdi Marigold, ben daha kendimi savunmadan. "Saraydaki bir ölüm bu tür şeylerle ilgili politikaları değiştirecektir. Ayrıca, dediğiniz gibi, dolapların dokunmatik imzayla etkinleştirileceğine dair kıçım üzerine bahse girerim. Yine de alarma geçeceklerdir."

"Elbette," dedim. "İşte bu yüzden planım çok dahice, çünkü-"

"Ücret."

"Ren," diye tersledim. "Beni kesmeyi bırak." "Delice şeyler söylemeyi bırak o zaman."

Ben hırladım ve o da bana hırlayarak karşılık verdi, içimizdeki iki canavar yüzeye çıktı.

"Taşları neden istiyorsun ki?" diye sordu. "Cyrus'u yendin. Isla'yı da zamanla yenebilirsin, sadece daha sıkı çalışman gerek."

"Bu yeterli değil," dedim tutkuyla. "Soyadıma layık olduğumu kanıtlamadığım sürece asla yeterli olamayacağım.

Vegas'tan Lonca Taşlarını ele geçirirsem, gücümü bir daha nasıl sorgulayabilirler?"

"Onlara değerini kanıtlamana gerek yok," dedi alçak bir ses tonuyla. "Sen bizim için her şeye değersin. Benim için."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi ve diğerlerine baktığımda başlarını salladıklarını gördüm. Hâlâ fotoğraftaki taca bakmakta olan Birdie hariç hepsi.

"Bence bunu yapabilirsin," dedi yavaşça. "Hırsızlıkta ne kadar iyi olduğunu gördüm, Fee. Hepimiz gördük." Destek için Wilbur ve Marigold'a baktı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Süslü bir perinin hafif parmaklarına sahipsin, sevgili Felisia," diye onayladı Wilbur. "Ama... Ben..." Elini kalın buklelerinin arasına soktu. "Ah karahindibalarım, aileme kraliyet ailesine hizmet etme onuru bahşedildiği için korkarım ki kanarya ile kavun arasında kaldım."

"O taşları almamıza yardım etmek için mükemmel bir konumdasın Wilbur," diye bastırdım, önündeki sehpanın üzerine tünemek için aceleyle ilerledim. "Tek ihtiyacım olan bir bilet ve birkaç küçük iyilik daha. Hepsi bu kadar! Gerisini ben hallederim."

Wilbur ısınmış gibi yakasını çekiştirerek, "Yağımı patlat," dedi.

"Lütfen?" diye sordum. "Senin ya da ailenin başını belaya sokmayacağıma yemin ederim. İki kere, üç kere yemin ederim."

Marigold planlarımı karıştırırken bize baktı ve Wilbur gözüne çarptı.

"Bir planın böreği mi? Yoksa boş bir hayalin kaymağı mı?"

Marigold içtenlikle, "Wilbur, senin de söyleyeceğin gibi, zekice bir komplonun çikolata noktası," dedi. "Her şey yolunda giderse yanılmaz."

"Her şey yolunda giderse," diye yineledi Ren mizahtan yoksun bir kahkahayla. "Bu çılgınlık."

"Sanırım bunu yapabilir. Nasıl yardımcı olabilirim, Felisia?" Birdie dudaklarını ıslatarak heyecanla sordu. "Bana bir rol ver. Ben yaparım."

O taşları almamıza yardım etmek için elimden ne gelirse yaparım."

"Sana ihtiyacı yok," dedi Marigold. "Sen plana dahil değilsin."

"Neden olmasın? Yardım edebilirim," diye ısrar etti Birdie, yüzünü acı kaplamıştı.

"Kişisel bir şey değil, sadece hiçbirinizin başını belaya sokmak istemiyorum," dedim ciddi bir şekilde. "Wilbur beni içeri sokabilirse ve tamamen önemsiz birkaç görevi yerine getirebilirse, gerisini ben yapabilirim. Ödülü de eve ben getiririm."

"Taşları kendine saklamayacağını kim söyledi?" Birdie suçladı ve kalbim burkuldu.

"Çünkü biz arkadaşız," dedim. "Ve bunu bizim için yapıyorum, sadece kendim için değil. Hepimiz zaten varilin dibinde yeterince bok tattık. Bu taşlar... her şeyi değiştirebilir."

Ren'e baktım, ona da toplum içinde kendini bir kez daha kanıtlaması için yardım edebileceklerini umuyordum. O zaman gitmek zorunda kalmazdı. Onlar tüm sorunlarımızın cevabıydı ve hepimiz için daha iyi bir gelecek şansı için kendimi tehlikeye atmaktan mutluluk duyuyordum.

"Wilbur?" Umutla sordum. "Bana bileti getirebilir misin?"

Gözle görülür bir şekilde yutkundu, sonra başını salladı ve elimi tutup sıkıca sıktı. "Bizler gölgede birlikte açan çiçekleriz sevgili Felisia. Hepimiz öyleyiz. Atılgan Serseri İnekler Grubu'nu kurduk. Ve D.O.N.G.'un karanlık vadisinde kurduğumuz bu bağı asla unutmayacağım."

"Evet, o isim hakkında tekrar konuşmamız gerekiyor," dedi Birdie sinirli bir şekilde ve ben güldüm.

Ren'e bakarak, "Onları eve getireceğim," diye söz verdim. "Kaderlerimizi değiştireceğim, yemin ederim."

Zihnim o anıdan çekildi ve kendimi bir kez daha Felisia'nın gemisindeki aynanın önünde, bana sırtıttığı yerde buldum.

"Bugünlük bu kadar. Yarısı şimdi, yarısı da payını ödediğinde, yaşlı kral," dedi.

"Bu bir yere varacak mı?" diye sordum. "Şimdiye kadar paylaştığın tek şey saçma sapan bir köken hikâyesi."

"Oh, bir yere gidiyor. Aslında büyük ve kötü bir yere," diye mırıldandı Felisia. "Şimdi yoluna git. Hazır olduğumda gelip bedelimi alacağım."

Kaşlarımı çatarak Azriel'e baktım, o da bana başıyla onay vererek burada yapılacak en iyi şeyin güç kullanmak olmadığını söyledi. Felisia'nın gururu bizi üst kata çıkardı ve ancak kapı arkamdan kapanırken koridora çıktığımda Marcel'in bizimle olmadığını fark ettim. Yumruğuma sıkıştırdığım ametist kristal parçası da yoktu.

Oh neyse. Hayat böyle.

Merdiven boşluğuna doğru yöneldim, Azriel'le gördüklerimiz hakkında alçak sesle konuşuyordum ama o analist moduna geçmişti, benimle konuşurken bir yandan da paragraflar karaladığı not defterini koluna dayamıştı.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyor musun?" İçimi çektim, hâlâ Cyrus'un ellerinin sert itişini ve toprağın altımda yarattığı hissi hatırlıyordum. Daha önce hiç besin zincirinin en altında yer almamıştım ve Zodiac Akademisi'ndeki rakiplerim karşısında kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ben her zaman zirveye çıkmıştım ama Felisia ve arkadaşları defalarca çamura gömülmüştü ve bu beni rahatsız hissettirmişti.

"Öyle olduğunu biliyorum. Lonca Taşları ikizlerin savaşı kazanabilmesi için hayati önem taşıyor. Eğer onların izini bulabilirsek, sonra da bir şekilde çocuklarımızın yaşayan âlemdeki taşları bulmalarına yardım edersek, bu kadere nihayet onların lehine çevirebilir." Aşağı inerken Azriel bana baktı, yüzünde yarım bir gülümseme vardı

yan yana. "Kaybolmadan önce her şeyi yazacağım. Yakında seni bulmaya geleceğim."

Ona başımı salladım ve o odalarına giden koridora doğru uzaklaşırken ben Bilgi Odası'ndaki ailemi kontrol etmek için zemin kata doğru ilerlemeye devam ettim. O anıların esiri olmuşken ne kadar gerçek zaman geçtiğini bilmiyordum ve zihnimin sevdiklerimden ne kadar uzun süre ayrı kaldığından korkuyordum.

"Kayıp... bu tarafta mı yoksa o tarafta mı? Onu nerede bulabilirim?" Marcel'in sesi merdivenlerden yukarı taşındı ve onu neredeyse açık bir pencereden gece gökyüzüne doğru sürüklenirken bulduğumda yavaşladım.

Neredeyse kayıp bir balon gibi uçup gitmesine izin verecektim ama son anda kolundan yakaladım ve önümde durması için aşağı çektim.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, beni neredeyse hiç algılamıyor gibiydi. "Nereye gittin sen? Felisia'nın hafızasında Bize," dedim.

"Öyleydim ama sonra değildim. Olmam gereken bir yeri hatırladım..." tekrar pencereye doğru uzaklaştı ve öte tarafa açılan kapının sessiz uçuşunu Marcel'i daha yakına çağırarak var olurken çerçeve büküldü.

Parmaklarım hâlâ koluna kenetlenmişti ama bırakmayı ve buna tanık olduğuma dair tüm bilgileri inkâr etmeyi düşündüm. Merissa sonunda onun kaybolduğunu fark edecek ve hayatına devam ettiğini anlayacaktı, o zaman her şey bitecekti.

"Gabriel?" Marcel, oğluna giden bir yol varmış gibi kapıya bakarak mırıldandı ve yıldızların yanında, çaresizliği karşısında bir şeyler hissetmemek zordu. "Belki de oradadır, karanlığın hemen ötesinde bekliyordur..."

Dişlerimi sıktım ve zihnimi Gabriel'e yönelttim, onun yaşayanlar âlemindeki varlığını ve zayıf da olsa bana duyduğu özlemi hissettim. Bu, ona giden yolu bulmam için yeterli bir bağlantıydı ve Marcel'i de yanımda sürükleyerek oğlumun önünde durması için ona rehberlik ettim.

Gabriel uyuyordu, başı Kahin'in sandalyesine yaslanmıştı ve göğsü yavaşça inip kalkıyordu. Hâlâ bağlıydı ve uyurken pek de huzurlu görünmüyordu ama hâlâ nefes alıyor, bir gün daha yaşamak için savaşıyordu.

Marcel'i serbest bıraktım ve o da sendeleyerek öne çıktı, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle parmaklarını Gabriel'in yanağına dokundurdu.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı. "Sen beni asla tanımayacak olsan bile. Ve seninle çok gurur duyuyorum, sevgili oğlum. Seni uzun yıllar boyunca Peçe'nin ötesinden sevdim, yıldızlar tarafından yeterince şanslı görüldüğüm her an seni izledim. Orada olamadığım için, şimdi burada olmadığım için üzgünüm. Ölüm böyle kötü bir şey. Birbirini özleyen ruhların ayrılığı, ne kadar acımasız. Ama lütfen bil ki seni özlüyorum, Gabriel. Oğlum, benim mucizem. Ve asla durmayacağım." Alnına bir öpücük kondurdu ve Gabriel'in yüz hatları biraz gevşedi, parmakları sanki Marcel'e uzanıyormuş gibi kol dayanağına doğru esnedi. Oğlumun biyolojik babasının biraz daha netleşmesini, kenarlarının keskinleşmesini, yüz hatlarının aydınlanmasını izledim, bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. Yine de belki biraz rahatlamış hissettim.

Marcel bana döndü, gözyaşları yanaklarını ıslatmıştı ve bana yaklaşırken hiçbir kibir ya da üstünlük taslamıyordu. Peçe bizi tekrar kucağına çekerken elini uzattı ve ikimiz de sevdiğimiz çocuğu gözden kaybettik ve bir kez olsun onun sevgisinin gerçekten temelli olup olmadığını sorgulamadım.

Elimi tutmasına izin verdim, sıkıca gülümsemeden ve avuçlarımız ayrılmadan önce elimi sıktım.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdi. "Bana onunla biraz daha fazla zaman kazandırdınız ve şimdiden azaldığını hissetsem de, yıldızların bana sunabileceğinden çok daha fazlası."

Başımla onayladım ve yanımdan geçip merdivenlerden yukarı çıktı, içimde empatiye çok yakın hissettiğim garip bir çekim hissetmeme neden oldu.

Merdivenlerden inip Ebedi Saray'ın ötesindeki altın ışığa doğru ilerledim.

sırayla kızları.

Bilgi Odası'na adım attığımda, büyük küreye doğru aceleyle ilerledim ve çıkarken birileri hakkında homurdanan bazı hoşnutsuz ruhların yanından geçtim.

Ortalık kuşku uyandıracak kadar sessizdi, son ruhlar da odadan dışarı sürüklenirken, birkaç kalıntı koltuklarında kaldı, biraz parladıktan sonra bir kez daha soldular, özellikleri neredeyse hiç bozulmamıştı, bazıları sadece belli belirsiz ışık kürelerine dönüşmüştü.

Bakışlarım, başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış ve kederli bir ifadeyle tek başına oturan üzgün bir ruha takıldı.

Dudaklarım seğirdi ve büyük küreye yaklaştım, ellerimi parmaklığa dayayıp Roxanya ve Gwendalina'yı ararken onu görmezden geldim, kalbim onlar için acıyordu. Her ikisi de en iyi koşullarda olmasa da şimdilik güvendeydi ve tüneyecek bir yer bulmak için odanın içinde dolaşırken kaderleri bana ağır geliyordu. Yürümeye devam ettim ve kendimi Darius'un iki yanında bir koltukta buldum.

"Bilmem gereken bir şey mi oldu?" Sertçe sordum ve başını ellerinden kaldırdı, gözleri benimkileri buldu, ne kabadayılık ne de kötü niyet vardı, sadece saf acı vardı.

"Oh," diye nefes aldım, bu duyguyu iliklerime kadar biliyordum.

"Orada oturup beni yargılayacaksan siktir git," diye mırıldandı.

Yoksul ve çaresiz bir şekilde koltuğuna geri oturdu ve dudaklarıma gelen cevabı ısırdım.

"Bakın, buraya yalnız gelmenin, sevdiğiniz tek kişiyi geride bırakmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sanki sözlerimin ekşimesini bekliyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Sana karşı bu kadar acımasızım çünkü ben de onu seviyorum ve biri aileme zarar verdiğinde, öldürücü olma eğilimindeyim. Seni lanetli nehre sürüklediğim gerçeği

ve seni Harrowed Kapısı'nın ötesinde iblislerin eline bırakmam, seni ne kadar düşündüğümün bir kanıtıdır."

"İnanın bana, Roxy'yi o yüzme havuzuna hapsedtiğim ana geri dönebilseydim, o gün olduğum adama dünya kadar öfke duyardım. Değiştireceğim o kadar çok şey var ki. Ama kendim olan bir canavarı nasıl yok edebilirim ki?" diye sordu acı acı, gözlerini nefret kaplamıştı.

Bu duyguyu ben de bildiğim için derin bir iç çektim. "Baban Dark seni pek çok yönden zorladı, belki benim kadar değil, ama seni temin ederim ki onun etkisi altında yaptığım şeylerden duyduğum pişmanlığın acı tadını biliyorum. Ve Roxanya'ya olan aşkını yeterince gördüğüme inanıyorum ki sen değişmiş bir adamsın. Babanın lekesinden arınmışsın ve inanıyorum ki, yaşayanlar diyarında kalsaydın, ona uygun bir koca olabilirdin."

"Beni son anda yarı yolda bırakmak zorunda kaldın, değil mi kalıntı?" diye sırttı.

"Zaten sahip olduğundan daha büyük bir kafa büyütme izin veremem, kötü seçim," dedim, dudaklarım köşede birleşti. "Ee, ne oldu?"

"Roxy tehlikeli bir yola giriyor. Ben sadece... endişeliyim," dedi sıkıca, ama bundan daha fazlası olduğundan şüpheleniyordum.

"Kızlarım tehlikeli yollardan hoşlanıyor gibi görünüyor." Kaşlarımı çattım. "Onlara çok sık basıyorlar. Ama belki de bu onları bu konuda uzman yapıyor."

"Hm," diye bir kahkaha attı. "Haklı olabilirsiniz."

"Pek sık yanılmam ama yanıldığımda da... bunu kabul etmeye çalışırım." Başka bir şey söylemedim, ama belki de ne demek istediğimi biliyordu, bunu dile getirecek kelimelerim olmasa bile.

Darius Acrux o kadar da kötü biri değildi sanırım. İkimizin de inkâr edemeyeceği ortak bir noktamız varsa, o da ikimizin de bir kadınla daha fazla zaman geçirmenin özlemini duyuyor olmamızdı.

Bizim için kayıp olan kız. Artık o kadar da küçük olmayan küçük aşkım.

OceanofPDF.com

Merissa

"Seni daha önce görmediğimi sanma," dedim usulca, Hail odanın diğer ucundaki eski meşe içkiye doğru ilerlerken.

Ruhlar Sarayı'nda sahip olduğu dolap, yaşayanlar âleminde olduğu gibi, yontulmuş köşesi ve her şeyiyle aynıydı.

"Neyi gördün mü?" diye homurdandı, kendine bir ölçü tekila doldurdu ve ağzına götürürken hemen elinden aldım.

Dudakları kıpırdadı, kızgınlık, eğlence, beni hem cezalandırma hem de övme arzusu. Hangisini tercih ettiğine bir türlü karar verememişti.

Bardağın kenarından ona gülümsedim, içkinin tamamını bir dikişte mideye indirdim, o da bardağı geri alıp kendisi için doldurdu. Burada yiyecek ya da içeceğe ihtiyacımız yoktu ama ruh halimiz uygun olduğunda içki içebilirdik ve eski alışkanlıklar zor ölürdü. Vahşi kocamın ötesine baktım, gözlerim Darius'un geniş çerçevesini takip ediyordu.

Pencereden içeri süzülen altın ışığın silüetinde duruyordu, duruşu sertti ama ikisi de Ebedi Saray'a döndüklerine göre o umutsuzluk gitmiş, iyi ya da kötü, yürümeye başladığımız yollara devam etmeye karar vermişlerdi.

Onun yerine, beni hem gururlandıran hem de biraz temkinli yapan şiddetli bir kararlılık vardı.

"Her şeyi gördüğümü biliyorsun," diye takıldım ve Hail'in nefesinin altından homurdanmasına neden oldum. "Zeytin dalı uzattın - ona karşı yumuşak davrandın."

"Çocuğun hataları var ama ona duyduğu aşkı inkâr edemem," diye homurdandı Hail, bu sözler ona biraz acı vermiş gibi görünüyordu. "Her ne kadar nazık, kibar bir ruhla eşleşmesini dilesem de, sanırım vahşi ve tutkulu bir ruhla yetinmek zorunda kalacak."

"Öyle mi?" İçkisinden bir yudum alırken ona yaklaştım, bir parmağımı bardağının dibine koydum ve benim gibi bir dikişte bitirmesi için onu cesaretlendirdim.

Hail tıpkı yıllar önce yaptığı gibi itaat etti.

"Bu yol beni korkutuyor, Hail," diye nefes aldım, sözlerimizi aramızda tutarak. "Ama korkarım artık bundan dönüş yok."

"Benim soyum için hiçbir seçim kolay olmamıştır," diye homurdanarak cevap verdi. "Lanet bizi inatla takip ediyor."

İçimi çektim, keşke öyle olmasaydı, lanet bizden önceki bir zamanda kalkmış olsaydı ne olurdu diye düşündüm. Yine de Hail'in hayatı farklı olsaydı muhtemelen Voldrakia'ya gitmeye cesaret edemezdi. Biz de tanışamazdık. Ve aramızdaki ateşin tutuşmadığı, üzerinde düşünebileceğim hiçbir kader yoktu.

"Sence geri dönmenin bir yolunu bulabilir mi?" Darius'un duymayacağından tamamen emin olduğum için sesimi daha da alçaltarak nefes aldım. Bize dikkat ediyor gibi görünmüyordu; bakışları ufka sabitlenmişti, düşüncelerinin başka bir yerde olduğu belliydi. Kendi ölümünüzün gerçekliğiyle başa çıkmak asla kolay değildi. Henüz hayatının baharındayken sevdiklerinin kollarından koparılmak... Çocuklarımin büyüdüğünü görememenin kaderini kabullenmem yıllarımı almıştı. Her diz sıyrılırken, her ders öğrenilirken, her gözyaşı dökülürken uzaktan izledim ve hiçbirine yardım edemedim.

Ama belki şimdi yardım edebilirim.

"Bunu yapacak kadar kararlı biri varsa, o da muhtemelen odur," diye homurdandı Hail, bardağını yere bırakırken.

"Lonca Taşları'na ne oldu?" Dikkatimi Darius meselesinden bizi kemiren diğer göreve çevirerek sordum.

"Ben... şeyler gördüm," dedi Hail, bir ürpertiye bastırmaya çalışırken kaşları çatılmıştı. "Azriel beni Felisia Night'a götürdü, görünüşe göre taşların daha fazlasının nerede olduğunu biliyor ve-"

Odanın zemini ayaklarımızın altında titredi ve nefesim kesildi, içgüdüsel olarak Hail'in kolunu tuttum, dengemi korumaya yardımcı olmak için kanatlarım açıldı.

"Bu da ne?" Darius bize dönerek sordu ama ona verecek bir cevabım yoktu.

"Hiç böyle bir şey hissetmemiştim-" İçimde bir güç dalgalanırken nefesim kesildi, bir çizgi beni çekmeden önce çekirdeğimin etrafına sıkıca sarıldı, Peçe etrafımda kırıldı, Hail'in kolundaki tutuşum benimle birlikte sürüklenirken acı noktasına kadar sıkılaştı.

Yaşayanlar diyarı etrafımda belirdi, küçük bir tepenin zirvesinde duran bir grup Fae'nin kenarına savrulduğumda dizlerim çimenlere çarptı.

Işığın parlaklığına karşı gözlerimi kırıştırdım, asilerin Lionel'dan korunmak için oluşturdukları yüzen adaya baktım ve Hail bana yaklaşırken gülümsedim.

"Bu da ne böyle?" Darius mırıldanarak tepenin zirvesinde toplanmış olan diğer Varislere, kızıma ve Geraldine Grus'a doğru ilerledi.

"Önemli bir şey," diye yanıtladı Hail ve gruba yaklaşırken ben de onu takip ettim.

"Bu şeylerle uğraşmak konusunda gerçekten emin misin, Tory?" Max sordu, parmaklarını yere vurup mükemmel bir pentagram yakarken ona dikkatle bakıyordu.

tepenin tam zirvesindeki çimenlere. "Darius'un seni riske atmak isteyeceğini sanmıyorum-"

"Ölmek böyle bir şey işte," diye tısladı Roxanya zehirli bir sesle. "Herhangi bir şeyi isteme şansından vazgeçiyorsun."

"Ne yapıyorlar bunlar?" Havayı renklendiren kara büyü kokusunu hissettiğimde endişeyle içimi kaşıyarak sordum.

"Bu benim hatam," dedi Darius, hiçbiri bizi fark etmemiş olsa da Roxanya'ya yaklaşırken yüzü soluyordu.

"Bunu yapmana engel olabiliriz," dedi Seth kararlı bir şekilde, Max'e katılmak için hareket ederek ve grup arasında artan gerilimi, her biri gücünü toplarken oluşan fırtınayı hissedebiliyordum.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Roxanya meydan okudu, aralarındaki havada hafif bir parıltı tutuştu ve oraya yıldırım hızıyla bir kalkan yerleştirdiğini açıkça gösterdi.

"Denediklerini görmek isterdim," diye kıkırdadı Hail karanlık bir sesle ama Roxanya'nın durduğu pentagramın kenarına doğru adım attığımda içimde bir endişe oluştu. İçine girmeye çalıştım ama Peçe'nin ötesinden bile olsa ayağım o bariyeri geçemedi. Bizi geride tutan onun kalkanı değildi, yaptığı büyüde diyarlar arasındaki çizgileri aşan bir şey vardı.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye nefes aldım.

"Evet," diye homurdandı Seth, meydan okuyarak ve kızıma bir adım daha yaklaşarak. "Sanırım yapabiliriz. Ve başka bir şey için-"

"Bırak onu," diye homurdandı Caleb, diğer Varislerle Roxanya'nın arasına girmek için etrafına bakınırken dişleri ışıktaki parlıyordu.

Darius keskin bir nefes çekti, kardeşlerinin ilk kez bir kavgada karşı taraflara dizilişini, içlerinden birinin diğerlerine karşı bir taraf seçişini izlerken gözleri büyüdü.

"Caleb, ne oluyor lan?" Max homurdandı ama geri adım atmadı.

"Bu büyüü çözmeye gerekiyor. Ve bunu yapmasına yardım edeceğime dair yemin ettim. Yapabileceğine inanıyorum ve Darius konusunda ona katılıyorum. Eğer kızın yaptıklarında söz sahibi olmak istiyorsa, kendi fikrini söylemek için burada kalmalıydı." Caleb tükürdü ve ben de bu sözleri duyunca göğsüne bıçak yemiş gibi görünen Darius'a baktım.

Geraldine bir elindeki savurma silahını gelişigüzel sallayarak Caleb'in yanında durdu, her zamanki gibi kraliçesinin yanında olduğunu belli ederken bir kaşını meydan okurcasına kaldırdı.

"Bundan hoşlanmıyorum, Hail," diye tekrarladım, o güçlü güç etrafımızı sararken, kara bir bulut arkamızdan yaklaşırken olanlara tanıklık etmekten daha fazlasını yapabilmeyi diliyordum.

"Biliyorum," diye cevap verdi, gözleri şu anda tartışmayı tamamen görmezden gelerek yere bağdaş kurup oturan ve toprak büyüünün rehberliğinde etrafındaki topraktan çeşitli otlar filizlenen Roxanya'daydı.

Diğerleri tartışmaya devam etti ama ben onları da duymazdan geldim, kızıma olabildiğince yaklaştım, çömelip otları toplarken onlara baktım ve ne yaptığını anlamaya çalıştım.

Nefesinin altından mırıldandı, kaşları konsantrasyonla çatılırken bitkileri birbirine dolamaya başladı, kabaca şekillendirilmiş bir mısır bebeği oluştururken onları yerine bağladı, kalbimdeki bir şey bana neye benzemesi gerektiğini söyledi - ya da daha doğrusu kime.

"Gwendalina'yı bulmaya çalışıyor," diye nefes aldım ve başımda dikilen Hail'e baktım. "Kız kardeşini arıyor."

"O zaman bakalım onu bulmasına yardım edebilecek miyiz?" diye cevap verdi.

Roxanya'nın bir dal mine çiçeğini dikkatlice seçip bebeğin içine itmesini izledik. Ardından, papatya ve biraz da mercanköşk ekledikten sonra

Bir hançer aldı ve göğsüne bastırmak için kendi saçından küçük bir tutam kesti.

Diğerleri arasındaki tartışma sona erdi, çünkü muhtemelen artık başlamış olan bu tartışmayı durdurmanın mümkün olmadığı açıktı.

"Astral çalışmalara yardımcı olan mine çiçeği," diye nefes aldı Geraldine, Roxanya'nın çalıştığı pentagramın kenarında yavaş bir daire çizerek yürümeye başlarken, adımları sanki biz orada değilmışiz gibi onu doğruca içimizden geçiriyordu. Sanırım biz orada değildik. "Ve kişinin ruhunu bedeninden ayıracak psişik yeteneği uyandırmak için. Papatya, güneşin armağanlarını yakalamak ve en yüksek zirvesindeyken onun yüce gücünü ödünç almak için. Tek gerçek aşkını çağırmak için tatlı mercanköşk - çünkü iki kız kardeşin aşkından daha büyük bir aşk olabilir mi?"

"Bütün bunları çok romantikmiş gibi anlatıyorsun," diye mırıldandı Max.

Etrafımızdaki güç arttıkça boğazım düğümlendi, ağırlığı omuzlarıma baskı yaparken Peçe omurgama çarptı ama beni uzaklaştırmaya çalışmadı.

Ardından Roxanya çantasından lapis lazuli kristali çıkardı, masmavi taş saf altın kıvrımlarla doluydu.

"O benim," diye tısladı Darius paha biçilmez taşla bakarken, dudaklarının arasından dumanlar saçılıyordu.

"Ölüler hiçbir hazineye sahip olamaz, aptal," diye mırıldandı Hail ve Darius vahşi bir canavar gibi hırladı.

"Saçmalık. O kristal benim ve hazinemın geri kalanı da benim ve başka bir şerefsiz elini süremeden önce onu almak için geri döneceğim," diye tersledi Darius.

"Lapis lazuli bilgeliğin, sezginin ve berraklığın timsalidir, aradığı cevabı bulması için gezgin ruhunu yolda tutmaya yardımcı olacaktır," dedi Geraldine, pentagramın etrafında sanki içinde oturan kızı koruyormuş gibi bir yol izlemeye devam ederken sesi ürkütücüydü.

Seth, "Bunu tuhaflaştırmayı bırak, Geraldine," diye yakındı. "Zaten hoşuma gitmiyor, bir de sen işi iyice tuhaflaştırıyorsun."

Roxanya hançerini aldı ve taşın üzerine kaldırdı; taşın kusursuz yüzüne iki rün kazırken kaşları konsantrasyonla çatıldı.

O çalıştıkça bu kutsal olmayan güç nabız gibi atıyor, omurgamı kırbaçlıyor ve Hail'in omzumu kavramasına neden oluyordu.

Hail, "Buna bir son vermeliyiz," dedi ama Darius başını salladı.

"Roxy gözlerine o bakışı yerleştirdiğinde onu durdurmak mümkün değil," dedi, uyarısının umutsuzluğuyla karışık bir gururla.

"Şans için Fehu ve farkındalık için Dagaz," diye mırıldandı Geraldine ve Roxanya lapis lazuli'yi mısır bebeğin göğsüne itti, ardından açıklığı sıkıştırarak kapattı ve kendini pentagramın ortasına yerleştirirken içindeki her şeyi mühürledi.

Güç şimdi daha hızlı titreşiyor, gök gürültüsü etrafımızdaki havada çatırdıyor, ancak Roxanya'yı çevreleyen güneş ışığı titremiyordu bile. O da hissediyor muydu? Oynadığı büyü'nün ağırlığını anlıyor muydu?

Roxanya bıçağı çevirip parmağını keserek açtığında keskin bir nefes aldım, kanı bebeğin üzerine döküldü ve etrafımızda biriken büyü ona doğru akarken cızırdadı, bizim diyarımızla onlarınki arasında yanan bir ışık yolu yayıldı, beş yanan şerit halinde dışarı fırlamadan önce bebeğin içine aktı. Her biri pentagramın bir köşesine çarptı ve her şey yanmaya başladı, zemin yıldızların kendisine meydan okuyan bir vahşetle parlıyordu.

Roxanya başını gökyüzüne doğru eğdi ve o kadar yoğun bir güçle dolu bir dizi kelime söyledi ki, bir parıltı yaşayanların dünyasından kopup kendini Peçe'nin ötesine fırlatarak üçümüze çarptı ve bizi ayaklarımızdan fırlattı

sadece bizim tarafımızda gerçekleşmiş gibi görünen bir patlamada.

Roxanya'nın elinde tuttuğu mısır bebeği alevler içinde kaldı, içindeki her şey bir anda ateş tarafından tüketilirken acı dolu bir çığlık attı.

Dehşet içinde izlemek için dirseklerimin üzerine çıktım, o karanlık güç etrafımızda zonkluyordu, neden olabileceği korku beni tüketiyordu.

Bebek külden başka bir şeye dönüşmezken ondan bir güç dalgası fışkırdı ve Roxanya ona çarptığında nefesi kesildi, vücudu yerden kalktı, omurgası doğal olmayan bir şekilde geriye doğru eğildi.

"Tory!" Max bağırırken Darius dehşet içinde kükreyerek ayağa fırladı ve ona ulaşmak için ne gerekiyorsa şimdi ve burada geri dönebilecekmiş gibi ona doğru koşmaya başladı.

"İşe yarıyor!" Roxanya'nın gözleri fal taşı gibi açılıp, görmeyen bakışları gökyüzüne dikilince Geraldine'in nefesi kesildi.

Peçe beni geri sürükledi, Roxanya'nın bedeni o tepenin zirvesinde gevşek bir şekilde yere düşerken dünya paramparça oldu, ama ruhu doğrudan tepenin kalbinden kalktı, yaşam ve ölüm arasında sallanan Peçe'nin kenarında dengede durmak için yükseldi.

Varislerin ve Geraldine'in panik içindeki yüzleri, zaman etrafımızdaki girdapta parlayıp bükülürken kayboldu ve Roxanya ayaklarının altındaki gölgeli çizgiye göz kırptı. Parlak güneş ışığı uzak tarafında uzanıyordu, yaşayanların diyarı onu eve çağırıyordu, Hail, Darius ve ben ona hayranlıkla bakarken, sonrasının altın parıltısı baş döndürücü bir aciliyetle titreşiyordu.

"Vay anasını, gerçekten işe yaradı," diye mırıldandı

Roxanya, bakışları önündeki patıkaya sabitlenmişti,

Peçe'nin ötesinde yatan şeyin çekiciliğiyle savaşıyor gibi görüldüğü için duruşu sertti. "Bu tarafa bakmamalı," diye bağırdım.

Nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim olmasa da Peçe'nin çekilmesi bana bunun doğru olduğunu söylüyordu. "Ölüm onu baştan çıkaramaz.

Seni görmesine izin verme," diye ekledim, çatlamak üzere olan ve ona doğru koşan Darius'a bakarak.

Ama o sustu. Kendini kontrol altında tutup başını sallarken devasa vücudu gerginlikle kilitlendi.

"Darcy," dedi sertçe. "Darcy'yi aramaya geldin."

Roxanya bu sözler üzerine başını kaldırdı, ya bu sözleri duydu ya da kararlılık gölgeli duruşunu doldururken bunların gerçekliğini hissetti. Ölüme gerçekten geçmiş olanlarımızdan daha sağlamdı, ama formunun kenarları mum ışığı gibi titriyordu, geçen her saniye onu bölünmenin bizim tarafımıza daha da yaklaştırıyordu.

"Beni takip edin," diye emrettim, önce Hail'in sonra Darius'un elini tutmak için uzandım ve gözlerimi kapatıp formumun çözülmesine izin vererek, üçümüz havada asılı duran altın kürelerden başka bir şey olarak görünmeyene kadar onları benimle birlikte yönlendirdim.

İleriye doğru fırlayıp Roxanya'ya doğru koşarken ve onun etrafında dönerken, formumun puslu parıltısı tenine değip saçlarının arasından geçerken varlıklarını yakınımnda hissedebiliyordum.

Aramızdaki o teması hissettiğimde ruhum acıyla kıvrandı, uzun yıllardır onu gerçekten kollarımda tutmaya en çok yaklaştığım andı.

Üçümüz onun etrafında dönüp onu selamlayarak yardım etmek için burada olduğumuzu hissettirirken Roxanya'nın nefesi kesildi ve ben kalbimin kız kardeşine doğru giden çekimine odaklandım.

Ondan uzaklaştım, zaman ve mekân, yaşam ve ölüm, gölge ve ışık arasında yol alırken arkamda parıldayan, altın bir yol açtım ve bizim âlemimizi onunkinden ayıran ince yoldan asla sapmamasını sağladım.

Onu yönlendirirken Darius ve Hail benimle dans etti, dünya bulanıklaştı, soldu ve sonunda tekrar aydınlandı, böylece hayata geri bakabildi ve buraya ne için geldiğini görebildi.

Gwendalina ve Lance Ruhlar Sarayı'ndaki gece demir kafesinde oturuyorlardı, ikisi birbirine sokulmuş, kırılmaya o kadar yakın görünüyorlardı ki bunu görmek kalbimi parçaladı.

Roxanya onları gördüğünde lanet okudu, anlayış onu doldurdu ve ona ihtiyacı olan bilgiyi verdi.

Orada oyalandım, altın bir ışık topundan başka bir şey olarak onun etrafında döndüm, Hail ve Darius'un yaptığı gibi sevgimi hissetmesini istedim, ruhlarımızın özü onunkini okşadı, bizden alması gereken her şeyi ve daha fazlasını sundu.

Roxanya'nın gözünden bir damla yaş süzüldü ve çenesini kararlılıkla yerine oturtmadan önce yanağından sildi.

"Senin için geliyorum, Darcy," diye yemin etti. "Beni ara, çünkü geliyorum."

Bu gücün tiksindirici ağırlığı beni daha da yaklaştırdı ve Peçe'nin beni de çekiştirdiğini hissedebiliyordum. Onu burada, hiçbir canlı ruhun adım atmaması gereken yerde hissetti ve ona karşı açlık duydu.

Ona doğru uçtum, omurgasına bastırdım ve Hail ile Darius da bana katılarak onu geri itip dönmeye zorladılar. Roxanya da bunu hissetmiş olmalıydı çünkü direnmedi, kız kardeşinden uzaklaştı ve o gölgeli patikadan aşağı doğru koşmaya başladı, uzaktaki parlayan bir ışık bedenine dönüş yolunu işaret ediyordu.

Onu hayata doğru kovalarken, saniyeler uzarken, sonra dururken, zaman doğal olmayan bir şekilde değişirken, etrafımızdaki hava titredi, o yuvarlanan gök gürültüsü içime korku saldı.

"Arkana bakma!" Bağırdım ama beni duydu mu, bilmiyordum.

Peçe arkamızda genişçe esnedi, ama Roxanya bir kez bile dönüp ona bakmadı, odağı uzaktaki parıltıya sabitlenmişti, ona doğru koşarken hızı artıyordu. Yaşamak için ölümün onu ayartmasına izin vermeyecek kadar çok nedeni vardı ve yaşayanların parlak ışığına daldığında, saf güçten oluşan bir alkış tüm diyarlarda çınladı.

Uzaklara savrulduk, parıldayan formlarımız Peçe'nin sınırında yuvarlandı, her birimiz bedenine dönerken onun titreyen bir nefes aldığını görecektik kadar uzun süre onun çağrısıyla savaştık.

Geraldine ve Mirasçılar ona koştular ve ben de onu onların bakımına bırakırken gülümsedim. Ölüm okyanusunda kaybolmuş olabilirdim ama o ve diğer çocuklarım orada yaşamın ılık ışıltısıyla yıkandıkları sürece huzurluydum.

OceanofPDF.com

Azriel

"On beş taş," diye mırıldandım, defterimde bir sayfa açıp hipotezimi okudum. "Bu taşlar Lonca restore edildi...ah." Parmağımla köşeye karaladığım doğan güneş sembolüne dokundum. "Bunun açık olduğunu sanıyordum, daha açık ifade etmeliydim. Ah Lancelot, keşke seninle konuşabilseydim..."

Oğlumu ve yaşadıklarını düşündükçe kalbim sıkışıyordu ama bu acı gururla yaldızlanmıştı. Eğer dayanabilirse, Lavinia'nın Darcy üzerindeki kalpsiz lanetini kırabilir ve bir kez daha özgür olabilirlerdi. Yine de, bu planla ilgili sayısız ikilemi öngörmeden edemedim...

Gölgelere bürünmüş bir canavarın sözüne güvenmek pek mümkün değildi ama Lavinia'nın koyduğu şartlara uyulduğu takdirde lanetin bozulması konusunda yapabileceği çok az şey vardı. Ölüm Bağı benim en büyük endişemdi, bu yüzden onun yalan söylemesine izin vermeyecektim. Burada kalan en yaşlı ruhlardan cevaplar aradım, kayıp büyüleri ve çoktan unutulmuş büyüleri aradım. Şimdiye kadar en değerli bilgiyi kan çağlarından kalma bir Vampirle konuşurken bulmuştum. Kaige adında bir adam

Tarihteki en korkunç cadılar meclisinin bir parçası olan Winter.

Sadece cadılar meclisi üyeleri arasında bulunabilecek bir büyüden, hem yasaklanmış hem de sınırların ötesinde tehlikeli olan kan büyüünden bahsetti. Ama belki de içinde bir cevap yatıyordu, bu yüzden sonunda uzun zamandır kaçtığım kadını ziyaret ettim. Hâlâ iliklerime kadar nefret ettiğim ve bir gün ölüme adım attığında sarılacak sevgi dolu kollar bulamayacağım bir kadını.

Karım.

Son zamanlarda hep beni düşünüyordu, ancak beni çeken keder değil, pişmanlıktı. Zihnimin basit bir dönüşüyle, bu çekimin beni ona çekmesine izin verdim ve onu Ruhlar Sarayı'ndaki karanlık bir yatak odasında buldum.

Eski kitap yığınları yerde açık bir şekilde duruyordu ve hepsinin arasında omuzları titreyen kırık bir kadın vardı.

Odada geziniyor, vücudunun inceliğine, teninin solgunluğuna dikkat ediyordum. Acı çekiyordu ve ben ona hiç acımıyordum. Aslında, sonunda yaptığı tüm yanlış seçimlerin bedelini ödediğini görmekten zevk alıyordum. Yine de yaptıklarını geri almak için asla yeterli olmayacaktı.

"Stella," diye iç geçirdim, onun yanından geçip elinde tuttuğu kitaba baktım. "Hep yanlış yerlere bakıyorsun."

Küçük bir hıçkırık kopardı, gerçek gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı ve dizlerinin üzerine düştü. Bugünlerde onu böyle görmek nadirdi, gerçek acı yüz ifadesine yansıyor. Maske takmakta çok iyiydi.

Evlendikten sonra onun gerçek yüzünü giderek daha az görüyordum. Birkaç iyi yıl geçirdik, bu iyi aylara, sonra iyi günlere, sonra sadece iyi anlara dönüştü, sonunda tüm iyi şeyler yok olana kadar.

Lionel'a olan aşkı onu hiç terk etmemişti ve içten içe ona olan bağlılığını biliyordum. Bir süre için, onun kalbini kazandığıma inanarak kendimi kandırmıştım, ama bu

olmamak. Ve gerçekten, onu gerçekten sevdiğimden de emin değildim.

Ne olursa olsun, paylaştığımız şey, varoluşlarından önce tanıdığım herkesten veya her şeyden daha derin ve sarsılmaz bir şekilde sevdiğim iki yaratığı doğurmuştu. Çocuklarım benim anlamımdı, mükemmel bir hayat olmasa bile iyi yaşanmış bir hayatın sebebiydi. Araştırmalarımın çok iyi bildiğim gibi mükemmellik imkânsızdı. Sadece kutupluluk vardı. Kötü olmadan iyi olamazdı. Karanlık olmadan aydınlık olamazdı. Ve bundan çok daha derinlere iniyordu, evrenin iç işleyişi bu denge sistemi üzerine inşa edilmişti, terazinin bir yöne doğru devrilmesi, ancak sonunda terazi dengelenene kadar geri devrilmesi. Bu yüzden oğlumun Terazi burcu olmasına hiç şaşırmamıştım, terazinin dengeleyici burcunda doğan Lonca'yı yeniden bir araya getirecek olan adam, ne kadar da uygun. Keşke bunu başarabilseydi.

Gözüme bir parıltı çarptı ve baktığımda kızım Clara'nın oymalı ahşap bir masanın kenarına tünemiş olarak belirdiğini gördüm. Bu odadaki kimsesiz çocuğa benden çok daha fazla sempati duyuyordu, ama onu asla Stella'ya karşı zehirlemeye çalışmadım. Ne de olsa onun annesiydi ve Clara benim asla tam olarak anlayamayacağım şeyler yaşamıştı, bu yüzden belki de Stella'da empati kurabileceği bir şeyler görmüştü. Hayatta yanlış yola sapmanın ne demek olduğunu biliyordu, ama benim bakış açım göre, onu bu yola sürükleyen annesiydi.

"En azından deniyor," dedi Clara üzüntüyle. "Sanırım ne yaptığını gerçekten anlamaya başladı; bunu düzeltmeye çalışıyor."

"Denemek yapmak değildir," dedim buz gibi bir sesle, Stella'nın ihtiyacı olan kitabı arayıp bir rafta buldum. Meclis yasası ve bazı eski kan büyülerinin öğretileri üzerine eski bir kitap. Cevap burada olmayabilirdi, ama bu doğru bir başlangıçtı.

Tüm gücümü elime verdim, kitabı raftan düşmesi için zorlamaya çalıştım, hareket etmesini istedim. Bu çabanın enerjimi tüketmesine lanet ettim ama daha da bastırdım.

Peçe'ye karşı, o kitaba uzanarak ve hareket etmesini isteyerek, bunun önemi başarısız olmamı göremeyecek kadar büyüktü. Elimden bir enerji kıvılcımı çıktı, sınırı aştı ve ağır bir gümbürtüyle kitabı yere düşürdü.

Stella nefes nefese kaldı, dik oturdu ve korkuyla odanın etrafına bakındı. Ayağa kalkarken büyü parmak uçlarında cıtırdadı, kitaba yaklaşırken köşelerdeki gölgeleri avladı.

"Orada biri mi var?" diye seslendi ve Clara masadan kayarak ona yaklaştı ve bir elini koluna koydu.

"Buradayım anne," dedi nazıkçe ve Stella sanki yalnız olmadığını hissetmiş gibi ürperdi.

"Azriel?" diye fısıldadı, sesi korku ve umutla titriyordu. "Sen misin o?"

"Sadece kitabı oku, Stella," diye homurdandım, o kitaba yaklaştı ve eğilip kitabı eline aldı.

"Meclis yasası." Kaşlarını çatı. "Burada bir cevap yatıyor mu?"

Gözleri faltaşı gibi açılmış ve kaybolmuş bir halde odaya baktı, sonra başını salladı ve kendi kendine, "Bu eski yerde çıldıracağım," diye mırıldandı.

Yatağa geçip kitabı açtı ve ben de Peçe'nin beni tekrar uzaklaştırmasına izin vererek Ebedi Saray'daki odama döndüm, odam bana Zodyak Akademisi'ndeki zamanımı hatırlatan tanıdık bir sığınaktı.

Bu oda bazen Lance'in ya da Clara'nın çocuk odası olarak karşımıza çıkıyordu. Diğer zamanlarda büyüdükçe yatak odaları ya da sık sık birlikte oynadığımız bahçe. Ama bazen onları kollarımda tutup havaya sallamanın ya da bir kış günü küçük pembe yanaklarını öpmenin hatırlattıkları katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Zodyak Akademisi, tıpkı ilk katıldığım zamanlardaki gibi odaklanabileceğim ve çalışabileceğim tarafsız bir alandı. Elbette, o zamanlar bundan biraz daha kaotik görünüyordu, odam her zaman çok az şey içeren açık kitaplarla doluydu.

İçlerinden renk uyumlu etiketler çıkıyordu. Kristaller, her yere atılmış tarot kartları ve elime geçirebildiğim her türlü ıvır zıvır da vardı. Ama en çok ilgimi çeken gizli şeylerdi. Duvardaki özenle gizlenmiş bölmelerde saklanan kara büyü kitapları ve gölgeye bağlı eserler, en derin hayranlığımın gerçeğini bir sır olarak saklayan gizleme büyülerini.

Hail'i bulmak niyetiyle odamdan çıktım ama tanıdık bir kadın orada duruyordu, elini kapımı çalmak için kaldırmıştı. Sık bukleler halinde omuzlarına dökülen simsiyah saçları, esmer teni ve umut dolu iri kahverengi gözleri vardı.

"Serenity," dedim şaşkınlıkla.

Ölümün kapısından içeri adım attıktan sonra kendini içinde bulduğu kafa karıştırıcı durumla ilgili olarak bir süredir ona yardım ediyordum. Bitmemiş bir işi olan biri varsa, o da oydu. Ölümüne dair cevaplar bulmak için Bilgi Odası'nı araştırmış, Tiberius'un karısı Linda'nın Tiberius'un gerçek aşkını kışkırdığı için onu dünyadan çalarak kendisine verdiği zehri keşfetmişti. Karşımdaki bu kadın, Max'e hamile kaldıktan sonra oğluna Linda'nın adının verilmesini izlemek zorunda kalmış, Linda ise Max doğduğunda ona sahip olmak için kendi hamileliğini uydurmuştu.

Ancak Serenity, cinayetle sonuçlanan bu karanlık sırrın ötesinde, Linda'nın hayattayken kendisine karşı işlediği belki de daha kötü bir suçu keşfetmişti.

"Büyü kâsesi tekniğinde şansın yaver gitti mi?" diye sordu telaşla.

Bir elimi koluna koydum. "Bu şekilde kimseye normalden daha iyi ulaşamazdım. Birçok kez denedim, sizi temin ederim."

"Tiberius'la konuşmalıyım Azriel, bilmeli, ona gitmeli," dedi çaresizlik içinde. "Lütfen. Denemediğin bir şey olmalı."

"Denemeye devam edeceğime söz veriyorum. Darius Acrux burada ve bazı yeni yollar keşfediyor. Onunla konuşacağım ve araştırmalarından neler elde ettiğini göreceğim," diye söz verdim.

Çabucak başını salladı. "Tamam, evet, onu görürsem ben de onunla konuşacağım."

"Elbette" dedim, sonra gözleri yaşlarla doldu ve formu sürüklenmeye başladı, ruhu yaşayan alemdeki birine seslendi. Gözlerindeki sevgi ifadesinden, bu kişinin oğlu olabileceği hissine kapıldım.

Koridorda ilerleyerek Hail'in odasına doğru yol aldım ama kapının aralık olduğunu fark edince durakladım. Kapıyı ardına kadar açtım ve odanın kalbini oluşturan tahtın yanar mavi ve kırmızı kanatları dışında karanlık olan mekâna adım attım.

"Selam?" Ben seslendim. "Merissa?"

Yandaki kapının ardında altın ışığın yumuşak parıltısını fark ettim ve o tarafa kayarak çiftin yatak odasına girdim, kemerli pencerenin yanında birbirinin yanında tekil küreler gibi duran iki ruh buldum.

Hidralar, Harpiller ve Anka kuşlarının ahşaba oyulduğu dört direkli dev yatağın etrafında dolaşarak arkadaşlarıma ulaştım ve şaşkınlık içinde şekilsiz ışıklarına uzandım.

"Bana geri dönün." Gücümü onlara doğru bastırdım, iyi niyetimi hissetmelerine izin verdim, ruhumun onlarınkine tanıdık dokunuşunu. Ve bir ışık darbesiyle, bir kez daha önümde durdular, elleri bir anda bir araya geldi ve sıkıca kenetlendi.

Merissa ürpertici bir nefes verdi, bana odaklandı ve bir sonraki anda ileri atıldı.

Kolları boynuma dolandı ve Hail bir elini omzuma vurmak için hareket ederken onu tuttum.

"Seni orada hissedene kadar geri dönmek çok zordu," dedi Merissa, uzaklaşıp kocasına bakarak.

"Ne oldu?" Endişeyle sordum ve Merissa kızının ikizini aramak için nasıl ruh yürüyüşüne çıktığını anlattı.

Kaşlarım çatıldı ve içimdeki bilim adamı son derece tehlikeli kara büyüü not etti, iyi uygulanmış kullanımından dolayı içimde bir heyecan dans etti.

"Harika," diye nefes aldım.

"Dehşet verici," diye düzeltti Hail sertçe.

"Evet, bir de bu var," dedim alaycı bir gülümsemeye. "Böyle bir büyüye hayran olmamın iki nedeni. Bir mısır bebeği mi dediniz? Ve kendini topraklamak için papatya mı yoksa lavanta mı kullanıyordu? Ya da belki her ikisini de?"

Göğsümdeki şiddetli bir çekilme oğlumun bana ihtiyacı olduğunu söyledi ve bir anda ona gittim, bizi ayıran hiçliğin boşluğunda ona uzanırken sorularımı unuttum.

Lance, Darcy'yle birlikte Ruhlar Sarayı'ndaki kafesinde sırtını duvara yaslamış oturuyordu; gözleri çukurlaşmış, ifadesi bomboş, göğsündeki yaralar yarı iyileşmiş ve kendisini tutsak eden canavarla bir işkence seansından daha bahsediyordu. Ruhunu kaplayan karanlık burada, diyarlar arasında neredeyse görülebiliyordu ve dehşet içinde yanına düşerek ona doğru koştum.

"Lance?" Darcy onun dikkatini kendisine çekmeye çalıştı ama adam sanki onu görmüyormuş gibi ona doğru bakmadı bile.

"Konuş benimle," diye ısrar etti, yaklaşıp elini tuttu ama yine de cevap vermedi.

"Lancelot," diye homurdandım, bir elimi omzuna koyup beni görmesini sağlamaya çalıştım. "Uyanma vakti geldi."

Darcy'nin yüzü kederden paramparça olmuştu, eşi için duyduğu korku havayı renklendiriyor ve atmosfere yayılıyordu. Bu kadına duyduğum minnettarlık gökyüzü kadar büyüktü, çünkü oğlumu pek çok karanlık kaderden kurtarmıştı. Depresyon, yalnızlık, hatta ölümün kendisi, ama bu... onun gücü olmadan yapabileceği çok az şey vardı.

"Lance?" diye mırıldandı, onun kucağına süründü ve yanağını avucunun içine aldı.

Yavaşça gözlerini kırptırdı, sonunda ona odaklanırken bakışlarında bir karanlık fırtınası dolaşıyordu ama hâlâ konuşmuyordu.

"Lütfen bana geri dön," diye çaresizlik içinde fısıldadı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, yüzü bir işkence resmiydi. "Kaderimiz bu olduğu için çok üzgünüm. Hepsi benim hatam. İsyancılardan uzak durmalıyım. Bana neler olduğunu daha önce fark etmeliydim. Bu lanetin bedelini ödemek zorunda kalmamalıydın. Bu hiç adil değil." Dudaklarını onunkilere bastırdı ama o ne kıpırdadı ne de göz kırptı. Soluyordu ve onu orada tutmak zorundaydım, çünkü gölgelerin onu nasıl kemirdiğini görebiliyordum, artık kemiklerinin derinliklerindeydi ve onu unutulmanın eşliğinden çağırmanın çok az yolu vardı.

Bu yolu seçtiğinde ve eşinin lanetinin bedeli olarak kendini Lavinia'ya teslim ettiğinde, buna tanık olmaktan hem dehşete düşmüş hem de başka bir Fae'yi onun için işkence içinde yıkanacak kadar büyük bir şevkle sevmeyi öğrenmiş bu adamın babası olmaktan büyük onur duymuştum. Onun sahip olduğu gibi bir aşkı hiç bulamamıştım ve aralarındaki bağın sürmesi için her türlü fedakarlığı yapardım. Tüm sınırların ötesinde değerliydi ve onu korumak hayati önem taşıyordu.

Bu dünyada Lance'e yardım edebilecek tek kişiyi aramak üzere hemen oradan ayrıldım ve kendimi taht odasına, onun yanına geri dönerken bulduğumda şaşırdım.

Stella çoktan onun yanına gelmişti. "Yardım edebilirim," dedi kararlılıkla.

"Bizden uzak dur," diye uyardı Darcy, ayağa kalktı ve yanaklarındaki gözyaşlarını aceleyle sildi.

Stella onu görmezden gelerek yaklaştı, onun arkasından Lance'e bakmaya çalıştı ve ben de Darcy'nin onun varlığından neden korktuğunu çok iyi bildiğim için onu teşvik ettim, ama Stella onu kurtarabilecek kadar kara büyü yeteneğine sahip tek kişiydi. Bir elimi omurgasına bastırdım, zaman biraz bulanıklaşırken ve Peçe beni uzaklaştırmaya çalışırken onu daha hızlı hareket etmeye zorlamaya çalıştım. Onunla savaştım.

kaldı ve Darcy'nin sesi Vahşi Kral'ın sarayında güçlü bir şekilde yankılandı.

"Ona neden yardım ediyorsun?" diye sordu. "Onu evlatlıktan reddettin."

"O her zaman benim oğlum olacak. Aramızda hangi sözcüklerin geçtiği önemli değil," dedi Stella ciddiyetle. "Belki bir gün senin de bir çocuğun olursa anlarsın." Kafese yaklaşırken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi ve pişmanlık dolu bakışlarındaki dürüstlüğü görmekten kendimi alamadım. "Biliyorsun... Seninle olan ilişkisinin bana karşı zavallı bir isyan olduğunu düşünmüştüm."

"Acele et, seni kimsesiz," diye hırladım ama tabii ki beni duymadı.

Darcy soğuk bir sesle, "Her şey seninle ilgili değil, Stella," dedi ve ben de aynı fikirdeydim. "Oğlunu senin anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum."

"Bunu şimdi anlıyorum. Gümüş yüzüklerini gördüm."

"Yüzükler, yıldızlar onları bize sunmadan önce birbirimize karşı hissettiklerimizi değiştirmez," diye tısladı Darcy. "Dünya aşkımızı çiftleştirdiğimiz anda onaylamaya karar verdi ama biz birbirimizi ondan çok önce sevdik. Bizi gerçekten önemseyen insanlar, yıldızlar sözlerini söylemeden çok önce bunu kabul ettiler. Sen o insanlardan biri değilsin."

Zaman bir mum alevine karşı ağır bir nefes gibi yeniden titredi ve ben uçuşuma doğru kükredim, etim ve kanımla, yıldızların kendi vahşiliğiyle sevdiğim çocuğumla kaldığım gibi ona meydan okudum. Yaşamaya gereken bir hayatı vardı ve bunu sağlamak için yeni baştan ölmem gerekse bile, ruhum küle dönüşse ve **b i r d a h a** asla geri gelmemek üzere evrenin en uzak köşelerine dağılsa bile bu hayatı ona teslim edecektim. Çocuklarım için her şeyi yaptığım gibi bunu da onun için yapardım. "Oğlunuz şimdiye kadar sahip olduğum en inanılmaz Fae. Bilmek ayrıcalıktır," diye seslendi Darcy, ben ona doğru ilerlerken, sesi gece gökyüzündeki Polaris gibi beni kuzeye çekiyordu. "Ve o mutluluğu ve huzuru hak ediyor. Tüm varlığım üzerine yemin ederim ki ona bunları vereceğim ve onu yok edeceğim."

onları ondan alan herkes. Buna sen de dahilsin Stella. Şu anda uzun bir düşman listem var ve senin adın bu listenin en başında yer alıyor."

"Beni affet," diye hıçkırdı Stella, gerçek acı sözlerini kaplamıştı. "Lionel onu Darius'a bağladığında onun yanında olmalıydım. Clara bizden alındığında daha fazla yanında olmalıydım. İşlerin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Ve seni eve getirebileceği bir anne olmalıydım."

"Bu ayrıcalığı kaybettin, ama şimdi onun sunağına uzanabilir ve ona verebileceğin iyiliği sunabilirsin!" diye bağırdım.

Darcy acı bir sesle, "Yapabileceğin hiçbir şey benim affımı kazanmanı sağlayamaz," dedi ve kalbim ona gitti, çünkü bu acıyı, bu ihaneti biliyordum. Bu acı oğluma aitti ama o da bu acıyı taşıyordu. Onun yükü onun da yüküydü. Herhangi bir diyarda, herhangi bir zamanda, Darcy Vega yerine Lance'i seçebileceğim bir Fae yoktu. "Ona zarar vermek gazabımı kışkırtmaktır. Sana en çok ihtiyacı olduğu anda ona sırtını döndün ve onu dünyada yalnız bıraktın. Bunu geri alabilecek hiçbir şey yok."

Stella'ya özlemle baktım, onun artık tek şansı olduğunu biliyordum.

"Kurtarın onu," diye emrettim.

"Ona yardım edebilirim. Lütfen. Onu yaklaştır. Ona yardım etmeme izin ver. Onu sana geri getireceğim," diye söz verdi Stella ve sanki bu sözleri Darcy'ye olduğu kadar bana da söylüyordu.

Darcy önüne serilen bu umudu görerek kenara çekildi ama kendisine bu kadar acı çektiren bu kâfire güvenmekte zorlandığı belliydi.

"Küçük oğlum, bana gel," dedi Stella, uzanabildiği kadar uzanıp onun bacağına kavrayarak.

Kıpırdamadı ve Lance'ten Stella'ya bakarken Darcy'nin yeşil gözlerindeki kararsızlığı görebiliyordum, boğazı düğümleniyordu.

"Ona zarar vermeyeceğine yemin et," diye tısladı, seçimini yaparken doğrudan Stella'ya bakıyordu ve içimi bir rahatlama kapladı.

Stella yardım etmek istemeseydi hiç gelmezdi ve ben karımın maskelerini herkesten daha iyi bilirim. İlk kez bir maske takmıyordu ve bu yüzden söylediği sözler olabildiğince doğrudu.

"Yemin ederim."

Zaman tekrar bulanıklaştı ve kendime gelmeyi başardığımda, Lance parmaklıklara yaklaşmıştı ve Stella'nın parmakları bileğine bastırılmıştı, tenebris çağrısı büyüünün sözleri dudaklarından dökülüyor, içinde karanlık bir güç oluşuyordu.

Darcy Lance'in yanında diz çöktü ve ben de onunla birlikte diz çökmek için hareket ettim, elimi Stella'nınkinin üzerine koydum ve onunla aynı anda aynı sözleri söyledim. Göğsümdeki bir çekilme bana gücümün büyüye bağlandığını söyledi ve Stella büyüdeki değişikliği hissetmiş gibi hafifçe irkildi, şimdi oğlumuza doğru yuvarlanan ve içinde hapsoldüğü karanlığı çeken güç artışı.

"Yıldızlar ve ben senin için bir ışık izi bırakacağız Lancelot," diye fısıldadım. "Kaderini değiştirmek için çalışıyorum ama geri dönmeli ve ayaklarını yeni yoluna koymaya hazır olmalısın."

Lance inledi, sanki çektiği acıya bir cevap bulmuş gibi Stella'ya uzandı. Lance parmaklıklara yaslanırken Stella parmaklarını onun şakaklarında gezdirdi, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı ve Lance'in ona yardım edenin kim olduğu hakkında bir fikri olup olmadığını merak ettim.

Adamın teninin kenarlarında karanlık birikti ve kadın onu kendi içine çekti, sözleri yoğunlaştı ve benimkiler onunkilerin hızına uymak için daha yüksek ve daha hızlı hale geldi.

Lance yavaşça gözlerini açarak gümüş yüzüklerinin parıltısını gösterdi ve Darcy sevinç çılgınlıkları atarak ona doğru hamle yaptı, onu yan yatırdı, böylece onu öperken kolları bacakları birbirine dolanarak yere düştüler.

"Geri döndün," diye fısıldadı rahatlamış bir şekilde ve ben de içimdeki rahatlamayla yere doğru sarktım.

"Her zaman sana geri döneceğim Mavi," diye söz verdi ve bunda ciddi olduğunu biliyordum. Artık hayatta ya da ölümden hiçbir şey onları kolay kolay ayıramazdı.

"Karanlık derin," diye soludu Stella, bu büyüünün verdiği yorgunlukla topuklarının üzerinde geriye yaslanmıştı ve önünde hâlâ uzun bir gece olduğunu biliyordum. Onu dışarı çıkarmak için kanını akıtması, o karanlığı kendi damarlarından çekip çıkarması ve gerçekten yok etmeden önce onun içinde bir kap yakalaması gerekecekti. "Ama onu uzak tutabilirim. En azından bir süre için."

Stella onlara bakarken Darcy, "Eğer bir teşekkür bekliyorsanız, benden bir teşekkür alacaksınız," dedi, kalmak ister gibi görünüyordu. "Bu adamı dünyaya getirdiğin için teşekkür ederim. O şimdiye kadar yaptığınız en iyi şey."

Peçe beni öyle bir güçle çekip aldı ki, gitmem gerektiğini biliyordum, ama o sözler beni sardı, içlerindeki saf sevgi beni ısıttı. Elbette haklıydı, Lance ve Clara Stella'nın bu dünyaya sunduğu en iyi şeylerdi. Ve onlardan en azından biri için doğru olanı yapması için hâlâ zamanı olması için dua ettim.

Darius

Karanlıkta oyalandığım yerde **zaman** akışkanlaştı. Buraya gelirken sahip olduğum form her neyse solmuştu, şimdi tek olduğum şey

O küçük, altın parıltıya indirgenmiş, ruhum onun içindeydi, kaybettığım şeylerin özlemini çekiyordum.

Ne yaptım ben?

Kıvrımlı daireler çizerek süzıldüm, önümdeki karanlık canlıydı, esniyor, gerçek huzur ve ebedi dinlenme sözcüklerini fısıldıyordu.

Bir parçam Kader Kapısı'na çok yakın olduğumu anladı. Bir parçam da şimdi içinden geçip her zaman neden olduğum zararı sonsuza dek durdurup durduramayacağımı merak ediyordu.

Ölümden bile onu incitiyordum.

Roxy'nin ölüme adım atışını, ruhunun bedeninden ayrılışını, çok ince bir çizgide yürüyüşünü, bulmasını çok istediğim o lanet kitap yüzünden her şeyi riske atışını hayret ve dehşet içinde izlemiştim.

Onu buna ben itmiştim. Onu bu kadere sürüklediğimi hissedip hissetmemesi önemli değildi. Peçe'nin bu tarafındaki etkim ne olursa olsun, o mağaraya benim yüzümden girmiş ve o lanetli kitaplara sahip çıkmıştı.

Benim ölümüm onu intikam arayışında düşüncesizlikten pervasızlığa itmişti.

Beni kaybettiğinde kendini korumaya yönelik en küçük eğilimi bile yok olmuştu ve şimdi bu gerçeğe yüzleşiyordum. Darcy, Gabriel ve Orion'u kurtarmak için her şeyi riske atabilir, her türlü kumarı oynayabilir ve her türlü bedeli ödeyebilirdi. Kaybettiklerinin karşısında kendine ödeyeceği herhangi bir bedel onun için önemsiz hale gelmişti ve kendi hayatıyla, lanet olası ruhuyla oyun oynuyordu.

Benim hatamdı. Hangi yöne çevirirsem çevireyim, hepsi bana geri döndü.

O kapıdan geçip gitsem ve varlığımla lekelenmemiş bir yol bulması için onu yalnız bıraksam daha iyi olurdu ama bunun için çok geç değil miydi?

"Bana yalan söyledin." Sözleri içimde sarsıldı, kendimi içinde bulduğum boş alanda yankılandı, kelimelerindeki acı beni derinden keserken olduğum her şeyin altın ışıltısının titremesine ve titremesine neden oldu. "Kalacağına söz vermiştin," diye tükürdü.

Kederini hissedebiliyordum, bıçak gibi keskin, hepsi içimi kesiyor, beni ona çağırıyordu. Ama şimdi ona nasıl gidebilirdim? O lanet kitap yüzünden kendi ruhunu ölümün eşiğinde dengelemesini izledikten sonra onunla nasıl yüzleşebilirdim? Aramasını istediğim büyü yüzünden.

Eterde benim anlayışımın ötesinde bir tehlike vardı ama bunu kitabın ağırlığından, ondan aldığı her bir büyü, iksir ya da kelimeye kadar her şeyde hissedebiliyordum.

Kederi mideme inen bir yumruk gibiydi, beni ona doğru itiyor, beni kendine çekiyordu. Ama o yeşil gözlere bakmaya ve karşılığında beni göremediği için bakışlarındaki hiçlikle yüzleşmeye dayanamıyordum.

Bir duraklama. Şüphe, acı, incinme.

Benim için yanıp tutuşuyordu ve ben ilk kez onun çağrısına cevap vermek için acele etmiyordum. Onu yine hayal kırıklığına uğratıyordum. Ama hangi

daha kötüydü? Varlığım mı, yokluğum mu?

"Beni asla kraliçen olarak görmeyeceğine de yemin etmiştin." Roxy yine yaşayanlar âleminden konuştu, sözleri o kadar açıktı ki sanki yanımda duruyormuş gibi duyabiliyordum. "Bu yüzden, bunun seni çok kızdıracağına bahse girerim."

Elimde değildi, ona doğru düştüm, Peçe kayarken kapının karanlığı yuvarlandı, onu o odada kırmızı ve siyah güllerle ortaya çıkardı, saf gece yarısı elbisesi vücudunu sarıyordu.

Hazinemden alıp başına yerleştirdiği gümüş ve mavi tacı, günahkâr dudaklarındaki iğrenç sırtışı ve bir kez olsun beni tahrik etmekten geri kalmayışını gözümün önüne getirdiğimde nefesim kesildi.

O biliyordu.

İzlediğimi biliyordu ve şimdi bile benimle alay ediyor, benimle oynuyor, içimdeki canavarı kızdırıyordu.

O gülümsemede, azalmakta olan gücü buldum.

"Benim," diye homurdandım, ona yaklaşırken. Ama bu kelime, alnına yerleştirmek için çaldığı biblo üzerinde bir hak iddia etmiyordu. Benim talebim onun içindi. O odadaki gerçek hazine. Artık sahiplenmem gereken tek şey.

Ona doğru uzandım, arkasında durmak için hareket ettiğimde formum aniden geri döndü, tıpkı onun da incelediği gibi önünde duran uzun aynadaki yansımasına baktım. Onun ateşli bakışlarıyla karşılaştım, parmaklarım omurgasının kıvrımlarında gezinirken mükemmel kokusunu içime çektim.

"Çok üzgünüm Roxy," diye nefes aldım.

Öldüğüm için. Onu terk ettiğim için. Bu andan önce gelen her şey ve sonrasında gelmesi gereken tüm anlar için. Ve onu karanlıkla dolu bu yola soktuğun için.

Gözlerini kapattı ve elimi çekti, göğsüm şu anda yapabileceğini bildiğim şeyin gerçekliğiyle gerildi. Her seferinde onu ölüme daha da yaklaşıtıyordum.

Ona bu şekilde uzandım ve bunun için hissettiğim korku her şeyi tüketiyordu.

İsteyerek ya da istemeyerek, emin bile değildim, kraliçemi orada bir kez daha yalnız bırakarak Peçe'nin ötesine geri çekildim.

Ebedi Saray'daki odam etrafımda cisimleşti, ağırlığım Hydra kafalarıyla desteklenmiş bir tahtın üzerine düştü, bir zamanlar uğruna o kadar saygıyla savaştığım şey şimdi bana hiç uymayan rahatsız bir koltuktan başka bir şey değildi.

Odadaki enerjide bir karanlık hissedebiliyordum, bir şey bana Roxy'nin şu anda gölgelere doğru ilerlediğini, çekilmeyeceği bir yola girdiğini söylüyordu.

Önümdeki çıplak duvara kaşlarımı çatarak baktım ve onu bu yoldan nasıl döndürebileceğimi, kendisinden nasıl koruyabileceğimi merak ettim.

Ama ruhumun derinliklerinde bunu yapmanın mümkün olmadığını biliyordum.

İçimde öfke yükseldi, kendi pervasızlığı yüzünden ona öfke duydum. Ona orada ihtiyaç vardı. Darcy'nin ona ihtiyacı vardı, kardeşimin, Varislerin, Gabriel'in, hatta tüm Solaria'nın ona ihtiyacı vardı.

Ben sadece onun dikkatini fazlasıyla çeken bir baş belasıydım.

Hırladım, içimdeki Ejderha harcanmamış enerjiyle kıvranıyordu ama hareket etmedim. Etrafımdaki havada bir şeyler oluşuyordu. Sonsuza kadar savaşamayacağım bir şey yaklaşıyordu.

Önümdeki duvarda karanlık bir daire belirdi, ortasında parıldayan bir ışık yansıdı ve omurgam diken diken oldu.

Bu dairesel nesnede yanlıs hissettiren bir şey vardı. Buraya ait değildi. Bir şekilde Peçe'deki çatlaklardan sızmış ve beni arıyordu.

Tahttaki yerimden kalkmadım, bakışlarım gece yarısı çemberinin içinde dalgalanan sıvıya sabitlenmişti.

ötesinde bir yüz belirdi.

Çok iyi tanıdığım bir yüz.

Roxy'nin gözleri bana bakarken kederinin şiddetiyle parlıyordu ve onun bana gerçekten baktığını, beni gerçekten gördüğünü fark ettiğimde hareketsiz kaldım.

"Darius?" diye nefes aldı, sanki bu hayalin gerçek olması için yalvarıyormuş gibi ismimi söylüyordu.

Ve öyleydi.

Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama öyleydi. Doğrudan bana bakıyordu, odaya yayılan yoğun, iğrenç enerji bana çaldığı o lanet kitabı hatırlatıyordu.

Titreyen bir nefes aldı, gözyaşları dizginlerinden kurtuldu, göğsünde bir hıçkırık tutuldu. Gözyaşları aramızda duran sıvı bariyere düştü, parıldamasına ve dalgalanmasına neden oldu, acısı vurdukları her yerde tenime sıçradı.

"Kalacağına söz vermiştin," diye suçladı ve beni tüketmeye hazır olan öfke içimde gök gürültüsü gibi parladı. Asla ayrılmak istememiştim ve o da bunu biliyordu. Onun için savaşırken her şeyimi vermiştım, beni kendi suretinde şekillendirmeye çalışan adama bir son vermek için savaşmışım.

"Beni bulacağına söz vermiştin," diye cevap verdim, nefret dolu bir gülümseme dudaklarımı büktü, öfkem buraya geldiğimden beri hissettiğim her şeyin ötesine geçti, bu şekilde konuşmamıza izin veren gücün karanlığındaki bir şey sadece en nefret dolu duygularımı kelimelere döküyordu. Küçük bir parçam ona güvende olmasını, savaşmaya devam etmesini ve onu sevdiğimi bilmesini söylemek istiyordu. Ama ne pahasına olursa olsun onun kollarına dönmekten başka bir şey istemeyen küçük, acıyan, çaresiz parçam şimdi dilimi tutuyordu.

"Tik tak, Roxy," diye homurdandım.

Acı yüz hatlarında parladı, sıvı dalgalandı ve sonra hızla uzaklaştı, iğrenç karanlık onu takip etti, üzerime düşen bir kova buz gibi suya benzer bir his.

Nefes nefese, ağrıyla, maddeye girip çıkarak tahtın içine geri çöktüm.

Bu da neydi böyle?

Ayağa kalkmaya çalıştım, ama odamdaki enerji belirsiz bir şekilde gürledi, duvarlar kendi içine kapandı, altın ışık boşlukta anılar ortaya çıktıkça soldu. Ben ve o, binlerce an, milyonlarca öpücük, sonsuz arzu, şehvet, aşk.

Onun kokusu için nefes alamıyordum, onun görüntüsü için göremiyordum, onun tenine dokunmak için hissedemiyordum.

O her yerde ve hiçbir yerdeydi, oda etrafımda sallanıyor ve titriyordu, çünkü ne anlayabildiğim ne de karşı koyabildiğim bir sihir onu ele geçirmişti. Onu böyle hissederken değil. Ona olan ihtiyacım, içinde debelenmekten başka bir şey yapamayacağım kadar güçlenirken değil.

Dudaklarının dudaklarıma değdiğini, ellerinin tenimde, saçlarımda olduğunu, beni kendine çektiğini, hiçbir parçamın reddetmek istemediğini hissedebiliyordum.

O, oydu. Ve eğer ondan bir parça burada bana ulaşırsa, o zaman memnuniyetle bu büyü'nün kölesi olurdum. Onun için yanıp tutuşmak artık dayanılamayacak bir hal almıştı ve bu yakın gerçekliğin tadı reddedilemeyecek kadar cazipti.

Ona o kadar çaresizce ihtiyacım vardı ki bu beni yiyip bitirdi.

Karanlık suratıma bir tokat gibi indi ve birdenbire artık onun kollarında değildim, bir savaş alanında ölü bedenimin üzerinde durmuş, onun yıldızları lanetlemesini ve her birinden intikam almaya yemin etmesini izliyordum.

Gerçi şimdi burada başkaları da vardı. Bu oyunu daha önce izlediğimde mevcut olmayan ruhlar.

Ölü bedenimin üzerinde duran Roxy'nin görüntüsünden başımı çevirdim ve orada durup bizi izleyen üç kadını da gördüğümde içimi bir korku kapladı. Görenleri hayrete düşürüyorlardı, çırılçıplaktılar ve kana boyanmışlardı ama üçü de

Onları buraya getiren büyü'nün karanlığı. Biri gözlerini, diğeri dudaklarını dikmiş, üçüncüsü ise kulaklarını kesmişti.

Bana sırttılar. Cesedime ya da yıldızları lanetlerken güçle parlayan kıza değil, bana. Şu anda olanlara tanıklık etmek için ölümle buraya çağırılmışım.

"Ona zarar verme," diye hırladım, zaman etrafımızda dönüyordu, Roxy buradaydı ama değildi, bilinci yerindeyken anıları canlanıyordu kaldı Dışarıda . Bu

O an. O beni duyamıyordu ama onlar duyabiliyordu. "Beni anlıyor musunuz?" "Ona zarar vermek mi?" diye sordu gözleri dikili olan nefes nefese, Sanki bu fikir onu tiksindirmiş gibi elini kalbine götürdü. Kolundaki bir yaradan serbestçe kan akıyor, kan solgun tenine sıçırıyordu. "Ona sadece kalbinin en gerçek arzusunu sunmak istiyoruz."

"Ve bu ben miyim?" İhtiyacım olan cevap onların büyüyen gülümsemeleriydi.

Etrafıma bakındım, bu anının ağırlığı üzerime ç ö k m ü ş t ü , kendi cesedim şu anda ne olduğumun ürkütücü bir hatırlatıcısıydı. "Beni geri getirebilir misin?"

Talep ettim, bunun acısı ruhumda bir yanma.

Dudakları dikilmiş olan başını salladı.

"Olabilir ama," diye mırıldandı kulaksız olan. "Onu doğru yola sokabiliriz... bir bedel karşılığında."

"Ne fiyatı?" Onlara doğru yaklaştım ama ne kadar adım atarsam atayım bir türlü onlara yaklaşamadım.

"Tutkunuzda yanmak istiyoruz," dedi kulaksız olan, dudağını ısırarak, eli göğsünün üzerinde gezinirken. "Bir gece. Aranızda yanan aşkı tek bir gece için yeniden yaşayabilirsin ve bu, onu yaşadığın zamanki kadar gerçek hissettirecek. Ona dokunabilirsin, onu öpebilirsin, tadına bakabilirsin, onu becerebilirsin, hepsini hissedeceksin ve o da hissedecek. Hatta anıları seçebilecek, şu andan gün doğumuna kadar dilediğin an dilediğin kadar yeniden yaşayabileceksin ve biz de o tutkunun sıcaklığını kükrerken tadabileceğiz."

Asılı kaldığımız anı değişti, yerini etimin Roxy'ninkini sahiplendiği, aramızdaki ateşin en sıcak şekilde parladığı sonsuz ateşli anlar aldı. Onun vücutunun benimkine doğru eğildiğini, benimkini sahiplendiğini, benimkine sahip olduğunu görünce aletim sertleşti ve bir parçam ona da aynı teklifi sunduklarını biliyordu.

"Başka bir şey yok mu?" Ses tonuma şüphe karışarak sordum.

"Sizinki gibi bir birleşmenin gücü gerçekten de zorlayıcıdır, ancak hiçbirimiz böyle bir eyleme tam olarak katılamayız. Bakire kanı işimiz için en iyisi, bu yüzden öyle kalıyoruz. Yine de tadına bakabiliriz. Tek istediğimiz bu. Size söz veriyoruz," diye yemin etti gözleri dikili olan ve kalbinin üzerine kanlı bir haç çizdi.

Reddetmem gerektiğini biliyordum ama bunu düşünürken bile etrafımdaki anılar soldu. Kendimi ormandaki bir açıklığın hemen dışında buldum, kadim ağaclar etrafımızda mükemmel bir pentagram oluşturuyordu ve Roxy ortasındaki taş sunağın yanında duruyordu.

Bunun bir imgelem değil, karımın şu anda yaşam âleminde bulunduğu yerin gerçeği olduğunu biliyordum.

Etrafı üç kadın tarafından sarılmıştı, her biri ellerini etinin üzerinde gezdiriyor, içimdeki Ejderha'nın ölümde bile vazgeçmeyi reddettiğim sahiplenici bir taleple hırlamasına neden oluyordu.

Bana sundukları teklifin aynısını ona da sunduklarını biliyordum ve verdiğim cevabın yapmamam gereken bencilce bir seçim olduğunu da biliyordum. Ama iş başa düştüğünde, sadece o vardı.

"Tamamdır," dedi Roxy kararlı bir şekilde ve sözü boğazıma dolanan bir tasma gibiydi, sıkıyor, beni ona çekiyordu ama reddetmek için hiçbir isteğim yoktu.

Ağacların kenarına doğru adım attım ve üzerinden geçmeye çalışırken oradaki büyü güçlü bir şekilde vızıldadı, devam edemeden önce o yaratıkların sözleri zihnime baskı yaptı.

"Sadece anılar," diye nefes aldılar. "O açıklığa girdiğinizde aranızdan yeni hiçbir şey geçemez."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, karıma söylemem gereken o kadar çok şey, söylenmesi gereken o kadar çok söz olduğunu biliyordum ki. Bu pazarlığı kabul edersem onları dile getiremezdim.

Ama orada duruyordu, savunmasızdı, acı çekiyordu, bana ihtiyacı vardı. Ve eğer varlığımı hissetmesinin tek yolu daha önce paylaştığımız anıları yeniden yaşamaksa, o zaman hepsinden en iyisini seçecek ve zevkin her saniyesini aramızda ilk kez yaşandığı kadar derinden hissetmesini sağlayacaktım.

Aklıma gelen ilk anıya dalarak bir adım daha attım. Yuvalardaydık, bütün gece sevişmiştik ama bu asla yeterli olmamıştı. Gömleğimi çoktan çıkarmıştım, ona doğru yürürken ona olan açlığım her düşüncemi tüketiyordu.

"Roxy," diye homurdandım ve bana baktı, o anı etrafımızda şekilleniyordu, oda o sabahki gibi görünüyordu, açıklığın gerçekliği, elbisesi ve tamamen teslim olmakta tereddüt ederken belindeki kılıcın ona dolanması. "Çok fazla kıyafet giymişsin," diye geçmişten gelen kelimeleri söyledim, neredeyse tişörtümü de elbiseyi de vücudunda görüyordum.

Kahinlerden biri elbisesini çekiştirmeye başladı ve Roxy kendi kılıç kemerini çözdü, ben yaklaşırken gözleri benden hiç ayrılmadı. Vücudunun görüntüsü sikimin ihtiyaçla zonklamasına neden oldu ve elbise üzerinden kayarken usulca inledi.

Dudaklarının köşesi kalktı, eli tıpkı o gün olduğu gibi kalçalarının arasında hareket etti, amıyla oynamaya başlarken bana bir gösteri yaptı, külotunu kenara itti ve o günahkâr alt dudağını ısırıldı.

Anıya daldım, kendimi ona verdikçe çıplak Nymph'ler kayboluyordu, onları hiç görmek istemiyordum, sadece gelinimin mükemmelliğine bakmak istiyordum.

Roxy'nin bu anıyı yaşamasına izin verdim, onu o sabah yaptığımız gibi becerdim, inlemelerinin sesi kaybolana kadar etine taptım ve kendimi bir kez daha ağaçların çizgisinin ötesinde buldum, şaşkınlıkla göz kırptım.

Sonra beni tekrar kendisine çekti, onu yuvaların dışında bulduğum gece, Star-Crossed bağını kopardıktan sonra birlikte geçirdiğimiz ilk gece.

Ben de kendimi bu anıya verdim, teninin benimkine karşı hissini, amının sikimin etrafındaki sıklığını, benim için geldiğinde sağladığım mutlak mutluluğu sevdim, ta ki bu da kaybolana ve bir kez daha ağaçların kenarının ötesine geçene kadar.

Bu kez kendi irademi anıların içine ittim ve kendi elimle sayamayacağım kadar çok kez becerdiğim bir tanesini seçtim çünkü o kadar mükemmeldi.

Yuvalardaki odamıza girdiğimde Roxy'nin başı yastığının hatırasına yaslanmıştı, gözleri kapalıydı, göğsü uykuda inip kalkıyordu, güzelliği her zamanki gibi büyüleyiciydi.

Kapıyı arkamdan iterek kapattım ve ona yaslandım, elim yanımda dönüyordu, bir illüzyon yaratırken büyü oluyordu. Hareket etmesem de elimin ayak bileğine değdiğini, bacağının üzerinde gezindiğini hissediyordum, bu sırada kapının yanında olduğum yerde durmuş, izliyor, bekliyordum.

Roxy, hayalet parmaklar kıcının kıvrımını izlemeden önce yan yattığı yerde kalçasını yuvarlarken, oradaki yuvarlak eti okşarken ve daha da yukarı çıkarken yumuşak bir şekilde inledi.

Bu hissi kendi elime geri verdim, ben ulaşamayacağım bir yerde durup izlerken, beklerken yanılsama bana onun teninin yumuşaklığını iletiyordu.

Yanılsamam üzerinden geçerken çarşaf omzundan kaydı, sonra meme ucunun sertliğini çekiştirmek için eğildi.

"Açlıktan ölüyorsun dostum," diye mırıldandı, omurgası bir kedi gibi kamburlaşırken bu kelime boğazının arkasında bir hırıltı oluşturdu.

"Sana bu kelime hakkında ne söylemiştim?" diye sordum ve yanında olmadığımı fark edince gözleri şaşkınlıkla açıldı, kapının yanında beni görünce yüz hatlarında bir şaşkınlık ifadesi belirdi.

"Ne kelimesi?" diye sordu masumca, onun üzerinde kullandığım illüzyona göz kırpmayı bile reddederek.

"Ben senin dostun değilim."

Alaycı bir şekilde gülümsedi, sırt üstü döndü ve bana bakarken dirseklerinin üzerine yaslandı.

"Tabii ki öylesin. Takılıyoruz, birlikte koşuyoruz, aynı yerlerde yemek yiyoruz ve-"

Sözlerini irademi illüzyona doğru iterek kestim, hayali elim külotunun etrafına dolandı ve külotunu yırtıp çıkardı, onu orada gömleğimden başka bir şey olmadan bıraktım, büyük boy malzeme küçük bedenini boğuyordu.

Roxy dudağını ısırdı ve sonra devam etme cesaretini gösterdi. "Aynı arkadaşlara sahibiz, parti yapmayı seviyoruz, hatta-"

Hayalet el çenesini tuttu, başparmağımın gölgesi o hınzır dudakların arasına girdi, sözlerini durdurdu, ben onu büyüyle yerinde tutarken emmesini sağladı.

Roxy onu ağzına alırken inledi, vücudu benimkinden zevk almaya her zaman çok istekliydi, emerken sert sesi çok daha tatlı seslere dönüştü.

"Eğer sadece senin adamlarından biri olsaydım, benim için bu kadar güzel mırıldanmazdın," diye işaret ettim, sihrim illüzyonun içine doğru ilerledi, daha fazla şekil aldı, bir kol oluştu, sonra bir göğüs, kafa, bacaklar, onun üzerinde duran, başparmağını ağzına derinlemesine sokan, onu kontrol eden başka bir versiyonum olana kadar.

Roxy illüzyondan bana baktı, dişlerini takma başparmağına geçirmeden önce bakışları ısındı.

Ağzını. Acı kendi elime bir his yankısı olarak yansıdı ve elimi yumruk haline getirirken ona gülümsedim ve illüzyon onu serbest bıraktı.

"Peki, bu ne o zaman?" Roxy dikkati benden sahte versiyona kayarak sordu. "Yeni bir şey mi oynuyoruz?"

"Beni oyun oynamakla suçlama Roxy, yoksa ne kadar ciddi olduğumu sana tekrar hatırlatmak zorunda kalırım."

"Tutmayı planlamadığın sözler verme koca adam," diye cevap verdi, dikkati yine benden sahte bana kaymıştı.

"Yapmayacağımı mı sanıyorsun?" Meydan okudum, bu fikir her an daha çekici geliyordu.

"Bence kıskançlığın o kadar derin ki buna dayanamayacaksın," diye cevap verdi. "Caleb'la o amplifikasyon odasında olduğumuz zamanı hatırla ve-"

"Hayır," diye hırladım, ona bir adım daha yaklaşırken içimdeki sıcaklık yırtıldı, yanılsama kemerini çözmek için aşağı uzandı. "Ben sadece seni hatırlıyorum. Sadece seni."

"Tanrım," diye mırıldandı, benden tekrar illüzyona baktı, ihtiyacım olan cevap bu tek kelimeydi çünkü bunu sadece bir şeyi çok istediğinde söylerdi, diğer tüm kelimeler ondan kaçırdı.

Yatağa doğru yürürken karanlık bir şekilde gülümsedim. "Gömleğini çıkar," diye emrettim.

Beklediğim gibi, bana düz bir ret bakışı attı, ama dikkati benim üzerimdeyken, yanılsamam elbisenin eteğini kavradı ve benim için başının üzerinden çekti.

Roxy yatağın yanında yere düşerken lanet okudu, meme uçları elmas gibi sivrildi, nefesleri sıkıştı, göz bebekleri büyüdü.

"Sadece biriniz varken de yeterince otoriterdiniz," diye yorum yaptı.

"Ve orada tek başına otururken bile iki kişi için yeterince gevezesin."

Çenesini kaldırdı. "İllüzyonlar çok fazla konsantrasyon gerektirir," dedi, sesi benimkine çok benzeyen bir tona bürünmüştü.

"Dersini hatırladın," diye övdüm, bunu biraz kalın bir şekilde söyledim ve gözlerinin patronluk taslayan tonda parıldamasının tadını çıkardım.

"Sana bindiğimde bunu sürdürmeye konsantre olabileceğini düşünüyor musun gerçekten?" diye sordu, sesindeki şüphe açıktı. "Sana kimin sahibi olduğunu hatırlattığımda genellikle kendi adını unutuyorsun bebeğim. Sadece inanmıyorum-"

"Bütün bu konuşmalar iki kişiyle başa çıkamayacağını düşündüğün için mi Roxy?" Alay ederek pantolonumu indirdim ve tekmeleyerek çıkardım, kapıdan adımımı attığım andan beri sikim dimdikti.

Gözleri doymak bilmez bir şekilde ona dikildi ve yanılsama pantolonunu da indirdi, yavaşça yatağın etrafında yürürken bakışlarını ona çekti.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandım, yatağın üzerinde onun önünde durmak için hareket ettim, parmaklarım ince boğazının etrafında dolanırken o bu emri reddetmeyi düşündü. Diz çökmesi için onu yukarı çektim, ağzı benimkiyle birleşecek kadar yakındı.

Onu kendime doğru sürükledim, sertçe öptüm, dilim ağzına battı, tadı o kadar tatlıydı ki hiç durmak istemedim. Onu bu şekilde avucumun içinde tutarken illüzyonu düşünmek zordu ama irademi zorladım, elleri omurgasından aşağı iniyor, yuvarlak kıcını avuçluyordu.

Boğazını sıkıca kavradığımda inledi, onu oraya kilitledim, ağzını yuttum. Serbest elim göğüs ucunu okşuyor, yanılsama diğeriyle oynamak için etrafına uzanıyor, inlemeleri daha da artıyordu.

Onu becerirken çıkardığı sesleri seviyordum. Asla kendini tutmadı, bunu yapabilecek gibi bile görünmüyordu, sikimi alırken inliyor ve çığlık atıyordu, her zaman daha fazlasını istiyordu, benimle asla işi bitmiyordu.

Meme uçlarının sertliğinden, öpüşündeki hevesten ne kadar tahrik olduğunu hissedebiliyordum ama bundan daha fazla kanıt istiyordum.

Elimi indirdim, karnına doğru bir çizgi çizdim, illüzyon da beni takip ederek parmaklarını omurgasından aşağıya doğru izledi. Her iki hissi de hissedebiliyordum, onun tenine dokunuşunun yankısı kendi tenime yansıyor ve büyüünün kontrolünü elimde tutmak için savaşıırken göğsümde bir hırıltı yükseldi.

Ben parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirirken illüzyon parmaklarını kışının etrafında kaydırıyor, ikimiz onun sıırsıklam çekirdeğinde buluştuk, ben karşı koyamayarak içine iterken ıslaklığı neredeyse damlıyordu.

İki parmağım içine battı, ağızıma doğru haykırdı, ben de sesi yuttum ve yanılsamayı bana katılmaya çağırdım.

Arkadan iki parmağını daha soktu, biz çalıştıkça amı geriliyordu, her iki bedeni de kontrol eden kendi zihnimle ritmi bulmak çok kolaydı.

Roxy nefes nefese öpüşmemizi kesti, amcığı parmaklarımızın etrafında titreşiyordu, destek için bana sarılırken tırnakları pazularımı ısıırıyordu.

O yeşil gözlere baktım, başparmağım klitorisine doğru dönerken karanlık bir şekilde gülümsedim ve bu kadar basit bir şekilde benim için kırıldı.

O haykırdıkça aletim ihtiyaçtan zonkluyordu, başı illüzyonun omzuna doğru düşüyordu, orgazmının mükemmelliğini izlerken onu yerinde tutmak için savaşıırken çenem gıcırıyordu.

"Bu pis ağızını sikerken bir yandan da benimkini amına almanı izlemek istiyorum," diye homurdandım, boğazını sıkıca kavramıştım, ses tonumdaki talep inatçıydı.

Bu, onu isteğıme boyun eğdirebildiğim tek zamandı. Bu irade savaşıını kaybettiğı kadar kazansa bile bana boyun eğeceği tek zamandı.

Ama eğer Roxanya Vega benden bir emir alacaksa, o zaman benim için gelmekten kafayı bulduğu ve açgözlü vücudunun beni talep ettiği ve uygun gördüğüm Şekilde ona sahip olmama izin verdiği zamandı.

Başını salladı, hâlâ inliyordu ve parmaklarımı kaygan amciğından çıkarıp ağzıma götürdüm, sonra boğazını tutuşumu değiştirip saçlarını avuladım.

Roxy, kendimi konsantre olmaya zorlamak zorunda kaldığım yanılsamayla aramda dört ayak üzerine düştü, ben daha ağzını almak için hareket etmeden önce dili sikimin ucunda yuvarlanıyordu.

Keskin bir nefes aldım ve illüzyon titredi, kendimi tekrar ona odaklanmaya zorlamadan önce neredeyse atlıyordu.

"Seni seviyorum amına koyayım," dedim yatağın köşesinde duran güzel yaratığa bakarken, ağzı beni almak için sıraya girmiş, kıcı da yanılsamanın onu da ele geçirmesi beklentisiyle kalkmıştı.

"Kanıtla o zaman, gt herif," diye alay etti, eğilip sikimin ucunu tekrar yaladı ve ben inledim.

Roxy sikimi ağzına alıp açlıkla emerken, beni boğazının arkasına kadar yutarken ve saçlarını sıkıca kavramama neden olurken konsantrasyon içinde kaşlarımı çattım. Elbette bu pozisyonda bile beni kontrol altına alacaktı. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

İllzyona odaklanırken homurdandım, kalçasını tutup diğer eliyle sikini yumruklarken teninin kendi ellerimde yankılandığını hissettim.

İzledim, her Şeyin benim yüzümden olduğunu bildiğim halde göğsümde bir kıskançlık hırıltısı yükseliyordu, ama bu kadının her parçasını her zaman istiyordum ve eğer bu ona sahip olduğum için kendimi kıskanmam anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Sikini onun amına sürttü, başını klitorisine doğru yuvarladı, onun eğilmesini ve sikimi daha derin yutmasını sağladı. Homurdandım, sihir duygularını bana geri verirken onun amını ve dilini aynı anda sikimin üzerinde hissedebiliyordum,

Duygu çok mükemmeldi, içimde boşalma arzusu çoktan yükselmişti.

Yanağımın içini ısırdım ve yanılsamaya, sikini klitorisinden kıkına kadar o deliğın sıkılığına bastırarak sürtnesini emrettim.

"Eğer onun sikine boşalırsan, bu illüzyonu bozar ve o mükemmel kıkını sikerim," diye alçak bir ses tonuyla onu uyardım.

Roxy'nin gözleri benimkilere takıldı, bu sözleri anlayarak başını sallayıp anlaşımayı kabul ederken bakışlarında şaşkınlık ve biraz da heyecandan fazlası vardı.

Nabzım daha sert atıyor, gözlerim kıkına kayıyor, içimdeki arzu baş döndürücü bir şekilde yükseliyordu. Onu sayamayacağım kadar çok şekilde becermişim ama henüz bunu iddia etmemişim ve bu fikir içimde gittikçe büyüyordu, onun her parçasına sahip olma ihtiyacı beni o kadar sonsuz bir arzuyla dolduruyordu ki onu zar zor zapt edebiliyordum.

Ona gülümsedim, kalçalarımı ileri doğru iterken, ağzını sevdiğini bildiğim şekilde, sert ve acımasızca becerirken, saçlarını tutuşumu kullanarak onu aletime doğru ittim. Sonra irademi illüzyonun içine ittim ve o da aletini sıırıslıkla amına soktu.

Roxy sikimin etrafında haykırdı ve nefesim kesildi, onu aynı anda iki yerinden birden becermenin ikiz hissiyle boğulduğum için yanılsama var olup yok oluyordu, sikim sarsılıyordu, cum neredeyse benden dökölüyordu.

Ama kendimi tuttum. Bir mucize eseri kendimi kontrol etmeyi başardım, illüzyonu tam formuna döndürmek için savaşıırken dişlerimin arasından nefes nefese kaldım, Roxy onun siki tekrar içinde belirirken haykırdı.

Yardım edemedim ama aletimin ona girip çıkarken aynı anda boğazına batmasına baktım.

Tüm vücudum bunun birleşik zevkinden titriyordu, inlemeleri ve çılgın hareketleri onun da bundan ne kadar hoşlandığını açıkça ortaya koyuyordu.

Aramızda sıkışmışken omurgası güzelce kıvrıldı, ağzının ıslaklığı ve amının darlığı beni istediğimden çok daha hızlı bir şekilde kenara doğru itti, ama uzun süre dayanamayacağımı biliyordum. Bu çok fazlaydı. Çok mükemmeldi.

Ama tam unutulmanın beni çağırdığını hissettiğim anda Roxy, boğazının arkasına saplanmış olan gerçek sikimi titreştiren bir zevk çılgılığıyla hayaletimin sikiğinin üzerine boşaldı.

Neredeyse onunla birlikte boşalıyordum, amcığı sıkılaştıkça yanılısama paramparça oluyordu, dudakları da sıkılaşıırken içime bir his doluyordu ve mutlulukta ona katılmamı istediğini biliyordum.

Ama bu salıverilmeden daha çok istediğim bir şey vardı ve sikimi dudaklarının arasından çekip çıkarırken onun da bunu bildiğini biliyordum.

"Yap şunu," diye nefes nefese yatağın üzerinde yuvarlandı, ön kollarına yaslanırken kıcı kalktı, yüzü yastıklara bastırdı.

"Yıldızlar adına, hiçbir erkeğin benim seni istediğim kadar bir şey istediğini sanmıyorum Roxy," dedim ona, yatağımızın yanındaki çekmeceye uzanıp içinden bir şişe kayganlaştırıcı aldım. Bu şey yepyenydi, amı benim için her zaman o kadar ıslaktı ki daha önce hiç ihtiyacımız olmamıştı, ama şimdi saten sıvıyı üzerine sürdüğümde aletim ihtiyaçla zonkluyordu.

Yatağa tırmanırken illüzyonu unutarak onun üzerine yürüdüm, sikimi kıcının yanakları arasına kaydırırken derin bir iç çektim.

Roxy usulca inledi, omurgasını kamburlaştırdı, kıcını yukarı kaldırdı, elimi altına sokup klitorisini bulmam için bana yeterli alan sağladı.

"Hazır mısın, bebeğim?" Ona sordum, aletim kıcına bastırıyordu, bedenimdeki ihtiyaç o kadar çılgıncaydı ki tüm vücudum onunla uğulduyormuş gibi hissediyordu.

Daha fazla dayanamazdım ama bunu o kadar çok istiyordum ki şimdi duramazdım. Onu her şekilde sahiplenmek istiyordum.

Mümkün.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Lütfen." "Siktir."

Roxy sadece umursamayacak kadar tahrik olduğunda yalvarıyordu, dudaklarından dökülen bu kelime aletimin ihtiyaçla sarsılmasına neden oldu ve kalçalarımı ileri doğru bastırıp sonunda içine doğru iterken hırladım.

Kıçına hafifçe girerken klitorisine masaj yaptım, orada bulduğum sıkılık nefesimi kesiyor, inlemeleri beni daha derine teşvik ediyor, aletim zevkle zonkluyordu.

Altımda titriyordu, klitorisini daha sert ovarken amının ıslaklığı parmaklarımın üzerinde kayıyordu, aletim onun içine derinlemesine yerleşiyordu.

Ona bir an verdim ama kıçını yukarı ittiğinde, kendini tutmayı bıraktığını anladım.

İtmeye başladığımda bir Ejderha hırıltısı dudaklarımı ayırdı, sikim kıçını sıkıca kavradı, zevk inlemeleri benimkini yankıladı.

Çok sıkıydı, çok sıkıydı ve boşalmayı o kadar çok istiyordum ki kendimi tutmak için her şeyimi harcadım. Ama onu bu şekilde yok etmek istiyordum, onun zevkini kendiminkinden daha çok istiyordum, ağırlığım onu yatağa yaslarırken parmaklarım klitorisine sürtünüyordu.

Çarşafı kavradı ve üzerine eğildiğimde parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim, tutuşunun sıkılığı ve ağzımı boynunun arkasında gezdirirken ondan gelen gırtlak iniltileri beni coşkuyla doldurdu.

Altımda kıvrandı, nefes nefese kaldı, çığlık attı ve sonunda o kadar sert boşaldı ki avuçlarından ateş fışkırdı ve şiltede delikler açtı.

Onunla birlikte boşaldım, bir canavar gibi kükredim, dar kıçının derinliklerine sokuldum, onu dölleriyle doldurdum ve onu kendiminmiş gibi işaretledim. Defalarca yaptığım gibi. Hayatımızın geri kalanında yapabildiğim kadar sık yapmaya devam edeceğim gibi.

Onun üzerine düştüm, ağırlığım birkaç saniye boyunca ona baskı yaptı, bu mutlulukla nefes nefese kaldık, başını çevirdi, böylece son nefesimi çalan ve ona olan hislerimin derinliklerinde boğulmamı sağlayan bir öpücükle dudaklarımı yakalayabildi.

Ondan ayrıldım, üzerinden yuvarlandım ve onu göğsüme doğru çekerek saçlarına bir öpücük kondurdum.

"Benim," diye hırladı, beni sahiplenirken sesi tıpkı bir Ejderha gibi çıkıyordu ve ben de şanslı bir orospu çocuğu gibi sııttım.

Hafıza parçalandı, Nimfler bir anlığına belirdi, açgözlü elleri etimizin izini sürdü ve kendimi bir kez daha ağaçlığın kenarında dururken buldum, anılardan hiç sapamadım. Ona söylemem gereken çok şey vardı ama bu büyüünün gücüne kendimi kaptırmıştım ve isteyerek ona teslim oldum.

Tekrar ona doğru gittim, bu sefer etrafımızda parıldayan pınarlar belirdi, o gün hissettiğim öfke, sonunda bir çıkış bulmak üzere olan inkar edilemez şehvetle birlikte göğsümde yükseldi.

Ve böylece gece gündüze, sonra tekrar geceye dönüştü, ikimiz sahip olduğumuz en tutkulu anıları yeniden yaşadık, büyü bize rehberlik etti, ta ki Peçe'nin neden olduğu mesafe sonunda beni tekrar uzaklaştırana ve bir kez daha onsuz olma gerçeğiyle baş başa kalana kadar.

Ama beni tamamen bir kenara atamadan önce, Roxy'nin o taş sunakta tek başına uyandığını gördüm, ben yakınımda oyalanırken benden habersizdi, öpücüklerinin tadı dudaklarımı boyuyordu.

Yanında Eter Kitabı'yla birlikte bir not duruyordu, o yaratıklarla yaptığı anlaşma tamamlanmıştı.

Üzerinde yazan kelimeler hislerimi harekete geçirdi, ama çok daha tehlikeli bir şey de vardı. Çünkü verdikleri tehlikeli talimatların içinde, hala barındırdığım için muhtemelen aptal olduğum bir şey varmış gibi görünüyordu. Umut.

Lanetli Orman'ın kalbinde, Derinlik ve Saflık Suları'nın ötesinde, Gökyüzü ve Ruh'un Sürekli Değişen Rüzgarları yatıyor. Sonsuz Damla sizi Uçurumun Ateşlerine götürecektir ve onların ötesinde, eterin en yoğun olduğu yerde cevaplarınız sizi bekliyor.

OceanofPDF.com

Bilgi Odası'ndaki büyük küre dikkatimin nesnesiydi,
bakışlarım çocuklarıma sabitlenmişken
endişe kalbimin akorlarından sefil bir melodi kopardı.

Merissa parmaklığın yanında durmuş, başını bir yana eğmiş, göz kırpmaları arasındaki boşluk sanki önünde resmedilen gerçekliğin en ufak bir görüntüsünü bile kaçırmaya dayanamıyormuş gibi uzuyordu. O, bebeklerini sevme ve onlara bakma görevinden koparılmış bir anneydi. Ailemle geçiremediğim zamanın yasını tutuyordum ama karımın çektiği acıya tanık olmak her nasılsa daha da kötüydü.

Onunla evlendiğimde, ona sevgiyle dolup taşacak dolu dolu bir hayat vaat etmiştim ve yaşlılığına kadar kalbinin en derin arzularını ona sunacağıma yemin etmiştim. Bunun yerine, bu hayat kısa sürdü. Birlikteliğimiz çok kısa sürdü, ailemiz doğdu ve karanlık hepimizin üzerine çökmeden önce güneşte sadece bir an çiçek açtı. Bu suçluluk duygusundan kurtulabileceğimden şüpheliydim.

Darius aptalca bir yolda yürüyor olabilirdi, ama bu benim de bir zamanlar alternatif arayarak yürüdüğüm bir yoldu. Ama ölümün kapıları arkanızdan kapandığında

Geri dönüyorum. Şimdi... kendi ölümümle barışmıştım, bunca yıldan sonra izlenecek tek yolu kabul etmiştim. Ama bunca zaman boyunca Merissa'nın ölümüyle barışmamıştım.

Ayağa kalktım, arkasına geçtim ve saçlarını boynundan uzaklaştırıp oraya bir öpücük kondurdum.

"Kocacığım," diye iç geçirdi, içinden bir zevk ürpertisi geçti.

"Saçlarındaki güneşi özlüyorum," dedim, bir tutamını işaret parmağımın etrafında kıvrarak. "Ve tenini erimiş bronz çevirişini." Boynunu tekrar öptüm. "Yazları denizde yüzmeyi, sonbaharları buz tutmuş ormanlarda yürümeyi, kışları ısınan ateşlerin ışığında kitaplarla kıvrılmayı ve baharları çiçeklerin düşüşünü ve hayatın yeniden yeşermesini izlemeyi özlüyorum."

Yanağından süzülen bir damla gözyaşıyla bana baktı. "Oh selam," diye fısıldadı. "Ben de özledim."

"Her anın ne kadar kısa olduğunu bilseydim..." Başımı salladım, kederliydim ve bir daha asla gerçekten dokunamayacağım anılarla doluydum.

"Daha uzun sürmesini sağlamazdı," dedi üzgün bir şekilde gülümseyerek ve bana dönerek ağzını benimkine bastırdı.

Onu daha da yakınıma çektim, varlığıyla kendimi toprakladım. "Beni kocan olarak seçmemiş olsaydın, şu anda her şeye sahip olabilirdin. Ne kadar küçük olursa olsun, senin baş belan olmadığım bir hayatın hayalini kuran bir parçan var mı?"

"Ne bir an, ne bir nefes, ne de saniyeler arasında bir an bile yolumdan şüphe etmedim. Ve sen benim felaketim değilsin, Hail Vega, sen benim kaderimsin. Hepinize karşılık bana güneşin altında bir ömür daha teklif edilse bile ne sizden ne de çocuklarımdan vazgeçerim." Elini omuzlarımdan sarkan altın pelerinin içine soktu ve alnımı onunkine değdirerek rahat bir nefes aldım.

Bir düşünceyle onu odalarımıza geri götürdüm ve bize geçmişin anılarını gösterecek olan aynanın karşısına çevirdim. Onun için özel olarak bir tane seçtim ve düğün günümüzü izlemesi için onu kollarımda döndürdüm.

Merissa cıvıldadı ve

Güldüm ve bu olayın mükemmelliğine gülümsedim, bir kez daha ışıltısının tadını çıkardım, ama tam düğün gecemize yaklaşırken bir şey koluma dokundu.

Hırlayarak döndüm ve Felisia Night'ı orada dikilirken buldum. "Gösteri için teşekkürler. O düğünü kaç kişi hatırlıyor? Oldukça küçüktü. Sanırım bu beni özel kılıyor." Merissa'ya gülümsedi ve karım ona değerlendiren bir bakış attı.

"Demek bana bahsettiğin kedi kraliçe bu," dedi Merissa.

"Bu o. Odalarımıza nasıl girdin?" Hırladım. "Çok basit.

Bana açık bir davetiye verdin, aptal." Beni dürttü.

Kolumu şakacı bir şekilde tuttum ve kaşlarım daha da çatıldı. "Ben öyle bir şey yapmadım."

"Korkarım yaptınız. Benimle o eski küçük anlaşmayı yaptığınızda, hikayem karşılığında anılarınızdan birini ya da benzerini alabileceğimi söylemişsiniz. Odalarınıza girmeme izin verilmediği sürece onu görmeye gelemedim. Sanırım yaptığımız anlaşma bana bir bilet verdi." Bunun böyle olacağını bildiğini kanıtlarcasına sırttı.

Merissa gülerken, "Peki," diye mırıldandım.

"Seni alt etti mi Hail?" diye alay etti.

"Öyle oldu," diye cevap verdi Felisia benden önce.

"Kandırılmadım," diye homurdandım. "Dediğin gibi, sana davetiyeyi ben verdim.

"Şimdi geri adım atma, ölü kral," dedi Felisia, Merissa'ya aşırı bir aşinalıkla yaklaşarak. "Merhaba Vahşi Kraliçe, sanırım siz de en az benim kadar efsanesiniz."

"Öyle mi?" Merissa bir kaşını kaldırdı. "İki efsanevi kadının birlikte efsanevi şeyler konuşarak güzel bir akşam geçireceklerine inanıyorum."

"Sen ve ben mi?" Felisia heyecanla sordu. "Evet, bunu çok isterim."

"Daha fazla arkadaşla ihtiyacımız yok," diye mırıldandım.

"Seni davet etmiyordun," dedi Felisia. "Beni davet ediyordun ve onun ve benim en azından bir arkadaşına daha ihtiyacımız olduğu açık."

"En azından," diye onayladı Merissa ve ben de nefesimi tuttum.

Felisia çıkışa doğru dans ederek uzaklaştı. "Hikâyeme devam etmek istediğinizde odalarımda bekliyor olacağım, ölü kral."

"Bu sefer daha açıklayıcı olacak mı?" diye sordum, ama o yoluna devam ederken tek cevabı bir kahkaha şeklinde geldi.

"O kadından pek hoşlanmıyorum," dedim.

"Gerçekten mi? Ondan oldukça hoşlanmıştım." Merissa omuzlarımda eğri duran pelerinimi düzeltmek için yaklaştı. "Ona git. Marcel'le konuşmak istiyorum. Son zamanlarda kendinde değil."

"Dağılıyor. Kader Kapısı yakında onu alacak. Gabriel'i görmeye götürerek ona biraz daha zaman kazandırdım ama-"

"Bunu onun için mi yaptın?" Merissa ağzından kaçırdı.

"Bunu onun için yaptığımı söyleyemem. Ben sadece... yaptım."

Merissa bana bilmiş bir bakış attı ve ben de dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Bunu içimden gelerek yapmadım," diye tısladım, yüz ifadesi beni bununla suçluyordu.

"Biliyorum," dedi havalı bir şekilde. "Kalbin karanlık işler ve kötü günahlarla dolu."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Tabii ki hayır." Gülümsedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, sevgilim. Şimdi git hikayenin geri kalanını ara, belki işine yarar."

Uzaklaştı ama elini yakaladım, onu kendime çektim ve cılgınca öptüm. Ağzını benimki için ayırdı ve dilimi yumuşak dudaklarının arasına soktum, onu kendime doğru bastırırken elim omurgasının tabanında yayıldı.

"Bu kalbime kimin sahip olduğunu hatırlatmak için miydi?" diye dudaklarıma mırıldandı, tırnakları omurgama battı ve

onu bırakıp bırakmayacağımı tekrar düşünmeme neden oldu.

"Belki de."

"Ve sanırım bunun Marcel'i görecektir olmamla hiçbir ilgisi yok," dedi sorgulayarak.

"Marcel'in benim için bir önemi yok," dedim.

"Kalbime ya da ruhuma sahip olmayabilir ama o benim için özel, Selam," dedi.

"Mm," diye homurdandım. Lanet olası Marcel.

"Bir arkadaş olarak," diye etkiledi. "Ve ihtiyacı var. Bu yüzden ona gitmeliyim."

Kollarımı itti ama bedenim kaskatı kesilmişti ve kendimi bırakamaz halde buldum.

Kaşlarını çatı. "Neler oluyor?"

"Seni özledim, hepsi bu. Geçmişe takılıp kaldım. Gelecek. Şimdiki zaman."

"Hediye mi?" Bu kelimeye yaptığım fazladan vurguyu fark etti ve ona gerçeği söyleyerek iç çekti.

"Darius'un kızımızdan ayrıldığını görmek bana senden ayrılmanın ne kadar korkunç bir kader olacağını düşündürüyor." Kaşları çatıldı. "Sensiz paramparça olurum, Merissa."

"Ben de seni," dedi yüz ifadesine hüznün bulaşarak. "İşte bu yüzden, ne kadar olasılık dışı görünse de, Darius'un Roxanya'ya dönmesi için bir yol olduğuna inanmalıyım."

Bu olasılığı zihnimde tarttım. "Sadece bir yol göremiyorum."

"Bazen en gerçek yolumuz bir imkansızlıklar katmanının altında gizlidir, ancak orada olduğuna inanmanın bir yolunu bulabilirsek, sonunda ayaklarımızı onun üzerine koyabiliriz."

"Kader ve alinyazısı hakkında benden daha çok şey biliyorsun, bu yüzden senin umuduna güveniyorum," dedim ve sonunda onu serbest bıraktım ve odalarımızdan çıkmadan önce el salladı.

Bir elimi saçları arasından geçirdim, aynaya baktım ve bir anıyı cama doğru ittim.

bir düşünce.

Gwendalina küçük sallanan bir atın üzerinde dengede dururken belinden tuttum, o büyük yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Düşmesine izin vermeyeceğim konusunda bana güveniyordu, ne olursa olsun onu güvende tutacağımı biliyordu ve ben de ona ve diğer çocuklarıma verdiğim bu sözü tutmaya niyetliydim.

"Lonca Taşlarını bulacağım," diye söz verdim ona şimdi ve burada. "Seni güvende tutacak bir yol bulacağım."

Azriel'i bulma niyetiyle odamdan çıktım ama burada sık sık olduğu gibi o çoktan koridorda beni bekliyordu. Sevdiğimiz diğer ruhların niyetlerini hissedebilir, özellikle ihtiyacımız olduğunda birbirimize yaklaşabilirdik.

Elinde not defteri, yüzünde hevesli bir ifade vardı ama belki de içinde biraz karanlık da vardı. "Felisia'ya rastladım. Hikâyesine devam etmek için senden ihtiyacı olan şeyi talep ettiğini söyledi. Hazır mısın?"

"Gerçekten de öyle," dedim ve yan yana yürümeye başladık. "İyi misin, eski dostum?"

"Eee? Ha," dedi alçakgönüllülükle. "Hayır, o kadar da iyi değilim, Hail. Lance zorlu bir işkenceden geçiyor ve gölgeler ruhuna yapışmış durumda. Sanırım onlara tamamen yenik düşecekti, sadece Stella onu kurtardı."

"Stella mı?" Tereddüt ettim. "Şimdiye kadar ona çok az ilgi gösterdi."

"Görünüşe göre vicdan azabı çekiyor. Ya da belki suçluluk duygusu. Bilmiyorum. Ama Lance'in artık ona ne kadar bağımlı olacağından korkuyorum. Eğer ona tekrar sırtını dönerse, bu onun sonu olabilir." Bunu basit gerçekleri ortaya koyar gibi söylemişti ama sesinde çaresizliğini anlatan bir gerginlik vardı. "Onun için çok korkuyorum."

"Onun yaşadıklarına çok az Fae'nin katlandığını gördüm, Azriel. O bizim bilebileceğimizden çok daha güçlü. Kızım adına her şeyi yapabileceğine inanıyorum."

"Evet. Azriel bana döndü, gözlerindeki sevgiyle omzumu sıktı. "Birbirlerini vahşilikle koruyorlar.

yıldız ışığının. Sık sık onların Cennet Çiftleşmesini, içindeki saflığı düşünüyorum. Böyle bir aşkı bulmak gerçekten nadirdir ve oğlumun bunu en iyi arkadaşımın kızıyla bulması. Şey, ben..." Azriel bana gülümsedi ve ben de elimde olmadan ona karşılık verdim.

"Evet, tüm bu karanlığın içinde ışığa değer vermeyi unutmamalıyız," dedim. "Gerçekten, ailelerimizin bu şekilde bir araya gelmesinden onur duyuyorum."

"Ben de öyle, Hail. Elysian kutlamalarının yapıldığı gece bana söylediklerini unutmadım."

O geceyi hatırladım, çocuklarımız da aynı şekilde eğlenirken hepimizin Peçe'nin ötesinde içine düştüğümüz gürültülü partiyi.

"Aklımdan çıkmış," dedim, onu iki yanağından öpüp kardeşim ilan ettikten sonra Ebedi Saray'ın çatısına çıkıp Orion takımyıldızını ve Vega yıldızını kendi ellerimle nasıl boyadığımı hatırladım.

"O gece hiç aklımdan çıkmıyor," dedi Azriel gülerek. "Florence Grus'un çıplak amuda kalkıp Radcliff'e ayağından bir elma fırlatmasını emrettiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Merdiven boşluğuna döndüğümüzde, pencereden eğilmiş, uçan büyük bir Pegasus'un üzerine tünemiş, ağzı Clara Orion'dan başkasıyla öpüşmeye kilitlenmiş çıplak bir adam tarafından yolumuzun kesildiğini görerek güldüm.

"Clara?" Azriel'in nefesi kesildi ve kızı dönüp ona baktı.

"Oh, kahretsin. Selam, baba." Elini pencerenin çerçevesine dayamış olan adama yan gözle baktı, yüzünde öyle bir ifade vardı ki, kızlarımdan birini öperken bulsaydım onu hemen yere sererdim.

"Kim bu?" Azriel hevesle sordu, çıplak adama elini uzatmak için öne çıktı.

"Reth," dedi Azriel'in elini tutarak. "Sanırım beni duymuşsundur?"

"Korkarım hayır," dedi Azriel.

Clara hemen, "O da şimdi gidiyordu," dedi.

Kadın onu susturup Pegasus'unu pencereden uzaklaştırırken Reth biraz üzgün görünüyordu. "Ah ben... seni bir gezintiye çıkarabileceğimi düşünmüştüm, C?"

"Öyle mi?" Clara umutla gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Seni tutmamıza izin verme," dedi Azriel, Clara'nın elini tutup pencere pervazına çıkmasına yardım ederek. "Yukarı, yukarı ve uzağa, diyorum."

Clara, Reth Pegasus'unun arkasına tırmanmasına yardım etmeden önce ona hayatımda gördüğüm en geniş gülümsemeyi attı, Azriel'e bir selam verdi ve Clara'yla birlikte sevinç çığlıkları atarak uçup gitti.

Azriel kıkırdadı ve bana dönmeden önce bir süre daha onların gidişini izledi.

"Onun bir yabancıyla gitmesine izin mi vereceksin?" Şaşkınlıkla sordum.

"O bir yabancı değil, adı Reth." Azriel merdivenleri çıkmaya devam etti ve ben de ona ayak uydurdum. "Ayrıca, herhangi bir şey için benim onayına ihtiyaç duyacağı zamanı çoktan geçti. İstedikini yapabilir ve görünen o ki bu yeni adam da onu memnun ediyor. Durum böyle olduğu sürece onun mutluluğundan zevk alacağım. Bunu hak ettiğini sadece yıldızlar biliyor."

"Peki ya bir ahmak çıkarsa?" Hırladım ve Azriel bana Zodyak Akademisi günlerimizde başımızı çok fazla belaya soktuğumuz zamanları hatırlatan karanlık bir bakış attı.

"O zaman bu kadar uzlaşmacı olmaya daha az meyilli olabilirim," dedi, gözlerinde kalbimin güm güm atmasına neden olan bir şiddet vaadi vardı ya da en azından neredeyse öyle hissediyordum. Geçmiş anılarımızdan birine dalmak için can atıyordum, ikimiz bir kavganın ortasında kalmıştık. "Ayrıca, Lionel Acrux'tan daha kötü bir seçim olamaz." Azriel bu düşünce karşısında ürperdi ve ben de dilimi tuttum. Roxanya'nın erkek zevki yeterince kötüydü,

Ama kızlarımdan biri Topal Lionel ile bir ilişki yaşasaydı ne yapardım, hayal bile edemiyorum.

Felisia'nın odalarına vardık ve Purrsy bizi içeri aldı, gıcırdayan gemide bize yol gösterdi. Etrafımızda uzanan ısıltılı ay ışığıyla aydınlanmış suya hayranlıkla baktım, yanılsama çok güzel bir şekilde gerçek gibi geliyordu.

Purrsy bizi, Furnanda ayaklarına masaj yaparken ve Kitsy saçlarını örerken Felisia'nın ahşap bir tahtta oturduğu alt güverteye götürdü.

"Seni tekrar görmek güzel Azzy," dedi neşeyle, sonra başıyla beni işaret etti. "Ve işte hiç gülümsemeyen ölü kral."

"Birkaç dakika önce gülümsedim. Bunu kaçırdın, kedi kraliçe. Sanırım yakında benden bir tane çalmaya çalışacaksın" dedim.

"Bugün biraz espri anlayışı var," dedi gururuna, elini ağzının etrafına kapatarak ama duyabileceğim şekilde yüksek sesle. "Purssy, onlara ametist parçalarını ver."

Başını salladı, kristal parçalarını uzattı ve bizi aynaya yönlendirdi. Bir kez daha Felisia'nın anılarına sürüklenmeden önce Azriel'le umut dolu bir bakış paylaştım, anıların içinde öyle derinlere daldım ki geçmişte onun yerine geçtim ve sanki şu anda varmış gibi her şeye tanık oldum.

Baskı yok, Felisia. Sen sadece Ruhlar Sarayı'nda Kraliçe Leondra Vega'nın burnunun dibindeki Crown of Starfall'dan Lonca Taşlarını çalacağına söz verdin.

Sinirlerim yüzünden bu sabah kahvaltı için hiç iştahım yoktu, sadece bir kase yulaf ezmesi, iki elma ve şüpheli bir nektarin yedim. Bir de Terra House'un dışından topladığım yabani çilekleri. Neredeyse boşa koşuyordum.

Wilbur Jübile biletiyle gelmişti ve ben öğleden hemen önce Kraliçe Leondra'yı iktidardaki yirmi beşinci yılı için överek ayrıldığımda tüm Zodyak Akademisi kutlamalarına başlamıştı bile. Sanırım oldukça iyi bir kraliçeydi. Siyasetle ya da yüz yıl önce ölmüş sıkıcı insanlarla pek ilgilenmezdim, bu yüzden Profesör Taffety'nin tarih derslerinde genellikle biraz kestirirdim. Sonra sinirlenir ve bağırırdı, bu da uyku düzenimi ciddi şekilde bozardı ve onu engellemek için bir susturma büyüü yaparsam, bu onu çılgına çevirirdi. Bir keresinde yastığımı aldı, pencereden dışarı fırlattı ve bir ateş cehenneminde cehenneme attı. Derslerini daha ilginç hale getirmek yerine, hıncını benden ve en iyi şekilde uyuklamama yardımcı olması için getirdiğim rahat şeylerden çıkardı. Tamamen haksızlık.

Dünyadaki güncel olaylardan tam olarak haberdar olmadığımı söyleyebilirim ama Vega Kraliçesi'nin krallıkta oldukça sevildiğini biliyordum. Ayrıca Solaria'nın en zengin kaltağıydı, bu yüzden elinden birkaç paha biçilmez eseri aldığım için kendimi kötü hissetmedim.

Eğer başarabilirsem.

Ben de öyle yapardım. Kesinlikle.

Ruhlar Sarayı'na gitmek için iki otobüse binmek zorunda kaldım ve bu otobüsler süslü elbiseler ve parlak ayakkabılar giymiş, hepsi de kutlamalara giden insanlarla doluydu. Baktığım her yerde sokak partileri yapılıyor, Tucana'nın Arnavut kaldırımli sokaklarında küçük içki masaları kuruluyor ve Asterella'da nehir boyunca Jübile hediyelik eşyalarının satıldığı bir pazar kuruluyordu. Celestia'nın kalabalık yollarında işler iyice çığırından çıkıyordu; tepelerinde uçan Pegasuslar kalabalığın üzerine parıltılar saçıyor, her yerde Kraliçe'nin Nişanı'nı kutlamak için dev şapkalardan pırıl pırıl sahte Sfenks kuyruklarına kadar Vega ürünleri satan tezgâhlar vardı. Herkes bunları takıyordu, kuyruklar büyülenmiş bir şekilde sağa sola sallanıyordu.

Şehrin bir yerlerinde parlamento binalarına doğru çanlar çalıyordu, ancak birkaç durak sonra otobüsüm

Heyecanlı kalabalıktan uzaklaşarak Celestia'dan çıkıp son hedefime doğru ilerledim.

Ruhlar Sarayı ufukta belirdi ve şehri çevreleyen yemyeşil kırlardan ve uzun ağaçlardan geçerken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sarayın yüzlerce dönüm araziye sahip olması gereken geniş bir arazisi vardı, içinde koca bir orman, bir dere ve şüphesiz her türlü sır saklıydı. Gazetelerde çok fazla fotoğraf yoktu ama bulduğum eski planlar arazinin coğrafyasını ve her yeri dev bir oval şekilde çevreleyen yüksek çitleri ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. Saray yüzlerce ve yüzlerce yıl önce inşa edilmişti ve hala tüm krallıktaki en büyük konuttu.

Al bakalım, Profesör Taffety. Onun dersi sırasında ölesiye sıkılmış olabilirim ama planlama seanslarım sırasında sarayın tarihiyle fazlasıyla ilgilenmiştim.

Otobüs sonunda sarayın kapısında toplanmış olan başka bir kalabalıkla karşılaştı ve ben de inip yolun geri kalanını yürümek zorunda kaldım. Elbisem bebek pembesiydi ve eteğinin büyük ağında küçük elmaslarla kaplıydı, korsajı askısızdı ve arkadan bağcıklıydı. Çok fazla dikkat çekmemesi için saçlarımı kahverengi gösterecek bir illüzyon yapmıştım. Güzel altın rengi buklelerim çok fazla tanınabilirdi. Benim saçım dışında kimsenin saçı böyle parıldamazdı. Yelelerimi saklamak için ürpermiş olsam da, bu sadece bir gün içindi. İnsanların gerçek saçlarımın parlak altın rengine hayranlık duymasına ve bunu hafızalarına kazımasına kesinlikle ihtiyacım yoktu. Günde beş kez fırçalamak ve haftada iki kez lilla ağacı sütüyle ıslatmak işin püf noktasıydı. Sakladığım saçlarımı telafi etmek için ona ekstra özen göstermem gerekiyordu. Ama bu fırsat için ödenmesi gereken küçük ama biraz acı verici bir bedeldi. Annem beni bu halde, gerçek Aslanlığımı gizlerken görse bayılırdı ama yine de kurnaz planımın derinliklerini keşfederek enerjisini geri kazanabilirdi.

Ailem namuslu vatandaşlar olarak görünmüş olabilir, ancak özellikle hile, aldatma ve zorlama konusunda ustaydılar. Babam bir borç tahsildarıydı ve peşine düştüğü Fae'lerin mallarını ellerinde tutmak için savaşılmaya hazır olduklarını düşünürsek, bu girebileceğiniz en tehlikeli mesleklerden biriydi. Sanırım bu Fae doğasıydı. Özellikle de Ejderhalar. Babam geçen yıl bir tanesini haklamış ve eve kollarında yanıklarla dönmüştü ama gözlerinde de lanet bir parıltı vardı. O borcu tahsil etti ve bunun için çok iyi bir zam aldı.

Babam ayın hasılatından payını aldı. Kelimenin tam anlamıyla. Borç tahsilatı için el konulan her şeyin yüzde yirmisi doğrudan babamın kamyonunun arkasına giderdi ve annemle annem onun talep ettiği her şeyi alır ve alabilecekleri en iyi fiyata satarlardı.

Satış konuşmalarında vahşiydiler ve yıldızlara yemin ederim ki annem bir Kurt Adam'a bir aile pire satabilirdi. Kardeşlerim onların ayak izlerini mükemmel bir şekilde takip ediyorlardı, ama ben? Ben henüz eve pastırma getirmemiştim. Ama bugün, küçük bir şapka ve Glory olduğunu ilan eden bir isim etiketi ile bütün domuzu getirmeyi planlıyordum.

Kalabalığın içinde ilerlerken ellerim birazcık titredi, biletim bir silah gibi avucumun içindeydi.

Çitlerin önünde ünlü bir Fae'nin fotoğraflarını çeken basın mensuplarının yanından geçerek, kalabalık bedenlerin arasından süzıldüm. Kadın belli belirsiz tanıdık geliyordu, keskin yüz hatları, sık siyah saçları. Vampir yarışçılardan biri olduğundan oldukça emindi. Birdie geçen yıl Evanda'daki tuz düzlüklerinde finalleri izlemeye gitmişti ama görünüşe göre Vampirler çok hızlı hareket ettiği için pek bir şey görememişti. Bana biraz sıkıcı geldi ama herkes kendi yoluna.

"Bayan Orion!" diye bağırdı basın mensuplarından biri, dikkatini çekmeye çalışarak ve ben de onlar başka yere odaklanmışken kapıya doğru fırlama fırsatını değerlendirdim. İhtiyacım olan son şey

Kanun adamları gelip taşları aramaya başladığında bir fotoğrafın arkasında yakalanıyordum. Yine de elimden gelse uzun, çok uzun bir süre ne yaptığımı anlamalarını planlamamıştım. Korsemin içine yerleştirilmiş sahte Lonca Taşları tam da bunun için tasarlanmıştı. Marigold onları yapmama yardım etmişti, detaylara gösterdiği özen gerçek Lonca Taşları ile mükemmel bir uyum içinde olmalarını sağlamıştı.

Biletimi takım elbiseli bir adama uzattım ve o da gülümseyerek beni el sallayarak kapıdan geçirdi. Kalbim boğazımda, bu yerin güzelliğine inanamayarak uzun yola çıktım. Saray göz kamaştırıcıydı, bahçeler meyve yüklü ağaçlarla doluydu ve beyaz tavşanlar aralarında zıplayarak çimleri kemiriyordu. Onların Şekil Değiştirenler olduğunu fark ettiğimde dudaklarım aralandı ve küçük Tavşan ağızlarıyla budama yapıyor olmalıydılar.

Önümdeki gruba katılmak için acele ettim, kol kola girmiş siyah saçlı bir adam ve kadın ile yanlarında el ele tutuşan sarışın bir adam ve kadının arkasında birkaç adım yürüdüm.

Dev kapıya vardığımızda bizi başka bir takım elbiseli adam karşıladı, kendimi bir parçası gibi gösterdiğim grup karşısında gözleri parlıyordu.

"Ah, Leydi Acrux," diyerek sarışın kadının elini sıktı ve ortağı olduğunu tahmin ettiğim kişiye gülümsedi. "Geri dönmeniz çok güzel. Ve Lord Capella, sizi ve eşinizi tekrar görmek çok güzel." Gözleri beni takip ediyordu ama Lord Capella bahçelerde görevli tavşanlarla ilgili bir espri yapmaya başladı, onlara kraliçenin kürk-vantları dedi ve takım elbiseli adamdan şaşkın bir bakış aldı.

Onları geçip saraya girme fırsatını değerlendirdim ve lordun karısı çılgınca gülerek tüm dikkatleri üzerimden çekerken adımlarımı hızlandırdım.

İçeride, şimdiye kadar gördüğüm en gösterişli merdiven vardı, yukarıdaki başka bir seviyeye ve belki de ondan sonra başka bir seviyeye doğru dönerek ilerliyordu. Tavan, merkezinde güneşin yer aldığı bir dizi yıldızla boyanmıştı ve inanılmaz bir

Merdivenlerin tepesinde kraliçenin yer değiştirmiş halini gösteren bir resim asılıydı. Sfenks düzeninde, ön pençelerini üst üste atmış, dişi yüzü gökyüzüne doğru kalkmış ve kestane rengi saçları omuzlarına dökülmüş bir kraliçeydi. Etrafında kitap yığınları vardı, bazıları sanki içindeki metinleri okuyormuş gibi ayaklarının dibinde açık duruyordu. Sfenksler iyi bir kitaba bayılırdı ve sanırım ben de sihrimi okumaktan alsaydım, onları aynı şekilde severdim. Yine de Profesör Taffety'nin sıkıcı okuma listesinden hoşlanır mıydım? Hiç sanmıyorum. Bir dakikadan kısa sürede uyuyakalırdım. Dişi Aslan olmanın laneti. Düşler ülkesi asla çok uzakta değildi ve beni oraya göndermek için fazla bir şey gerekmezdi. Özellikle de güneş parlıyorsa ve kampüsteki Aqua Gölü'nün kenarında mükemmel bir çimenlik bulmuşsam. İşte bu mutluluktu. Isla'nın beni gafil avlayıp saçma skiller örümcekleri sokması dışında...

"Özel tur için bu taraftan, güzel uğur böceğim. Onlar Saat başı yola çıkıyoruz, oyalanmayın." Sağ tarafımdaki açık kapıdan bir kadın seslendi, elbisesi parlak sarı renkteydi ve ruj üzerine rujlardan oluşuyordu. "Tam şu anda yola çıkıyoruz."

Ona katılmak için acele ettim, konuşma tarzından Wilbur'la akraba olması gerektiğini anladım. Kalabalık bir grup sarayı gezmek için bekliyordu, hepsi öyle şık giyinmişti ki elbiselerinin ışıltısı ve parıltısı gözüme çarpıyordu.

"Ben Doris Grus," diye duyurdu tur rehberi, kahverengi ve abartılı bir şekilde taranmış, yukarı doğru spiral çizerek yükselen ve tepede bir tür şelale şeklinde son bulan saçlarını okşayarak. "Yeğenim Wilbur bugün burada çılgınlığın yollarını öğreniyor, çünkü aileme Vega tacına hizmet etme gibi büyük ve harikulade bir onur bahşedildi. Nimetlerimi saymaya başlayamam bile, bir midyenin üzerinde kaybolur ve denize doğru dolaşırdım." Ellerini gözlerinin altına götürdü ve birkaç kişi alkışlarken bir adam sadece boğazını temizledi

Sonra bir sessizlik oldu. Boynumu büktüm ve Wilbur'un onun birkaç adım gerisinde parlak mor bir takım elbise içinde, kıvrıcık saçları arkaya doğru kaymış ve bıyıkları can havliyle burulmuş bir şekilde durduğunu gördüm.

"Yani!" Doris haykırdı. "Bu en prestijli sarayın eski odalarındaki yolculuğumuza başlayalım." Bizi avizelerin parıldadığı ve kl tablalarının bile som gümüşten yapıldığı gösterişli bir salona götürdü. Paha biçilmez ss eşyalarının ve ismimi çağıran parlak, parlak şeylerin yanından geçerken parmaklarım bir şeyler almak için kaçınıyordu. Ama bugün buraya sadece dört şey için gelmiştim ve dikkatimin dağılmasına izin veremezdim.

Tur bir saatten fazla sürdü ve gözlerim her odadaki saatlere takılıp kaldı, saat ikiye çaldığında bir tanesi ısıık alıp dönen bir kekliğin ağzından şarkı söylüyordu ve Wilbur gözüme o kadar çok takıldı ki onu bu yüzden azarlamak istedim. Alnından terler boşanıyordu ve alnı sıırıslıkam görünene kadar mendiliyle alnını sııvazlayıp duruyordu.

Sonunda, zenginlik her yere daha fazla zenginlik kusmuş gibi görünen sonsuz odalarda yarım saat daha yürüdükten sonra, basit bir dekorasyona sahip, ancak dolaplarda ve odanın etrafındaki standlarda en inanılmaz mücevherleri ve eserleri barındıran uzun bir odaya vardık.

"Doris, "Lütfen Vega ailesinin en değerli eşyalarından bazılarna göz atmaktan çekinmeyin.

Kapıları tutan muhafızlara ve odanın ortasına doğru konumlanmış, parlak gümüş göğüs plakaları ve kalçalarında kılıçları olan kraliyet mavisi cppeler giymiş olanlara baktım. Muhtemelen bu silahlara ihtiyaçları bile yoktu, sadece büyüleriyle öldürmek için eğitilmişlerdi ve gözlerinin kalabalığın üzerinde dolaşması nabzımın hızlanmasına neden oldu.

Sikeyim.

İşte bu kadar. Bu benim şansım.

Grup dağıldı ve ben de cam dolapların arasına dalıp içindeki güzel bibloları baktım. Taçlar, kolyeler, bilezikler ve nefes kesici yüzükler istifin arasındaydı ama silahlar da vardı. Kabzalarında değerli taşlar parıltıyan kavisli hançerler, tören kılıçları ve asalar ve içine yağmur yağıyormuş gibi görünen dev bir kristal küreden altın plakalara oyulmuş bir deste tarot kartına kadar bir dizi kehanet nesnesi. Uzun zaman önce gerçekleşen ve Kaderleri Parçalayan Gece olarak adlandırılan bir savaş tahmin etmesiyle ünlü bir kehanet kâsesi ve eski bir prensesin düşman bir prensle evlenmesine karar vererek bir zamanlar bölünmüş olan Solaria krallığını yeniden birleştirmesiyle ünlü bir sarkaç vardı. Hepsi ilginçti ama... lanet olası yıldız tacı neredeydi?

Wilbur'a umutsuzca bakmadan önce odanın içinde iki tur attım, içim endişeyle sıkılıyordu.

"Nerede o?" Ona katılırken fısıldadım, içimde hissettiğim gerginliği gizleyecek bir gülümseme çizdim.

"Neşeli reçelli sandviçler," diye nefes aldı, mendiliyle alnını tekrar sildi. "Bilmiyorum."

"Sakin ol," diye homurdandım. "Kendini toparlaman gerek Wilbur."

Gözle görülür bir şekilde yutkundü, başını salladı ve duvardaki dev gümüş saate baktı. "Zaman, rüzgârda sallanan bir torba tüy gibi uçup gidiyor."

"Yol açın!" diye bağırarak bir erkek sesi, kızıma bir çubuk sokulmuş gibi doğrulmama neden oldu.

Kocaman bir adam, kırmızı kadife bir yastığın üzerine tünemiş Starfall Tacı ile kapıdan içeri girdi, o kadar parlaktı ki sahiplenici bir hırıltı çıkarmamı sağladı.

Muhafız benden biraz daha büyüktü, tüm o kaslarıyla çok çekiciydi, koyu teni ve günahkâr gözleri tam da içine düşmek istediğim türden bir belaya benziyordu. Ama beni en çok etkileyen saçlarıydı. Parlak siyah bukleler öylesine bakımlı, öylesine mükemmel şekillendirilmişti ki, onun bir Aslan olması gerekiyordu.

Duvarın yanındaki boş bir dolaba doğru ilerledi, elini dolaba dokundurarak dolabın açılmasını sağladı ve kapağını sıkıca kapatmadan önce içindeki tacı yastığının üzerine yerleştirdi.

Wilbur'un kolundan tuttum, onu muhafızın yanına çektim, o da dolabın yanında pozisyon aldı ve kalabalık dolaba bakmak için yaklaştı.

"Ne yapacağını biliyorsun," diye fısıldadım Wilbur'a. "Oh f-f-flapjacks," diye kekeledi Wilbur.

"Bunu sen halledersin," diye cesaretlendirdim, sonra Wilbur'u iri yarı muhafıza doğru fırlattım ve kimsenin durmadığı dolabın arkasına doğru kaydım.

Wilbur herkesin dikkatini çekerek, "Starfall Tacı'nın son derece eski bir tarihi var, Barbar Kraliçe'nin Solaria'da hüküm sürdüğü kan çağlarına kadar uzanıyor," diye seslendi. "Krallığın gelmiş geçmiş en büyük meclisinin başındaki kana susamış Vampir, kendi kendini kraliçe ilan eden kişi, Ruhlar Sarayı inşa edilmeden çok önce tam da bu noktada yaşıyordu. Çünkü bu topraklar kutsaldır, nedenine bakmak isteyen var mı?" Wilbur sordu ve ben de dolaba yaklaştım. "Efsaneye göre, göklerden düşen ilk yıldız bu kutsal topraklara düşmüş ve buradan ilk Elemental büyü doğmuş, parıldayan ışık nehirleri gibi yeryüzüne fışkırmış."

Wilbur hikâyeyi çok iyi anlattı, devam ederken elleriyle cılgınca hareketler yaptı ve ben de o anın geleceğinden emin bir şekilde kendi anımı bekledim. Keşke Wilbur bunu başarabilseydi.

Yıldızın gökyüzünden düşüp yeryüzüne çarpmasını canlandırırken, bilerek geriye doğru kaydı - gerçi ne kadar iyi numara yaptığından kaza gibi görünüyordu - muhafıza o kadar sert çarptı ki onu tacın bulunduğu dolaba doğru tökezletti. Wilbur yere düşerken, kendini yakalamak istercesine muhafızın kılıcını tuttu, kınından çıkardı ve kalabalığın korkuyla geriye sıçramasına neden olarak kılıcı savurduktan sonra bir takırtıyla yere düşürdü.

Muhafızın eli dolabın üzerine düştü, imzası dolabın kilidini açtı ama aynı zamanda dolaba sert bir şekilde çarptığı için alarmları da çalıştırdı. Parmaklarımı oynatarak tavana bir sarmaşık fırlattım ve üstümüzde asılı duran şamdanı parçalamasını sağladım. Kalabalığın üzerine doğru çöktü ve yanan mumlar düşerken çığlıklar yükseldi.

Yere düştüğünde biri ona su büyüğü püskürttü ve odadaki ışık bir anda söndü.

Wilbur neredeyse kadınısı bir çığlık atarak muhafızın bacağını tuttu ve ben de hızla hareket ederek alarm hâlâ çalarken ve karanlık çökmüşken elimi dolabın içine soktum. Tacı tuttum ve dört büyük taşı tokalarından çekip çıkardım. Onları korsemden aşağı ittim, sahtelerini çıkardım, saniyeler geçtikçe bu göreve odaklandım, etrafımda kaos çöküyordu.

Nefes al.

Bunu binlerce kez uyguladın.

Bir Fae ışığı havaya yükseldi, sonra bir tane daha ve bir tane daha... Sahte taşları tokalara yerleştirip tacı dolaba fırlatırken kalbim gırtlığıma dayanmıştı ki muhafız bana doğru baktı. Ama ben çoktan kalabalığın arasına karışmış, onlarla birlikte korku içinde bağıırıyordum. Muhafızın dolabı bir kez daha kilitlediğini görmek için arkama ufak bir bakış attım ve ciğerlerimden rahatlamış bir şekilde hava boşalırken alarmı susturmaya çalıştım.

Ben düzeni sağlamaya yardım ederken Wilbur dizlerinin üzerinde hıçkıra hıçkıra özür diliyor, hâlâ adamın pantolonunu çekiştiriyor ve dikkatini yarı yarıya dağıtıyordu.

"Aman Tanrım, Wilbur!" Doris onun kolundan tutarak ayağı kaldırdı ve sert bir bakış attı. "Bu ne gürültü patırtı böyle?"

"Özür dilerim, sevgili Doris," dedi, muhafız ona soğuk bir bakış atarken utançla başını eğdi ve ellerini katladı.

Kollarını sıkıca göğsüne dayadı. "Ben sadece yalpalayan bir arabası olan, pis ayaklı bir ahmağım."

Doris başını sallayarak ve güvenlik görevlisinden bolca özür dileyerek, "Öylesin," dedi.

Doris Wilbur'u odadan çıkarırken kalabalık mırıldanıyordu ve ben kalabalığın ortasında durup bana kemiklerimi titreten delici bir bakış atan gardiyana baktım.

Ona küçük bir gülümseme sundum, belki çapkınca, kaşlarını çattı, dudaklarının köşesi hoşuna gitmiş gibi yukarı kıvrıldı. Ama bir kanun kaçağıyla benim aramda bir bağ yoktu.

Turun bir sonraki bölümüne doğru yola çıktım, dört Lonca Taşı'nın gücü bedenimde uğulduyor ve tenimi büyüyle vızıldatıyordu. Bunu yaptığımı inanamıyordum. Göğüslerimin arasına sıkıştırdığım taşlarla suç mahallinden uzaklaşıyordum.

Bir el kolumu sıkıca kavradı ve panik göğsümden fırladı.

"Bekle," diye hırladı sert bir ses ve neredeyse kendi gizliliğimi bozacaktım, dövüşmeye, kaçmaya ve kaçmaya hazırdım ama muhafız beni döndürürken yüzünde yanaklarımı ısıtan bir sırıtış vardı.

"Bunu yapmamalıyım ama... sende bir şeyler var." Avucuma bir parça parşömen sıkıştırdı. "Adım Purrsy, benimle bu kristal aracılığıyla iletişime geçebilirsiniz."

"Peki bunu neden yapayım?" Gizemli ve seksi bir şekilde sordum.

"Böylece sana kur yapabilirim," dedi kalbimi hızlandıran sert bir ses tonuyla.

"Anlıyorum. Pekala, Purssy, belki seninle temasa geçerim."

"Belki mi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Kekeledim mi?" Sırıttım ve kalabalığa yetişmek için acele ettim, diğer ödüllerimle birlikte göğüs dekolteme yerleştirmeden önce avucumdaki gümüşü kristale baktım.

Tur giriş salonuna dönene kadar bekledim, Wilbur'a küçük bir göz kırptım ve sonra gittim. Kapıdan çıkıp doğruca otobüse yönelmeden önce manzarayı seyreder gibi arazide ilerlerken Guild Stones ele geçirilmişti ve zafer beni çağırıyordu.

Felisia Night, bunun için lanet yıldız tarihine geçeceksin.

"Peki neredeler?" Felisia'nın anıları beni tükürürken ağzımdan kaçırdım ve o da bana çarpık bir gülümseme verdi.

"İzlemeye devam edersen öğreneceksin, ölü kral," dedi, tahta tahtına otururken Kitsy, Purrsy ve Furnanda saçlarını tarayıp onu süslediler.

"Bu arada güzel ahlak, Purssy," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Vahşi Kral beni mi yargılıyor?" diye güldü. "Bu kadın hayatıma girene kadar hayatım sıkıcıydı. Aşk için kanunu bıraktım."

"Eninde sonunda," dedi Felisia gülerek. "Sanırım birkaç kez beni tutuklamaya çalıştığını hatırlıyorum."

"Sen aranan bir suçluydun," dedi sırtarak. "Ayrıca, birbirimizle dövüşürken çok eğlendiğimizi hatırlıyorum."

"Mm." Felisia dudağını ısırıldı. "Bunu inkâr edemem."

"Ren'e ne oldu?" Azriel sordu. "Tehlikeli maskaralıklarınıza oldukça güçlü bir şekilde karşı çıkıyor gibiydi."

"İzlemeye devam edin," diye şarkı söyledi Felisia.

"Bu bize o taşların nerede olduğunu söylemenin son derece dolambaçlı bir yolu," diye homurdandım. "Hikâyenin son kısımlarını özetleyebilirsin ve biz de senin yakandan düşeriz."

"Zaten saçıma girmene asla izin vermezdim, ölü kral," dedi Felisia, gözlerini kapadı ve Kitsy başına masaj yapmaya başladığında inledi. "Ayrıca, hikâyenin anlatılması gerekiyor. Sonuçta bu bir efsane. Ne kadar ayrıcalıklı olduğunu biliyor musun?"

böyle mi görüyorsunuz? Gerçeği sadece benim soyumdan gelenler öğrendi ve onlar bile hikâyeyi doğrudan kedinin ağzından dinlemediler. Ölü bir insan için oldukça şanslısınız."

"Müzik kutuları hikâyenin neresinde?" Azriel hayranlıkla sordu. "Taşlar korunmak için mi içlerinde bulunuyor?"

Felisia dudak bükerek, "Azzy, biliyorsun hikâyeleri ya hep birden anlatmayı ya da hiç anlatmamayı severim," dedi.

"Ah gerçekten de," diye kabul etti Azriel. "Sabırlı olacağım."

"Yapmayacağım. Bu çok saçma. Bir atlıkarıncadayız ve bizi bundan kurtarmaya hiç niyeti yok," dedim hayal kırıklığı içinde.

"Hm," diye gülümsedi. "O zaman sesin biraz Wilbur'a benziyordu."

"Belki de bunun yerine onu bulup hikâyeyi onun ağzından dinlemeliyim," dedim.

"Wilbur uzun zaman önce hayatına devam etti, ayrıca bir Grus'un herhangi bir şeyi kısa ve öz bir şekilde söyleyebileceğini gerçekten düşünüyor musun?" Felisia güldü. "Geceler hikâyelerini çok iyi anlatır, tüm sihirlerini ayrıntılarla örerler ve ben de bir Gece değilsem hiçbir şeyim."

"Torunlarınızın maskaralıklarını epeyce gördüm ve her şeyi ıslıklarla, balonlarla, şarkılarla ve danslarla bir geçit törenine dönüştürmenin cazibesini gördüğümü söyleyemem. Sadede gelin," diye ısrar ettim.

"Ne kadar sıkıcı, ölü kral," dedi Felisia hüzünle. "Ölüyken bile hayata ayıracak vaktin yok. Biz burada sıkışıp kaldık ama sen sanki zamanın tükeniyormuş gibi davranıyorsun."

"Benim değil ama çocuklarımla. Onlar büyük tehlike altındalar, oğlum ve kızım hapsedilmiş durumda, diğer kızım ise çoktan mezardan çıkmış bir adamı arıyor ve tüm bunlar olurken Lionel Acrux pençelerini krallığının derinliklerine kadar sokuyor."

"İşte senin sorunun bu, gördün mü? Gitmesine izin vermedin," dedi Felisia. "Burası artık senin krallığın değil."

"Hayır," diye ağır bir şekilde itiraf ettim. "Ama onlara yardım edebilirsem yakında tekrar aileme ait olacak."

"Zavallı küçük hayalet," diye mırıldandı. "Onları izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Yavrularımız, biz geçmişte kaybolurken yaşamaya devam ediyorlar. Ve onları ne kadar çok sevdiğimizi, ama geçmişin bugüne yetişemediğini. Şimdiye müdahale etmemeliyiz."

"Bu sefer yapacağım. Bundan eminim," dedim şiddetle ve Azriel başını salladı.

"O haklı Felisia," diye onayladı arkadaşım. "Onlara yardım edebileceğimize inanıyorum ve senin hikâyen bunu yapmamız için gereken bilgiyi bize sunabilir."

"O zaman devam et," dedi, empati kurmuş gibi biraz kaşlarını çatarak aynasını işaret etti. "Ben gerçeği saklamıyorum, sadece senin sabrın yok."

"Pekâlâ," diye mırıldandım. "Ama yıldızlara yemin ederim, bu iş yakında bir sonuca bağlansa iyi olur."

"Öyle," dedi, yüz hatlarına hüznün çökmüştü ve bakışlarında oldukça uğursuz görünen dehşetler parlıyordu. "Sana söz veriyorum."

Odayı dolduran şaşkın sessizlik pek de beklediğim gibi değildi. Bir alkış belki? Ayakta alkışlama. Bir şampanya şişesinin patlaması. Hayır mı?

Ellerimi Ren'in sehpasının üzerindeki dört büyük değerli taşın üzerinde salladım, dramatik bir etki yaratmak için onları biraz oynattım.

"Vay canına," diye nefes verdi Bridie, yaklaştı ve onlara dokunmak için uzandı.

Marigold yavaşça başını sallıyordu, yüzünde bir gizem ve analiz ifadesi vardı, ama kaşlarından biri saç çizgisine doğru kayıyordu ve bunun sabit duyguları söz konusu olduğunda oldukça derin olduğunu tahmin ettim.

Ren arkamdaydı, osuruk tutan bir ördek kadar sessizdi ve ona bakmak için dönmek istemedim, çünkü belki de, sadece belki de, en çok onun ne düşündüğünü önemsiyordum. Wilbur hâlâ saraydaydı ve şu anda burada olsaydı 'aman tanrım' ve 'şuna bir bakar mısın' diye bağıracağından emindim.

Ren'in arkamdan yaklaştığını duyunca, "Hadi, bir şey söyle," diye yalvardım.

Bileğimi tuttu ve içimde kükreyen bir ateş oluştu, yanık o kadar derindi ki kendimi toparlamak için bir an gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Beni bir bulutun üzerinde dönüyormuşum gibi hissettiren keskin bir çekişle döndürürken duyabildiğim tek şey nabzımın çırpınışıydı, hiçbir şeyin kenarında tehlikeli bir şekilde dengede duruyordum.

Kendimi sabitlemek için elimi uzattım ve göğsüne geldi. Başımı kaldırıp bakmak, gözlerindeki öfkeyi görmek, inanılmaz derecede pervasızca bir şey yaptığım için bana bir dizi küfür savurmadan önce dudaklarının büküldüğünü görmek istemedim. Ama sonra sert avucu yüzümü kavradı ve gözümü kırıştırdım, ona baktım, bakmaya cesaret ettim ve bir gurur, hayranlık okyanusu buldum ve belki de delirdim, ama yemin ederim orada da sevgi gördüm. Aylardır etrafında dans ettiğimiz türden bir arkadaştan daha fazlasını.

"Hayal ettiğimden çok daha olağanüstü birisin, Fee. Ve senden şüphe ettiğim için çok özür dilerim." Kelimeler sertti ama kalbimi en yumuşak tüyler gibi sardıklarını hissettim. Bir saniye sonra ağzı ağızımdaydı ve başım başka hiçbir şeye benzemeyen bir telaş içindeydi, parmaklarım gömleğini kavırıyor ve onu daha yakına çekiyordu. Sert, sıcak ve vaatlerle doluydu, istediğimden çok daha erken bitiyor ve beni daha fazlası için sızlatıyordu.

Ağzı köşeden yukarı doğru kıvrıldı ve ben de geri çekilerek tepkilerini görmek için diğerlerine baktım. Marigold göz kırpmaktan başka bir şey yapmadı, dikkati hâlâ taşlardaydı ama Birdie'nin yüzü çarpılmıştı ve gözleri keskindi.

"Bu da neydi böyle?" diye bağırdı ve sesindeki meydan okuma karşısında omurgam dikleşti.

"Bir öpücük," dedim basitçe. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Bizim bir takım olmamız gerekiyor," dedi soğuk bir sesle. "Eğer siz ikiniz bir araya gelerseniz, bu bizim dengemizi bozar."

"Saçmalama Birdie," diye azarladı Ren. "Biz birlikte olmayacağız."

Şaşkınlıkla ona baktım, azar beni de yakıyordu. "Hayır," diye onayladım, Ren'in duvarları yükselirken ve gözleri bana doğru kaymazken boğazım kalınlaşmıştı. "Sadece heyecana kapılmıştık. Bir arkadaş öpücüğü, değil mi Ren?"

"Doğru," dedi öyle bir inançla ki yanık biraz daha derinleşti.

Kapının sesi duyuldu ve hepimiz kaskatı kesildik, FIB ve kraliyet muhafızlarının düşünceleri kafamda uçuşuyor ve parmak uçlarımda büyüünün çatırdamasına neden oluyordu. Taşları alıp cebime attım ve bize doğru gelen her neyse onunla yüzleşmek için geri döndüğümde Ren'in benimle koridor arasına girdiğini gördüm.

"Bir papatya seç ve ona gül de!" Wilbur'un sesi havayı doldurdu ve vücudumdaki gerginlik uçup gitti. "Başardın, sevgili Felisia!"

Ren'in etrafında koştu ve aniden kollarına atıldım, yanağıma bir öpücük kondururken gıdıklanan bıyığı yanağımı okşadı ve elli kişilik bir ordunun bin kişiye karşı savaşı kazanmasıyla ilgili çılgın bir savaş şarkısı söylemeye başladı. İkinci nakaratta sözleri kapmıştım ve Wilbur masanın üzerine sıçrayıp ayakkabılarını çıkarıp pantolonunun paçalarını kıvrarak beni gülmekten kırıp geçiren vahşi, çıplak ayaklı bir dans yaparken kollarımı havaya kaldırmış şarkıya eşlik ediyordum.

"Yani dördümüz bir Lonca Taşı'nı bir günlüğüne tutuyoruz, sonra dönüşümlü olarak kullanıyoruz?" Dünya Toprakları'ndaki tepemizde otururken bunu önerdim. Ren ziyaretine gelmişti ve mezunların kampüsteki kütüphaneyi kullanmasına izin verilmesine rağmen, müdür mezun olduktan sonra akademide ne kadar zaman geçirdiğine dair yorumlar yapmaya başlamıştı.

"Hayır, hepsini sırayla almalıyız," dedi Birdie. "Ve sen onları üç gündür elinde tuttuğuna göre, sıra başkasında." Çimlerin üzerinde daha da yakınlaştı, güneş henüz Toprak Bölgesi'nin tepelerini aşıp onları altın rengine boyuyordu.

"Onları kullanmadım," dedim. "Onlara göz kulak oluyordum."

İlk birkaç gün, kayıp değerli taşlarla ilgili haberlerin yayılıp yayılmayacağını görmek için beklediğimiz için en hafif tabiriyle stresliydi, ancak herhangi bir açıklama yapılmadı. Taç, kullanılması gereken bir sonraki törene kadar hazineye iade edilecekti ve bu yıllar sonra bile olabilirdi. Ama bir gün birileri tacın içindeki taşların sahte olduğunu ve gelmiş geçmiş en büyük soygunun çok çok uzun zaman önce yapıldığını fark edebilirdi. Benim tarafımdan. Felisia Gecesi. Bunu öğrenmelerini planladığımdan değil. Ama belki de bunu mezar taşıma kazıtarak adımın nihayet tüm ülkede bilinmesini ve hak ettiği takdiri görmesini sağlayabilirdim.

Birdie suratını astı ama o daha sesini çıkaramadan Marigold konuştu. "Bu tür taşların kullanımını ve Zodyak Loncası tarafından nasıl kullanıldıklarını araştırıyordum. Ne yazık ki, on ikisine birden sahip olmadan ve bir birlik oluşturmadan tam potansiyellerini ortaya çıkaramayız gibi görünüyor."

"Kurabiye'nin zirve noktasına kadar kes! Onların jölelerini olduğu gibi nasıl geveleyebiliriz?" Wilbur araya girdi. "Kanlı bir ayın altında derimizi mi yüzeriz? Ya da belki de gelgit yükseldiğinde bir Sandellion salsa, çıplak popolarımıza kadar soyunup-"

"Neden tüm önerilerin çıplak olmamızı içeriyor?" Birdie güldü, ben de homurdandım ve onunla şöyle bir

bakış paylaştım

Aramızdaki önceki öfkenin çoktan geçtiğinden emin oldum. "Çıplak bir Jude olmanın çok büyük bir büyüsü var," diyor Wilbur dedi, aslında.

"Onları kullanmanın en iyi fikir olduğuna emin miyiz?" Ren sordu ve ben de kolunu ittim.

"Çok sıkıcasın, Ren Imai," diye takıldım ve beni şakacı bir şekilde itti, eli dizime düştü ve orada kaldı. Üniformamın eteğinde hissettiğim sıcaklık güneşin öpücüğü gibiydi ve elimi onun elinin üzerine koymak istememe neden oldu. Ama sonra bakışlarım Birdie'ninkilere takıldı ve Ren'in öpüşmemizi tamamen platonik olarak görmezden gelişini hatırladım. Elini kurnazca üzerimden ittim ve geri çekildiğini hissettim.

"Ne buldun Mari?" Marigold'a baktım, tartan çantasından bir kitap çıkardı ve budaklı, uzun, beyaz bir tahta parçası çıkardı. Çimlerin üzerine yerleştirdiğinde yaprakları biraz soldu ve sanki lanetli bir şeymiş gibi ondan uzaklaştı.

"Bu da ne?" Nefes aldım, yaydığı güç tınısı atmosferi döven bir uyarı gibiydi.

"Lanet olası bir ağacın kabuğu, benim elimle bir asaya dönüştürüldü," dedi.

Wilbur fısıldayarak, "Bana Wendy de ve beni bir güzel döv," dedi.

"Lanet olası bir ağaç mı?" Ren'in nefesi kesildi. "İmkansız."

"Tam burada, ayaklarının dibinde duruyorsa ne kadar imkânsız olabilir ki?" Marigold sordu ve Ren sustu.

"Dokunabilir miyim?" Ona uzandım ama Ren kolumu yakaladı.

"Güvenli mi?" diye sordu Marigold'a.

"Doğru kullanılırsa oldukça güvenli," dedi ve ekledi. "Şimdilik bakıcısının başka biri olmasını tercih ederim. Dokusunu oldukça tahrik edici buluyorum."

Dudaklarım aralanırken ve gözlerim Ren'inkilerle buluşmak için yana kayarken Birdie kahkahayı patlattı. Wilbur pek etkilenmiş görünmüyordu. Ama Marigold'u tanıdığımdan beri

hiçbir Fae'ye cinsel ilgi göstermemiştir, bu yüzden bu en hafif tabirle biraz şaşırtıcıydı.

"Kara büyü yüzünden mi?" Tahmin ettim.

"Hayır, hiç de değil," dedi Marigold kibarca. "Ben bir dendrofilim."

"Peki evdeyken ne oluyor?" Ren sorguladı.

Wilbur güldü, bıyıklarının uçlarını parmakları ve başparmaklarıyla yukarı kaldırdı. "Ah Ren, belki de böyle şeyleri bilecek kadar Uzun Sherman'ını Dut Çalışısı'nın melodisiyle sallamışsındır diye düşünmüştüm! Belki de benim tensel dünya deneyimim seninkinden daha fazla kanaryadır, ha dostum?"

Ren sırtarak, "Eğer Long Sherman'ını bir yere sallıyorsan, bence yanlış yapıyorsun," dedi.

"Ah-ha, gördün mü? Sen turşusu eksik bir incirden başka bir şey değilsin sevgili dostum," dedi Wilbur kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Sos turşunun içinde." Sanki bir sır saklıyormuş gibi burnuna vurdu.

"Yani drendo-şey?" Birdie itti. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ağaçlardan cinsel olarak tahrik oluyorum demek," dedi Marigold ve dudaklarını araladı.

"Bütün ağaçlar mı?" Sanki en acil soru buymuş gibi ağzımdan kaçtı. Ama çok daha büyük sorularım vardı, yığınla soru. Mesela, bunun lojistiği neydi? Onlarla seks yaptı mı? Ağlayan Orman'da onun... ne yaptığı ağaçların yanından geçmiş miydim? Çıktığı?

"Fidan değil tabii ki," dedi Marigold. "Ve kibirleri yüzünden çam ağaçlarına karşı genel bir tiksintim var. Genel olarak yaprak dökmeyen ağaçların oldukça kibirli bir tavırları vardır, ama yaprak döken ağaçlar... ah evet, çok daha davetkârdırlar. Şu anda nazik bir çınar ve iç gıcıklayıcı bir meşe ile açık bir ilişki içindeyim. Çok sert kabukları var..."

Biraz daha ağır bir nefes aldıktan sonra asayı bana doğru itti. Bu nesne dikkatimin merkezinde olmalıydı, ama arkadaşımın sadece

ağaçları olduğunu, ancak ikisiyle ciddi bir ilişki içinde olduğunu söylemesi, hazmedilmesi için bir dakika gereken türden bir haberdirdi.

"İsimleri var mı?" Hayranlıkla sordum.

"Tabii ki hayır. Onlar ağaç, Felisia," dedi Marigold başını bana doğru sallayarak.

"Oh, doğru," diye nefes aldım. "Peki tüm bunlar nasıl işliyor?" "Çok fazla öğütme var," dedi. "Ve benim meşemin bir penetra için doğru yükseklikte özel bir çentik-"

"Bence hepimiz Marigold'un mahremiyetine saygı göstermeliyiz," dedi Ren hızla. "Ama senin adına sevindim."

"Öyle mi?" Marigold kaşlarını çatı. "Özellikle uzun bir kuraklık döneminden geçerken arkadaşının böylesine güçlü cinsel fetihleri olduğunu öğrenmek zor olmalı, Ren."

"Kurak bir dönemden geçmiyorum," diye alay etti Ren, ama ona bir bakışım telaşlandığını gösteriyordu. Bu büyü tam olarak ne kadar kuruydu? Umursadığımdan değil. Gerçi belki de umurumdaydı. Birazcık.

Wilbur uğursuz bir sesle, "Kuzenim Glorinda bana, Mutluluk Köyü'ne giden asil yolda düzenli olarak yürümezsen, bahçende açan çiçeklerin ya da Uzun Sherman'ın kuruyup ufalanabileceğini söyledi," dedi.

Ren kararlı bir şekilde, "Asaya geri dönelim," dedi ve hepimizin dikkati yeniden asaya çevrildi.

"Felisia, eğer taşları ağaç kabuğuna oyduğum deliklerin içine yerleştirirsen..." Marigold bu anıyı hatırlayınca biraz ürperdi ve botunun ucuyla asayı bana doğru itti. "Bir kanal görevi görmeli ve taşların gücünü sana aktarmalı. Tam güçlerine erişemez, ama kesinlikle size bir destek sağlayacaktır - ne kadar olduğu henüz belirlenmedi."

Ben asayı elime aldığımda Wilbur heyecanla ellerini birbirine sürttü, asadan yayılan karanlık enerji elimin arkasındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Taşları cebimden çıkardım ve birbiri ardına asanın içine yerleştirdim.

Marigold'un onlar için açtığı oluklara her biri mükemmel bir şekilde yerleşti.

"Şimdi ne olacak?" Ona baktım.

"Şimdi sadece asayı bir adak haline getiriyorsunuz ve onu beslemeye devam ettiğiniz sürece güç devam edecektir."

"Beslemek mi?" Yüzümü buruşturdum, bu işin gidişatından hiç hoşlanmamıştım.

"Kan, tabii ki," dedi Marigold. "Senin ya da bir başkasının. İkisi de olur."

Ren, "Bence bu tür şeylerle uğraşmamalıyız," dedi. "Buna hiç gerek yok. Fee Cyrus'u yenebileceğini kanıtladı. Ve Wilbur, Isla Draconis'i bir çöp kutusuna doldurup gömdün."

"Ama Isla o zamandan beri bir kâbus oldu," diye tersledi Birdie, gözlerinde acı parlıyordu. "Aklıma giriyor ve bana küçük kız kardeşimin ölümünü tekrar tekrar izlettiriyor." Yüzünü buruşturdu ve kalbim onun için çarptı. Kız kardeşi, Birdie sekiz yaşındayken nadir görülen bir hastalıktan ölmüştü ve bu kayıp onu hiç terk etmemişti. Isla bunu ona karşı kullanacak kadar hastaydı.

"Öyleyse ona meydan oku," diye cesaretlendirdi Ren.

"Karşılık ver."

"Denedim," diye homurdandı Birdie. "O benim asla olamayacağım kadar güçlü. Ve bu sadece kafamın içinde yaptığı şeyler değil, bana pek çok kez işkence etti - ve Cyrus'a da. Sana karşı geri adım atmış olabilir Felisia, ama o ve gururu benimle küçük, zayıf bir fare gibi oynamaktan çok mutlular."

Wilbur ciddiyetle, "Birdie pisi balığını kafasından vurdu," dedi. "Bir kez galip gelmiş olabilirim ama bir daha asla."

"Ya sen?" Ren bana doğru döndü ve bakışlarındaki vahşet kalp atışlarımdan biraz durmasına neden oldu.

"Gerçek gücü tatmak istiyorum," diye itiraf ettim. "Kendimi bir daha çamurun içinde bulmaktan korkmamanın, herkesin önünde bir hiç haline gelmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Asla bir hiç olmayacaksın," diye homurdandı. "Hiçbir fikrin yok, Fee. Bak neler başardın." Taşları işaret etti. "Bu yeterli değil mi?"

Boğazım düğümlendi ve Wilbur, Marigold ve Birdie'ye baktım, sonra Ren'e döndüm, onları diz çökmüş, boyun eğmeye zorlanmış, düşmanlarımızın gölgesinde acı çekerken gördüğüm tüm zamanları düşündüm.

"Hayır," dedim karanlık bir sesle, parmaklarım asanın etrafında sıkıca kıvrılmıştı.

"Lütfen," dedi Ren sessizce, sadece benim için. "Eğer bunu bulursan..." Elimdeki karanlık mekanizmaya ve eğer elimde bulunurlarsa beni hayatımın sonuna kadar Darkmore'da tutabilecek dört parıltılı değerli taş bakarak başını salladı. Ama toprağın tadını çok kez tatmıştım ve gökyüzünün tadına bakmak için can atıyordum.

"Bulunmayacağım," dedim kararlılıkla, sonra boştaki elime küçük gümüş bir bıçak aldım ve parmağım boyunca bir çizgi kestim. Kan dışarı sızdı ve asanın sapına kazınmış bir dizi rün üzerine bastırdım. Rüzgâr etrafımda hızlandı ve yemin ederim yıldızların beni izlerken lanet ettiklerini hissettim.

Birdie daha da yaklaştı, pür dikkat onu izlerken dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Güç bir anda içime doldu, acımasız bir güç dalgası çekirdeğimin derinliklerine işledi ve kendi sihriye sıkıca yapışarak onu besledi. Doğal olmayan, tanrısal olmayan bir his ama bu güç kanımda dolaştıkça, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir baş ağrısı takip etti.

Dudaklarımdan bir inilti geçti ve omurgamdan bir ürperti geçti, her şeyin beni ele geçirmesine izin verirken başım geriye eğildi, içimde yıkanan gücün coşkusuna alışmaya çalıştım.

"Sırayla alacağız," dedim nefes nefese. "Bugün benim, yarın Wilbur'un, sonra Marigold'un, Ren'in, sonra Birdie'nin. Döngüye sokacağız."

"Neden ben sonuncuyum?" Birdie homurdandı ama artık onu duyamıyordum, ayağa kalkıp büyü yapmak için boştaki elimi kaldırdığımda göğsümden derin bir kahkaha döküldü. İçimden bir kasırga gibi aktı ve ayaklarımın altındaki toprağı kullanarak grubumuzun etrafında gümüş dikenlerden bir çember oluşturdum, keskin uçları sabah güneşinde parlıyordu. Ve artık dokunulmaz olduğumuz hissine kapıldım.

Kurnaz olmak için bir anlaşma yaptık. Büyüyü notlarımızı yükseltmek ve bizi hedef alan herkesi savuşturmak için kullanacaktık ama yeni keşfettiğimiz gücümüze ya da kollarımızın arasında sakladığımız asaya dikkat çekmemeye dikkat etmeliydik. Asanın bende olduğu günlerde kendimi yenilmez hissediyordum ve kısa süre sonra kendimi asanın tekrar benim olacağı günleri sayarken buldum.

Ren ilk başta bunu denemek konusunda isteksizdi ama bunu toplumda yeniden saygınlık kazanmak için kullanmayı planlıyordu. Dünyanın ona sırtını dönmesinden nefret ediyordum, özellikle de Güç Ayıbına uğrayan o bile değilken. Kıyaslandığında babasının nasıl bir istismara maruz kaldığını ancak yıldızlar bilebilirdi. Düşündükçe ürperiyordum. Bizim dünyamızda bir Fae olarak konumunu kaybetmekten daha kötü bir şey olamazdı. Güç sahibi olmak, yükselmek ve dünyamızda değerli olduğunu kanıtlamak yıldızların verdiği bir haktı. Ren'in babası bu haktan mahrum bırakılmıştı ve buna bağlı olarak Ren de ayağını kaybetmişti. Bu hiç adil değildi.

Birdie son zamanlardaki en büyük endişemdi. Her seferinde bir öncekinden biraz daha ileri gidiyor, Isla ve Cyrus'a tuzaklar kurmak için büyüünü gizlice kullanıyor, böylece şüpheleri üzerine çekmiyordu. Cyrus bir bataklık havuzuna düştüğünde çığlıklarını duymuştum, bu havuz onu sadece içine çekmekle kalmamış, bacaklarındaki

deriyi de yakmıştı.

Birdie kumun içinde yetiştirdiği malum otuyla o kadar gurur duyuyordu ki, zehirli yapraklar Cyrus'un cildini o kadar kötü zehirlemişti ki, Cyrus bir hafta boyunca Uranüs Reviri'nde yatmıştı. Onu zehirlediği gün Isla kampüste kaybolmuştu ve o zamandan beri kimse onu görmemişti. Bu tedirgin ediciydi ve Isla ve Cyrus hakkında ne düşünürsem düşüneyim, bu bana doğru gelmiyordu.

Bugün yine Birdie'nin günüydü ve dersler başlamadan önce onu Küre'de yakalamak için acele ettim. Isla'nın nerede olduğuna dair herhangi bir bilgisi olduğunu inkâr etmişti ama aynı zamanda benden Fae gribi gibi kaçıyordu, bu yüzden bana yalan söylediğini biliyordum.

"Birdie." Kahvaltı büfesinin yanında ona doğru koştum ve etrafımıza susturucu bir baloncuk yaydım. "Konuşmamız gerek."

"Ne hakkında?" diye sordu hafifçe, bir kâseye yulaf ezmesi doldururken.

"Isla Draconis," diye ciddi bir şekilde tısladım.

"Nerede o?" Masumca omuz silkti.

"Bana yalan söyleme," diye homurdandım, bu sözler bir uyarı niteliğindeydi. "Bu iş çok ileri gidiyor."

"Isla bana Pitball stadyumunun arkasında grugga solucanları yedirdiğinde çok mu ileri gitmiştim? Ya da Cyrus ve gururu beni Jüpiter Salonları'nın çatısına tohumlarla kaplı bir şekilde bağlayıp kargaların gelip dört saat boyunca beni gagalamasını sağladığında çok mu ileri gitmiştim? Ne zaman çok ileri gitti Felisia? Söyle bana, çünkü cevabını duymayı çok istiyorum."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Birdie, bize ne yaptıklarını biliyorum. Ben de oradaydım. Ben de bununla yüzleştim. Ama biz onlardan daha iyiyiz."

Birdie alay etti. "Belki öylesin Felisia. Ama ben? Onlardan daha iyi olmayı planlamıyorum. Daha kötü olmayı planlıyorum. Ve eğer bu konuda benimle değilsen, o zaman bana karşsın demektir. Peki hangisi?"

Gözlerinden taşan güç, asanın kolunda saklı olduğunu söylüyordu ve kalbim aniden bana karşı oluşturduğu tehdit karşsında kekeleydi.

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," diye taktik değiştirdim.

"Hayır, değilsin," dedi. "Kendini korumaya çalışıyorsun. Asanın bulunmasını istemiyorsun."

"Belli ki değil."

"Ve olmayacak da," dedi. "O yüzden kendi günlerinde onunla istediğin gibi oyna ve benim günlerime karışma. Anladın mı?" Uzaklaştı ve ben de içimde o taşları çalarak korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak eden bir çukurla kalakaldım.

Isla bulunduğunda işler kötü bir hal aldı. Üç hafta boyunca metalden yapılmış bir yeraltı odasına kapatılmıştı ve orada onu sarsılmış, yarı aç ve eski halinin sadece bir gölgesi haline getiren bilinmeyen bir cehennemden geçmişti. Kendisini esir alan kişinin adını ya da nasıl görüldüğüne dair hiçbir şey bilmiyordu, onların yanında tutulduğu ve işkence gördüğü süre boyunca kimlikleri güçlü büyülerle gizlenmişti. Ama ben biliyordum. Biliyordum ve gözlerimi her kapadığımda bu beni rahatsız ediyordu.

Acil servis ekibinin hastaneden geldiğini, şifacıların Isla'nın solmuş bedeninin etrafını sardığını, müdürün Isla'nın hemen en yakın hastaneye götürülebilmesi için tüm koşulları boşalttığını görmüştüm. Isla uzun süredir iyileşmemiş yaralarından dolayı kan içindeydi, giysileri parçalanmıştı, sağ gözü daha yeni bir saldırıdan dolayı şişmiş ve şişkinleşmişti. Ve en kötüsü de Birdie'nin orada durmuş, dudaklarının kenarını kaldıran şeytani bir gülümsemeyle, gözlerinde parlayan memnuniyetle onu izliyor olmasıydı.

Gece yarısından hemen önce Dünya Toprakları'ndaki her zamanki tepemizde oturmuş, Birdie'nin ortaya çıkıp takası yapmasını bekliyordum. Ama o asayı elime aldığım an, ona asla geri verilmemesini sağlayacaktım. Wilbur ve Marigold bana buraya kadar eşlik etmişti ve Ren de yoldaydı. Bu bir çeşit müdahaleydi. Eğer direnirse

Fae'lere yakışmasa da hep birlikte onu bastırmak için anlaşmıştık. Ama o asayla oluşturduğu risk hepimizi hayatımızın geri kalanında mahvedebilirdi.

Birdie'nin ortaya çıkmasını beklerken içimi bir endişe kapladı ama karanlıktan çıkan tek figür, her adımda daha da derinleşen kaşlarını çatan Ren'di.

Bize katılırken hiçbir şey söylemedi ama sessizce elimi tuttu, parmakları karanlıkta benimkinin etrafında kıvrıldı. Ve sonra bekledik. Ve bekledik. Bekledik.

Ama Birdie hiç gelmedi.

FIB, Isla'nın yakalanması ve işkence görmesiyle ilgili kapsamlı bir soruşturma yürüttü ama Birdie'nin olaya karıştığına dair hiçbir iz bulunamadı. Birdie günden güne bizden kaçıyor, ne zaman yaklaşırsak bizi uzak tutmak için güçlü kovucu büyüler yapıyordu ve ben ne yapacağımı şaşırmıştım. Onu FIB'ye ihbar edemezdik yoksa bizi de kendisiyle birlikte dibe çekerdi ve onu kendimiz yakalamaya çalışmak hiçbirimizin almak istediğimizden emin olmadığımız bir riskti.

Marigold bizi asanın karanlık gücü konusunda uyarmıştı; eğer Birdie onu düzenli olarak kanla besliyorsa, o zaman Lonca Taşları'nın büyüsunü korkunç bir şeye dönüştürebilirdi. Sadece bu da değil, eğer Birdie ona bir başkasının, Isla gibi bir kurbanın kanını sunuyorsa, o zaman asa kötü huylu hale gelebilir, hatta Birdie'nin ruhunda asla kurtulamayacağı karanlık bir iz bırakabilirdi.

Bundan daha önce bahsedemez miydin, Marigold?

Gerçek şu ki, şu anda içinde bulunduğumuz durumdaydık ve Birdie yakalanıp hepimizi kendisiyle birlikte aşağı çekmeden önce onu durdurmanın bir yolunu bulmalıydık. Yani bir planımız vardı. Çılgınca, pervasızca bir plan, ama bunlar benim uzmanlık alanımdı. Ve artık tam teşekküllü bir hırsız olarak, planın merkezinde ben vardım.

Ren'le Pitball stadyumunun dışında karşılaştım, akşam ışığı her şeyi kehribar rengine boyuyordu. Ren'in gözleri karanlıktı, içi boştu ve omuzlarının duruşu bana bir şeylerin derinden yanlış gittiğini söylüyordu.

"Ne oldu?" Ona doğru koştum, elimi uzattım ama bana geri çekilmemi söyleyen tek bir adımla benden uzaklaştı.

"Unutun bunu. Birdie'yle ilgilenmemiz gerek." Stadyuma doğru yürümek için döndü ama dirseğini yakalayarak bana dönmesini sağladım.

"Ren," diye homurdandım. "Neler oluyor?"

Cevap vermekte tereddüt etti, çenesi titriyordu ve sonunda vazgeçti. "Biri daireme girmiş."

"Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Evet," diye mırıldandı, gözleri benimkilerden kaydı. "Evin altını üstüne getirdiler. Eşyalarımın çoğunu kırmışlar..."

"Sonra?" Kalbim öfkeyle çarparken zorladım. "Duvara 'defol' yazmışlar."

"Bunu kim yapar ki?" Ben talep ettim.

"Komşulardan biri. Ya da belki hepsi. Orada kalmamdan nefret ediyorlar, bunun... evi etkilediğini söylüyorlar."

"Nasıl etkiliyor?" Hırladım, içimdeki yer değiştirme dürtüsüyle volta atmaya başladım. Avlanmak, bunu yapanı bulmak ve bedelini ödetmek istiyordum.

"Toplumsal konumum onları rahatsız ediyor sanırım. İçlerinden en az birinin ev sahibine, o gittiğinde kimsenin dairesini kiralamak istemeyeceğinden bahsettiğini biliyorum."

"Ama güçten utanan sen bile değilsin, baban. Nasıl böyle cezalandırılabilirsin?" Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı ve Ren omuzlarımdan tutarak beni hareket etmeyi bırakıp ona bakmaya zorladı.

"Bu bir dalgalanma etkisi, Fee. Ve eğer katlandığım şey buysa, babamın neyle karşı karşıya olduğunu sadece yıldızlar bilir." Kaşları çatıldı. Babası ya da yaptıkları hakkında nadiren konuşur, o zamandan beri onun hakkında ne hissettiğini söylerdi.

"Onunla konuştun mu?" diye sordum. Başını salladı.

"Konuşamam."

"Neden olmasın?"

"Benimle ilişkisini kesti. Bunun benim iyiliğim için olduğunu, toplumda bir yer edinmem için bana bir şans vermek istediğini söyledi. İnsanların bir süre sonra kim olduğumu unutacağını düşünüyor. Özellikle de buradan uzaklaşırsam... belki adımları değiştiririm, ama bu fikirden nefret ediyorum."

İlk kez neden gitmesi gerektiğini gerçekten anlayabiliyordum. Tucana onu asla kabul etmeyecekti ama bu dünyanın öbür ucuna kaçması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Sunshine Körfezi'ne ne dersiniz? Orayı çok severdik. Mezun olunca ben de oraya taşınabilirim. Belki Wilbur ve Mar-"

"Hayır," diye sözümü öyle sert kesti ki, bu kelimeyi kalbime inen bir yumruk gibi hissettim.

"Neden olmasın?" Hırladım.

"Çünkü toplumda hiçbir zaman gerçekten yükselemeyeceğim. Ailem Solaria'da iyi tanınıyor ve bir süreliğine ismimi geride bırakabilirim ama dürüst olmak gerekirse, geride kalmak istemiyorum. Ben bir Imai'yim ve bu Fee ile gurur duyuyorum. Babamın yaptığı şey, adımızın onunla birlikte düşmesi gerektiği anlamına gelmemeli. Gerçekten istediğim şey onu kurtarmak. Herkesin ona tekrar saygı duymasını sağlamak. Ama bunu burada yapamam. Solaria'da olmaz."

Dişlerimi sıktım, sözleri o kadar acı vericiydi ki kalbimi ikiye böldü. "Yani gerçekten gidiyor musun?"

"Bunu sana daha kaç kez teyit etmem gerekiyor?"

"En azından bir kez daha. Ama bu sefer, gittiğinde pişman olacağın bir şey olursa bana söyle."

Gözleri yüzümü taradı, dudaklarıma düştü ve sonra tekrar gözlerime yükseldi ve tüm bu süre boyunca nefesimi tuttum, tartıldığımı ve ölçüldüğümü hissettim.

"Gittiğimde hiç pişmanlık duymayacağım," dedi ve damarlarımı buz kapladı.

Başımı salladım, ona hakaret edercesine sırtımı

dönmeden önce aşağı yukarı baktım ve stadyumun kapısını ittim.

"Fee," diye seslendi arkamdan, ama arkama bakmadım, onunla işim bitmişti ve ona her yaklaştığımda kalbimin çılgınca çarpmasından bıkmıştım. Gitmek mi istiyordu? İyi o zaman. Siktir et onu. Bırakalım Azalan Topraklar'a yelken açsın ve orada yaşayan barbarlardan biri olsun. Ben burada, anavatanımda kendimi bir kraliçe haline getirirken, o başka bir dünyada biri olma hayalinin peşinden gitsin.

Stadyumun kalbinde yer alan geniş oval çim alana vardığımda Wilbur ve Marigold'un ortadaki dairesel çukurun yanında durduğunu gördüm. Wilbur el salladı ve ben de bu akşamki görevime odaklanmış bir şekilde onlarla buluşmak için ilerledim.

"Bantlı Horozların Savaşı için hazır mısınız?" Wilbur heyecanla sordu.

"Gerçekten bu isimle mi devam edeceğiz?" İçimi çektim.

"Evet, kesinlikle!" diye haykırdı. "Bantlı Horozlar, göğüslerinde pırıl pırıl bir sorguç taşıyan dört iyi savaşçıydı ve bu sorgucun ucunda beyaz bir inci tutan parlak kırmızı bir taç ile gururlu bir horoz vardı - ve bugün biz de Bantlı Horozlar olacağız!"

"Horoz derken horozu kastediyorsun, değil mi?" Kaşlarımı çattım ve Wilbur başını arkaya atıp güldü ama bana bundan daha fazla bir cevap vermedi.

Ren ortaya çıktı ve gruba katılırken ona dikkatle bakmadım.

Marigold, "Yem hazır, şimdi avı bekliyoruz," dedi.

"Hadi o zaman," diye mırıldandı Ren, çukura doğru ilerledi ve büyüyle çamurdan bir dizi basamak yaptı. Onları kullanmamaya özen gösterdim, kendi yarattığım bir sarmaşığı kullanarak çukura indim, botlarım dipteki toprağa çarptığında Ren'in gözlerini üzerimde hissettim.

Hepimiz sessizliğe gömülüp Birdie'nin ortaya çıkmasını beklerken bir gizleme büyüyle etrafımızdaki gölgeleri çektim. Marigold ona müdürden gelen etkileyici bir mektubu taklit etmişti.

derslerinde başarılı oldu, en alttan yükseldi ve Fae olmaya layık olduğunu kanıtladı. Ve bu akşam Pitball Stadyumu'nda kendisine ödül vermek üzere küçük bir tören düzenlenecekti.

Birdie her zaman övgülerin peşindeydi, bu yüzden bulabileceğimiz en iyi yem buydu. Umarım buna kanmıştır.

İllüzyonu oluşturmak için birlikte çalıştık, sihirlerimizi birleştirdik ve Müdür Snowfleur'ün bir masanın önünde durup elinde ışıltılı altın bir kupa tuttuğu bir görüntü oluşturduk. Masanın etrafında toplanan diğer öğretmen ve öğrencilerin illüzyonlarını yarattık; Ren aralarında o kadar gerçekçi konuşmalar bile ekledi ki neredeyse onu takdir edecektim. Ama sonra onun bizi sonsuza dek terk ettiği için hiç pişmanlık duymayan, arkadaşlarını terk eden bir pislik olduğunu hatırladım ve dilimi ısırdım.

Bu planın her parçasını planlamıştık, yüzlerce kez pratik yapmıştık ve her adımını derime kazınmış gibi biliyordum. Stratejiye sadık kaldığımız sürece hiçbir şey ters gidemezdi.

"Müdür Snowfleur?" Birdie'nin sesi nabzımı hızlandırdı ve sihir parmak uçlarımda çatırdadı.

Wilbur parmaklarını boğazına götürerek ona seslendi, sesi tıpkı müdürün sesi gibi değişirken Marigold müdürün ağzının kelimelerle aynı anda hareket ettiği yanılsamasını yaratmaya çalıştı.

"İyi akşamlar, Birdie Cain!" diye seslendi. "Gelin ödülünüzü alın!"

Birdie'nin yumuşak ayak sesleri yaklaştı ve Ren arkama geçerken ben de pozisyonumu aldım. Bunu pek çok kez denemiştik ama ellerini kalçalarıma koyduğunda, daha önce onun dairesinde yaptığımızdan çok daha samimi hissettirdi. Parmakları gömleğimin kenarını kaldırdı, uçları tenimi sıyırdı ve omurgamdan aşağıya doğru bir ısı dalgası gönderdi.

Odaklanmak için dişlerimi sıktım ama büyüğü bedenime dolduğunda boğazıma bir nefes tıkanı. Onun baş döndürücü

Benimkiyle birleşen güç başka hiçbir şeye benzemiyordu ve onu ellerimin kenarlarına doğru çekerken dudaklarımı bir gülümseme kıvrıldı. Burası geliştığım yerd, savaşın eşiğinde, mücadeleye dalmaya hazırdım.

"Hazır mısın?" Ren kulağıma doğru nefes aldı, onun sıcaklığı yakınımıdaydı. Çok yakın.

Başımı salladım, Marigold ve Wilbur'un sağımda pozisyon aldıklarını hissettim, Marigold'un elleri Wilbur'un sırtına gömleğinin altından bastırarak ona büyü yapıyordu ama duruşları Ren ve bana kıyasla çok daha az samimi görünüyordu.

Damarlarımdaki derin, gürleyen büyüden bir kılık değiştirdim, bedenime ve onunkine ot dokudum, her santimetremizi kapladım.

Wilbur bir kez daha müdürün sesiyle, "Sana bir sürprizimiz var Birdie," dedi. "Kimi bulduğumuza inanamayacaksın."

Planın bu kısmı acımasız ama gerekliydi. Birdie'nin hamlemizi yapmamıza yetecek kadar gardını düşürmesini sağlayacak aklımıza gelen tek bir şey vardı. Ve ne kadar çarpık olsa da, bu bize o asayı ondan almak için en iyi şansı verebilirdi.

Marigold, Wilbur'un ayaklarının altındaki zeminin yükselmesini sağladı ve Wilbur'un şekli değişerek henüz beş yaşında olan genç bir kıza dönüştü. İllüzyon mükemmeldi, Wilbur'un böyle bir sihir konusundaki becerisi görülmesi gereken muhteşem bir şeydi. Çoğu Fae asla taklit edilememeleri için kimliklerini koruma altına alırdı ama aile üyeleri ölüleri taklit edilmekten korumaya karar vermedikçe, Wilbur'un kendisini Birdie'nin kız kardeşi olarak göstermesini engelleyecek hiçbir şey yoktu.

Kalabalığın yanılsamasına adım atıp içinden geçerken, içimdeki pişmanlık duygusu Birdie için üzülmeme neden oldu. İşin bu noktaya gelmesini hiç istememiştim ama başka seçeneğimiz yoktu.

Birdie küçük kız kardeşinin kalabalığın arasından çıktığını görür görmez yarı acı, yarı inançsızlık dolu bir ses çıkardı.

"Hayır, olamaz," diye nefes nefese kaldı.

"Öyle," Marigold müdürün sesini taklit etmeyi üstlendi, Ren ve ben bir sonraki göreve odaklanırken kalabalığı da kukla gibi oynattı.

Elimi önümdeki çamur duvara dayadım ve yeteneklerimle onu kullandım, çamur beni içine çekti, ikimizin etrafında parçalandı ve şekillendi, bizi derinliklerine çekti. Toprak bizi sarıp sarmaladığı ve gökyüzüne doğru çektiği anda nefesimizi tuttuk, toprağın bizi üstünden itmesini istediğimde tenime değen çimenler kalınlaştı.

Tarlayla bütünleşmiştik, üzerine yüzükoyun uzanmıştık, Ren soluma yakın duruyordu, çimenlerin ve toprağın içinde hareket ediyorduk, Birdie'nin etrafında dönerek onun arkasında konumlanıyorduk. Bir bakışta rüzgârın ayaklarının dibindeki çimenleri kaydırmasından başka bir şey değilmişiz gibi görünüyordu, o kadar mükemmeldi ki gururla dolup taşıyordum. Ama kendimi tutmalıydım, şu anda ne kadar muhteşem olduğumu düşünerek kendimi kaptırmamalıydım.

Birdie dizlerinin üzerine çöktü, küçük kız kardeşine kollarını açtı ve onu sıkıca kucakladı, boğazından bir hıçkırık yükseldi. "İmkânsız. Bu gerçek olamaz," diye mırıldandı Birdie.

Wilbur onu tuttu ve büyü ondan usulca kaydı, sarmaşıklar çimenlerden süzülerek Birdie'yi yerine bağlamaya hazırlandı. Ren'le aynı anda toprağın derinliklerinden fırladım ve onun gücü patlayıp yerden bambu gibi uzayan demir çubuklar oluştururken ben de Birdie'ye doğru daldım.

O daha ne olduğunu anlamadan elim koluna girmişti, gardını indirmişken beni durduracak hiçbir büyü engeli bulamadım. Wilbur'un sarmaşıkları etrafını sardığında çılgılık attı ve bir sonraki anda asayı elime aldım ve diğerlerini onu kafeslemek için bırakarak dönüp olabildiğince hızlı bir şekilde ters yöne doğru koşmaya başladım.

Tarlanın kenarına vardığım anda geri döndüm ve Wilbur, Marigold ve Ren'i kafesteki Birdie'nin etrafını sarmış halde buldum. Birdie saf bir nefret çılgılığıyla kendini parmaklıklara attı, kollarını iki yanına bağlayan sarmaşıklardan bazılarını kopardı ve Wilbur'a kız kardeşi gibi görüldüğü için küfürler savurdu.

Marigold, "Gardınızı düşürmenizi sağlamanın en basit yoluydu," dedi.

Birdie başını salladı. "Sahtecilik yaparken fazla ihtiyatlı davrandığımı düşünmüştüm ama tabii ki zafer anımı yaşamama izin veremezdin. Beni pislik yığınının dibinde bırakmaktan hep mutlu oldun ve şimdi bunu kanıtladın."

Sarmaşıklar vücudundan birer birer koptu ve elimdeki sahte asaya bakıp ne demek istediğini anladığımda tüylerim diken diken oldu. Beyaz bir toz haline geldi ve nefes nefese kaldım, avucumdan silkelemeye çalıştım ama ıslak kum gibi yapıştı kaldı. Canlı bir yaratık gibi elimin üzerinde geziniyordu ve birdenbire yanmaya başladı, tenimde cızırdadı ve bana çığlık attırdı.

Ren, tam Birdie'nin etrafındaki kafes patladığında ve parçalanan metalden ölümcül şarapnel parçaları her yöne fırladığında bana doğru koştu.

Ren bana çarptı, beni yere düşürdü ve bizi toprağın derinliklerine gönderdi, metal çamurla çarpışırken bizi yutmasına izin verdi. Vücudu sertleşti ve kolları beni daha da sıktı, sonra gevşedi, ağırlığı beni ezdi ve çamurun yüzüme bastırması ciğerlerimin hava talebiyle kükremesine neden oldu.

Toprak şiddetle titriyordu ve yukarıda bizi bekleyen her neyse, tehlikenin somutlaştığını biliyordum ama burada kalıp toprakta boğulamazdık.

Ren'e sıkıca tutundum ve toprağı bizi bir kez daha yukarı ve sahaya itmeye zorladım, bizi yukarıda felaket bir savaşa soktu. Marigold, Wilbur'u büyüyle beslerken o da Birdie'nin vahşi saldırılarını duvarlarla savuşturuyordu.

topraktan ve metalden kalkanlar, umutsuzca güvende kalmaya çalışıyorlar.

Ren üzerimden yuvarlanırken kıpırdamıyordu, böğrüne kocaman bir metal saplanmıştı ve beyaz gömleğinden kan sızıyordu. Dehşet içinde çığlık attım, ona doğru hamle yaptım ve metali yanından çekip çıkardım. Titreyen ellerimle yarayı kapattım, tüm gücümle onu iyileştirmeye çalışırken büyüm onunkine yapıştı.

Birdie'nin dikkati bize doğru döndü ve gözlerimiz Ren'in vücuduna kilitlendi. Ellerimi yaradan çekmeyi reddettim, onu iyileştirmek bu dünyadaki her şeyden daha önemliydi.

"Geri çekil!" Kükredim, dişi aslanım ortaya çıkmak ve onun canını yakmak için can atıyordu. Asa vücudunda bir yere gizlenmiş olmalıydı, gücünü kullanabilmesi için teni tene değmeliydi. Ama nereye?

Ellerini bana doğru kaldırırken giysilerinin altında belirgin bir şişkinlik yoktu, üst dudağı geriye doğru kıvrılmıştı ve gözlerinde asanın bozulmuşluğundan söz eden bir iblis vardı. "Hepiniz gittiğinizde, başka kimse bende olduğunu bilmeyecek. Bu güç. Yıldızların bana sunduğu bu hediye."

"Bundan asla kurtulamayacaksın, seni pislik!" Wilbur toprak duvarlarından birinin arkasından atlayarak ve ellerini savunma amaçlı kaldırarak bağırdı. Ellerinden bir kaya parçası fırladı, Birdie'ye çarpmadan önce boyutları büyüdü ve ivme kazandı, bacağına kırıldığını söyleyen bir çatırtıyla onu yere düşürdü.

Ayağa kalkmak için çabaladı ve Ren altımda bir nefes çekti, gözleri benimkileri buldu, korku doluydu, sanki yerde kan gölü içinde yatan bendim. Aramızda herhangi bir kelime geçmeden önce ayağa fırladım, onun üzerinden atladım ve yerde yatan Birdie'ye doğru koştum, bakışları hala Wilbur'a sabitlenmişti.

Birdie kendini sürükledi, eli iyileşmesi için ezilmiş bacağına uzandı, dişlerini ortaya çıkaran bir hırıltı onu terk etti.

"Seni aptal! Seni bir daha asla fırlatmayacağım!" Wilbur böğürdü ve tam ben onunla yerde çarpışırken Birdie'ye sarmaşıklardan oluşan bir fırtına fırlattı. Sarmaşıklar bedenimi onunkine bağladı ve hırlayarak dişlerini bana geçirmeye çalışmak için dönmeye başladı. Ama başım öne doğru savruldu, onunkine çarptı ve gözlerimin önünde yıldızlar parlarken onu sersemletti.

Eli tekrar güçsüzce bükülmüş bacağına uzandı ve pantolonunun paçasından beyaz bir ışıltının görüldüğünü fark ettim. Elime küçük bir kılıç aldım ve sarmaşıkların arasından sıyrılarak onun üzerine tırmandım ve asayı baldırına bağlı olduğu yerden kaptım. Ondan büyü fışkırdı, bir moloz patlaması bana çarptı ve beni geriye doğru uçurdu. Asa için çığlık attı ama asa elimde sıkıca duruyordu,

Güçle uğulduyordu ve gitmesine izin vermiyordum.

Çimlerin üzerinde yuvarlandım, sonra Ren'in beni düzeltip çektiğini gördüm. "Yürü!" diye bağırdı ve koştuk, sahayı koşarak geçtik, stadyumun derinliklerine indik ve Marigold ile Wilbur'un ayak sesleri peşimizdeyken diğer taraftan çıktık.

Kapılardan geçerken Ren kanlı gömleğini yırtıp çıkardı, yan tarafındaki kırmızıyı sildi ve biz ilerlerken yumruğunda tuttu.

Birdie artık asa bende olduğu için bizimle boy ölçüşemezdi ama bu hızımı keseceğim anlamına gelmiyordu. Asayı ondan mümkün olduğunca uzağa götürecek ve asla ulaşamayacağı bir yere saklayacaktık. Vampir hızıyla Birdie'yi kovalarken bulmayı umarak omzumun üzerinden bakışlar atmaya devam ettim ama belki de vazgeçmişti çünkü görünmedi.

Her iki durumda da, Ağlayan Orman'da koşarken hiçbirimiz koşmayı bırakmadık, sadece diğer öğrencilerin yanından geçerken hızımızı yavaşlatarak yürüdük, gülümsemelerimizi diktik ve rahat davranmaya çalıştık. Marigold liderliği ele alıp planımızın son aşamasını aklımızda tutarak bizi patikadan ağaçların arasına doğru yönlendirirken nefeslerim kesildi. Asayı gözlerden uzak tuttum ve karanlık gücünün asanın içine sızdığına yemin

edebilirdim.

Tenim, onu kullanmam için beni baştan çıkarıyordu. Bir sarsıntıyla, ellerimden Ren'in kanının bir kısmının ona bulaşmış olması gerektiğini fark ettim.

Asanın çekiciliği inkâr edilemezdi, göğsümün ortasında cevaplanması için yalvaran bir çağrı vardı. Kullanılması gerekiyordu. Bunu istiyordu. Ve eğer teslim olursam beni çok ama çok güçlü yapabilirdi. Bunu yapmak, o sarhoş edici büyüünün beni ele geçirmesine ve ruhumun yarıklarında bir yuva bulmasına izin vermek çok kolay olurdu. Ne de olsa Lonca Taşları'nı çalmıştım. Bu asanın sahibi biri varsa, o da bendim. Arkadaşlarım bunu anlayacaktır. Eğer gerçek dostlarsa bunu benim için isterlerdi. Ve eğer istemezlerse. Şey... susturulabilirlerdi.

Ürperdim, aklımdan geçen düşünceyi reddettim ve güce karşı dişlerimi sıktım. Ama karşı koymak çok ama çok zordu. Sanki artık kanıma işlemişti, bir parçam asla bırakmayacaktı. Birdie onun pençesindeyken böyle hissetmiş olmalıydı ve şimdi ondan ayrıldığı için kesinlikle onu arzulayacaktı. Ona tekrar sahip olana kadar dünyanın öbür ucuna kadar onu arayacaktı. Ama onu almasına izin veremezdim. O benimdi. Bana borçluydu. Onu hak etmiştim.

Marigold ormanlık alandaki bir açıklıkta yavaşlayarak dururken, "Burası yeterli," dedi.

Ayaklarım arkadaşlarımın yanında durdu ve onlar da beklentiyle bana baktılar. Karar verdiğimiz şeyi yapmamı bekliyorlardı. Ama onlar kim oluyordu da bu asa için neyin doğru olduğuna karar veriyorlardı? Karar vermesi gereken ben değil miydim?

Kıskanıyorlardı, olan buydu. Taşları almak, benden çalmak istediler. Ama ben bu toprakların tanıdığı en büyük hırsızdım. Ruhlar Sarayı'nın göbeğinden paha biçilmez mücevherler çalmıştım. Krallığı yöneten Vega kadar kraliçeydim.

Hayır... Buna layık olduğumu kanıtlamışken neden vazgeçeyim ki? Buna kalkıştığım için deli olduğumu düşünmüşlerdi, ama işte yapabileceklerimin kanıtıyla buradaydım ve şimdi onu benden almak istiyorlardı.

Başparmağımı asanın sapında gezdirdim, oradaki rünler Ren'in kanıyla beslenerek anlatılmamış bir güçle vızıldıyordu. Ren. Bizi terk edip giden kişi. Beni terk eden. O da pişmanlık duymuyordu, bunu kendisi söylemişti. Benden uzaklaşacak ve bu ödülü almaktan aciz olduğunu düşündüğü Dişi Aslan'a omzunun üzerinden bir bakış bile atmayacaktı. Ve belki de asamı da yanında götürmeyi planlıyordu...

Sözde arkadaşlarımın arasına baktım, şüpheler düşüncelerimi bulandırıyor. Duygusuz bakışlarıyla Marigold ve fazla dostane tavırlarıyla Wilbur. Ama artık gözlerindeki şeytanı, gizlemeye çalıştıkları gerçeği görebiliyordum.

Asayı kaldırdım ve beni en çok inciten, kalbimi sanki pençeleri kesiyormuş gibi yırtıp parçalayan kişiye doğrulttum. "Pişmanlık yok. Sen de öyle demiştin, değil mi Ren? Fırsatını bulur bulmaz bir sonraki gemiyle herhangi bir yere gideceksin. Ama neyi bekliyorsun? Gidebilirdin ama burada duruyorsun. Şimdi nedenini biliyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Yüzüne boyanmış bir yalan daha.

"Gitmek isteseydin gidebilirdin. Ama kalman gereken bir şey olduğunu fark ettin, değil mi? Bu asayı gördün ve senin olması gerektiğini anladın. Bu yüzden zamanını bekledin ve şimdi-"

"Asa onu yozlaştırıyor," diye sözümü kesti Marigold. "Şiddetle kazanılmış çok fazla kanla beslendi."

"Kutsal mavi delik," diye soludu Wilbur. "Ona yardım etmeliyiz."

"Fee," dedi Ren alçak bir sesle ve dikkatimi tekrar ona çekti. "Asa yüzünden kalmadım."

"Yalancı," diye hırladım, taşların gücü kanıma karışıp derimi vahşi bir enerjiyle karıncalandırırken boştaki elimi kaldırdım.

"Pişmanlık duymayacağımı söyledim ama kalp kırıklığı yaşamayacağımı söylemedim," diye homurdandı ve ses tonunda bir şey vardı

onu benden uzaklaştırmak konusunda tereddüt etmeme neden oldu. Bir adım daha yaklaştı, gözlerini kırpmadan benimkilere dikti. Çok tanıdık, karanlık ve alev alev yanan. "Senden uzaklaştığıma pişman olmayacağım çünkü senin yolun yıldızlara tırmanıyor, benimki ise ayaklarımın dibindeki toprağa iniyor. Bunu değiştirene ve gökyüzüne doğru kendi yolumu bulana kadar, asla yeterince iyi bir Fae olamayacağım. Belki senin gözünde, ama benim gözümde değil. Acı çekerim, nefret ederim ve bunu sana asla yaşatmam, Fee. Ama zamanın geri kalanında ayrı kaldığımız her an acı çekeceğim. Bunu biliyorum. Yine de gitmeyi seçiyorum çünkü utanç bir kez ortaya çıktığında geri alınamaz. En azından burada. Belki de başka bir diyarda, yeniden değerli olabileceğim bir yerde, olmaktan gurur duyduğum bir Fae olabilirim. Yani evet, bir süre daha senin için kaldım, çünkü zayıfım. Ve senden uzaklaşmak beni ayın gökten düşüp yeryüzüne çarpmasından daha kesin bir şekilde yok edecek. Gittiğimde aldığım her nefeste seni özleyeceğim. Ama gideceğim, Fee. Sadece...henüz değil."

Elimi indirdim ve ona olan sevgim çatırdadı. tekrar ben olana kadar karanlığı yakıp yok etti. Ve asanın gerçek düşman olduğunu hatırladım.

Başımı salladım, sözleri hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve beni suskun bırakıyordu. Sonra asayı havaya kaldırdım ve asanın gücünü kullanarak bir çığlıkla ayaklarımın dibindeki yere indirdiğimde üç arkadaşım irkildi. Sihrim içimden aktı ve dev bir meşe ağacı yerden gökyüzüne doğru yükseldikçe yükseldi, dalları dördümüzün toplamından daha geniş olana kadar kalınlaştı. Dallar üzerimize yayıldı, güneşi gölgeledi, parlak yeşil yapraklar onlardan filizlendi ve esintide dalgalandı. Dallar büyümeye, yayılmaya ve kalınlaşmaya devam ederken içlerinde yeni bir şekil oluştu. Güzel ahşaptan inşa edilmiş, yürüyüş yolları, balkonları ve gümüş rengi parıldayan çatısı olan büyük bir ağaç ev.

Asayı yerden aldım ve ağaç gövdesine doğru ilerledim, sonra elimi ona bastırdım, bir kapı oluştu

benim dokunuşumla. Sadece layık olanların bu yere sığınmasına izin verecek büyüü kabuğa yerleştirdim, sahip olduğum her şeyi bu kalıba dökmeye istekli oldum, Lonca Taşlarının gücünü kullanarak onu birleştirdim ve inkar etmeyi imkansız hale getirdim. Taşların gücü sadece kalpleri ve ruhları bozulmamış olan Fae'lerin buraya girmesine izin verecekti, onları korumak için seçtiklerinin.

Kapıdan içeri adım attığımda kendimi geniş bir odada, sanki yaratıkların kendileri burada doğmuş ya da belki de ahşabın büyüyle cezbedilmiş gibi Faeflies ile parıldayan mükemmel oyulmuş bir merdivenin önünde buldum.

Arkamı döndüğümde arkadaşlarımla kapıdan içeri adım attıklarını ve etraflarına hayranlıkla baktıklarını gördüm. Ağaç eve giden yolu gösterdim, oymalı ahşap mobilyalarla dolu bir odada duruyordum, solumdaki duvarda taş bir şömine vardı.

"O zaman beni de salatanın içine atın," diye nefes aldı Wilbur. "Burası bizim bıyıklarımızdaki krema."

"Buraya yalnızca Lonca Taşları'nın onları korumaya layık gördüğü Fae'ler girebilir," dedim onlara. "Birdie içeri giremez."

Elimdeki asaya baktım, sonra dişlerimi sıktım. "Artık onu kullanmamalıyız, anlaştık mı?"

Diğerlerine baktım, hepsi başını salladı.

"Onu nasıl yok edeceğiz?" Marigold'a sordum.

"Nestrula'nın lav tarlalarında yakılabilir," dedi.

"O zaman oraya gideceğiz," dedim. "Taşlar da burada kalabilir."

"Bekle," diye öne çıktı Ren. "Onu son bir kez daha kullanmalıyız."

"Jack Russel'lara gebe kalmak," diye soluk soluğa kaldı Wilbur. "Ne amaçla?"

"Burada büyük resmi düşünmüyoruz," dedi Ren. "Bu taşların yanlış ellere geçtiğini düşünün. Birdie, güçlü bir Fae'nin onları ele geçirmesine kıyasla küçük bir tehdit."

"Kimse bizde olduğunu bile bilmiyor," dedim.

"Henüz değil. Ama her an birileri sarayda bırakılan sahteleri fark edebilir. Ve hırsızlık duyurulduğunda ve bir av başladığında, onları aramaya gelen tek Fae kanun adamları olmayacaktır. Lonca Taşları'nın gücü dillere destandır ve eğer onları nasıl kullanacağımızı bulabilirsek, bahse girerim çok sayıda güçlü psikopat da bunu bulabilir."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Peki daha fazla ne yapabiliriz?"

"Çok açık, değil mi?" Marigold çok az bir ifadeyle konuştu.

Wilbur dehşet içinde, "Köpük banyosundaki küçük bir yarasa kadar kaybolmuş durumdayım," dedi ve bunda haklıydı.

"Bir tuzak ya da birden fazla tuzak kurarız. Her taş için bir tane. Evet, en iyisi bu olur." Marigold bir kez başını salladı. "Dört kap ve biri taşı içinden çıkarmaya çalıştığında tetiklenen akıllı bir mekanizma."

"Onları sen yapmalısın," dedi Ren bana ve Wilbur hızla başını salladı. "Artık onu nasıl kullanacağını biliyorsun."

"Pekâlâ," dedim, asayı bir kez daha avucuma aldım ve karanlık bir canavarın beni eve davet etmesi gibi gücünün yalamasını hissettim. Sihrimi masaya doğru yönlendirdim, metalden dört kap dövmeye odaklandım ve gücü her birinin içinde bir tuzak oluşturmaya zorladım.

Yıldızların kulağıma fısıldadığını ve elimdeki asanın titreşmeye başladığını hissettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve kesik kesik bir nefes aldım. Kader elime dokunuyor ve hareketlerine rehberlik ediyor gibi görünürken, güç hayal edilemezdi, artıyor ve artıyordu. Asa bir o yana bir bu yana zig zag çiziyordu ve onu benim mi, taşların mı, hatta yıldızların mı yönlendirdiğinden emin değildim. Ama yine de soldan sağa doğru hareket ediyordu, havadaki sihir elektrikleniyordu, tıpkı tenime çarpan parazit gibi.

Diğerlerinin nefesi kesildi, Wilbur ve Marigold geri çekildi ama Ren yaklaştı, güreşe dalmaya hazır görünüyordu

Gerekirse asayı elimden alabilirsin.

Dilimden hayatımda hiç söylemediğim kelimeler döküldü, havada zıplayıp masaya çarparak üzerinde bir iz bıraktı. Kaplar oluşmaya başladığında, aklım babamın Noel'de benden esirgediği ve hak etmediğim için gözlerimin önünde eriyen müzik kutusuna gitti. İşte buradaydım, değil mi? Onu ilk ve son kez kazanıyor, adımı kaderin levhasına damgalıyor ve asla unutulmamasını sağlıyordum. Ben Felisia Night'tım ve bir gün herkes ne yaptığımı bilecek, bir gün adımı saygıyla anacaklardı. Bir efsane. Bir kraliçe.

Kaplar ısıltılı bir ışıkla parıldadı, sonra kolum düştü ve yorgunluk üzerime çökerek dizlerimin yere çarpmasına neden oldu.

Ren bir anda yanımdaydı, beni ayağa kaldırıp sabitledi ve kontrol etti. Gözlerim onunkileri bulduğunda asanın parmaklarımdan kaymasına izin verdim, o anda ondan başka hiçbir şeye ihtiyaç duymuyordum.

"Çıplak ayın ışığında," diye nefes aldı Wilbur. "İşte, yarattığın harikalar."

Dönüp baktığımda, yanık izi boyunca masanın üzerinde duran dört güzel müzik kutusu buldum, her biri bir Lonca Taşı'na bağlı bir yıldız işaretiyle işlenmişti.

Marigold asayı aldı, içinden taşları çıkardı ve kutulara doğru ilerledi. "Sanırım onları basitçe yerleştireceğiz ve hepsi bu kadar."

"Dikkatli ol," diye uyardım ve o da başını sallayarak opal taşı Libra müzik kutusunun içine dikkatlice taşımak için bir sarmaşık attı. Müzik kutusu bir an için titreşerek kapandı, sonra tekrar hareketsiz kaldı ve Marigold işlemi son taşlar için de tekrarladı. "İşte," diye duyurdu. "İçindeki tuzaklar her ne ise, onlardan kaçınmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Onları bir çay fincanındaki karahindibalar kadar gizli tutalım," dedi Wilbur, pürüzsüz ağaç kabuğu duvarlardan birine doğru ilerleyerek ve

elini bastırdı. Duvarda gizli bir kapak oluşturdu ve arkasında oyulmuş bir alan ortaya çıkardı.

Marigold kutuları alıp içine yerleştirdi ve Wilbur karmaşık bir gizleme büyüyle mühürledi.

"Artık birbirimize bağlıyız, sevgili dostlar." Wilbur uğursuzca aramıza baktı. "Bu oyuk bizim korumamız gereken bir yer. Cesaret ve yiğitlikle inşa edilmiş bir kale." Ellerini kaldırdı, karşı duvardaki tahtaya vurdu ve dört harfi işaretledi. "Kipling için K, Imai için I, Gece için N ve Grus için G." Wilbur çenesini yukarı kaldırdı. "King's Hollow şimdi ve sonsuza dek böyle kalacak."

"Bu... aslında oldukça iyi," dedim şaşkınlıkla.

Wilbur göğsünü kabartarak, "Elbette öyle, sevgili Felisia," dedi. "Ailem harikulade kısaltmalarıyla ünlüdür ve bu da bir istisna değil!"

"Asayı yok etmeliyiz," dedi Marigold. "Ve sanırım özür dilemeliyiz. Onun ideal bir araç olduğuna inanmıştım, şimdi düzeltiyorum." Suçlu falan görünmüyordu ama Marigold buydu işte. Ve onun için bu çok şey ifade ediyordu.

"Bu konuda porsuğunu rahatsız etme Mari, canım." Wilbur bir elini onun omzuna koydu. "Hatalar çıkmaz yollarda bulunur. Ayaklarımızın olmasının iyi yanı, onları her zaman geri dönmek için kullanabilmemizdir."

"Gerçekten de öyle," dedi Marigold. "Siz ikiniz taşları korurken ben de Wilbur'la birlikte lav tarlalarına gideceğim. Aksi takdirde daha fazla sorun çıkabilir." Asasını aldı, Wilbur'un koluna girdi ve onu merdivenlere doğru yönlendirdi.

Ren'le baş başa kaldım ve aramızda çok fazla sessizlik geçti.

"Burası, Fee..." Ren şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Özür dilerim," diye ağızımdan kaçırdım ve o da şaşkınlıkla bana döndü. "Daha önce asa bendeyken. Bir an kendimi kaybettim. Eğer beni sakinleştirmeseydin sanırım korkunç bir şey yapabilirdim." Bana ne dediğinden bahsetmedim.

Ona geri döndüğümde, bu sözler hala zihnimde uğulduyor ve beni şaşkınlık içinde bırakıyordu.

"Asaydı," diye homurdandı.

"Birdie için de asa mıydı?"

Bunu düşündü. "Sen teslim olmadın, o teslim oldu."

"Bilmiyorum..." İçimi çektim, pencereye doğru ilerledim ve

Birdie'den bir iz var mı diye ağaçlara bakıyordum. Ren'in yerde kanlar içinde yattığını hayal ettim ve boğazımda bir hırıltı yuvarlandı. Ren haklıydı. O bunu bize zarar vermek için kullanmıştı, ben kullanmamıştım. Bu bizi ayırıyordu. Öyle olmalıydı.

Bir hafta geçti ve Birdie derslere gelmedi, ancak Müdür Snowfleur'e ailevi bir acil durum nedeniyle eve gitmesi gerektiğini söylediğine dair bir söylenti yayılmıştı. Pitball sahasına zarar veren kişiyi aramaya devam ettiği için bu müdürün en az ilgilendiği konuydu.

Birdie'nin geri dönüp dönmeyeceğini ya da belki de Zodyak Akademisi'nden ayrılıp bir daha onunla yüzleşmek zorunda kalmayacağımızı bilmiyordum. Ama içgüdülerim bana onun hayatımızdan sonsuza dek çıktığını düşünerek kendimi kandırmış olacağımı söylüyordu.

Hepimiz her gece Kral Kovuğu'nda uyurduk, ancak bizden başka kimsenin giremeyeceğinden emin olduğum bir yerde taşları korurken muhtemelen aşırı ihtiyatlı davranıyorduk. Yine de Kovuk'ta sevdiğim bir şey vardı. Sadece bize ait bir yerdı ve ona giderek daha fazla mobilya, ev konforu da ekledik. Kampüsteki en sevdiğim yer haline gelmişti.

Asa yok edilmiş ve Lonca Taşları sihirli bir ağaçta, gizli bir bölmede, anlatılmamış tehlikeler barındıran müzik kutularının içinde güvenli bir şekilde kilitlenmişken, aslında orada kalmamıza da gerek olmadığını tahmin ediyordum, ama o yerin gücüyle ilgili bir şey güvenli ve

davetkâr hissettiriyordu.

King's Hollow'un güvenliği bile bizi The Orb'a girdiğimde bir kızın elindeki gazeteden bana bakan duyurudan koruyamadı.

Ruhlar Sarayı'ndan çalınan dört paha biçilmez değerli taş.

Bir solukta gazeteyi elinden kaptım ve geri almaya çalıştığında o kadar şiddetli hırladım ki sendeleyerek uzaklaştı. Nabzım kulaklarımda çınlarken ve hava ciğerlerimde tutkal gibi hissederken bakışlarım makaleye kaydı.

Krallığı sarsacak bir hırsızlık olayında, Kraliçe Leondra Vega'nın burnunun dibinden dört adet paha biçilmez değerli taş çalındı. FIB, dün gece geç saatlerde Starfall Tacı'nı kontrol etmek isteyebileceklerini belirten isimsiz bir ihbar geldiğini belirtti. FIB gece yarısından hemen sonra giriş talebinde bulunduğunda sarayda bir kargaşa yaşandı ve tacı almak için kraliyet hazinesi açıldı.

Kraliçe'nin kendisi için bir şok olan aşağıdaki taçta resmedilen dört değerli taşın kayıp olduğu ve yerlerine dört zarif sahtesinin yerleştirildiğı teyit edildi. Ve o zamandan beri bu açıklamayı yaptı.

"Bu dört değerli taş ailem için büyük önem taşıyan yadigârlardır ve kayıplarını öğrendiğimde yıkıldım."

Son aylarda tala karşılaşan herkes, saray personelinden başlayarak sıkı bir Tepegöz Sorgusu'ndan geçiyor, ancak bunun Kraliçe'nin Jübilesi'ne katılan bilet sahiplerini de kapsaması muhtemel...

Okumayı bıraktım, korkudan kanım dondu.

Bir elimi saçlarıma attım ve Küre'de arkadaşlarımı aradım. Wilbur bir masada tek başına oturuyordu, yüzü çarşaf gibi bembeyazdı ve kendi kendine bir şeyler mırıldanırken ağız hareket ediyor, hafifçe ileri geri sallanıyordu.

Ona doğru aceleyle yaklaştım, gazeteyi aramıza fırlattım ve o da gözlerini buğulandıran dehşetle bakışlarımı karşıladı.

"Felisia," diye homurdandı ve etrafımıza bir susturma balonu gönderdi. "Ne yapsak acaba?"

"Bilmiyorum. Siktir. Bilmiyorum."

"Bu alçak bir hainin işi. Birdie Cain intikam yolunda yürüyor ve biz Darkmore'un göbeğine oturana kadar da rahat etmeyecek." Bir yaprak gibi titremeye başladı, kederli bir ses onu terk etti ve elimi omzuna koymak için öne doğru eğildim.

"Darkmore'a gitmiyoruz. Kimse bizim yaptığımızı bilmiyor." "Bir Tepegöz zihinlerimizi bir ciltte gezinen bir parmak - vah! Yazıklar olsun bana!" Ayağa fırladı, panik içinde kaçacak ya da daha da çılgınca bir şey yapacakmış gibi görünüyordu.

"Wilbur," diye tersledim. "Kendine gel."

Başını salladı, özürler mırıldanarak koltuğuna gömüldü ve çaresizlik içinde gazeteye baktı.

"Bir şeyler düşünürüz," dedim ama avuçlarımı masaya dayadığımda aklıma Darkmore'a götürölme düşüncesinden başka bir şey gelmedi. Bir utanç kaynağı haline getirilmek. Felisia Night, Night ailesi için bir leke. Sadece utanç ve mahcubiyetle konuşulur.

Düşündükçe ürperdim.

Marigold koşarak yanımıza geldi, masamıza katılırken onu hiç görmediğim kadar telaşlı görünüyordu. "Başımız büyük belada."

"Herhangi bir fikrin var mı?" Ben talep ettim.

"Belki onları saraya geri götürebiliriz," dedi. "İçlerinde tuzaklar olan müzik kutularının içindeler.

Bildiğimiz kadarıyla ölümcül olabilir. Ya kraliçe onları geri almaya çalışır ve sonunda ölürse? Yaralansa bile bundan biz sorumlu oluruz," dedim çaresizlik içinde.

"Geri dönemezler." Sesimde bir sahiplenme notası vardı, çünkü mesele sadece müzik kutuları meselesi değildi. O taşlar benim zafer iddiamdı. Onlardan vazgeçemezdim. Hiçbir şey için.

"Elbette," diye fısıldadı Marigold, yüzü biraz küllenmişti. "Belki de onları kendimiz geri alabiliriz?"

"Ve kendi boynumuzu riske mi atalım?" Alay ettim.

"Bir müzik kutusu tarafından öldürülmek istemiyorum."

"Hayır, kesinlikle," diye kabul etti, düşünürken kaşlarını çatı. "Wilbur," diye üzerine yürüdüm.

"Ailenin çalıştığı yer

Saray, daha fazla bilgi alabilirsin. Belki de bilet sahiplerinin sorgulanmasına ne kadar süre kaldığını öğrenirsiniz. Bu haberi duyduktan sonra neden onları kontrol ettiğinden şüphelenmeyeceklerdir."

"Evet," diye kekeledi. "Dersler biter bitmez onlara gideceğim. Ne oyalanırım ne de oyalanırım."

"Bir fikrim var," dedi Marigold. "Taşları alıp krallığın çeşitli yerlerine saklayacağım, sonra da yerlerini hatırlamamak için bir hafıza iksiri içeceğim."

"King's Hollow onları korumak için tasarlandı. Olabilecekleri en güvenli yer orası," dedim sertçe, Lonca Taşları'nın nerede olduğu konusunda bilgisiz kalmayacağım gerçeğinden bahsetmedim bile. Onlar benim mirasımdı.

"Peki ya mezun olduğumuzda ne olacak?" Marigold biraz sertçe konuştu. "Onları sonsuza dek Hollow'da bırakamayız."

Ne demek istediğini anlıyordum ama şu anda elimizde asa bile yoktu, King's Hollow kadar güvenli bir yeri nasıl yaratabilirdik ki?

"Eski taşları asla almamalıydık," dedi Wilbur kederle. "Artık ne işimize yarayacaklar ki? Tuzaklarda kilitli ve gizli deliklerde saklı olarak mı?"

"Onları kullanmanın başka yolları da olmalı," dedi Marigold. "Eğer onları güvende tutabilirsek ve FIB'in ikinizi de sorgulamamasını sağlayabilirsek, eninde sonunda onları tekrar kullanabiliriz."

"Eğer onları ölümcül müzik kutularına kilitlememiş olsaydık," dedim.

"Ne kadar ölümcül olabilirler?" diye düşündü.

Omuz silktim, çünkü dürüst olmak gerekirse kutuların içindeki tuzakların boyutları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama içlerine akan gücü hissetmiştim; asanın o taşlarla birlikte yarattığı karanlık ve güçlü büyü, içlerinde gerçekten korkutucu bir şey yaratmıştı.

Wilbur düşünceli bir ifadeyle, "Sanırım Marigold'un aklına iğne ucu kadar bir plan gelmiş," dedi. "Her birimiz bir kutu alıp saklayabilir, sonra da bir hafıza iksiri içerek sadece kutunun yerini değil, tüm soygunu da unutabiliriz. O zaman ile şimdi arasındaki her şeyi."

"Bunu unutmak istemiyorum," diye ağzımdan kaçırdım.

"Darkmore'a gönderilmeyi mi tercih ederdin?" Marigold soğukkanlılıkla sordu.

Köşeye sıkışmış gibi hissederek dudaklarımı büzdüm.

Wilbur üzüntüyle, "Tek seçeneğimiz bu, sevgili Felisia," dedi.

Omuzlarım düştü ve üzüntü üzerime çöktü. "Pekâlâ," dedim. "Bunu ne kadar süre yapmamız gerektiğini öğren Wilbur."

"Bana güvenebilirsiniz!"

Ren taşlardan kurtulmaktan ve beni suçlayan tüm anıları silmekten çok memnundu ama soygunun haberlere yansıdığı gece ikimiz King's Hollow'a girdiğimizde hissettiğim tek şey öfkeydi. Wilbur sorgulamaların yarın başlayabileceğini söylemişti, yani kaybedecek zaman yoktu ama bundan başka seçenek olmamasından nefret ediyordum.

"Bu en iyisi," dedi Ren. "Temiz bir sayfa açabiliriz. Bu taşlar Darkmore'da bir ömür geçirmeye değmez."

"Sanırım," diye mırıldandım. "Sadece aşırı görünüyor."

Üzerime geldi, beni ağaç dalının kovuğunun içindeki dar merdivenin duvarına sıkıştırdı ve nefesim kesildi. "Aşırı olan şu ki, kraliçe bizzat FIB birimlerini senin için avlanmaya gönderdi, Fee. Aradıkları kişi sensin, bunu anlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum," diye homurdandım, onu geçmeye çalıştım ama elleri beni oraya hapsetmek için başımın iki yanına çarptı.

"O zaman kendini koru, lanet olası. Bizi de koru. Eğer birimiz ölürse, hepimiz ölürüz. Biz senin suç ortağınız. Dördümüz Darkmore'da kilit altındayız, istediğin bu mu?"

Bir an için, dört arkadaşımın birlikte kilitli kaldığımı hayal ettim. Ren beni asla terk edemeyecekti. Bu bencilce, kötü bir düşünceydi ama bu onun kalması gerektiği anlamına geliyordu. Her zaman birlikte olacaktık.

Sonra iç çekerek başımı eğdim ve bu vahşi düşüncenin ölmesine izin verdim. Sevdiğim insanlara bunu yapmayacaktım. Ve adımı da ateşe vermeyecektim.

"Eminim başka bir yolu vardır?" Ben yalvardım, Ren de içini çekti ve başını eğerek alnını benimkine dayadı.

"Eğer olsaydı, söz veriyorum bunu yapardım. Ama artık dünya onları ararken o taşları saklamamızın kolay bir yolu yok."

"Benim efsanevi bir hırsız olduğumu unutacaksın. Artık bana hayranlık duymayacaksın," dedim dudak bükerek ve ağzını benimkine indirdi, dudakları sıyrıldı ve bastırdı, güçlü vücudunun sıcaklığı benimkiyle aynı hizadaydı.

"Birkaç güzel taşı cebe indirmeden çok önce sana hayranlık duyuyordum, Felisia Night."

Sesinin gümbürtüsü içimde bir sarsıntı yarattı, kalçalarımın arasındaki sıcaklık yanıyor ve onun dikkatini istiyordu. Adımı söyleme şekli, dünyanın söylemesini istediğim şekildeydi ve saygı duyulma hissinde boğuldum, başımı geriye eğdim ve ağzının aşağıya doğru süzülmesine izin verdim, elim saçlarını yumrukladı ve başını o tarafa yönlendirdi.

Kraliçeler hizmet etmedi, onlara hizmet edildi.

Ren boğazımı ısırdı, parmakları giydiğim siyah elbiseye dolandı ve bir hırıltı onu terk etti. Sonra gitti, sanki bana hiç dokunmamış gibi uzaklaştı, ağaç eve doğru ilerledi ve beni orada bir kez daha tatminsiz bıraktı.

Duvardaki bölmeden dört müzik kutusunu almasını izlerken dudaklarımı birbirine bastırarak peşinden yürüdüm.

Onları bana uzattı. "Seç bakalım."

En sevdiğim kutuyu seçerken merdivendeki anımızdan hiç etkilenmemiş gibi davranarak yaklaştım.

Elimde tarttım, pırıl pırıl parlayan gümüş metalin üstündeki karmaşık Akrep burcu sembolüne baktım. Bu büyükbabamın burcuydu ve katı bir pislik olmasına rağmen, her zaman bende büyüklük gördüğünü söylerdi. Ailemin geri kalanı bu konuda pek de istekli değildi.

Oğlak burcuydum tabii ki. Ve eğer hak iddia edebileceğim bir Cappy kutusu olsaydı, onun üzerine düşerdim. Ne yazık ki, öyle olmadı.

Scorpio müzik kutusunu vücudumda asılı duran çantaya yerleştirdim ve Ren diğerlerini cebine attı.

Aramızda tek bir kelime bile geçmeden Wilbur ve Marigold'la buluşmak üzere kampüse doğru yola koyulduk, her biri kendine bir kutu seçti. Marigold Terazi burcunu alırken, Wilbur Yengeç burcunu aldı ve Ren'e Yay burcunu bıraktı.

Kampüsün kapısından çıktık ve Wilbur küçük bir yıldız tozu torbası çıkardı. "Teyzem sarayda çalıştığından beri epey maaş alıyor," dedi kendini beğenmiş bir tavırla. "Rüzgâra ya da suya doğru yolculuk edebiliriz. Nereye gidersek gidelim, büyük olasılıkla ufkun derinliklerinde olacağız."

Rüzgâr arkamda kıpırdandı ve bir kükreme havayı yarararak şaşkınlıkla gökyüzüne bakmama neden oldu. Orada, kara bulutlardan inen o kadar büyük bir figür vardı ki bir an için bir yıldızın düştüğünü sandım. Ama onun yerine, Marigold'un arkasında yere çarpan ve ayaklarımın altındaki toprağı titreten devasa bir gümüş Ejderha ortaya çıktı.

Marigold her zamanki duygusuz ifadesine hiç benzemeyen bir gülümsemeyle yanına yaklaştığında ne olduğunu anlayamadan telaşla geriye doğru sendeledim. "Sana kuzenimin bir Acrux'la evlendiğini söylemiştim."

O ses. Hiç de Marigold'a ait değildi ama yine de ondan geliyordu. Ve gözlerimizin önünde yüz hatları değişip yerine Birdie ortaya çıktığında çıkarılacak tek bir sonuç vardı.

Ellerim savunmaya geçti, öfke ve korku içimde çarpışırken büyü parmak uçlarımda parlıyordu. "Marigold nerede?"

Birdie kaşlarını çattı, parmakları elindeki kutunun üzerinde sevgiyle geziniyordu. "Gitmesi gerekiyordu."

"Nereye gidiyorsun, seni gumpus goon!?" Ren bir elini omzuma bastırıp bana dövüşte güç vermeye hazırlanırken Wilbur da ellerini kaldırarak feryat etti. Ama arkasında burun deliklerinden duman püskürten Ejderha varken, kendimi pek de öyle hissetmiyordum.

Bu savaşı girecek kadar kendinden emin. Ve bu herhangi bir Ejderha değildi. Lanet bir Acrux'tu.

"Onun yüzünü takmamın tek bir yolu var Wilbur. Senin kız kardeşimin yüzünü takabilmenle aynı sebepten," diye tükürdü Birdie ve içimi bir korku kapladı.

"Hayır," diye yalvardım yıldızlara bunun doğru olmaması için ama Birdie'nin gözleri soğuk ve çok ama çok karanlıktı. Asanın çürümüşlüğü bakışlarında hâlâ duruyordu ve asanın gücünü tekrar ele geçirene kadar rahat etmeyeceğini biliyordum.

Birdie, "Diğerlerini teslim et," dedi. "Onlar artık Luxie ve bana ait."

Ejderha bunu onaylarcasına gürledi ve keskin pençeleri şiddet vaadiyle yeri kazıyarak öne doğru bir adım attı.

Önce Ren'e, sonra da Wilbur'a baktım ve bu savaşın daha başlamadan başarısızlığa uğradığını gördüm. Bir Acrux Ejderhasını yenemedik, bu yüzden bize tek bir seçenek kalmıştı.

"Hollow'a gidin!" Çığlık attım, önümüzdeki toprağı parçaladım, patlayıcı bir enkaz püskürttüm ve Luxie ile Birdie'nin ayaklarının altındaki zemini bize bir nebze zaman kazandırmak için büyük bir depremle salladım.

Döndük ve kapıdan koşarak geçtik, kampüs boyunca birlikte koştuk ve arkamızdaki yolu toprak büyüyle patlattık. Luxie havalandı ve kalbimi göğsümde titreten bir kükremeyle peşimizden uçtu.

Birdie de peşimizden koştu, bizi çabucak yakalamak için Emrinin hızını kullandı, ama ona doğru fırlattığım bir taş onu kış üstü yere düşürdü ve Ağlayan Orman'a varmamıza yetecek kadar sersemletti.

Tepemde ateş yanıyor, ağaçların tepeleri çatırıyor, yapraklar ve dallar aralarında yanan ateşin sıcaklığıyla kavruluyordu. Sıcağı, yanığı sırtımda hissettim ama diri diri pişmek üzere olduğumdan emin olduğumda bile hareket etmeyi asla bırakmadım.

Ren yanımdan hiç ayrılmadı ve Wilbur hemen önümdeki ağaçların arasından hafif bir çeviklikle bir sağa bir sola savruldu.

Ateş arkamızda cızırdarken ağaçların arasında her şey çok karanlıktı ve Ren elimi tutup beni sola çekene kadar hangi yoldan gideceğimi bilemiyordum. Sonra onu gördüm, ilerideki açıklıkta bize kurtuluş sunacak olan devasa meşeyi.

Ren beni o kadar hızlı sürüklüyordu ki neredeyse ayağımı kaybediyordum.

Wilbur ağaca ilk ulaşan oldu ama yukarıdaki Ejderha'nın çenelerinden aşağıya doğru inen bir cehennem ateşi spirali bizi ondan ve ağaçtan kopardı, Ren'le beni geri düşmeye zorladı. Yere düştük, alevlerden kaçmaya çalışıyorduk ve alevler söner sönmez Ren kocaman bir sarmaşığı belime doladı ve beni açıklığın diğer tarafına fırlattı. Wilbur'la sert bir şekilde çarpışarak haykırdım, ikimiz de ağacın gövdesine çarptık ve kapı bizim için açıldı, böylece içerideki gizli merdiven boşluğuna düştük.

Ren'e bakmak için döndüğümde onu açıklıkta koşarken buldum, kolları iki yanında, Yay müzik kutusunu yumruğuyla sıkıca kavramıştı. Luxie yıkılan bir binanın gücüyle yere indi, onu pençelerinin altında ezdi ve acı içinde haykırmasına neden oldu.

"Hayır!" Çığlık atarak ileri atıldım ama Wilbur kolumdan tutarak beni geri çekti.

Ren müzik kutusuyla Luxie'nin pullu yanağına bir yumruk attı ve kafası yana doğru savruldu, çeneleri kolunun üzerine kapanıp onu koparmak üzereydi ki avucumu açtım ve çılgınca bir karar verdim. Yüzüne bir sarmaşık ağı gönderdim, çenesinin etrafına sıkıca kenetlendim ve dişleri kapanmasın diye onları birbirinden ayırdım. Sonra bir sarmaşıkla müzik kutusunu elinden kaptım ve Luxie'nin dikkatini Ren'den uzaklaştırmak için peşinden bir Faelight göndererek ağaçların arasına fırlattım.

Luxie hemen Ren'in üzerinden atladı ve müzik kutusuna ulaşma telaşıyla bir akça ağacı devirdi. Ren ayağa kalktı ve sendeleyerek bana doğru gelirken ona yardım etmek için koştum, kolunu boynuma doladı ve onu iyileştirmek için elimi gömleğinin altına soktum.

Ama yeterince hızlı hareket edemiyorduk.

Bir bakışta Luxie'nin müzik kutusunu pençelerinin arasına alıp gökyüzüne doğru havalandığı görüldü, ardından Birdie ağaçların arasından hızla geçerken belirdi.

Altımızdaki toprağı eğilmeye zorladım ve bizi bir yığın halinde kapı aralığından ileri doğru uçurdum. Birdie bize doğru hızla gelirken arkamı döndüm, King's Hollow'a girmesini engelleyen görünmez bir bariyere çarparak burnu kan içinde geriye doğru uçu ve adımıza küfretti.

Ayağa kalktım, oraya gidip Terazı müzik kutusunu ondan almak niyetindeydim ama geldiğimi görünce gözleri büyüdü ve ağaçların arasına daldı.

Wilbur, Ren'in vücudundaki son oyukları da iyileştirdi ve ben öne doğru sarkarak onlara doğru düştüm ve onlara sıkıca sarıldım. Kolları bana dolandı ve Marigold'un kaybından dolayı tek vücut olduk, kederim içimi sızlattı.

Taşların hepimizin başına getirdiğim bir lanet olduğunu düşünmeye başlamıştım ve şimdi ikisini tehlikeli ellere kaptırmışken, katliamın daha yeni başladığını hissediyordum.

Sorgulamalar günlerce sürdü. Yüzlerce Jübile bileti sahibi alfabetik sıraya göre FIB'ye çağrıldı ve Wilbur bir Grus, ben de bir Gece olduğum için ilk çağrılan o oldu. Kahvaltıda, son birkaç aydaki anılarını silmek için gereken tam dozajı ciddiyetle sabah portakal suyuna döktü. Bu kesinlikle şüphe uyandıracaktı, ama bu işe karıştığına dair kanıt olmadan FIB gerçekten ne yapabilirdi ki?

Belki de işkence içeren korkunç bir soruşturma.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım, elimi meyve suyunun üzerine vurdum ve bana şaşkınlıkla baktı. "Bunu yapmana izin veremem."

"Ama bu nambleberry'nin yolu. Bazen parçalanmasını istediğimiz şekilde parçalanmaz. Ama parçalanması gerekir," dedi üzüntüyle.

"Bunu parçalamanın başka bir yolu daha var Wilbur," diye iç geçirdim ve ayağa kalkarak Marigold'un oturuyor olması gereken yanındaki sandalyeye baktım. Cesedinden hâlâ bir iz yoktu ama ailesi onu aramaya gelmişti ve yerini tespit etmek için yeni bir soruşturma başlatılmıştı. Kampüste işkencecinin tekrar saldıracağına dair söylentiler dolaşıyordu ve Isla gittiği her yerde savunmaya geçerek savaşmaya hazırdı. Çektiği çileyi tüm dünyaya şüpheyile bakmasına neden olacak şekilde atlatmıştı ve sayamayacağım kadar çok kez onun zulmüne maruz kalmış olmama rağmen, yaşadıklarından dolayı kendimi kötü hissetmekten alıkoyamıyordum.

"Ne düşünüyorsun?" Wilbur sordu.

"Göreceksin. Sadece bana güven."

"Çağırma cevap vermek zorunda kalmadan önce sadece bir saatim var," dedi çaresizlik içinde.

"O halde bir saat yeterli olacaktır," dedim kalın bir sesle.

Kederli bir melodi mırıldanırken oradan uzaklaştım ve hızlı hareket etmem gerektiğini bildiğimden Küre'den çıkışıma hızlandırdım. Terra Evi'ne doğru bir yol açtım, kapının üzerindeki sembole büyü yaparak içeri girdim ve yamacın altından geçen derin tünellere doğru ilerledim. Yukarıdaki kubbeli çatıların tepesinde yer alan tavan pencereleri koridorlara eğimli ışıklar saçıyordu.

Birdie'nin odasına doğru ilerledim, kapının kolunu tuttum ve metal bir şarapnel püskürterek kapıyı menteşelerinden ayırdım.

Ellerimi kaldırıp dişlerimi göstererek kapıyı tekmeleyerek açtığımda içeriden bir küfür geldi ama içeride bulduğum şeye hiç hazırlıklı değildim. Birdie'nin eli bir kızın ensesindeydi ve onu Libra müzik kutusuna doğru zorluyordu, kutunun kapağı açılmıştı ve derinliklerinden unutulmaz bir melodi geliyordu. Kızın eli

ona dokunduğunda, hiçbir iz bırakmadan kutunun içine yuvarlanarak kayboldu.

"Ne oluyor lan?" Birdie bana saldırmaya kalkışırsa diye koluma metalden bir kalkan geçirerek nefes nefese kaldım.

Eski dostum çıldırmış gibiydi, gözleri günlerdir uyumamış gibi kan çanağı gibiydi ve yüzü seğiriyordu. "Çıkaramıyorum, değil mi? Ve içeri girmeyeceğim. Ama asla geri gelmiyorlar. Birbiri ardına giriyorlar, güle güle, güle güle. Ama asla çıkmıyorlar!" Suçlayıcı bir şekilde beni işaret etti. "Sen. Sen çıkarabilirsin, değil mi? Çünkü onu yapan sensin." Müzik kutusunu tabanından dikkatlice kaldırdı, bana doğru tuttu ve içinde dönen bir balerini ortaya çıkardı.

"Benden uzak dur," diye uyardım.

"Yoksa ne olur? Beni ispiyonlayacak mısın?" diye tısladı. "Sonra ne olacak? FIB hepimizi alıp götürecektir."

"Marigold nerede? Ona ne yaptın?"

Hiçbir şey söylemedi ama gözleri dolabına kaydı ve omurgamdan aşağı buzlar yuvarlandı. O tarafa doğru bir adım attım, sonra Birdie beni durdurmak için hiçbir hamle yapmayınca bir adım daha attım, kapıyı açtım ve içeride büyük bir tahta sandık gördüm. Açarken elim titredi, Marigold'un parçalanmış bedenini içinde buldum, dudaklarından dökülen toprak bana nasıl öldüğünü anlatıyordu.

"Canavar," sesim çatallaşarak ve gözlerim yaşararak Birdie'nin üzerine yürüdüm.

"Benim hakkımda hiçbir şey düşünmedi," dedi Birdie öfkeyle. "Bu yüzden o uyurken odasına girdiğimde, ona biraz Medusa zehri verdim, onu iyice ve yavaşça öldürmeden önce felç olmasına izin verdim. Sonunda, büyük Fae'nin kim olduğunu ve beni ne kadar hafife aldığını anladım."

Öfke dolu bir hırıltı beni terk etti ve ona bir taş patlaması gönderdim, onu yatağın arkasına dalmaya ve siper almaya zorladım. Şiltenin üzerine sıçradım, parmak uçlarımdaki sihir çıtırtılarıyla ona bakıyordum, ama yumruğunda bir şırıngayla bana saldırdı ve iğneyi

bacağıma batırmaya çalıştı.

Bileğini bir sarmaşıkla yakalayıp sıkıca kenetlerken ayağımı çıkardım ve yüzüne sertçe vurdum. Geriye düşerken öfkeyle çığlık attı ve ben sarmaşığı kullanarak şıngayı onun elinden alıp elime aldım.

"Medusa zehri mi?" Tahmin ettim ve soğuk bakışları bana haklı olduğumu söyledi.

Gözleri yanımdan geçip kapıya yöneldi ve bir Vampir hızıyla kapıya doğru koşmaya başlayınca şiddetli bir sarsıntıyla yer sarsıldı ve dizlerimin üzerine çöktüm. Elimi kaldırdım ve dişlerimi sıkarak şıngayı başka bir sarmaşıkla peşinden gönderdim ve tam kapıya varmışken boynunun yan tarafına sapladım. Asma, pistonu bastırmaya zorladı ve çaresiz bir iniltiyle yere yığılmadan önce sadece birkaç adım daha atabildi, vücudu her saniye daha da zayıflıyordu.

Aceleyle koridora çıktım, sağa sola bakındım ama ne yaptığımı görecekt hiçbir tanık bulamadım.

Elimi saçlarına doladım, onu odasına geri sürükledim ve kapıyı tekmeleyerek kapattım, tıpkı ölmeden önce Marigold'un üzerinde durduğu gibi onun üzerinde durdum. Parmakları kıpırdadı ama altımda kıpırdamadan yatarken hiçbir büyü yardımına koşmadı ve ben de eğilip çenesini parmağımla başparmağımın arasına sıkıştırdım. "Adım bir gün çağlar boyunca, soydan soya geçecek. Tarih kitaplarında ölümsüzleştirilecek ve hayatımın ihtişamını yakalamak için oyunlar yazılacak. Ama sen? Sen unutulacaksın. Bundan emin olacağım."

Aynı adı taşıyan saygın Nemean Aslanı ailesinden Felisia Night, Kraliçe Leondra Vega'ya ait dört değerli taşın çalınmasından dolayı Darkmore Cezaevinde altmış beş yıl hapis cezasına çarptırıldı.

yirmi beşinci jübilesi sırasında çalındı. Şok edici hikayenin tüm boyutları dün öğleden sonra mahkemede ortaya çıktı ve Cyclops Sorgusu tarafından doğrulandı ve Zodiac Akademisi'nde kendini en alt sıralarda bulan bir öğrencinin resmini çizdi. Kendini kanıtlamak amacıyla Ruhlar Sarayı'ndan dört taşı çalmak için bir plan yaptı ve bu önemli görev için gece gündüz çalıştı. Ve Kraliçe'nin Jübile gününde planını hayata geçirerek, isimsiz ihbarın alınmasından bu yana krallığın peşinde olduğu paha biçilmez dört eseri cebine koyarak oradan uzaklaştı. Şimdi kaynağın kendisinden geldiği teyit edilen bir ihbar. Felisia Night hikayesini anlatırken çenesini dik tuttu ve mahkemede birkaç şaşkınlık mırıltısının yanı sıra kaşların havaya kalktığını görmemek imkansızdı.

Bayan Night'ın şimdi bedelini yıllarca ödeyeceği açık kabahatine rağmen, mahkemede uzun süre kalıcı olacak bir etki bıraktığı açıktır. Ruhlar Sarayı'ndan hırsızlık yapan ilk ve şüphesiz son Fae olarak, özellikle de eğitimini bile tamamlamamış olduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu hareketiyle tarihe geçmesi muhtemeldir. Gözetimdeki boşlukları bulmak için sarayda kapsamlı bir soruşturma halen devam ediyor ve güvenlik buna göre sıkılaştırılarak bir daha böyle bir hırsızlığın yaşanmaması sağlanacak.

Bayan Night'ın değerli taşların yerini söylemeyi reddetmesi ve Tepegöz Tarikatı'ndan Dr. Eyling'in bir hafıza iksiri ya da karmaşık bir hafıza silme büyüsü olduğu sonucuna varmasıyla birlikte, eserlerin izine hâlâ rastlanmamıştır.

Bayan Night'ın hikayesinin tamamını okumak için 16. sayfayı çevirin.

Gazeteyi indirdim, kalbim küt küt atıyor ve dudaklarımı bir gülümseme büküyordu. Ahşap iskelenin kenarına oturmuş, açık okyanusun üzerinden yaklaşmakta olan gün doğumunun kızıl ışıltısına doğru bakarken altın sarısı saçlarım sonbaharın son esintisiyle etrafımda dans ediyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" Ren'in sesi arkamda yankılandı, gerçi o konuşmadan çok önce yaklaştığını duymuştum, ağır adımlarını fark etmemek imkânsızdı.

"Ne yapmak?" Masumca sordum, gülümsemem genişledi.

"Fee," diye bastırdı ve ben de omzumun üzerinden ona baktım, gözlerim parlıyordu. "Basın bu sabah Darkmore'un derinliklerinde olduğunu yazarken sen nasıl burada olabilirsin? Ne kadar korktuğumu biliyor musun? Mektubunu aldığımda neredeyse gelmeyecektim. Bunun bir oyun olduğunu düşündüm."

Gülümsemem düştü. "Seni korumak için herkesin buna inanmasına izin vermek zorundaydım. Onu yok ettin, değil mi? İstedığım gibi mi?"

"Elbette," dedi ve ben de ayağa kalktım, soğuk rüzgâr içine girmeye çalışırken kahverengi paltomu üzerime daha sıkı çektim. Ren ilerledi, yüzüme baktı, sanki hâlâ benim olduğuma güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

"Bunu anlamama yardım et," diye talep etti.

"Birdie'yi yakaladım," dedim. "Ona Medusa zehri verdim - çünkü önce o bana vermeye çalıştı. Ama sonra onu yakaladım ve... şey, onu Isla Draconis'e götürdüm."

"Isla?" diye şaşkınlıkla nefes aldı.

"Evet, ona işkence edenin Birdie olduğunu söyledim. Isla'nın yaşadıklarını düşününce, Birdie'den öç almaya oldukça hevesliydi. Yine de her zamanki gibi kötü niyetli değildi. Sadece biraz üzgün görünüyordu. Her şey için benden özür bile diledi."

Ren'in kaşları kalktı.

"Biliyorum, değil mi?" Nefes aldım. "Her neyse, ne yaptığımı görmesi için Isla'nın kafamın içine girmesine izin verdim. Bütün saray soygununu. Her şeyi."

"Ne?" Ren havladı.

"Biliyorum, biliyorum. Bu bir riskti. Ama sırtım duvara dayalıydı Ren. Ve Wilbur FIB tarafından sorgulanacaktı. Onu sarayda bana yardım ederken görebilirlerdi. Tutuklanırdı ve Wilbur o hayat için fazla iyi. Ailesi Vegas tarafından onurlandırıldı, saraya alındı ve isimleri toplumda yüceltildi. Bunu ondan alamazdım."

Ren yavaşça başını salladı. "Pekala, sonra?"

"Sonra... her şeyi öğrendikten sonra, hepsini Birdie'nin kafasına yerleştirmesini istedim. Bu büyük bir istekti ve bunu yapıp yapamayacağını bile bilmiyordum, ama bildiğimiz gibi Basiliskler insanların zihinleriyle çok iyi oynayabiliyor ve bunu düşünmesine bile gerek kalmadı. Her şeyi Birdie'nin zihnine yerleştirdi ama hepinizi bunun dışında bıraktı. Anılar kırpıldı, değiştirildi, sanırım, ama kimsenin değişikliği fark edemeyeceği kadar sağlamdı. Sonra işler boka sardı."

"Ondan önce de berbat değiller miydi?" Ren sırtarak sordu.

"Hayır, bu kısımla kıyaslanamaz." Alt dudağımı emdim, bu gerçek ortaya çıktığında benim hakkımda ne düşüneceğini merak ediyordum ama aramızda sır yoktu. "Isla, Birdie'yi ben olduğuna ikna etmek zorundaydı. Ona anılarımı, çocukluk anılarımı, okuldaki, ailemle olan anılarımı verdi. Kimliğini güvence altına almak için ihtiyacı olan her şeyi. Sonra bedenimdeki koruma büyülerini çıkardım, böylece kimliğime bürünebildim ve Isla Birdie'nin zihnini bükte, benim şeklimi almasını sağlayacak büyüü yapmasını istedi. Onu benden başka biri olduğunu unutmaya zorladı ve aklında tek bir arzuyla FIB'e doğru yola çıkardı: suçunu itiraf etmek."

"Yıldızlar adına," diye soludu Ren.

Ayağımı yere vurarak başımı salladım. "Sonsuza kadar değil. Isla bana bir ay kazandırdı, sonra her şey kaybolacak. Birdie kendine dönecek ve gerçek ortaya çıkacak. Ayrıca, yeterince yakından bakan herkes saçlarının

benimkinin yarısı kadar bile parlak değil, ama bazı şeyler sihirle taklit edilemez."

"Neden?" Ren dehşet içinde saç yorumunu görmezden gelerek "Neden?" dedi, çünkü bu oldukça önemliydi ve saçlarım bu ışıkta özellikle güzel görünüyordu, bu yüzden gerçekten iltifat etmesi gerekirdi. "Neden onu orada sonsuza dek çürümeye terk etmiyorsun?"

"Marigold yüzünden," dedim sıkıca. "Ve sadece o değil, başkaları da vardı, Ren. Birdie onları Lonca Taşı'nı almak için Terazi müzik kutusuna girmeye zorladı. Kim olduklarının izini sürdüm, yakın kasabalardan kaybolan insanlar. Zayıfları avladı, Fae'ler ondan bile zayıftı sanırım. Ama aileleri onlara ne olduğunu bilmeyi hak ediyor. Marigold'u Toprak Bölgesi'ndeki en sevdiğimiz tepeye gömdüm ve Isla bu anıyı FIB'in bulması için Birdies'in kafasına yerleştirdi. Ailesinin hâlâ onu aradığını ve bulacaklarını umduğunu düşünmekten nefret ediyorum ama başka ne yapacağımı bilemedim. Gerçeği öğrenmeleri çok uzun sürmeyecek."

Libra müzik kutusunu cebimden çıkardım ve gümüş metalin kan kırmızısı görünmesine neden olan şafağın kızıl ışığına tuttum. "Diğerlerine nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Ren ellerini kutunun etrafında benimkilerin üzerine kapattı. "İçinde her ne varsa, sanırım geri dönüşü yok. Ölümü aramaya gitme Felisia Night."

"Birdie'nin kimliği ona geri döndüğünde, onu sorgulayacaklar. Cinayetler hakkında her şeyi öğrenecekler. Yani... neredeyse her şeyi. Isla'ya kafasından söküp attırdığım bazı anılar vardı. Senin, Wilbur ve Marigold'un soyguna karışması gibi. Geri kalan her şey benim suçum. Bundan emin oldum ve Isla da izlerini iyi gizledi. Herhangi bir Cyclops ya da Basilisk sorumlu olabilir. Onun yaptığına dair hiçbir kanıt olmayacak."

"Birdie'ye bunu kendisi olarak itiraf ettirebilirdin. Neden o sen olasın ki?" dedi sıkıntıyla. "Bir kez

kimliğiniz ortaya çıkarsa, FIB sizin için krallığı avlayacaktır. Asla durmayacaklar."

Gölümsedim, elimi koluna koydum ve vücudunun kavisine doğru adım attım. "Ah Ren, Birdie'nin ihtişamımı çalmasına izin vereceğimi düşünüyorsan beni gerçekten hiç tanımıyorsun. Ailem oktan Gece Malikânesi'nin bahçesine yerleştirilmek üzere bir heykelimi yaptırdı." Sırıttım. "Ben ünlüyüm. Ne yaptığımı, saraydan almakla kalmayıp nasıl kaçtığımı öğrendiklerinde hakkımda daha ne kadar çok konuşulacağını bir düşünün. Gelmiş geçmiş en büyük anti-kahraman olacağım."

Ren bana sırtarak elini saçlarımla arasına soktu ve aşırı tanıdık gelen bu dokunuşla omurgamın dikleşmesine neden oldu. Bir dişi aslanın saçlarına dokunmak çok mahrem bir şeydi ama bunu yapma şekli göğsümde bir mırıltının yükselmesine neden oldu.

"Sen ıldırmiş bir delisin," dedi ve dudaklarımı büzdüm. "Ve şimdiye kadar karşılaştığım en inanılmaz yaratıksın."

Öpmek için eğildi ama cebimden bir zarf çıkarıp göğsüne vurarak onu durdurdum. "Bu senin için."

Kaşlarını çattı, kağıdı parmaklarımla arasından çekip aldı ve açtı. Bir saat sonra bu rıhtımdan kalkacak gemi için ona temin ettiğim bileti çıkardı. Azalan Topraklar'a bir bilet.

"Kendime bir isim yaptım ve Solaria'da FIB'in etrafında halkalar oluşturmayı, hayal edebileceklerinden daha fazla kaosa neden olurken kuyruğumu kovalamalarına izin vermeyi planlıyorum. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Aslında kaçmayı dört gözle bekliyorum, ailem saklanmama yardımcı olacak ve babamın da yardım edeceğine söz verdiği Oscuras adlı bir Kurt Adam sürüsüyle bağları var. Bu benim ağrım. Ama senin değil." Duygularım boğazımda düğümlendi ve şaşkınlıkla bilete baktı, omuzları ağır bir şekilde düştü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Anlayışınız için."

"Kendi zaferimin peşine o kadar düştüm ki, senin zaferinin peşine düşmene saygı duymayı unuttum. Haklısın Ren, Solaria'da asla olmak istediğin kişi olamayacaksın. Bunu artık biliyorum. Ama Azalan Topraklar'da yüceliğe ulaşabilirsin. Aslında, bunu yapacağına dair bana söz vermeni istiyorum. Ve adının yıldızlar tarafından selamlandığı gün geldiğinde, bana yazmanı istiyorum. Ben de geleceğim."

"Yemin et," dedi huysuzca, elini ensemden geçirip beni kendine çekti. "Yıldızların üzerine." Eli benimkini yakaladı, parmakları sıkıca kıvrıldı.

"Yemin ederim," diye söz verdim ve sihir avuçlarımızın arasında el çırpı.

Kalbim onu kaybetmenin, her saniye biraz daha yaklaşan kaçınılmaz ayrılığın acısıyla çarpıyordu.

"Bir saat mi demiştiniz?" diye mırıldandı.

Başımı salladım ve ağzı benimkini kaptı, öylece onun olarak işaretledi.

"O zaman bu süre beni hatırlamanı sağlayacak kadar uzun olmalı." Elimi tutarak beni rıhtımdan aşağıya çekti ve beni kesinlikle bizim olmayan küçük bir yelkenliye götürürken damarlarımda adrenalin yükseldi.

Kulübenin kapısını tekmeledi ve beni kollarına alıp eşikten geçirirken başını kapının alt çerçevesine çarptı.

Güldüm ve kollarımı boynuna dolayarak beni pencere kenarındaki minderli koltukların arasında duran masaya götürdü. Beni masaya oturttu ve ben de elimi gömleğinin içine sokarak onu peşimden sürükledim, sırtım soğuk ahşaba dayanırken parmaklarım düğmeleri açarak altındaki bronz teni ve kaslı karın kaslarının derin kesik izlerini ortaya çıkardı.

Omuz silkti ve ellerimi kendisinden uzaklaştırdı, bana en karanlık niyetlerle baktı.

"Tenimin seninkine her dokunuşuna odaklan, onu hafızana bağla ve asla unutma," diye emretti.

"Seni asla unutamam," dedim nefes nefese, uzanıp ceketimi ve altındaki sarı elbiseyi çıkarırken. İç çamaşırlarımı çabucak çıkardı, beni ona teşhir etti ve boğazında şehvetli bir hırıltıyla çıplak etimi içine çekti.

Elini kaldırdı ve gözlerime dokuma yapraklardan bir göz bağı attı. "Nasıl hissettiğime odaklan. Beni unutma."

"Yapmayacağım," diye ısrar ettim.

Eğildi, ağzı boğazıma bastırdı, sıcaklığı bir öpücükten çok bir damga gibiydi. Nefesim kesildi, ağzı köprücük kemiğime kadar inerken sırtım kamburlaştı, parmakları ağzının geçişiyle aynı anda kalçamın kıvrımları boyunca ilerledi. Her öpücük, kaba ellerinin vücudumun yeni bir bölgesini oymasıyla taklit edildi, her şeyi sadece onun için uyandırdı ve cildime ateşten çizgiler çizdi. Onun için kıvranıyor ve mırıldanıyordum, ellerim ona dokunmayı reddederek yanlarımda sıkıca toplanıyor, bana hizmet etmesine izin veriyor ve bunun bana verdiği güç duygusuyla yıkanıyordu.

Ağzı sağ meme ucumu buldu ve parmakları iç uyluğumu sıyrırken dişleri hassas etimi tırmıkladı. Diğer eli sol göğsümü kavrarken ve başparmağı diğer meme ucumdaki dilinin ritmine uyarken, dokunuşa doğru eğilerek inledim. Bu hissin yoğun mutluluğuna alışmadan, parmakları klitorisimin üzerinde gezindi ve beni bir çılgılık bıraktı, saf bir coşkunun sarsıntısı beni onun altına itti. Tekrar yaptı, parmaklarını klitorisimin üzerinde yuvarladı, ardından parmak eklemlerini, ağzı ve diğer eli göğüslerimdeyken zamanla yoğurdu ve öğüttü.

İlk salıverme dalgası beni bulduğunda titremeye başladım, Ren'in sabit ritmi beni şimdiden unutulmanın eşiğine getirdi ve tam düşmek üzereyken hızını yavaşlattı, dokunuşunu hafifletti ve beni orada asılı bıraktı, neredeyse ihtiyaçtan inliyordum.

Geri çekildi, bedenimi dokunuşundan mahrum bıraktı, ama pantolonunu çıkarırken çıkardığı ses tenimi

ısındı. Bacaklarının kalçalarımı iyice bastırıldığını ve elinin sert bir hareketle kalçamı kavradığını hissettim.

Aletin ucunu kalçalarımın arasındaki ıslaklığa sürttü ve baş döndürücü bir inilti onu terk ederken nefesim kesildi.

"Şimdi gelebilirsin," diye karar verdi, içime doğru kayd, uzunluğunun kalınlığı beni gererken haykırmama neden oldu.

Başparmağı klitorisimi yumuşak, talepkar dairelerle ovuşturdu ve kendini içimde daha da derinleştirdikçe, daha önce aldığım her şeyden daha büyük olan horozu, parçalanmaya başladım.

Nefes nefese kaldım, kendi göğüslerimi kavrayıp sıktım, ama ellerimi vücudumdan itti, yerine kendi ellerinden birini koydu ve diğer başparmağı klitorisimi çalıştırırken başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi.

İçime sertçe girdi ve ben inleyip kıvrandım, bedenim parçalara ayrılıyor, dağılıyor ve bambaşka bir âleme atılıyormuş gibi hissediyordum. Sanki yıldız tozunun içinde yolculuk ediyordum, zihnim ışık kıvılcımlarından ve aynı anda algılayamayacağım kadar çok güzellikten başka bir şeye kapılmıştı.

Ren beni yavaş ve derin bir şekilde sikmeye başladı, klitorisimi daha yumuşak bir şekilde sıyrıyordu, artık etim yanıyordu, ama hiç durmadı, beni biriyle yaşayabileceğimi düşündüğümün ötesine geçen bir coşku halinde tuttu. Beni acımasızca başka bir orgazma doğru çekti, hızını biraz artırırken kalçaları benimkilere sürtünüyordu, yaklaştığımı hissediyordum, duvarlarım onun kalın ve dudaklarından bir küfür dökülmesine neden oldu.

İkinci kez boşaldığımda, daha uzun sürdü, her santimimi titretti ve beni mutlak bir coşkuyla ürpertti. Beni bir nirvana durumuna getirmişti ve şimdi ve her zaman onun olmuştum, bu an yıldız ışığının kendisiyle bağlıydı.

Kalçalarımı kavradı, kollarını altlarından geçirdi ve beni daha da derinden becerebilmek için kalçalarımı kaldırmaya zorladı, üzerime çıktıkça hızı arttı ve bana

gerçek gücünü hissettirdi. Yalvarmam ya da istemem
gerekmiyordu.

Her ne olursa olsun, neye ihtiyacım olduğunu benden önce biliyordu, kalçalarının derin ve sert hareketleri sikinin içimde beni titreten bir noktaya çarpmasını sağlıyordu.

Kendi orgazmına dalmadan önce benden üç orgazm daha aldı, ağzı benimkine sertçe indi ve parmakları sıkı yumruklarla kıcımlı kavradı, bunun beni elinde tuttuğu son sefer olabileceğini bilen bir adamın öfkesiyle beni becerdi. Bir kükremeye boşalırken tohumunun sıcak sızıntısı içimi doldurdu, vücudu benimkiyle birleşti ve kendi salınımının mutluluğunu uzatırken kalçaları hala itiyordu.

Onun büyüklüğünden dolayı acı çekiyordum, ama üzerime düştüğünde, ağırlığı beni masaya yapıştırdığında, göz bağımı çözüp gözlerindeki alev alev yanan hayranlığı görmeme izin verirken ağızlarımız birbirine yaklaştığında bu en tatlı acılardan biriydi.

Sonunda minderli koltuklara uzandık, gün doğumu pencereden içeri süzülürken ben onun vücuduna kıvrıldım ve o benim omurgam boyunca resimler çizdi.

Sonra her şey bitti. Saat kaçınılmaz sonucuna doğru ilerliyordu ve ikimizin de bitmesini istemediği öpücükler ve kalıcı dokunuşlarla dolu bir pus içinde giyinmiştik.

Ne olduğunu anlamadan Ren'in binmeye hazırlandığı geminin önünde duruyordum, yoldan geçenlerin dikkatini çekmemek için kapüşonumu yukarı çekmiştim. Son bir öpücük kondurduk ve bugünden itibaren onun ben, benim de o olduğumu müjdeledik.

Dönüp onu benden kim bilir ne kadar süreliğine çalacak olan gemiye binmeden önce, ona beni hatırlatacak bir hatıra olarak Akrep müzik kutusunu cebine koydum.

Kalbim parçalara ayrılıp göğsümdeki boşluğa düşerken onun gemiye binişini izledim. Ve bu bana bildiğim en acı verici, en mükemmel vedaymış gibi geldi.

"Yani bu kadar mı?" Anılarımdan sıyrılıp Felisia'yı gözlerinde özlemle aynaya bakarken bulduğumda sordum. "Müzik kutularına ne oldu?"

"Ren'e ne oldu?" Azriel sanki daha acil bir meseleymiş gibi sordu.

Felisia'nın en yakın arkadaşıyla sevişmesine tanık olmanın bir değeri olduğundan emin değildim ama görünüşe göre bu konuda başka seçeneğim yoktu. Ve yıldızların bana saray hazinesinde gösterdikleri hariç tüm müzik kutularının nerede olduğunu hâlâ bilmiyordum. Ve eğer bunca zamandır öğrendiğim tek şey buysa, o zaman onun hikâyesinin ne faydası vardı?

"Ölü kral, bir aşk hikayesi için çok az sabrınız var, oysa en trajik olanı yaşadığınızı çok iyi biliyorum."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Yani Ren Akrep kutusunu Azalan Topraklar'a mı götürdü? Ve onu nereye koydu?"

"Şatosunda," dedi sırtarak.

"Imai," dedi Azriel kaşlarını çatarak. "Evet, onları duymuştum."

"Büyük ve güçlü bir aile. Azalan Topraklar'ın hükümdarları," dedi Felisia bakışlarında gururla.

"Onu tekrar gördün mü?" Azriel itti.

"Diğer kutulara ne oldu? Terazî müzik kutusu Ruhlar Sarayı'nın hazinesine nasıl girdi?" diye sordum.

"Onu Wilbur'a hediye ettim," dedi Felisia. "Ve uzun, güzel bir yaşamın ardından öldüğünde, vasiyetinde değerli eşyasının Vegas'a geçmesini ve kraliyet hazinesinde korunmasını istediğini belirtti. Ona saygı gösterilmesini, dokunulmamasını ve sadece güvende tutulmasını istedi." Güldü. "Ne kadar da Wilburvari bir şey. Onca yıldan sonra onu gizlice saraya sokmak. Vegas'a hizmet ettiği süre boyunca tam bir kralcı oldu ama bana bu küçük sırrı da kendisiyle birlikte mezara götürerek ölmek istediğini söyledi."

"Peki ya Acrux Ejderhası'nın çaldığı Yay müzik kutusu?" Ben sordum.

Suratını astı. "Bu benden saklanmıştı," diye homurdandı. "Luxie Acrux'un onu hazinesine götürdüğünü keşfettim. Havarian bölgesinde bir mağara. Bir keresinde onu geri çalmaya çalıştım ama o günlerde çok iyi korunuyordu. Şimdi, unutulduğuna inanıyorum, yine de onu koruyan büyü bozulmadan duruyor. Bir bakıma, taşlarımdan biri için başka bir saklanma yeri vardı. Onu gerçekten hiç kaybetmedim."

Purrsy ona bir sırtış attı. "Ejderha onu senin için saklıyordu, değil mi aşkım?"

Felisia çenesini kaldırarak, "Doğru," dedi.

"Ve yakut Lonca Taşı'nın bulunduğu Yengeç kutusu... onu Kralın Kovuğu'na geri koymuştun," dedi Azriel farkına vararak. "Onu orada buldum."

"Evet, aradığım tüm saklanma yerleri arasında hiçbir Hollow'u geçemedi. Ölümümünden kısa bir süre önce, onu oraya geri götürmek için gizlice Zodyak Akademisi'ne geri döndüm. Mirasım krallık çapındaydı ve uzun bir hırsızlık ve hile hayatından sonra oldukça büyümüştü ve düşmanlarım her köşede pusuda bekliyordu. Pek çok kişi beni ve Kraliçe Leondra'dan aldığım değerli taşları aradı. Hiçbiri onları bulamadı."

"O halde yerlerimiz belli," dedi Azriel, yüz ifadesini aydınlatan bir umutla. "Teşekkür ederim Felisia. Gerçekten."

Felisia'nın arkadaşları etrafımızda toplanıp bize eşlik etmeye hazırlanırken, "Hikâyeyi özetleyebilirdi," diye mırıldandım. Ama büyük gemideki kamaranın kapısına doğru ilerlerken dişi aslana dönüp baktım. "Peki Ren'e ne oldu?"

"Benim aşk hikâyemi umursamadığını sanıyordum, ölü kral?" diye alay etti.

"Yarım kalmış işlerden hoşlanmam, hepsi bu," dedim. "Bu yerde ölümlere eziyet eden şey yarım kalmış işlerdir." Ren'in onlardan biri olmadığını bilinciyle gururunun arasına baktım. "Seni hiç çağırmadı, değil mi?"

Felisia bu tahmine kaşlarını çatı ve Azriel sanki kedi kraliçenin öfkesini çekmek kötü bir fikirmiş gibi uyarırcasına bana baktı. Ama ben kaybedecek çok az şeyi olan uzun zaman önce ölmüş bir Fae'ydim.

"Beni çağırdı, evet," diye mırıldandı, narin adımlarla bana yaklaşarak. "O günden on yıl sonra. O zamanlar benim gururum vardı, onun da kendine ait bir haremi. Yine de aşkımız bir zamanlar olduğu gibi yanmaya devam etti. Azalan Topraklar'da büyük bir hükümdardı ve başardığı her şey beni sevince boğuyordu, o da aynısını hissediyordu. Günlerimizi birbirimize eşlik ederek, kaybettiğimiz onca yılı yad ederek geçirdik ve aramızda, her birimizin geldiği dünyaları geride bırakmadan birbirimizi sevmenin bir yolunu bulduk. Yıllar boyunca ben ona, o da bana yıldız tozları saçtı."

Purssy dudaklarında, kendisinin ve Felisia'nın diğer gururlarının Felisia ve Ren'in aşkının bir parçası olmaktan çok mutlu olduklarını açıkça belli eden pis bir sırıtışla, "Bazen hepimiz olurduk," dedi.

"Peki şimdi nerede?" Bastırdım.

"Yandaki kendi büyük sarayında yaşıyor. Sık sık ziyaret eder ve ben de onu," dedi Felisia. "Sanırım yönetmek için her zaman ayrı dünyalara ihtiyacımız vardı. Aksi takdirde, birbirimize üstünlük sağlamaya çalışırken yorulmak bilmez bir mücadele içinde olurduk. Onu gitmesine izin verecek, bazen aramızda haftalar hatta aylar geçmesine izin verecek kadar sevdim ve o da beni aynı şekilde sevdi."

Aşkının ağırlığına ve her ikisinin de birbirlerinin güç ve mevki ihtiyacını nasıl onurlandırdıklarına saygı duyarak başımı salladım.

"Teşekkür ederim," dedim ve o da hafifçe güldü.

"Büyük ölü kralın saygısını kazandım mı?"

"Bunu yoruma bırakacağım," dedim, dudaklarımın kenarına bir gülümseme yayıldı. "Son bir şey daha."

"Evet?"

"Lonca Taşlarını müzik kutularından nasıl çıkaracağınızı bulabildiniz mi?"

Boğazı yükselip alçaldı. "İçindeki tuzaklara dikkat et," diye homurdandı. "İyi bir arkadaşımı bir tanesi yüzünden kaybettim, onu benim için geri almaya kararlı olması aptalca bir yoldu, takip etmemesi için ona yalvardım. Onları geri almak için bildiğim hiçbir yol yok. İçeri girenler asla dışarı çıkamazlar. Ve ben de onların ruhlarıyla burada, Perde'nin ötesinde hiç karşılaşmadım."

Bu kötü haberle birlikte, Azriel yanımdayken onun gururunun beni gemiden çıkarmasına izin verdim. Elde ettiğimiz bilgidен memnundum ama bunu ailemize nasıl ulaştıracağımızı bilmiyordum. Yine de Azriel'in bunu yapmanın bir yolunu bulmak için çok çalıştığından emindim.

Merissa merdivenlerden çıktı ve gözlerinde heyecanla bana doğru koşmaya başladı.

"Kader çağırıyor," diye nefes nefese kaldı.

Eli benimkini buldu ve yaşayanlar diyarına doğru çekildik, Merissa Peçe'nin bariyerini sertçe itti ve beni de kendisiyle birlikte çekti.

Kendimi Ruhlar Sarayı'nın altındaki eski hazinemde buldum, mekânın tanıdıklığı beni şaşırtmıştı. Gwendalina elinde bir Heart of Memoriae kristali, yanında Lance Orion ve ayaklarının dibinde parçalara ayrılmış Dokunulmaz Yumurta ile büyülenmiş bir şekilde duruyordu.

"O... Dokunulmaz Yumurtayı mı kırdı?" Merissa nefes nefese kaldı.

"Tabii ki de öyleydi. Anka alevleri tarafından korunuyordu," dedim heyecanla.

Gwendalina'nın gözleri önünde canlanan anılarla parlıyordu ve ne gördüğünü bilmek için çaresizce yaklaştım.

Anıları Lance'e aktardı ve kalbim sıkıştı. Birçok gerçeği keşfetmişti ama laneti kırmak için gereken şeyi değil.

"İmparatorluk Yıldızı onları lanetledi," dedi Gwendalina. "Bu yüzden tüm Anka kuşları öldü. Tory ve benim bu savaşta defalarca başarısız olmamızın nedeni de bu. O eski lanet hâlâ yerinde duruyor. Boku yedik, Lance. Bir yolunu bulamazsak

sözümüzü tutmazsak, yıldızların gazabından asla kurtulamayacağız."

"Evet," diye ağır ağır fısıldadım.

"Keşke ona söyleyebilseydik," dedi Merissa, Gwendalina'ya doğru ilerleyerek ve bir elini onun koluna bastırarak.

"Azriel bir yolunu bulacaktır," dedim umutsuzca, ama sonra zaman değişti, kızımın ve eşinin görüntüsü bir görünüp bir kayboldu ve ben bir kez daha onlara kilitlendim. Ama dikkatim onlarda değil, Merissa'daydı, Gwendalina'nın arkasındaki rafa doğru ilerledi ve orada alçakgönüllülükle duran pırıl pırıl müzik kutusunu işaret etti. Ama şimdi ne olduğunu biliyordum ve içimde bir korku düğümü oluşmuştu.

"Yıldızlar bize bunu gösterdi," dedi Merissa.

"Felisia Night'tan bu kutu ve benzerleri hakkında çok şey öğrendim," dedim. "İçinde bir Lonca Taşı var."

Merissa'nın gözleri umutla açıldı. "O zaman onu almalılar."

"Hayır, onları uyarmalıyız," dedim korkuyla. "O kutunun içinde her ne varsa, tehlikenin vücut bulmuş hali. Felisia içine Lonca Taşlarından birini saklamış olabilir ama onu da korumak için taşların gücüyle bir tuzak oluşturulmuş. Fae'ler içeri girdi ve geri dönmedi."

Merissa'nın yüz hatları endişeyle çarpıldı. "O zaman onu nasıl geri alabilirler?"

Kızıma baktım, karşılaştığı her şeyi, katlandığı ve galip geldiği her şeyi biliyordum. Ve kalbimde en ufak bir şüphe kırıntısı olmadan, basit bir müzik kutusunun onun sonu olmayacağını biliyordum.

"Onu bulmak için tek şansları bu olabilir," dedim ve Merissa neyi ima ettiğimi anlayınca kaşlarını çatı.

"Onun yeteneklerine güvenmeliyiz," diyerek başını salladı ve ben de ona karşılık verdim.

Merissa bir kez daha müzik kutusuna uzandı, Peçe'yi sertçe itti ve ben de ona katıldım, ellerimiz kutuyu biraz hareket ettirecek kadar itti ve itti.

Lance sanki bu hareket dikkatini çekmiş gibi bir anda ona doğru atıldı ve raftan aldı.

"Dikkat et Lance," diye uyardım. Beni duyabildiğinden değil. Doğrusu, ilk başlarda ondan pek hoşlanmamıştım. Hatta ondan yoğun bir şekilde nefret etmiştim. Kızımı kıskırtmasından, Zodiac Akademisi'nde onun üzerindeki otoritesine tamamen saygısızlık etmesine kadar. Sonunda, kelimenin en güçlü anlamıyla, beni kazanmıştı. Kendini feda edişine, kariyerini kaybedişine ve kızımı korumak için gösterdiği onura tanıklık etmek beni biraz olsun kazanmıştı. Darkmore Hapishanesi'ndeki görevinden bahsetmiyorum bile. Merissa ve ben onların Elysian Çiftleşmesi'ni inançsızlık ve yadsınamaz bir keyifle izlemiştik ama belki de onu gerçekten bir oğul olarak kabul etmem, kızımın lanetinin bedeli olarak kendisini Gölge Prenses'e sunmasına kadar sürmüştü.

"Şimdi kim eski eserlere dokunuyor?" Gwendalina onunla alay etti.

Dairesel kutuyu ve yüzeyinde işaretlenmiş bir çift tartıyı incelerken dudakları yukarı doğru çekildi. "Eğer onları yenemiyorsan..."

Kapağı açtı ve minyatür bir balo salonunu andıran küçük gümüş bir platform üzerinde minik, mekanik bir terazi seti yükseldi. Terazinin bir tarafında tahtadan yapılmış minik bir kız duruyordu ve narin bir sihirle hareket ediyor, sıçrayarak diğer çanağa konuyor, sonra birinden diğerine gidip geliyor, dans ederken terazinin aşağı yukarı sallanmasını sağlıyordu. Onlar için duyduğum korku büyüdü.

Merissa, "Kendinizi hazırlayın," diye ısrar etti.

Kutunun derinliklerinden bir şarkı kıvrıldı, sesi unutulmaz ve kadınsı, Felisia'nın anılarında duyduğum şarkının aynısıydı.

"Dans etme zamanı, şansla zar atma zamanı, teraziler yükseliyor ve şimdi düşüyorlar. Gel bana, oyna benimle, burada yalnız balo salonumda..."

Gwendalina ve Lance küçük dansçının büyüüne kapılarak kıza uzandılar ve benim onlara karşı duyduğum dehşet daha da keskinleşti.

"Merissa." Çaresizlik içinde karıma baktım.

"Bununla yüzleşebilirler," dedi şiddetle ve kızım ve Lance kutunun içine doğru sürüklenirken ve metal mekanizma çınlayan bir sesle yere çarparken onun güvenini kendi güvenimi desteklemek için kullandım.

Tam o anda zaman değişti ve karanlıkta döne döne ona ulaşmaya çalışırken kızımın adını haykırdım. Döndüğümüzde müzik kutusunu yerde titrerken buldum, içinden gelen bir çığlık beni dehşete düşürdü.

Ama sonra Gwendalina ve Lance müzik kutusundan dışarı fırladılar ve bir yığın halinde hazinenin zeminine düştüler. Kızım elinde bir kol kemiğine benzeyen bir şey tutuyordu ve onu kendisinden uzağa fırlattı, telaşla müzik kutusuna baktı. Müzik kutusu yerde dönmeye başladı, etrafındaki altın yığınlarına düştükçe kemikler tükürüyordu ve onlarla birlikte feryat eden ruhlar da havaya karışıyordu. Peçe onları kapıp götürdü, sonunda özgür olduklarını anladıklarında yüzleri sevinçle buruştu. Aralarında Birdie'nin Zodiac Akademisi'ndeki müzik kutusuna zorla soktuğunu gördüğüm kız da vardı, Peçe onu kucaklarken yanaklarından rahatlatma gözyaşları süzülüyordu.

"Yıldızlar adına," diye küfretti Merissa, arkalarından bakarken.

Gwendalina ve Lance ayağa fırladılar, kutudan uzaklaştılar, büyü her geçen saniye bozuluyor ve son kemikler de fırlatılırken kutuyu bir çılgınlığa sürüklüyordu. Sonunda kutu parçalandı, metal parçaları ve çarklar yere saçıldı ve hepsinin arasında güzel bir opal vardı. Terazî Loncası Taşı.

"Başardılar," diye güldüm, Merissa'ya doğru koştum ve onu havaya kaldırdım.

Ellerini omuzlarıma koydu, bu zaferi, elimizin değdiği bu kaderi kutlarken o da gülüyordu.

"Demek sen bunun için varmışsın. Bunu güvende tutuyordun." Lance ilerledi, opali aldı ve avucunun içinde hayranlıkla inceledi.

"Bunu Lionel'dan uzak tutsan iyi olur," diye uyardım onu, Merissa'yı yere bırakırken.

"Ve gölge orospu," diye mırıldandı.

"Bu bir Lonca Taşı mı?" Gwendalina umutla sordu.

Lance başparmağını taşın üzerinde gezdirerek "Sanki öyle," dedi ve kolundaki Lonca Ustası işareti aniden canlandı, kılıç bu yeni taşı bulmaya tepki olarak ön kolunda parladı. "Terazi için Opal."

"Şuna bak," diye nefes aldı Merissa, parmağını kolundaki ize dokundurmak için ilerledi ve yemin ederim dokunuşuyla biraz daha parladı. "Bunu gerçekten başarabilir, Hail. Bu onun kaderi."

"Tabii eline bir fırsat geçerse," diye iç geçirdim. "Ama bu inkâr edemeyeceğimiz bir zafer."

"Sence onu o ürkütücü müzik kutusuna kim sakladı?" Gwendalina sordu.

"Kimsenin hazinesini çalmasını istemeyen uzun zaman önce ölmüş bir Fae," diye tahmin etti Lance omuz silkerek, sonra Peçe bizi geri çekti ve karşı koymadık, Lance'in değerlendirmesine gülümserken parmaklarımız iç içe geçti. Evet, öyle bir şey. Ama bir erkek değil. Efsanevi bir dişi aslan.

Darius

Mordra'nın mağarasının derinliklerinden gördüğüm nehrin kenarında durmuş, akan suya bakıyordum. savrularak geçti, taşıdığı insanların çığlıkları defalarca havada yankılandı.

Eller dik kıyıları tırmalıyor, uzuvlar suyun çalkantılı akışında çırpınıyor ve nefret dolu gözler, unutulmuş doğru inişlerinin başında nöbet tuttuğumu gördüklerinde bana dik dik bakıyordu.

Nehrin aşağısında Harrowed Kapısı duruyordu; karanlık, Peçe'nin altın ışığına dokunan bir leke gibi ötesindeki boşluktan kanıyordu. Orada ne acılar çekildiğini, öldükten sonra kendilerini dikenli duvarların içinde bulanlardan nasıl bir kefaretle talep edildiğini merak ettim. Bu yeterli olur muydu? Babamı orada bekleyen acı, onun kötülüğünün ve hırsının bedelini karşılamaya yetecek miydi?

Kıydan bir taş kopardım ve akan suya attım, derinlere batarken taştan kötü bir tıslama yükseldi.

Mordra beni görebiliyor muydu? Gölgem onun kulübesinin üzerinde miydi? Evime olan bağlılığımın derinliklerini biliyor muydu?

Neden?

Orada öylece dururken, tenim hâlâ Roxy'nin dokunuşunun yankısıyla canlıyken, onun kokusu bana yapışmışken ve hayat alaycı bir okşayış gibi adımın fısıldarken, korkunun başlangıcını hissettim.

Nimfler ona umut vermişti ama bu çok değişken ve tehlikeli bir şeydi. Ve karım için, onu harekete geçirmek için ihtiyaç duyduğunu bildiğim motivasyon tam da buydu. Artık durmayacaktı. Ve her parçam ona geri dönmenin yolunu bulmak için can atsa da, yıldızların üzerine ettiği yemin benim ruhumda da parlıyordu, yine de ne bedel ödeyebileceğinden, bu işi bitirmek adına ne fedakârlıklar yapabileceğinden korkuyordum.

Roxanya Vega istediği bir şeyi kafasına koyduğunda hayır cevabını kabul etmezdi ve yıldızlar bile onun gazabının kendilerine yöneleceği düşüncesiyle titriyor olmalıydı.

Radcliff, "Hydra yarın körükleyecek," diye seslenerek dikkatimi ağaçların arasında dolaştığı ve önümde akıp giden sularla arasındaki mesafeyi koruduğu yere çekti.

Bir ruh, yanımdan geçip giderken kaderine meydan okurcasına çılgılık attı.

"Varisleri ziyaret ettim," diye mırıldandım, kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde. Her boş anımı Ebedi Saray'daki odamın mahremiyetinden sevdiklerimi izleyerek geçiriyor, burada da hepimizin gösterdiği çabalara odaklanmaya çalışırken yaşayanlara olabildiğince yakın kalmaya çalışıyordum. "Kararlılar. Yaptıkları planlar sağlam görünüyor-"

"Lionel'ın kaderi değişti," diye araya girdi Radcliff, ses tonundaki çakıl bakışlarımı sudan uzaklaştırıp bir kez daha ona yöneltti.

"Ne?" diye sordum. diye sordum, kıydan uzaklaştım, küçük taşlar suya dökülüyor ve öldürülen amcama doğru yürürken belli belirsiz tıslıyordu. "Bilmece gibi konuşma, açık açık söyle."

Radcliff yüz yüze geldiğimizde çenesini kaldırdı, kendi boyuna kıyasla benim boyumu değerlendirirken omurgası dikleşti, göğsü de kabardı.

"Merissa Gabriel'i ziyaret etti. Kraliyet Kahininin Odası'nda çırpınıyor, kehanetinin yıkımıyla kaşları çatılmış. Kraliçenizi ve diğerlerini sonu kanla bitecek bir yola soktu."

"Neredeler?" Karmakarışık açıklaması zihnimde bir araya gelirken göğsümden panik fışkırarak bağırdım. Gabriel'in Roxy'ye verdiği kehanet onları bu gece Ruhlar Sarayı'na doğru yola çıkarmıştı. Eğer kader değiştiyse, o zaman bir tuzağa, pusuya, herhangi bir şeye doğru yürüyor olabilirlerdi, ama açıkça hiçbirisi iyi değildi.

"Odalarındalar, bölünmüşlüğü'n ötesine bir mesaj iletmeye çalışıyorlar, uyarmayı umuyorlar-"

Bitirmesini beklemeden koşmaya başladım, ağaçların arasından geri döndüm ve ormandaki tek açık hava parçasına doğru koştum.

Koşarken Ejderhamın gücünü çağırdım, onu etimin kenarlarına çağırdım, benimle birlikte kaymasını ve tenimden ayrılmamasını emrettim.

Beni dinleyip dinlemediğinden emin değildim, nehir kıyısından koşar adımlarla atlayıp suyun üzerinde süzülürken göğsümden meydan okuyan bir kükreme yükseliyordu.

Aşağıdan çığlıklar yankılanıyor, kollar bana doğru uzanıyor, eller beni kavlıyor, ben düşmeye başlarken çaresiz, öfkeli ruhlar kendi acılarına daha fazla acı katmaya aç.

Ama şu anda kötü bir kadere doğru ilerleyen insanlara duyduğum sevgi inkar edilemezdi. Muazzam bir kükremeyle içimdeki altın Ejderha serbest kaldı, kanatlarımı çırpıttım, çenemden ateşler fışkırdı.

Puslu gökyüzü beni yukarıya doğru çağırdı ve ona doğru koştum, Ebedi Saray'a doğru döndüm, yan tarafındaki pencereler içeridekilerin kaprislerine göre değişiyor ve değişiyor, ölümlerin ihtiyaçlarına göre ayarlanıyordu.

Hangi pencerenin Hail ve Merissa'ya ait olduğunu bilmiyordum ama saray ihtiyacım olanı sağlayacaktı.

Doğruca ona doğru uçtum, hızlı ve doğru uçtum, en yakın pencere genişlemeye başladığında kanatlarım sertçe çarpıyordu, daha geniş ve daha geniş açılıyordu, tamamen yetişkin bir Ejderhanın içinden geçebileceği kadar büyük bir kemer haline geldi.

Binanın içinden geçerken yer değiştirdim, ölü kraliyet mensuplarının odalarında toplanmış olan ruhlar şaşkınlık içinde bana doğru dönerken ben ayağa kalktım ve varış hızıma karşı koymak için birkaç adım koştum.

Fae formuma döndüğümde ince giysilerim ve altın pelerinin bedenimin üzerinde yuvarlandı ve şaşkınlıkla onlara baktım.

Kendimi hiç çaba harcamadan tamamen giyinik bulmanın tuhaflığını düşünerek, "Aletim dışarıda durmak zorunda kalmaktan bir fark yaratıyor," diye mırıldandım.

"Peçe sağlar." Azriel başını salladı.

"Yıldızlara şükürler olsun," diye ekledi Hail alttan alta.

"Evet, Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu görmek ve karşılaştırmamanın getirdiği aşağılık kompleksine kapılmak zorunda kalmadın," diye takıldım ve beni korkulu bir solukla kollarına alan anneme doğru yürüdüm.

"Eğer böyle bir şeyin söz konusu olmadığına dair kanıt istiyorsanız-" diye söze başladı Hail ama Merissa onu başından savdı.

Merissa, "Damadınla sık karşılaştırmasını sonra yaparsın, Hail," diye tersledi. "Roxanya ve diğerlerini bu yoldan döndürmeye çalışmalıyız."

Hail homurdandı, dudaklarında eğlence olduğuna yemin edebileceğim bir seğirme vardı ve ben annemin kollarından sıyrılıp odanın ortasında beliren taş masanın etrafında durmaya başladım. Azriel, Clara, Hail, Merissa, Hamish ve annem çoktan masanın etrafında yerlerini almışlardı ve ben de bakabilmek için eski krala dirsek attım.

"Bu da ne böyle?" Dumanların bir yerden bir yere kaymasını anlamaya çalışarak talep ettim.

Burada bir dağ zirvesi, orada yüksek
bir kule. "Bu bir kader haritası,"
dedi Azriel. "Onların bir efsane
olduğunu sanıyordum?"

"Sadece ölümdede gerçekmiş gibi görünen bir şey," diye
onayladı Azriel, bir elini haritanın bir köşesinde gezdirerek
dumanı karadan kopmuş yüzen bir adadan uzaklaştırdı.

"Birkaç yaklaşım deneyeceğiz," diye açıkladı Merissa.
"Onları bu yoldan uzaklaştırmaya çalışmak istiyoruz. Ama
bunu başaramazsak, belki Lionel'ın dikkatini dağıtacak ve
onu başka bir kadere sürükleyecek bir şeyler yapabiliriz.
Söyleyebileceğimiz kadarıyla aslında onların geldiğini
bilmiyor ama bu gece Ruhlar Sarayı'na giren herkesi kanla
lekelenmiş bir kadere doğru gönderecek planlar yaptı."

"Roxy'yi ya da diğerlerini uyarmaya çalışan oldu mu?"
Azriel haritanın diğer kısımlarını kaplayan dumanı
temizlemeye başlarken dikkatimi R.U.M.P. kalesine vererek
havladım.

"Onları nasıl uyaracaksın?" Hail tısladı. "Onlarla
konuşamıyoruz, onlara bir not bile yazamıyoruz ya da
önemli bir şey yapamıyoruz."

"Hail ve benim Ruhlar Sarayı'yla derin bağlantılarımız
var," diye açıkladı Merissa. "Azriel ve Clara saray arazisinin
kenarında konuşlanmış olan Nymph'leri kızdırmaya
çalışırken, biz de oraya gidip duvarların içindeki büyüü
araştırmayı, patikalar açmayı ve umarım onları tehlikeden
uzaklaştırmayı planlıyoruz."

"Onları kızdırmak mı?" diye sordum.

"İçimdeki güçle gölgeleri kışkırtabileceğime dair bir
teorim var," diye yanıtladı Azriel. "Belki de onları harekete
geçirmeye, bir savaş başlatmaya yetecek kadar... İşe yarar
mı ya da Ejderha Kral'ın dikkatini çekecek kadar kaos
yaratma şansım var mı bilmiyorum ama-"

"O kral değil," diye hırladım. "Bu planların hiçbirisi
kaderin akışını Roxy'yi koruyacak kadar değiştirecek gibi
görünmüyor."

ya da diğerlerinin zarar görmesini engellemek için."

Annem usulca, "Lionel'e gidip planları hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenemeyeceğime bakacağım," dedi. "Belki işimize yarayabilecek bir şeyler anlatır."

"Seni üzüyor mu?" Ona sordum, beni doğuran canavarın ölümüne sebep olduktan sonra onun ölümünü bu kadar önemsemesine şaşırmıştım. Beni düşündükçe ruhumdaki kederin çekişini birkaç kez hissetmiştim, ama bu çekiş öfke doluydu ve onun sadece beni şekillendirebilmeyi dilediği şeye gerçekten üzüldüğünü biliyordum. Beni şekillendirmeye çalıştığı gönüllü piyon olamadığım için öfkeliydi.

"O..." Annem elini tutup usulca sıkan Hamish'e baktı. "Mahkumlarına işkence ederken bazen beni düşünüyor. Ona beni hatırlatan kadınları seçiyor ve ondan ne kadar kolay kaçtığım için onları cezalandırıyor, beni yakalayıp istediği şekilde cezalandırmasına izin vermektense ölüme kaçtığım için nefret ediyor."

Öfke o kadar güçlü bir şekilde içime işledi ki neredeyse yerimden kayacaktım, masanın kenarını o kadar sert kavradım ki o şeyin çatlamaması bir mucizeydi.

"Roxanya'ya gitmen gerekiyor. Bak bakalım onunla bağlantı kurabilecek misin - eğer içimizden birinin şansı varsa o da sensin," diye emretti Hail ve ben ilk kez bu emre karşı gelmedim.

"Çoktan gitti," diye cevap verdim, karımın kederi yumuşak parmak uçları gibi etimin üzerinde dans ediyordu. Nymph'lerle birlikte o açıklıktan ayrıldığından beri benim için yanıp tutuşuyordu, kalbi paramparça olmuş ve yeniden kana bulanmıştı.

Ondan bir korkak gibi kaçıyordum, ona verdiğim acıdan dolayı duyduğum suçluluk beni uzak tutuyordu. Ama şimdi ona teslim olmak bir düşünceden biraz daha fazlasıydı.

Ölülerin geri kalanı ve Ebedi Saray etrafımda kayboldu, ruhum kendimi R.U.M.P. kalesindeki odasında bulana kadar karanlıkta onunkini aradı.

Odası karanlıktı. Eter Kitabı ve Elementlerle ilgili dört kadim kitap yatağın üzerine serpilmişti

Büyük dört posterin ortasında otururken, dizlerini göğsüne çekmiş, saçları yüzünü korumak için öne düşmüştü.

Tek ışık ocakta sönmeye yüz tutmuş ateşten geliyordu, onun sesi ve kadının neredeyse sessiz hıçkırıklarıydı boşluktaki tek şey.

Yanına oturmak için hareket ettim, ağırlığım onunkine katıldığında yatak yerinden oynamadı, ölümlüler âlemindeki hiçbir şey varlığıma tepki vermedi ama kolumu ona doladığımda bana doğru eğildi, başı köprücük kemiğimle çenem arasında durdu, parmaklarım saçlarının arasından geçti.

"Bazen seni hissettiğimi düşünüyorum," diye nefes aldı sessiz odaya, gözyaşları durdu, ciğerlerine tıkırtili bir nefes çekti. "Sanki orada, yan odadasın, içeri girip hayatımı yeniden mahvetmek üzeresin. Keşke öyle olsaydın. Ya da belki de seninle hiç tanışmamış olmayı dilerdim, böylece seni kaybetmenin ne demek olduğunu hissetmek zorunda kalmazdım."

"Beni kaybetmedin," dedim kararlılıkla, aramızdaki temas noktasına odaklanarak, tüm varlığımla onun bedeninin benimkinin yanındaki hissine, parmaklarımı saçlarına bastırarak, bunu hissetmesini, beni hissetmesini ve onu asla gerçekten terk etmeyeceğimi bilmesini isteyerek.

Roxy'nin başı öne düştü ve tekrar ağlamaya başladı, benim varlığım kasırgaya yakalanmış bir sivrisinek kadar önemsizdi.

Hırladım, beni hissetmesi, duyması, görmesi için mücadele ederken hayal kırıklığı içime gömüldü. Ama işe yaramadı. Yaptığım hiçbir şey en ufak bir fark yaratmadı.

Hayal kırıklığıyla yumruğumu yastığa attım, ama altında sert bir şeye çarptım, Roxy'nin Atlas'ı yuvarlanarak serbest kaldı, müzik uygulaması açıldı ve loş odada parlak bir şekilde aydınlandı. Gözlerimi kırıştırdım, onu etkilemeyi başardığım için şok olmuştum ve hızla tekrar uzandım, şarkılar dokunuşumun altında kayıyor, birbiri ardına isimler beliriyor, cihaz etkimi hissediyordu.

Ruhumu adadığım kadına baktım, karanlıkta nasıl kırıldığını görüyordum ve tam olarak biliyordum

Onu bu durumdan kurtarmak için neye ihtiyacı olduğunu.

Roxanya Vega yuvarlanmak ve sinmek için yaratılmamıştı. Ateşle sırlıslık olmuş ruhunun derinliklerinde, o baştan aşağı bir savaşçıydı. Ve kalbini tekrar savaşa vermesi gerekiyordu.

Ben play tuşuna bastığım anda Emeline'den Cinderella's Dead çalmaya başladı ve Roxy keskin bir nefes alarak dönüp şaşkınlıkla Atlas'ına baktı, sözlerin onu sınımsız sarmasına izin verdi. Belki de şarkının önerdiği gibi kötü bir kaltak olduğunu unutmuştu ama şimdi hatırlama zamanıydı. Kader değişmiş olabilirdi ama siktir et. Bu kadın daha önce birden fazla kez kendi kaderini seçmişti ve ona sadece yıldızların rehberlik etmeyeceğini biliyordum.

Gözyaşları yanaklarında yavaşça kururken, şarkıyı dinlerken çenesi gerilirken, duvarları tekrar yükselirken, zırhı parçalanmış kalbinin etrafını sıkıca sararken onun etrafında dolaştım.

Eter Kitabı, lanetleri bozmakla ilgili bir sayfaya açılmıştı, kelimelere kısa bir bakış attığımda hiçbirisi özellikle yararlı görünmüyordu. Ailesinin üzerindeki lanet önemsiz bir büyü değildi. Ama kitap bana sesleniyor, korunma sözcükleri fısıldıyor, ölüme karşı kendini koruması için eski yöntemler söylüyor gibiydi.

Kitaba uzandım ve sayfaları çevirdim. Roxy sayfaların teker teker çevrilme sesiyle irkildi, resimler ve yazılar gerçek bir not alamayacak kadar hızlı bir şekilde yanıp sönüyordu, ta ki ben durana ve aradığım sayfayı altındaki yatağı zıplatacak kadar sert bir şekilde açana kadar.

Roxy o anda bana doğru baktı ve yarım saniyeliğine beni gerçekten görebildiğini düşündüm, ama gözleri odaklanmadan bana bakarken dikkatimin tekrar kitaba kaymasına izin verdim.

Kendini Hayata Bağlamak

Ruh takası yoluyla doğal ölüm noktasının ötesinde yaşama tutunmak mümkündür. Sonsuza dek azap çekmeye mahkûm olan lanetli bir ruh Perde'nin kenarına çekilebilir ve saf bir kaplan gözü kristalinin sınırları içine hapsedilebilir. Seçilen taş en yüksek kalitede olmalı ve gerektiğinde ölümü atlatmak isteyen öznenin bedeninin altına yerleştirilebilecek kadar küçük olmalıdır.

Öncelikle, bir pentagramın ortasında dereotu ve lavanta yakılarak ve bu talimatların altında listelenen güç sözcükleri söylenerek bir ruh çağrılmalıdır. Bu tür bir ruh çağırma işleminin kan bedeli vardır ve bu bedel istekli ya da isteksiz bir kişinin kurban edilmesiyle ödenebilir. Ya da Harrowed Gate'in sınırlarından ruhu talep ederken bütünüyle sunulması gereken çocukluk anıları şeklinde kişisel bir bedeli vardır.

Böyle bir ruhu ele geçirmek için ölüme uzanmanın gerçekten de tehlikeli olduğu unutulmamalıdır; başarısızlık ihtimali, büyücünün ruhu ele geçirmek için Peçe'nin içinde ne kadar derinlere inmesi gerektiğine bağlı olarak artar. Ruh ele geçirmek ve kristale bağlamak için gereken efsunların daha fazla detayı bir sonraki sayfada yer almaktadır.

Ruh kristalin içine hapsedildiğinde, Vivere kelimesi kullanılarak ve eter çağrılarak aktive edilebilir, ancak bu yalnızca kristal, gücünü talep etmek isteyen kişinin etinin altına sürüldüğünde yapılabilir.

Kristal daha sonra Peçe'nin kendisini kandırarak ölümü uzakta tutacak, hapsolmuş ruhu bir bariyer olarak kullanarak büyücüyü öbür dünyanın çağrısından saklayacaktır.

Not: Bu, başın kesilmesi, tamamen parçalanması veya kalbin çıkarılması durumlarında işe yaramayacaktır.

Ayrıca, kristalin içinde hapsolmuş ruhun, kristalin gücü kullanıldıktan sonra yok olacağı ve bunun bedelinin de ebedi varoluşları olacağı unutulmamalıdır.

Roxy'nin yüzüne bir kez baktığımda, bu büyüü kullanmanın içerdiği riskleri almaya hiçbir itirazı olmadığını anladım ve homurdanarak onu okumaya devam etmesi için orada bıraktım, zaten bu büyüü yapmayı planladığını biliyordum. Bu da onun talep etmesi için bir ruh hazırlamam gerektiği anlamına geliyordu. Eter'i kendi yararına kullanmasından yanaydım, ancak bunun içerdiği tehlikeyi de inkâr edemezdim, bu yüzden bunu hafifletmek için yapabileceğim her şey en yüksek önceliğim olmalıydı.

Ebedi Saray'a döndüm, gözlerim burayı hiç terk etmeyen altın ışıltıya alışırken gözlerimi kırıştırdım ve kader haritasının yanında duran sadece Hail'i buldum.

"Eee?" diye sordu, ses tonuna bakarak gözlerimi kısıtım, ama burası hakkında burada geçirdiğim kısa sürede öğrenmeyi umabileceğimden çok daha fazlasını biliyordu, ben de ona cevabını verdim.

"Roxy'nin bir ruha ihtiyacı var," dedim ona. "Eter Kitabı'ndan öğrendiği bir büyüün parçası olarak bir kaplan gözü kristaline hapsetmek için. Ölüm çağırırsa ondan kurtulmasına yardımcı olacak."

"Demek kara büyü yolunda ilerlemeye devam ediyor?" diye mırıldandı, sesinde korku ve gurur vardı.

"Ruh, onu hapseden büyü bozulduğunda ebediyen yok olacak," diye ekledim, bakışlarındaki endişeye dikkatimi verme zahmetine girmeden. O artık bu yoldaydı ve onu bu yoldan döndürmek mümkün değildi, bu yüzden ben de ona yardım etmeyi seçiyordum.

"Harrowed Kapısı'nın ötesinden bir tane mi talep etmek istiyorsun?" Hail bana doğru bir adım atarak sordu, pelerini odadaki altın sisi değiştiriyordu.

"Bunun buraya gelmeyi hak etmiş bir ruhu kullanmaktan daha iyi olduğunu düşünmüştüm," diye kabul ettim. "Ama büyü yine de oradan olmasını gerektiriyor. Peki bana böyle bir şeyi nasıl yapacağımı söyleyebilir misiniz?"

"Kolay değil," diye cevap verdi, yanımdan o kadar yakından geçti ki niyeti açıkça kenara çekilmemi sağlamaktı, ama ben sadece ayaklarımı sabitledim ve omzunun benimkine çarpmasına izin verdim, onu yüzüme doğru salladım, ikimiz de birbirimize hırladık.

"Bunu benimle yapmak ister misin?" Ona alçak bir ses tonuyla sordum. "Şu anda mı? Yaratmaya karar verdiği bu büyüye odaklanmam için bana ihtiyacı varken mi?"

Hail yavaş bir nefes verdi, bakışları benimkilerle eşleşti, havada şiddet dans ediyordu. Burası çarpıştığımız ama aynı zamanda en çok ortak noktaya sahip olduğumuz yerd. Kızına olan sevgimiz, aramızda olabilecek herhangi bir rekabetten ya da küçüklükten daha güçlüydü ve ikimiz de bunu biliyorduk.

"Vahşi Kral olarak anılmamın tek nedeni babanın beni teşvik ettiği gaddarlıklar değildi," dedi. "Ve Lionel'ın benimle teke tek dövüşmeyi aklından bile geçirmemesinin çok iyi bir nedeni vardı."

Ona doğru bir adım attım, Ejderim derimin altında sinsice dolaşıyordu, kana susamıştı ama onu geri ittim ve dövüşün cazibesine kapılma dürtüsünü görmezden geldim.

"Seninle dövüşmek gibi bir niyetim yok, kalıntı," diye homurdandım. "Çünkü şu anda karımın bana ihtiyacı var ve ben onun yaratığı olmak, onu ölümüne ve ötesine kadar sevmek ve korumak için yemin ettim. Eğer bana yardım edebileceksen lütfen et. Değilse, yoluma çıkma çünkü şu anda seninle savaşıyor zaman kaybetmeme neden olacak tek şey bu olurdu. Ama sanırım şu anda hiçbir şeyin ona yardım etmekten daha önemli olmadığı konusunda hemfikiriz."

Hail uzun bir süre beni süzdükten sonra bir canavar gibi sırtarak elini omzuma attı.

"Bir orospu çocuğu olduğunu kanıtlamış olsan bile sonunda neden seni seçtiğini anlayabiliyorum," dedi, eli sıkıydı, gülümsemesi de ünü kadar vahşiydi. "İşin aslına bakarsan, onun dudaklarından dökülecek tek bir gülümseme için tüm dünyayı yakıp kül edebilirsin, değil mi?"

"Bunda bir sorun mu var?" Bunun bir iltifat olup olmadığından emin olamadan sordum.

Hail homurdandı. "Bence kahramanların herkesin iyiliğini kendi bencilliklerinin önüne koymaları gerekir. Ama söz konusu o olduğunda bencilsin, tamamen, şaşmaz bir şekilde bencilsin. O senin asla sorgulamayacağın tek şey, her şeyin üstünde tuttuğun tek şey. Onun güvende olduğunu görmek için dünyanın sonu gelseydi, onu varoluşundan koparacak fitili ateşlerdin."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim, ses tonumda hiçbir şüphe unsuru yoktu. "Ayrıca, babamı alaşağı etmek için gereken şey asla bir kahraman olmayacak. O beni bir kötü adam olarak şekillendirdi ve ben de öyleyim. Onun için. Onun için. Lanetlenmek o pislik için yeterince iyi değil. Kahramanlık da onun için yeterince iyi değil. O yüzden fitili bana ver Vahşi Kral, çünkü her şeyi yakmaya hazırım."

Hail bana sırtıttı, sırtışında hiçbir sahtelik yoktu, beni kapıya doğru götürürken omzumdaki tutuşu bir itmeye dönüştü ve beni de kendisiyle birlikte götürmesine izin verdim.

"O zaman gidip kraliçenize yok etmesi için bir ruh getirelim, olur mu?"

Kapı önümüzde açıldı ve bizi Ebedi Saray'ın ana girişine giden yola çıkardı, sanki aciliyet ihtiyacımızı öngörmüş gibi salonları tamamen atladı. Etrafımızı saran altın rengi pus, ılık güneş ışığı gibiydi ama Harrowed Kapısı'nı ve ötesindeki azap topraklarını aradığım anda, uzakta gizlendiğini gördüm, bu huzur dolu yerde karanlık bir leke.

"Ruhları kapılara çağırabiliriz," dedi Hail bana taş yolda hızlı adımlarla ilerlerken. "Ama sadece hayattayken bize haksızlık edenleri. Onlardan birini sürüklemek istiyorsan, onlara olan nefretin ne kadar güçlüyse

Burada onlar üzerinde daha fazla güç iddia edebileceksiniz. Hayatta incittikleri kişilerin arzu ettikleri kaderi yaşamak, onların işkencesinin bir parçası. Aklınıza gelen ve tamamen yok edilmeyi hak eden biri var mı?"

Dudaklarımı büzdüm, babamı düşündüm ve onun da aynı kaderi paylaşmasını diledim, sonra zihnimi nefret ettiğim, aslında ölmüş olan ve muhtemelen buraya geldiklerinde lanetlenip nehre atılmış olan insanlara kaydırmaya zorladım.

"Eminim bir sürü amcam, kuzenim ve benzerleri savaşta öldürülmüştür. Hepsi orada bir yeri hak ediyor ve ben de hepsinden nefret ediyorum" dedim.

"Anne tarafından amcalarınız mı?" Hail sordu ve ben omuz silktim.

"Babamın yakın çevresinden her zaman kan bağıımız olan akrabalarımızmış gibi bahsedilirdi. Bazıları aslında kuzen, ikinci dereceden kuzen ya da diğer uzak akrabalar, annemin ailesi de evlendikten ve babamla olan bağlarını sağlamlaştırdıktan sonra onlara dahil oldu. Ama çoğunun bizimle kan bağı yoktu."

Hail, "Lionel Acrux adını, ona dokunacak kadar yaklaşan herkesin üzerine damlayan tereyağı gibi yaymayı seviyor," diye alay etti. "Sanki gerçek güç karşısında böyle bir şeyi uygulamak bir şey ifade ediyormuş gibi. Annemle babam sadece tek bir çocuk dünyaya getirebildi - ben. Onların ölümünden sonra geriye kalan tek Vega bendim, ama eski aile akrabalarımın izini sürüp sırf sayıları artsın diye onlara Vega demek isteyen bir yanımda yoktu. Bizimki gibi güce sahip bir isim öylece dağıtılmamalı. Bu isim hak edilmelidir."

Ona baktım, "bizimkiler" demesine dikkat ettim ve beni de bu ifadeye dahil etmek isteyip istemediğini merak ettim. Ne de olsa artık bir Vega'ydım.

"Hak ettim mi o zaman?" Bu yorumun geçmesine izin vermek istemeyerek sordum.

Hail durakladı, gözleri beni tepeden tırnağa süzdü, dudakları büzüldü. "Sanırım göreceğiz."

Sanki onun onayı benim için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi küçümseyerek homurdandım. Ama belki de öyleydi. Sadece birazcık. Belki de karıma dönüp babasının beni seçerken yaptığı seçimi küçümsemediğini söyleyebilmek istiyordum.

Anlamsız düşünceleri bir kenara ittim, onun yerine hedefime odaklandım ve zihnimin Roxy'ye kaymasına izin vererek büyü hazırlıklarında ne kadar ilerlediğini görebildim. R.U.M.P. kalesinin çatısındaydı, yerde pentagram çiziyordu, mükemmel bir kaplan gözü kristali yanında hazır duruyordu.

Zihnim ölümün kıvrımlarına geri dönerken dişlerimin arasından bir hırıltı döküldü ve Hail bana bir kaşını kaldırdı.

"Benim hazinemden bir parça daha kullanıyor," diye homurdandım, hazinemden çalmasına duyduğum kızgınlığı, bunun ona nasıl yardımcı olacağı düşüncesiyle bastırmaya çalışıyordum ama bu çok sinir bozucuydu. "Demek istediğim, bulabileceği bir sürü başka kristal olduğu kesin. Kaplan gözü o kadar da nadir bulunan bir şey değil ve tüm o asiler onu memnun etmek için yanıp tutuşuyor, yani eminim onlardan bir tane isteme zahmetine girseydi birileri teklif ederdi."

"Bir keresinde Lionel'in boynundan bir madalyon çalıp Zodiac Akademisi'nde göle atmıştım," diye yorumladı Hail. "Hayatım boyunca bir daha böyle bir şirretlik yapanı göreceğimi hiç düşünmemiştim ama görünüşe göre sen bu unvanı almayı umuyorsun."

"Siktir git," diye mırıldandım, gölgelerine girdiğimizde devasa kapılara kaşlarımı çatarak baktım. "O kristal benim ve o bunu daha iyi bilmeli."

Hail güldü ve ben de ona yumruk atma isteğime karşı koyarak kapıların önünde durup ilerlememizi engelleyen siyah cüppeli, hortlağa benzer yaratığa baktım.

Çıglıklar ve merhamet yakarışları demir parmaklıkların arasından süzülüp karanlığın ötesinde yoğunlaştı. Yaratık bunlara tepki vermedi, kapüşonlu gözleri bana dikilmişti, mavi bir ateş

irislerinde tutuşuyordu. Kukuletanın altından yüzü aydınlanıyordu; burun yerine yarıklar vardı, ağzı dikilerek kapatılmıştı, kulakları yoktu ve mavi alevlerden başka bir şey taşımayan boş göz çukurlarında yara izleri vardı. Bana Roxy'yle Lanetli Orman hakkında bilgi almak için pazarlık yapan perileri hatırlattı ama onların ruhani bir güzelliğe sahip olduğu yerde bu yaratık ete bürünmüş bir dehşetten başka bir şey değildi.

"Kimi arıyorsun?" Sesi kafatasımın içinde yankılanıyordu ve ondan kaçma dürtüsüyle savaştım, tırnaklarımın kafamın içine sürtünmesine benzer bir his sözlerine eşlik ediyordu.

"Küle çevirmek için bir ruha ihtiyacım var," diye cevap verdim, bu kapı bekçisinin böyle bir şeye izin verip vermeyeceğinden emin değildim ama bir şekilde yalanların beni burada hiçbir yere götürmeyeceğini biliyordum. "Bunu hak eden biri."

Yaratık başını bana doğru eğdi, merak ediyordu ama reddetmiyordu.

"Böyle bir kader ancak bunu hak eden birine verilebilir. Size sonsuza dek haksızlık etmiş birine. Hayatta size yaptıklarının karşılığı olarak kaderine karar verme hakkını kazandığınız birine."

Kaşlarımı çattım, yaratığın sözlerini düşünürken omuzlarım düştü. "Bu kaderi benden hak eden adam hâlâ yaşıyor."

"Bir tane daha var." Yaratığın korkunç dudakları yukarı doğru kıvrılırken bir elini kaldırdı ve gölgelerden bir ruhu çağırdı.

Bir figür yaklaştı, tanıdık bir şeyler vardı ama ben ona net bir şekilde bakamadan etrafımda anılar canlandı. Kendi anılarım değil; bunlar uzun zamandır hayatımda istenmeyen bir varlık olan bir adamın gözlerinden görülüyordu.

Jenkins odama girerken kendi kendine gülümsedi, oyuncaklarla ve yarım yamalak karalanmış çizimlerle dolu masama doğru ilerledi. Odanın bir tarafında

ilk Ejderha hazinem yatıyordu. Ya babamı etkileyerek kazandığım ya da bir hafta önce düzenlenen gösterişli altıncı yaş günü partisinde hediye olarak aldığım mücevher ve madeni paralardan oluşan bir koleksiyon.

"Bunu hatırlıyorum," diye homurdandım, bir şekilde ne yapacağını daha yapmadan önce biliyordum, o orospu çocuğunun Babamın hazinesinden bir altın parayı kendi hazinemın arasına koymasını izlerken içimde öfke birikiyordu.

Anı ilerledi ve ben hala Jenkins'i izliyordum, kalbi heyecanla çarpıyordu, elleri terden kayganlaşmıştı ve babam bozuk parayı bulup beni bayıltacak kadar sert bir yumruk atarken içinde hastalıklı bir heyecan vardı.

O güne dair hatırlayabildiğim tek şey suçlama çılgınlıkları ve o darbenin kör edici acısı ve ardından gelen karanlıktı. İyileştikten ve yatağında uyandıktan sonra madeni para konusunu babama açmaya hiç cesaret edememiştim ama onu oraya bir tür test olarak koyanın o olduğunu düşünmüştüm. Şimdi gerçeği görmek, Jenkins'in bana nasıl tuzak kurduğunu anlamak boğazımda bir damla safranın yükselmesine neden oldu. Ben lanet olası bir çocuktum. Ne tür bir hasta piç babamın beni bu şekilde cezalandırmasını izlemekten zevk alırdı?

Yapmadığım şeylerle suçlandığım ya da babamın kendisinden sakladığım sırları keşfettiği zamanlar gibi başka anılar da gözümün önünden geçti. Caleb beni ilk kez ısırduğında, babam kaburgalarımın her birini kırmıştı ve bunu nasıl öğrendiğini asla bilemedim. Ona söyleyen Jenkins olmuştu.

Her gün basında hakkımda çıkan her bilgiyi araştırıyor, Celestial Times'tan kişisel bloglara kadar her şeyi okuyor, okula ya da Akademi'ye birlikte gittiğim insanların Faebook sayfalarını tarıyor, aleyhime çarpıtılabilecek ya da beni ele verebilecek her türlü hikayenin peşine düşüyordu. Sonra bunları her sabah kahvaltısıyla birlikte babamın önüne koymayı alışkanlık haline getirmiş, yaptığım hiçbir şeyin onun gözünden kaçmadığını anlatmıştı

ve babamın acımasız derslerinden biriyle uyandığım pek çok zaman.

Jenkins'in babamın ellerinde uğradığım muameleyi düzenlediğine ya da bundan zevk aldığına dair sayısız anı vardı ve o pisliği lanetlemek için fazlasıyla kanıta tanıklık ederken dişlerimin arasından dumanlar süzülüyordu.

Hail yanımda kıpırdandı, bu anıları da açıkça görüyordu ve gözlerini yakaladım, tek bir sert bakışla bana acımaması için onu uyardım. Ama bakışlarında böyle bir şey yoktu, onun yerine babamın uşağına karşı ateşli bir nefret vardı. Jenkins'in yaptığı her şeyin intikamını almak istiyordu, bunu açıkça görebiliyordum ve kısa bir an için Hail Vega'yı Roxanya'nın babası olarak tanımanın nasıl bir şey olabileceğini hayal ettim. Çocuklarıyla yeterince uzun zaman geçirmemişti ve gerçekten değer verdiği kişilere bunu bahşetmek için çok az fırsatı varken onun koruyuculuğuna maruz kalmak garip hissettiriyordu.

"Bu ruhu almak istiyor musun?" diye sordu yaratık ve onu ayaklarımın dibine, yere fırlattı.

Jenkins'e uzanıp yakasından tutarken ve o pisliği gözlerimin içine bakması için yerden kaldırıırken hırladım.

"Ah, Jenkins, senin zavallı varoluş bahaneni neredeyse nasıl unutuyordum?" Benden kurtulmaya çalışırken gözlerinde parlayan korkunun tadını çıkararak sordum. Ama ruhunu ele geçiren büyü her neyse bana elini sürmesini engelledi ve ben de onu sıkıca tutup tam istediğim yerde tutmayı başardım.

Jenkins, "Bekleyin," diye homurdandı ama hiçbirimiz dinlemiyorduk.

"Onun kutsal olmayan ruhundan adaleti biç." Yaratık önümüzde yok oldu ve ben vahşi bir gülümsemeye Hail'e döndüm.

"Gidip Roxy'nin ölümü aldatmasına yardım edelim."

Ben ona doğru ilerlerken Hail de beni takip etti, Peçe'ye doğru itti, etrafımızda bir çatı belirdi.

Büyünün sözlerini takip ederek bir pentagramın ortasına yerleşti, eteri çekti ve kara büyüünde kullanmak üzere bir ruha ulaşmaya hazırlanırken gözlerini ölüme çevirdi.

"Lütfen, bir yanlışlık oldu. Ben hiçbir şey yapmadım," diye bağırdı Jenkins, ağzından dökülen yalanlar dişlerinin arasından dumanlar çıkmasına neden oluyordu. Ama yumruğum onu susturmak için havaya kalktığında, Hail önce davrandı ve bir çığlıkla onu aramızda sırt üstü yere düşürdü.

"Senin gibi solucanlar tanıyorum. Bir zamanlar onu ne kadar kolay öldürebileceğimi hatırlatmak için gözünde bir yara iziyle yaşayanlar âleminde tekmeleyen birini bıraktım. Kalbinin atmasına izin verdiğim için çok pişmanım ama seni kızımın karanlık gücüne bağladığım için pişman olmayacağım. Seni dizginlemesine, kırmasına, ruhunun sahip olduğu azıcık değeri tüketmesine izin vereceğim, sonra da hiçliğe atılacaksın."

"Seninle ilgili anılarıma asla dönüp bakmayacağım, Jenkins," dedim karanlık bir sesle. "Kimse seni hatırlamayacak. Yaşayan dünyaya döndüğümde adını bu dünyadan sileceğim, ama önce ölümden sileceğim."

"Hayır - lütfen - bekleyin!" Hail ve ben onu tutup hınzır bir gülümseme paylaşırken Jenkins çığlık attı.

Kaplan gözü kristali pentagramın ucunda duruyordu ve Roxy içine yerleştirmesi için bir ruh çağırdığında, Hail Jenkins'i diğer kolundan kavradı ve ikimiz onun çığlık atan, yalvaran, zavallı ruhunu içine girmeye zorladık. Güç etrafını sardı ve kaderini sonsuza dek güvence altına aldı. Karımın babası yanımdayken ona doğru döndüğümde ikimiz de vahşiler gibi sırtıyorduk.

Merissa

Biçimim yaşayanların dünyası ile Perde'nin ötesindeki boşluk arasında gidip geliyordu, odalarım yükseliyordu Bana en çok ihtiyaç duyulduğunu bildiğim diğer tarafa daha yakın kalmak için savaşıırken etrafımda.

Gözlerimi kapattım, Ebedi Saray'daki tahta yaslandım, oksijene gerçekten ihtiyacım olmadığını bildiğim halde ağır ağır nefes aldım. Ancak bir ömür boyunca oluşan alışkanlıklar ölümden bile yavaş yavaş kaybolur. Hiç nefes almayan, kalbinin göğsünde çarptığını hiç hayal etmeyen, dokunma hissini artık hiç yaşamayan bazı ruhlar tanıyordum. Ama ben yaşamanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamayı, varlığımı bu hislerle deneyimlemeye devam etmeyi tercih ettim.

Oda boştu, diğerleri hâlâ kaderi değiştirme görevlerine devam ediyorlardı ama ben Gabriel'i ziyaret etmiştim, Kraliyet Kahini'nin sandalyesine bağlıken elini tutmuştum ve kızlarımın ve arkadaşlarının önünde uzanan yolları görmüştüm.

Kapı çarparak açıldı ve başımı kaldırıp baktığımda Catalina'yı buldum, gözleri korkudan irileşmiş, uzun saçları vahşi bir şekilde omurgasına dolanmıştı. Bana doğru koştu, Hamish Grus

Cerberus formunda arkasındaki odaya girdi, çatı üç başlı canavara izin vermek için yükseldi.

"Lionel'in planları hakkında bir şey öğrendin mi?" Talep ettim. "Bir tuzak mı hazırlıyor? Bir şeyleri değiştirebildin mi?"

"Ona zar zor ulaştım," diye cevap verdi Catalina, kaşları çatılmıştı ve bu iyi bir şey değildi. "Beni düşünmüyordu ama sonra Lavinia onun gelini olmaktan bahsetti ve kısa bir an için düşünceleri bana döndü. Boşluktaki bir aralıktan süzıldüm ve onun yanına ulaştım."

Hamish usulca homurdandı, ona daha yakın durmak için hareket etti, kocaman bacağı rahatlatıcı bir jestle koluna sürtündü, ama Catalina sadece çenesini kaldırdı, bir zamanlar kocam dediği adam tarafından sarsılmayı reddetti.

"Uzun süre kalamadım ama heyecanlıydı, Gölge Prenses'ten bir şeyler saklıyordu, bu gece Hydrids meteor yağmuru sırasında düzenleyeceği büyük bir Ejderha kutlamasından bahsediyordu."

"Ve?" Çocuklarım için duyduğum dehşet içimde yuvarlanırken sordum.

Hamish bir anda yer değiştirerek Fae formuna döndü, Catalina'yı kolunun altına aldı ve acımasızca gülümsedi.

"Ve benim zeki Kitty'm bu alçağın yalanlarını şafak vakti ortaya çıkan bir sincap gibi koklayacak kadar iyi tanıyordu," dedi. "Çekmecelerini karıştırdı ve çenesine çok fazla ceviz sığan bir sincap gibi sakladığı bir defter buldu."

"Anlamı?" I İsteniyor. Zaman kayma tarafından, meteor yağmuru hızla yaklaşıyordu. Kızımı, kardeşini aramak üzere Ruhlar Sarayı'na gitmek için çoktan yola çıkmaya hazırlandığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

"En güçlü ve sadık destekçilerinin bir listesini hazırlıyordu.

- Anlamı ve Ejderha Lonca. I bulundu dolabının arkasına tıkılmış bir davetiye. O piç kurusu, hiçbir zaman yeterince iyi gizlenmeyi bilemedi.

Beni alt etmek için büyü yaptı," dedi Catalina. "Davet garip bir şekilde ifade edilmişti. Ejderha Loncası üyelerinden kendisine gelmelerini ve kabul ettikleri yemini etmelerini istiyordu. Hamish bana gücünün bir kısmını verdi ve birlikte dolabın sınırları içinde defterin sayfalarını çevirmeyi başardık. Merissa, sanırım Lionel Lonca'daki tüm Ejderhaları Koruyucu Bağ ile bağlamayı ve böylece hükümdarlığına son vermeye çalışanlarla arasında bir ordu oluşturmayı planlıyor."

Bunu düşününce sustum. Lionel ile ölüm arasına girmeye hazır sayısız bağlanmış adam, ne pahasına olursa olsun karşılık verecek etten ve kandan bir kalkan. Bunun hem Lionel'a hem de bağlandığı kişilere vereceği duygusal zarar çığgıncaydı ama yine de planda bir tür kurnazlık vardı. Lionel, Vega prensesleri tam güçlerine sahip olduklarında onlara karşı kazanamayacağını biliyordu. İçten içe bunu anlıyordu ve bu onun korkusunu gösteriyordu.

"Korkuyor," dedim, dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi ve Catalina da bunu yankıladı, sırtışı hınzırca bir şeydi.

"Evet. Ama sadece Vega ikizlerinden değil. Bence yeni gelininden de korkuyor. Onun önünde sinmiyordu ve onun iradesine de boyun eğmiyordu. Ortada bir güç mücadelesi var ve Lionel bunu kaba kuvvetle ezebileceğini düşünseydi, bunu çoktan denerdi. Bunu yapmamış olması çok şey anlatıyor."

"Ve bu Muhafız Bağlama planlarını ondan gizlemiş olması daha da fazlasını söylüyor," diye onayladı Hamish. "Bunu bu gece, o bizim anlayamadığımız şeytani ve alçakça bir eylemle meşgulken yapmayı planlıyor. O pullu orduyu bir an önce etrafına yerleştirmek istiyor ve bir tuzak kurmaktan ya da bir saldırı beklemekten bahsetmediğine göre-"

"Planları sadece korktuğu için tırmanıyor. O ordunun kendisini Lavinia'dan korumasını istiyor," diye tahmin ettim.

Komplocu bir zafer bakışını paylaştık. Lionel kendi sarayının içinden gelen bir tehditle meşgul olsaydı, dışarıdan gelen bir tehdidi aramazdı.

"Gabriel hâlâ Roxanya ve Varisler için bu geceki planlarında büyük bir başarısızlık öngörüyor," dedim ciddiyetle, o tatlı zafer anını parçalara ayırarak. "Ama sarayda çalışıyorum, hayatım boyunca orada bıraktığım büyüyle birleşiyorum, gizli yolları buluyorum, koridorlara yerleştirilmiş Perileri ve Ejderhaları arıyorum. Biraz yardım ve biraz ekstra güçle, sanırım seyahat etmeleri için güvenli bir yol oluşturabilirim."

Catalina, "Bize neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin olsun," diye onayladı, Hamish de başını salladı.

Kapılar pat diye açıldı ve hepimiz Azriel ile Clara'nın odaya girişine baktık.

"İşe yaradı mı?" Ses tonumu renklendiren o kraliçe otoritesiyle talep ettim.

"Biraz. Nimfler savaşmaya başladı ama aralarındaki liderler kontrolü ellerinde tuttukları için çabucak bastırıldı. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," diye iç geçirdi Azriel.

"Denemeye devam edin. Mucizeler bekleyemeyiz ama her küçük şeyin yardımı olacaktır."

Azriel başıyla onayladı ve Clara'yla birlikte Nymph'lerle olan girişimlerine devam etmek üzere yola koyuldular.

"Peki şimdi ne olacak?" Catalina, keşke verebilseydim dediğim bir cevap için bana bakarak sordu. Ama zamanımız tükenmişti ve bu kader değişmeyecekti, bu yüzden başka bir seçeneğe ihtiyacımız vardı.

"Onlara göz kulak olacağız," dedim kararlılıkla. "Seni yanımda Ruhlar Sarayı'na götüreceğim ve Hail ve Darius'la birlikte duvarlarında saklı büyü'nün bir kısmını ortaya çıkarabilir, onları elimizden geldiğince tehlikeden uzak tutabilir ve ne tür dehşet getirirse getirsin bu geceyi atlatmalarını sağlayabiliriz."

"Darius nerede?" Catalina sordu ve oğlu sanki sorusuna cevap verircesine cisimlendi, kocam da onunla birlikte.

"Eee?" Ben sordum.

"Roxanya bir kez daha eterin gücünü çağırdı. Kendisini çağırması halinde ölümden kurtulmasına yardımcı olacak karanlık bir eser yarattı."

"Bunu başardı mı?" Korkuyla nefes aldım, Roxanya'nın böylesine tehlikeli bir büyüye sahip olduğu düşüncesiyle umut ve korku birbirine karıştı. Ama Gabriel'in bu gece hakkında gördükleri gerçeğe yakın bile olsa, hayatta kalmak için elde edebileceği her avantaja ihtiyacı olacağını biliyordum.

"Evet," diye onayladı Hail, sesindeki gurur açıldı ve Darius karanlık bir şekilde gülümsedi.

"Yeterli olduğundan emin olalım," dedi.

Onlara Lionel'ın Ejderhaları kendine bağlama planından hemen bahsettim ve Darius öfkeyle küfretti.

"Gelin, acele etmeliyiz," diye ısrar ettim, hepsini yaklaştırmaya çağırdım ve bana doğru ilerlediler, ellerimi ve kollarımı tuttular, Hail ve ben Ruhlar Sarayı'na, yaşayan âlemdeki kalemizin kalbine, büyümüzün ölümümüzden sonra da en güçlü şekilde yaşadığı yere odaklanırken sıkıca kavradılar.

Tam saraya doğru çekilirken Radcliff ortaya çıktı; ben daha Hail'in hayatına girmeden önce ölmüş olan Ejderha değiştirici, Peçe etrafımızı sarıp bizi saraya doğru çekerken peşimizden geliyordu.

"Ben de katılmak istiyorum," dedi Radcliff vardığımızda. "İsterseniz buna intikam deyin, ama eğer burada Topal Lionel'ı alt etmek için bir şans varsa, o zaman onu taşaklarından tutup çekmek istiyorum."

"Büyüleyici," diye mırıldandı Catalina, Lionel'ın hayatını çaldığı adamdan bir sırıtış aldı.

"Şimdi ne olacak?" Kendimizi loş bir koridorda bulduğumuzda Darius sordu, uzak ayak sesleri burada olmaması gereken birinin gelişini haber veriyordu.

"Geliyorlar," diye nefes aldım, duvara doğru ilerledim ve avuç içimi duvara bastırdım.

Kendi sihrimin, yıllar önce buraya bağladığım gücün çağrısı.

Hail elini benimkinin üzerine koydu ve saray uyandığında uzaklardan gelen bir gümbürtü duvarlarda yankılandı, uyanan bir ev kedisinin gözünü açıp karnını okşamasını bekler gibi bizi selamladı.

"Xavier?" Catalina nefes aldı ve Darius sevdiklerinin varlığının kendisine yaklaştığını hissederken onun elini tuttu.

"Max ve Roxy onunla birlikte. Nasıl oldu da geldiler?" diye sordu.

"Zaman, burası ve orası arasında kendi ritminde akıp gidiyor. Bizim için bir kalp atışı onlar için bir haftayı geçebilir, bazen daha fazla, bazen daha az. Ölüler zamanın geçişiyle kısıtlanmıyor ama bu da zamanın bize sadakati olmadığı anlamına geliyor," diye yanıtladı Radcliff ciddiyetle.

"Yani Gabriel'in öngördüğü yol çoktan harekete geçti," diye mırıldandı Darius.

"Ama biz kaderin seçmesi için yeni geçitler açmak için buradayız," diye onu temin ettim. "Sadece hangilerini seçeceğimizi bilmemiz gerekiyor."

"Darcy ve Lance'in peşindeler," dedi Darius, yönünü bulmaya çalışırken soldan sağa bakarak. "Hangi yolu izleyecekler?"

"Bu taraftan." Hail taht odasına giden en kestirme yolu göstermek için çenesini salladı ama bunu yaptığı anda içimi bir korku kapladı.

"Lionel bu koridorların her tarafına muhafızlar yerleştirecek.

Onlardan kaçınan bir yol açmamız gerekiyor" dedim.

"İslat bıyıklarımı, neden söylemedin? Gidip alçakları kendim değerlendireceğim." Hamish, Hail'in işaret ettiği koridordan aşağı indi ve Radcliff de görevi üstlenerek sağ taraftaki bir geçide yöneldi.

"Muhafızların konuşlandığı yeri kilitleyebilirsek, onları daha güvenli bir yola yönlendirebiliriz - büyümüzün bunu yapacak kadar güçlü olduğunu varsayarsak," dedim.

"Öyle," diye homurdandı Hail, başka bir seçeneğe izin

vermeyi reddederek.

Darius Roxanya ve diğerlerinin olduğu yöne doğru giderken Catalina sol tarafımızdaki kapalı bir kapıdan geçerek kapının ardını kontrol etti.

Gözlerimi kapattım ve gücümü duvarların içine ittim, Hail'in büyüü benimkiyle birleşerek duvarların içine yayıldı ve tüm binayı sanki kendi bedenimin bir uzantısıymış gibi hissedebildim.

Lionel'in yandaşları bazı koridorlarda pusuya yatmışlardı ama çoğu saray duvarlarının dışındaydı ve ayın için amfiteatroda toplanmışlardı.

"İşte orada," diye mırıldandı Hail ve ben de onu hissettim, kızımız kararlı adımlarla bize doğru yürüyordu.

Gwendalina'ya ulaşmak için uzandım ve onu beklediğim gibi taht odasında buldum, yanında Lance ve onları izlemek için odada konuşlanmış tek bir muhafız vardı.

"Xavier ve Max az önce gizli geçitlere girdiler ve Roxanya'dan ayrıldılar," diye mırıldandım, gücümü esneterek etrafımızı saran koridorlarda yolumu bulmaya çalışırken kızımız daha da yaklaştı.

"Bu taraftan değil!" Hamish seslendi ve onun gittiği yöndeki Nimf kümesini hissedebiliyordum.

"Neredeyse geldi ama bana odaklanmıyor," dedi Darius dönerken yakınlarda bir yerden. "Ona ulaşamıyorum."

"Sol taraf temiz!" Catalina seslendi ve ben dışlarımla sıkarak sarayın büyüünün derinliklerine daldım,

"Daha fazla güce ihtiyacım var,"

diye tersledim. "Nasıl?" Darius

cevap olarak havladı.

"Buraya gel," diye buyurdu Hail ve Darius elini benimkinin yanındaki duvara dayadığında, onun büyüünün bizimkiyle birleştiğini hissettim.

Ona baktım, gözlerindeki kararlılık içimi aynı, inkâr edilemez ihtiyaçla doldurdu ve Catalina, Hamish ve Radcliff de duvarlara büyülerini bastırırken, bu talihsiz gecenin kontrolünü ele almak için ihtiyacım olan gücü buldum.

"Git," diye homurdandı Hail, güç kokteylinin kontrolünü ele geçirdi, Ruhlar Sarayı'yla olan bağları en güçlü olanıydı ve bu da onun liderliği ele almasını kolaylaştırıyordu.

Duvardan uzaklaşıp onu sarayın sorumlusu olarak bırakırken ve Roxanya elinde kılıcı ve kız kardeşini bulmak için çaresizce yanan bakışlarıyla vahşi görünürken etrafa bakarken içimde buz gibi bir soğukluk belirdi.

Daha fazla muhafızın bu tarafa doğru geldiğini, kaderin onu yakalamak için kıvrıldığını hissedebiliyordum ama bu kaderle tüm gücümle savaşıyordum.

Bana doğru koşarak en çok muhafızın bulunduğu güzergâha yöneldi ve ellerimi havaya kaldırarak beni görmesini, durması için haykırırken beni duymasını diledim.

Benden tamamen habersiz, hızını yavaşlatmak şöyle dursun, bu gerçeğin acısı her zaman olduğu gibi içime işliyordu ama kendime acıyacak vaktim yoktu.

"Selam!" Bağırdım ama o çoktan önümdeydi, sarayın gücünden yararlanırken bir çığlık attı ve Roxanya'nın solundaki kapılar büyük bir gürültüyle açıldı.

Oraya doğru döndü, bir saldırı beklentisiyle kılıcını kaldırdı ama orada kimseyi bulamayınca düşünceleri bana kaydı. Bu sarayda ona en son mesaj gönderdiğimde aklına ben gelmişim ve yol gösterici bir yıldız gibi hissettiği kedere yapışmışım.

Bu özlem acısının gücü bana ihtiyacım olan ekstra gücü verdi ve kapıya doğru koştum, gücümü ayaklarımın altındaki zemine yönlendirdim, kaldırım taşlarında parıldayan gümüş ayak izleri belirdi ve onu peşimden sürükledim.

Roxanya hiç tereddüt etmeden, geldiğini hissettiğim muhafızlar bir sonraki köşede belirmeden hemen önce Hail'in arkasından çarptığı kapıdan içeri daldı.

Onlara kaşlarını çatarak bakarken beni görmediler, evimize ayak bastıkları için onlara lanet okudum ve karanlık kaderlerinin

Bu gece için kehanette bulunulmuştı, onun yerine onların üzerine düşecekti.

Diğerleri kızımın peşinden koşarken ben de onlardan hızla uzaklaştım, Hail başka bir kapıyı açtı ve ben de bir kez daha ayak izlerimi bırakarak Roxanya'ya sarayda olabildiğince güvenli bir şekilde rehberlik ettim.

Hamish, Radcliff, Darius ve Catalina daha fazla Nymph gördüklerinde uyarılarda bulundular ve onları defalarca atlatarak, düşmanlarından herhangi biriyle bir kez bile temas etmeden onu taht odasına götürdük.

Sonunda Roxanya taht odasına ulaştı ve hepimiz yaşayanlar âlemini bu kadar etkilemek için harcadığımız çabadan dolayı nefes nefese kalarak hareketsiz kaldık. Her birimiz sessiz bir çaresizlikle, artık burada olduğuna göre Gwendalina ve eşini kurtarmanın bir yolunu bulabileceğini umuyorduk. Ama Lance'in Ölüm Bağı ve Gwendalina'nın gölge laneti arasında, onları kurtarmak için ne yapılabileceğinden korkuyordum.

Roxanya taht odasının kapılarına doğru ilerleyerek Lionel'ın kapılara yaptığı büyüü bozmak için uzandı ve Catalina kolumu yakaladı.

"Xavier'in ihtiyacı var," diye soluk soluğa bağırdı, gözleri korku doluydu ve bir kez başını sallayan Hail'e baktım, sarayla olan bağlantısı aracılığıyla oğluna doğru ilerliyordu.

"Gabriel de risk altında," diye ekledim. "Seth, Geraldine ve Caleb onun peşinde."

"Roxanya'ya burada daha fazla yardım edemeyiz," dedi Hail, ama onu bırakmak istemediği belliydi. "Darius ona göz kulak olmak için kalabilir. Xavier ve Max'e yardım etmek istiyorsak, ikimizin de yardım etmesi gerekecek. Gabriel ve diğerleri şimdilik güvende mi?"

"Evet. Söyleyebileceğim kadarıyla," diye onayladım ve Hail başını salladı, benim sözüm onun için fazlasıyla yeterliydi.

Darius şaşkınlıkla Hail'e baktı, ona duyduğu güvenin ağırlığı onu sersemletmişti.

"Kardeşimi kurtar," dedi kararlı bir şekilde, kendi kalbi nerede olması gerektiği konusunda açıkça ikiye bölünmüştü ama Xavier'e yardım edeceksek Hail'in sarayla bağlantısına ihtiyacımız vardı. Ve Roxanya'nın Darius için duyduğu derin keder, onu burada ona yardım etmek için en iyi seçenek yapıyordu. Bunu yapabilecek biri varsa, o da oydu.

"Oradakiler benim kızlarım evlat," diye homurdandı Hail, Darius'un fırtınalı bakışlarıyla karşılaştığında omzunu kavradı. "Onları yüzüstü bırakma."

"Yapmayacağım," diye yemin etti Darius, karşılığında Hail'in omzunu kavradı, aralarında dalgalanan güçlü bir enerji ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Ve böylece onu orada bıraktık, karanlığa gömülüp bu lanetli gecede hayatta kalmak için yardımımıza ihtiyacı olan başka bir ruha doğru koşarken vezirini koruyan tek bir şövalye olarak.

Darius

Roxy, babamın taht odasının kapısına yerleştirdiği büyüleri paramparça ederek bir susturma balonu fırlattı. Babamın Darcy ve Lance'i korumaları için bıraktığı Fae'leri yakalamak ve ne yaptığını gizlemek için.

Kapıya doğru dönerken Ejderha Şekil Değiştiren'e gözlerimi kısıtım. Uzaktan kuzenimdi, çirkin bir piçti ve kendisi gibi pislikleri eğlendirmek için büyülü yaratıkları birbirine düşürdüğü yem oyunlarına düşkündü. Acı çektirmekten zevk alırdı. On dört yaşımdayken babam beni bir keresinde bir tane izlemeye götürmüştü ve ben de açıkça alay etmiş, böyle bir zalimlik üzerine kumar oynamaktan zevk alan erkekleri zavallı olarak nitelendirmiş ve onların sözde erkekliklerini sorgulamıştım.

Babam tahmin edilebileceği gibi beni cezalandırmıştı ve bu orospu çocuğu da ders için eğitim sopasını sunmuştu. Sapanın her darbesini gözümü kırpmadan yedim, sonra da buradaki tüm zavallı hayvanların kafeslerini kurdım ve kendi yaralarımı onların özgürlüğu için görmezden gelerek, iş biter bitmez onları serbest bıraktım.

Babam o zaman gülümsemişti, yıldız tozunu kullanarak beni bu pislikten uzaklaştırırken, öfkelenmeye başlamıştı ve

Kaybettiği kârlar için çığlık atıyordu. Malikâneye döndüğümüzde daha kötü bir ceza bekliyordum ama onun yerine övgü aldım.

Özü sözü bir adam asla sözünü geri almaz.

Babamın gururlu gülümsemesi hâlâ hafızamdaydı. Bana açtığı yaralardan damlayan kan halıyı lekelemişti, acı bedenimde zonkluyordu ama o anda göğsüm onun onayını kazandığım için kabarmıştı.

Ne kadar zavallı, kırık bir yaratıkmışım. Kırbaçlanmış, tekmelenmiş ve hala onun onayına muhtaçtım. Utanç o güne dair anılarımı renklendiriyor. Karşı koymaya, kendimi tutmaya ve cesaretimi göstermeye başlamıştım ama o bunu da kendi başarısı olarak ilan etmişti. Meydan okurken bile onun evcil hayvanı, ödülü, çırağı olmuştum. Eğri taçlı varis.

Ejderha'nın adını hatırlamaya çalışarak etrafına bir hava kalkanı yerleştirmesini izledim.

Trevor gibi bir şeydi. Ya da Terrance. Ya da-

Roxy gücünü ona doğru fırlattı, uzanmış avuçlarından mavi ve kırmızı anka kuşu ateşi fışkırdı, taht odasını yırttı ve göz açıp kapayıncaya kadar kalkanını parçaladı.

Tony olabilir mi?

Roxy ona saldırdı, kılıcını kaldırdı, dudakları vahşi bir meydan okumayla ayrıldı.

Tim. Ejderha Tim...hayır, bu doğru gelmedi, daha çok Tilbert ya da-

Ejderha karıma saldırmak için kolunu uzattı ve benden bir hırıltı kaçtı, ama karım onun için çok hızlıydı, kılıcı vahşi bir hassasiyetle vurdu, ihtiyacı olan büyüü bile çağıramadan kolu koptu.

Tommy yaraya doğru çığlık attı, acı onu yavaşlattı ve kadın etrafında dönüp boğazını yarmadan önce karşı koymak için son şansını çaldı.

Kan püskürdü ve ben, düşen şeyden uzaklaşan o güzel, vahşi yaratığıma baktım.

Ejderha Değiştiren'in gözleri ölüm paniğiyle açılmıştı.

Peçe etrafımda çırpındı ve savruldu, içindeki yerimi korumak için savaşırken tökezledim, Toto'nun ruhu içinden kopup ölümün bu tarafına fırlatılırken şiddetli bir sekme oldu.

Ruhlar Sarayı soldu, biz Peçe'nin pençesinde daha derinlere taşınırken o altın parıltı yerini aldı ve Roxy'yi gözden kaybederken lanet ettim.

Nehir önümde belirdi, Turnip onunla benim aramda duruyordu, telaşla gözlerini kırpıştırıyor, etrafına bakınıyor ve onu öldüren yarayı arar gibi boğazını sıkıyordu.

"D... Darius?" diye kekeleydi, ben ona doğru yaklaşırken dudaklarımdan dumanlar çıkıyordu. "Ben  ld m m ? Öbür dünyanın vaat edilen güzelliği bu mu?"

"Hayır, Kaplan," diye homurdandım, en iyi arkadaşım ve tatlı küçük Gwen o kafeste   r rken onları gözetleyen bok çuvalına gözlerimi kısarken elimi yumruk yaptım. Karıma büyü yapmaya çalışmıştı. "Bu, lanetlenmişlerin nehri."

Ona o kadar sert bir yumruk attım ki, ayakları yerden kesildi; akan suya doğru yuvarlanırken çığlığı tüm Peçe'de yankılandı, son sözleri herkesin duyması için çınlarken diğer lanetli ve çaresiz ruhların kolları açgözlülükle ona uzandı.

"Benim adım Toooooodd!"

"Ah, doğru." Omuz silktim, yeterince yaklaştığımı düşündüm ve nehir onu vahşi bir sıçramayla yuttuğu anda arkamı döndüm, dikkatimi tekrar acısı içimi kesen karıma verdim.

Roxy, kız kardeşi ve Lance ile yeniden bir araya geliyor olmalıydı ve göğsüm ona söyledikleri gerçekle, Lance'in Lavinia ile yaptığı anlaşma sayesinde orada kapana kısıldığı gerçeğiyle ağrıyordu.

Onlara geri dönmek için kendimi zorladım, acıları beni ilerleten bir çapa gibiydi, Lance'in benim için duyduğu keder, beni kaybetmenin karıma ne yaptığını anladığında keskinleşti.

Taht odasına geri dönerken tökezledim, beni orada göremeseler de yanlarında durmak için hareket ettim.

Ölüm Bağı, Lance'in sırtında oturan bir hayalet gibi o n a yapışmıştı; kokusu beni boğuyor, ağırlığı etrafımı sarıyor ve içimde paniğin hızla yükselmesine neden oluyordu.

Sevdiğim pek çok insan bu çizgiye takılmıştı, ölümle dans ediyorlardı, Peçe onlara ölümlerini fısıldıyordu. yaklaştıklarını hissettikçe isimler.

Taht odasını çevreleyen koridorlara dalıp daha fazla muhafız izi aradım ama saray tuhaf bir şekilde sessizdi. Şüphesiz çoğu babamın ayinine katılmak için dışarıya çağırılmıştı, orada ne yapmayı planladığını bilmek içimi kaşındırıyordu. Koruyucu Bağ büyüünden büyük bir tutkuyla nefret ediyordum ve tek umudum bu büyüü bu kadar büyük ölçekte kullanmanın bir bedeli olmasıydı. Belki de bu kadar çok kişiyle bağlantılı olmak onu hepsine ihtiyaç duymaktan delirtecek ve sonuçta iyi bir şeye dönüşecekti. Yine de bir şekilde kaderin bu kadar nazık olacağından şüpheliydim.

Taht odasına geri döndüm, Roxy'nin duruşundaki gerginliği fark ettiğimde durakladım, acısı keskinleştikçe içimi ısıırıyordu. Lance ve Gwen'e bir bakışım ona söylediklerini anlamamı sağladı, Gwen'in omuzlarının meydan okuyan duruşu Lance'i de burada bırakmayacağını açıkça ortaya koyuyordu. "Ben tehlikeliyim," diye nefes aldı Gwen, gözlerinde kederle Roxy'ye bakarak. "İçimdeki canavar değişken ve onu her zaman kontrol edemiyorum.

Sana ya da asilere bir faydam dokunmaz. sadece seni tehlikeye atmış olurum."

"Tehlikenin canı cehenneme," diye tükürdü Roxy, eli o kadar sıkı bir yumruk haline gelmişti ki canı yanmış olmalıydı. "Tek istediğim sensin."

Sözleri sert ve meydan okurcaydı ama içindeki acıyı, bu reddedilmenin ona verdiği ıstırabı görebilecek kadar iyi tanıyordum onu. O kadar yolu gelmişti.

Ruhunun diğerk yarısını, ölümünden bu yana onu tüketen keder çukurundan kendine dönmesine yardım edebilecek tek kişiyi geri almak için. İkizine nefes almak için havaya ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyordu ve eğer Gwen şimdi onunla gitmezse, bunun onu iyileşebileceğinden daha fazla kıracağını biliyordum.

O, önlerinde duran, kana bulanmış ve savaşa hazır vahşi prenses değildi, çaresizce ihtiyacı olan kırık bir kızdı ve eğer Gwen şimdi ona sırtını dönerse, bunun neden olduğu hasarı geri alamayacağımı biliyordum.

"Bunu ona yapma," diye yalvararak nefes aldım, bu sözler için kendimden nefret ediyordum, Lance'in de ona ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama Roxy zaten sınırdaydı, önünde duran kızdan başka hiçbir şey için kendini bir arada tutmak için savaşıyordu ve eğer onu da kaybederse, bunun ne olacağından korkuyordum.

Ama bunun Roxy'ye ne yapacağına dair korkum arttıkça, Lance'le aralarında geçen bir bakışı fark ettim; Gwen'in gözden kaçırdığı bir karar vermişlerdi, bu sadece daha fazla acı ve incinmeye neden olacaktı ama belki de tek seçenekleri buydu.

"Gitmen gerek Tory," diye söze başladı Gwen, ama o daha devam edemeden Orion elini uzattı ve şakağına vurdu.

Kız yere yığılırken onu yakaladı, kendinden geçerken ihanet karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bu seçimin daha fazla yıkımdan başka bir şey getirmeyeceğini görerek lanet ettim ama olan olmuştu.

Roxy dizlerinin üzerine çöküp kız kardeşinin yüzündeki gölgeli saç tellerini fırçalarken acı dolu bir hıçkırık yükseldi. "Onu güvende tutacağım," diye yemin etti

Lance'e, eli

Hem teşekkür hem de özür için onunkini sıktı.

Lance, "Bunu sana söyleyeceğim," diye hırladı ve Roxy kollarını onun boynuna dolayarak Gwen'i ikisinin arasına sıkıştırdı.

Bu gerçeğin ağırlığı üzerlerine çöktü, ikisi de yapılması gerekeni kabullenirken aynı anda bundan nefret ediyorlardı. Bunca yolu onu kurtarmak için gelmişti ama onu geride bırakmak zorunda kalmıştı.

"Özür dilerim," diye nefes aldı Roxy.

"Üzülme," diye hırladı Lance. "Onu koruduğum için asla pişman olma. Bu ikimizin her zaman her şeyin üstünde tutacağı bir şey."

Bir gümbürtü odanın içinde dolaşırken sustum, derin ve karanlık bir şey havanın içinde yer değiştiriyordu, bu his beni geriyordu ama ne Roxy ne de Lance bunu fark etmiş görünüyordu.

Toplanan karanlığın kaynağını ararken kafatasımın içinde çılgınca bir vuruş sesi duydum ve dikkatim dehşet içinde Gwen'e düştü, kız kardeşinin kollarında parçalanmaya başladı, gölgeler onu çaldı, dönüştürdü ve Orion'un verdiği zorunlu uykudan uyandırdı.

Gwen yer değiştirirken ikisi de birbirlerinden uzaklaştı, onun yerinde efsaneden fırlamış bir canavar belirdi, vahşi gözleri herkesten çok sevdiği kıza çevrildi, keskin dişlerini gösterip vahşice hırlarken hiçbir tanıma belirtisi oluşmadı.

"Kaç!" Lance kükredi, sözleri benimkilerle yankılandı ama Roxy kıpırdamadı, gördükleri karşısında gözleri dehşetle açıldı ve kız kardeşinin etinden doğan canavarla yüzleşmek için ayağa kalkarken ayakları inatla yerinde kaldı.

Tabii ki kaçmadı. Bu kadın kaçma yeteneği olmadan yaratılmıştı. Bir kavgadan geri adım atmazdı, hele ki kız kardeşinin de dahil olduğu bir kavgadan asla. Onu seviyordum ama o anda, dünyaya meydan okuyarak omurgasını böylesine katı bir şekilde tutan ateş ve ham öfke, karşılaştığım en korkunç şeydi.

Darcy kocaman bir pençeyle ona doğru hamle yaptı, pençeleri hava kalkanına çarptı ve onu odanın bir ucundan diğer ucuna fırlatarak lanet okumama neden oldu. Roxy hava üzerindeki kontrolünü kullanarak

Tahtın arkasında ayaklarının üzerine düşmeden önce dönerek yoldan çekilmek için sihir yaptı ama kız kardeşinin yerini alan korkunç yaratığa bir bakış, bu dövüşün kolay kazanılmayacağını açıkça ortaya koydu. Ve bu Roxy'nin dövüşeceğini varsayıyordu.

"Darcy," diye bağırdı, ses tonunda dehşet olması gereken yerde kızgınlık vardı. "Beni tanıyorsun, seni kıllı pislik." Gwen onu anladıysa bile belli etmedi ve kükreyerek tekrar saldırdı, Roxy'yi geri çekilmeye zorladı. taht, aralarında bir bariyer olarak kullanıyor.

"Ona hakaret etmenin işe yarayacağını sanmıyorum," diye seslendi Lance hâlâ gölgeler tarafından duvara zincirlendiği kafesten ve Roxy tekrar uzaklaşırken onu tersledi.

En iyi arkadaşıma baktım, ona doğru koşarken kendi işe yaramazlığım içimi oyuyordu, Roxy'yi Gölge Canavar'ın pençelerinden uzak durmak için hava büyüsünü kullanırken bir canavarla kedi fare oynamaya bıraktım.

"Lance," diye bağırdım, bana doğru gözünü bile kırpmadığında pazusuna yumruk attım, beni görmesini istedim, yardım etmek için bir şey yapıp yapamayacağından bile emin değildim ama yapabileceğini ummak zorundaydım.

Ellerimi onu yerinde tutan gölge zincirlerine doladım, nefesimi kesen bir acıyla birlikte buz gibi bir soğuk içime işledi.

Peçe etrafımda gök gürültüsü gibi çatladı, karanlık içeri hücum etti, lekelenmiş gölgelerin ağırlığı tuttuğum yere doğru savrulurken çığlıklar kulaklarımı doldurdu, ölümün dokunuşu onların alemine istenmeyen bir izinsiz girişti.

Ama bırakamadım.

Taht odası, Lance, Gölge Canavar ve Roxy, içimi parçalayan titreşimlerin gücüyle ufalanırken, ruhum asla çarpışmaması gereken iki yer arasında bir köprüden biraz daha fazlası haline geldi.

O karanlık tarafından tüketilen Nimflerin ruhlarını, kapana kısılmış olmaktan duydukları çaresizliği hissettim.

çok, çok uzun zamandır içinde.

Dehşet pençelerini içime sapladı, yumruklarım gölgeler zincirine sıkıca kilitlendi, ayaklarım Peçe'nin ötesine demirledi ve o boş, çaresiz ruhların hepsi bir olarak bana doğru koştu, gölge diyarının kayıp ve mahvolmuş kurbanlarından oluşan bir ordu.

Eğer benden geriye çılgılık atacak kadar bir şey kalsaydı, çılgılık atardım; üzerime saldırmalarının ağırlığı o kadar dehşet vericiydi ki onları durdurabilecek hiçbir şey yoktu. O parlak âleme geçerken beni yutacaklardı ve oradan da yıkımlarına devam edecekler, Peçe'yi parçalayacaklar, içinde barınan ruhları yok edecekler, özlerini çalacaklar ve yıldızların yolunu tüm onarım umutlarının ötesinde değiştireceklerdi.

Sahip olduğum her şeyle savaştım, o karanlığa tutunmamı serbest bırakmaya çalıştım, ruhum başarısız olduklarım için üzüntü ve sevgiyle doluydu, hala iddia edebileceğim gücün çılgınca kırbaçlanması bir okyanusa sıçrayan bir gözyaşı damlasından başka bir şey gibi görünmüyordu.

Ama tam kendimi o çılgılık atan ruhların boş gözlerine bakarken bulmuştum ki, karanlıkta bir el beni buldu, tırnakları derimi ısırdı, beni koparıp alırken etimde acı çiçekleri açtı, beni serbest bıraktı ve o kapıyı kapattı, yollarına çıkan her şeyi yok etmeden önce o çaresiz ruhların geçişini durdurdu.

Mordra'nın mağarasının ortasında duran büyük kayanın dibine düştüm, nefes nefese kaldım ve titriyordum, loş ışık gözlerimi acıtıyordu. Nerede olduğumu, neler olduğunu anlamaya çalıştım ve-

"Gölgeler sana yardım etmeyecek, evlat," diye alay etti, sesi odanın içinde yankılanıyordu, ona eşlik edecek hiçbir beden görünmüyordu.

Bir kez daha alttan nehre bakıyordum, çılgılık atan ruhlar yırtıp geçiyordu, sel ona son baktığımda olduğundan daha kalındı.

"Beni onların elinden nasıl kurtardın?" Yükselmek için gerekli enerjiyi toplayamadan sordum, beni zincirleyen panik yavaş yavaş yok oluyordu.

"Zihniniz, dünyaya bakış açınızı renklendiren yıldızların, burçların yolu tarafından çarpıtılmıştır. Peki ya hepimiz doğumdan ölüme kadar tek bir yöne giden yollarda seyahat etmiyor olsaydık? Ya seçimlerimiz basit yaşamlarımızdan çok daha fazlasını ve kim ya da ne olacağımızı etkiliyorsa? Belki de patikalar yerine bir iplik yumağı gibi birbirine dolanmış iplere bağlıyızdır. Belki de düğümlerden kurtulma umudumuz olması için bu iplerin zaman zaman kesilmesi gerekiyordur?"

Kendimi yukarı doğru ittim, gölgelerde ondan bir iz aradım ve kayanın en tepesine tünemiş, bana acıyarak baktığına yemin edebileceğim parıltılı bir siluet buldum.

"Yıldızlar düğümler mi?" Tahmin ettim ve gülümsemesi tam olarak ortaya çıktı, beni çevreleyen duvarlardan tıslayan bir kahkaha.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

Mordra başını bana doğru eğdi, beyazları sarıya çalan gözleri yavaşça kırışıyordu.

"Bunu duyuyor musun?" diye nefes aldı ben cevap veremedim.

Onu duyabiliyordum. Garip bir şekilde kulağa gelen acele, gürleyen bir ritim.

"Kanatlar," diye mırıldandım, başımı kaldırıp büyük bir şekle baktım, tepemden geçip ışığı kapatarak nehrin üzerinde ilerliyordu. "Bu bir tekne mi?" Kanat çırpışları gittikçe şiddetlenirken, göğsümde yankılanan çarpıntıyla sordum. Bu sesi biliyordum, biliyordum...

"Bir sal," diye yanıtladı Mordra basitçe. "Yaklaşmakta olan bir ölüm hissediyor. Geçit için dikkatini çekmeye değer bir ölüm."

"Roxy," diye soluklandım, kimin kanat çırpışlarını duyabildiğimi, kimin ruhunun buraya çok yaklaştığını, kimin gücünün feribotçunun ilgisini uyandıracaklarını fark ettim.

Mordra bana sırtıttı ama çoktan solmaya başlamıştı, yaşayanların dünyasına doğru koşarken Roxy'nin çığlıkları içimi parçalıyordu. Onun ıstırabını hissettim, Gölge Canavar'ın dişleri ve pençeleri etini parçalıyordu, gücü kilitlenmişti, en derin aşkı onu lanetli bir bedenin içinde yok ediyordu.

Ruhlar Sarayı'ndaki taht odasına daldım, onu Gölge Canavar'ın altında bulduğumda umutsuz bir çığlık attım, o kadar çok kan dökülmüştü ki hâlâ hayatta olabileceğine inanmak zordu. Ama saldırganın altında çırpınıyor, kendi fiziksel gücünden başka hiçbir şeyle canavarı itmeye çalışmıyordu. Bu işe yaramadı; gücü canavarın ısırtısıyla kilitlenmişti ve gölgeler onun gürleyen kalbine doğru koşuyordu.

"Roxy!" Kükreyerek ona doğru hücum ettim, kendimi onunla Gölge Canavar arasına attım, bedenim ruhumun özünden başka bir şey kalmayana kadar parçalandı, böylece kalan gücümün her damlasını ona fırlatabildim.

Acısı etime işledi, her kesik, ısırık ve kırılma içimde yankılandı, böylece ben de hepsini hissedebildim ve ona yapıştım, onu ondan uzaklaştırdım, Peçe beni hala pençelerinde tutarken elimden gelen yardımı sundum.

"Kristal!" Kükredim, elim onun elinin etrafında kilitlenirken kaldırım taşlarına düştü, savaşmaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu gücü bulmasını diledi, sadece biraz daha, sadece yeterince uzun.

Roxy gözlerini kırptırdı ve bir an için beni gördüğüne, elini cebine sokup kristali çıkarırken o güç dalgasını hissettiğine yemin edebilirdim.

Jenkins kaplanın gözlerinin içinden çığlık atıyor, bir daha asla sahip olamayacağı bir özgürlük için uluyordu.

"İşte bu bebeğim, savaş onunla. Bu boktan kaderle savaş ve kendi kaderini seç," diye hırladım, bunu yapmasını istiyordum.

Kaldırım taşlarına daha fazla kan döküldü, çok fazla lanet kan. Kimse bundan sağ çıkamazdı. Çok uzun süre değil. Kalp atışları arasındaki boşluk

Peçe'nin ağırlığını hissediyordum ve zamanının tükenmek üzere olduğunu biliyordum. Eğer karşıya geçerse, tekrar benimle olacaktı. Ama bunu dileyebilecek bencil bir yanımda bile yoktu. Onun için değil. O kadar hayat doluydu ki, ölümün onu benden çalması seçeneğini düşünmeyi bile reddedtim.

Ona sahip olduğum her şeyi verdim ve o da bu gücü aldı, kendi gücüne bağladı ve kristali bir acı homurtusuyla boğruüne itti, soğuk taş etinin altına battı.

"Vivere," dedi Roxy boğuk bir sesle.

Eter etrafındaki havayı karıştırdı ve onun çağrısına cevap verdiğini hissettiğimde rahatlama beni neredeyse boğdu.

Jenkins, Roxy'nin sihir için feda ettiği anıları izlerken çığlık attı. İki küçük kız birlikte yatakta titriyor, koruyucu ailelerinin bu gece eve gelip gelmeyeceğini merak ediyorlardı.

O küçük çocukların korkusunu hissederek, içimi kemiren bir nefretle izledim. Açtılar çünkü mutfak dolaplarının üzerinde kilitler vardı ve koruyucu aileleri onları bütün gün yalnız bırakmış, ne zaman döneceklerini belirtmemişti. Ev soğuktu ve perdelerin ardına karanlık çökmüştü. Roxy'nin çenesi çok iyi tanıdığım bir öfkeyle kilitlenmişti, hayatta kalmak için o inatçı kararlılık o zaman bile o n d a çok parlaktı.

Onu anlamayan bir dünyada kaybolmuş bir prenesti ama şimdi geri dönmüştü ve onu tekrar durdurmanın mümkün olmayacağını biliyordum.

Anı, büyüünün karşılığı olarak yutuldu, eter onu bütününüyle yuttu ve Jenkins'in ruhunu kristale kilitledi, karanlık lekesi onun parlak ışıltısını gölgeledi, onu ölümün gözlerinden korudu.

Peçe onun etrafında çırpınıyordu, artık yaşam ve ölüm arasındaki çizginin nereye düştüğünden emin değildi, Jenkins'in çürüyen kokusu ruhunu kaplarken ona uzanamıyordu. Peçe'ye çoktan ölmüş gibi görünüyordu ama ben onu orada hissedebiliyordum, kalbi hala atıyordu ama çok zayıftı.

Gölge Canavar onu vahşileştirmeye devam etti ve ben bu büyüünün ancak bir yere kadar işe yarayabileceğini bilerek haykırdım, bulabildiğim her şekilde yardım aradım.

Yaklaşan pek çok ışık noktası vardı, sevdiklerimden pek çoğu savaşıyordu. Lance bu eyleme meydan okuyarak kükrüyordu ve bir yerlerde, daha uzaklarda, benimle o kadar uyum içinde olan başka bir ruh hissettim ki kendimi onun bir uzantısı gibi hissettim.

Caleb geliyordu. Caleb neredeyse gelmişti.

"Dayan bebeğim," diye homurdandım, elimdeki her şeyi ona verirken, elim onun elinin etrafında sıkılaşıırken, beni orada hissetmesini isterken kelimeler bir emirdi.

Benim için hala taktığı yakut kolye, ruhlarımız birbirine ulaştıkça aramızda ısındı ve sahip olduğum her şeyi ona ittim, ona sundum, bilincini kaybettikten sonra bile savaşmaya devam etmesini istedim.

"Sadece biraz daha," dedim, kapıya bakarak, ruhumun bir parçasının bize doğru koştuğunu hissederek.

Kapılar çarparak açıldı ve Caleb oradaydı, vahşi gözleri olanları kavrarken Lance ona bağırıyordu.

Caleb kendini Gölge Canavar'ın sırtına fırlattı ve kürkünü tüm dikkatini çekecek kadar sert bir şekilde çekti.

Gücümü hayatımın aşkına aktarmaya devam ederken, kalp atışları arasındaki duraklamalar tüm dikkatimi alan korkunç bir gerçeklikken, dikkatimi kavgaya vermeyi göze alamazdım.

"Çıkarın onu buradan," diye homurdandı Lance ve Caleb aniden oradaydı, onu kollarının arasına aldı, gölgelerin işiyle mücadele etmeye çalışırken iyileştirici büyü ondan ona doğru akıyordu. Kalbinin her atışı bir öncekinden daha güçlüydü, aldığı her nefes bir öncekinden biraz daha doluydu.

"Kaç Caleb," diye ısrar etti Lance. "Lütfen, kalamazsın. Ben de Darcy'yi bırakmayacağım." Toprak kubbeye baktı.

Caleb Gölge Canavar'ı zapt etmek için kullanmıştı. Titredi ve çatladı, gücü neredeyse onu kırıp geçiyordu.

"Seni terk etmiyorum," diye yanıtladı Caleb. "Sen benim sanguis frater'ımsın. Seni bulduğuma göre artık senden uzaklaşmam." "Lavinia ile bir Ölüm Bağı kurdum, Caleb," dedi Lance.

ve bu gece sevdiklerimin başına gelen başarısızlıktan duyduğum acı beni neredeyse tüketiyordu, Peçe'nin çağrısı beni geri çağırıyordu, ama reddettim. Güvende olduğunu bilene kadar onu bırakamazdım. Bırakamazdım.

Sözleri uzaklaştı, etrafımdaki ışık titremeye başladı ama ben onunla kaldım, boğazındaki yakuta benden ne varsa akıttım, ölüme çok yaklaştımışken kavrayabileceği her şeyi ona sundum.

Caleb sonunda durumun gerçekliğini kabul etti ve özgürlüğe koştu, ben de onunla gittim, Ruhlar Sarayı'ndan geçip gecenin karanlığına doğru kaçtım. Roxy'nin kanındaki zehirden dolayı iyileşmesi gerekiyordu ama R.U.M.P. kalesinde ihtiyacı olan şeyin olduğunu biliyordum, bu yüzden tek umabildiğim buydu.

Başarısızlık bu geceye mal olmuş olabilirdi ama Roxy'nin kalbi hâlâ atıyordu.

Lionel'in yeni kurduğu Bağlanmış Adamlar ordusunu
amfiteyatroda isyancılarla savaştıkları yere götürdüm.
Merissa

ve ben dehşet dolu bir bakışı paylaştığ, sonra tepemizden
geçen çirkin kahverengi bir Ejderha'nın çenelerinden bize
doğru ateş fışkırırken içgüdüsel olarak ileri atıldım. Alevler
içimizi sardı, ikimiz de dokunulmazdık elbette ama
Elementlerimi çoktan kaybetmiş olmama rağmen ellerimi
savunmak için kaldırdığımı fark ettim.

Merissa'ya dönüp baktım ama onu Catalina'nın peşinden
kumda koşarken buldum, ikisi Xavier Acrux'a ulaşmışlardı
ki Radcliff de onun yanında belirdi.

Lionel'in oğlu, bu Ejderhaların ellerinde karşılaştığı
adaletsizlik ve acıdan bahseden bir vahşilikle dövüştü, Fae
formundaki bağlı adamlardan biriyle kapışırken nefreti
içinden serbestçe döküldü.

Radcliff Xavier'e, "İşte bu," diye bağırdı. "Sırtını dik tut,
omuzlarını dikleştir. Seni geri adım attırmasına asla izin
verme."

Göz açıp kapayınca kadar onlara katıldım, Catalina
dehşet içinde izlerken orada kalmak için Peçe'yi ittim.

"Sen babanın adına sürülmüş bir lekesin, kendinden utanmalısın, seni küçük bücür!" Xavier'in rakibi ona tükürdü, ellerinden yine ateş püskürdü ama Catalina'nın oğlu ona iki kat daha sıcak olan kendi ateşini geri gönderdi. "Seni doğduğunda boğmalıydı."

"Seni piç Cyril, senden hep nefret ettim," diye hırladı Catalina, ileri atılıp ona doğru yumruğunu savurdu ama yumruk ona değmeden geçip gitti.

Hamish sanki Catalina'nın acısını hissetmiş gibi onun yanında belirdi, onu destekledi ve dehşet içinde Xavier'e baktı.

"Ah Kitty," diye nefes aldı. "Asla korkma. Oğlun bir deniz aygırının kalbine sahip."

Gözüm bir hava sütununun üzerinde duran ve yoluna çıkan herkese alevli oklar fırlatan Max Rigel'e takıldı. Annesi Serenity aşağıdan onu izliyor, gözleri gururla dolup taşarak ona tezahürat yapıyordu, ancak yaşayanların geri kalanı bizi duyabildiği gibi o da onu duyamıyordu.

Xavier'in alevleri Cyril'in başının etrafını sararak onu bir anlığına kör etti ve hızla avantajını kullanarak metal Pegasus boynuzunu cebinden çıkardı. Cyrus'a vurmak üzereymiş gibi görünüyordu ama Cyrus tereddüt etti, yüz hatları kargaşa içinde sıkışmıştı.

"Sorun yok Xavier." Catalina onun arkasına geçerek bir elini omzuna koydu. "Ölüm böyle adamlar için adalettir."

Cyril Xavier'in alevlerinden kaçamadan, Xavier kararını verdi ve boynuzu Cyril'in göğsünün derinliklerine sapladı, bir çığlık onu terk etti.

"Woohoo!" Radcliff öne doğru sıçrayıp Xavier'in koluna vurarak bağırdı. "Bunu gördün mü, Cat?" Catalina'ya dirsek attı. "Oğlun artık bir erkek."

Catalina çenesini kaldırarak, "O bu andan çok önce bir adamdı," dedi.

Cyril sıçradı, ateşi sönerken ayrılan dudaklarından Xavier'in üzerine kan sıçradı ve birbirleriyle göz göze geldiler.

Xavier boynuzu çevirerek, "Ben b c r değilim," diye hırladı.

Cyril büyüsünü çağırmaya çalıştı ama ölüm sessiz kanatlarıyla ilerliyordu. Peçenin onun için açıldığını hissettim, yaşamak için savaşırken ruhu bedeninin kenarlarında geziniyordu. Ama Xavier merhamet göstermiyordu, dişlerini gösteriyordu, bakışları düşünmeye bile değmeyecek kadar uzun yılların istismarıyla doluydu.

Merissa Catalina'ya gülümseyerek yanına gitti ve birlikte Xavier'in avını güvene almasını izlediler.

"Bu onlar için," diye tısladı Xavier, sevgi ve kayıp sözcüklerinin arasından yırtılarak ve Catalina onun kendisini ve Darius'u kastettiğini bilerek titreyen bir nefes verdi. "Ve sen sonuncu olmayacaksın."

Metal boynuzu Cyril'in göğsünden çekip aldı ve Cyril düşerken vücudunu ateşe verdi.

Cyril Peçe'yi yırtarak geldi ve Catalina bir sokak kedisi gibi üzerine atılarak bacaklarının arkasını tekmeledi, böylece Cyril onun altında yere düştü. Cyril'in saçlarını avucunun içine aldı ve ayağını Cyril'in omurgasına vurarak onu orada tutarken kulağına, "Merhaba Cyril," diye seslendi.

Başını çevirdi, geniş gözlerle onu süzdü, dudakları titriyordu. "Neredeyim ben?"

Hamish  ne çıktı, çömeldi ve bir k fir gibi ters ters baktı. "Burası derin, karanlık bir yer, seni kumlu adam."

"Crucia seni çağırıyor," diye homurdandı Catalina, ayağa kalkıp Cyril'i saçlarından sürükleyerek. "Seni Harrowed Kapısı'na kendim götüreceğim."

Radcliff, Peçe   n  de alıp götürmeden önce Cyril'i k cından tekmeledi. "Onu hiç sevmedim. Büyük ego, k  k Ejderha."

Peçe etrafımızda titredi ve savaşı gözden kaybettim, elim Merissa'nın elini buldu, bariyere karşı geri çekildik, çocuklarımızı aradık ve Radcliff'i geride bıraktık.

 nce Gabriel'i bulduk, Vard onu sarayın içinde sürüklerken zincire vurulmuştu, oğlumuz

Sihir.

"Bırak onu," diye hırladı Merissa, Vard'ın yüzünü pençelemeye çalışmak için Peçe'ye kuvvetle bastırdı. Ama Vard onun yanından geçip gitti ve Gabriel'i de peşinden sürükleyerek başını yenilgiyle öne eğdi. Bu ona hiç yakışmıyordu ve bu talihsizliğin onu sonunda kıracak şey olmasından korkuyordum.

"Bu Gabriel'in hatası değildi," diye hırladım. "Burada kapana kısılmışken sevdiklerine kaderin değiştiğini nasıl söyleyecekti?"

Merissa çaresizlik içinde, "Kendini o kadar kolay affetmeyecek," dedi ve oğlumuza uzandı.

Zaman tekrar dalgalandı ve bizi sarayın derinliklerinde, Vard'ın Gabriel'i hâlâ itip kaktığı yerde buldum.

"Şimdi sessizsin, değil mi?" Vard kıkırdadı. "Bu savaşın sonunda muhtemelen hiç kimsen kalmayacak. Ne karın, ne çocuğun. Tüm o iğrenç asi ailen ait oldukları yerde ölüp gidecek."

Gabriel meydan okurcasına kükreyerek Vard'a doğru hamle yaptı ama Tepegöz ona alevler püskürterek kollarını yakan ateşle geriye doğru tökezlemesine neden oldu.

"Ondan uzak dur!" Merissa çığlık attı.

Vard, Gabriel'e doğru yaklaştı ve saray, eski büyüünün bize seslenmesiyle çekirdeğine kadar gümbürdedi. İşe yaramaz Kahin, ateşinin söndüğünü fark etmemiş gibi görünüyordu ve alaycı bir tavırla Gabriel'e yaklaştı ama bizim oğlan sanki taşın içinde kaynayan gücü hissediyormuş gibi tavana baktı.

"Belki dudaklarını ve gözlerini de eritip kapatırım. Zaten zihnine girebilirim, tek ihtiyacımız olan bu," diye tehdit etti Vard ve Hydra'm Peçe'nin ötesinden böğürerek, öfke göğsümde bir çizgi çizerken bu tarafa doğru uçtu. İçimdeki bu öfke öldürücüydü, yaşayanlar âlemindeki tacıma hâlâ sahip olsaydım yüz kişinin ölümüne sebep olacak türdendi.

Vard'ın arkasından yaklaştım ama Merissa önce davranıp gücünü Vard'ın sağındaki kapıya fırlattı ve kapıyı

o kadar şiddetli açıldı ki neredeyse menteşelerinden çıkacaktı. Tam Tepegöz'e çarptı ve onu bir bez bebek gibi koridorda geriye doğru yuvarladı.

Gabriel'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ve kapının yanında duran Merissa'ya baktı, sanki onu görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kısmıştı.

Vard, paramparça olmuş burnundan akan kanla dik oturdu ve hızla kanı temizleyerek küçük bir korku mırıltısı çıkardı. Kapıyı kimin açtığını bulmak için sağa sola baktı ve ben de ona doğru ilerledim, duvarlar titriyor ve tepedeki ışıklar titriyordu.

"Kim var orada?" diye kekeleydi. "Göster kendini!"

"Şimdi beni görsen altına işersin solucan," diye tısladım, botlarım fayanslara öyle bir güçle vuruyordu ki, seslerini canlılar âleminde bile duyabiliyordu.

"Kim o?" Vard ellerini kaldırdı, ellerinde ateş parlıyordu.

"Sanırım annem ve babam yakınlar," diye fısıldadı Gabriel, gözleri hâlâ bizi arıyordu.

Merissa ona, "Buradayım aşkım," diye seslendi ama onu duymadı.

"Saçmalık," diye tükürdü Vard, ayağa kalkmaya çalışıyordu ama fayanslara sertçe bastım ve fayanslar çatırdayarak onun korku içinde çığlık atmasına neden oldu. Şok dalgası koridoru salladı ve onu kık üstü yere düşürdü.

Bundan daha fazlasını yapamazdım ama iyi gözlerindeki dehşet yeterliydi. Ölümde onu neyin bulacağını biliyordu ve Peçe'den geçtiğinde ona yardım edin. Çünkü Merissa ve ben bekliyor olacaktık.

Saraydaki güç azaldı ve aniden tükendiğimi hissettim, bu kadar çok şey yapmak için harcadığım güç beni bitkin bıraktı. Fiziksel olarak değil ama sanki ruhumun enerjisinde bir musluk açık bırakılmış gibiydi. Merissa yanıma geldi,

Benim kadar yorgun görünüyordu ama onun varlığı bana tutunmam için biraz güç verdi.

Gabriel'in gözlerinde yenilenen bir umut vardı ve çabalarımızın boşa gitmediğinden emindim. Peçe bizi geriye doğru süpürdü, ama Max'in annesi Serenity altın rengi bir sis bulutunun arasında belirdi ve Ruhlar Sarayı'nın belli belirsiz görüntüsü onun ötesinde asılı kaldı.

"Selam, Merissa, sana ihtiyacım var. Oğlum ve Xavier Acrux köşeye sıkıştı. Sarayı senin gibi kullanamam. Lütfen. Kaçmalarına yardım etmelisin." Serenity Merissa'nın kolunu kavradı ve bir anda onunla birlikte hareket ettik.

Onlara ulaşmadan önce, delici bir şarkı havada patladı ve gücünden irkilmeme neden oldu. Ellerimi kulaklarıma kapattım ve diğerleri de aynısını yaptı, şarkı o kadar korkunçtu ki Peçe'yi keserek bizi geri çekilmeye zorladı.

Serenity bizi daha da yakına çekerken, ölüm ve yıkımın melodisi daha da yüksek sesle kükrerken topuklarımı sıktım.

"Bu da ne?" Bağırdım.

"Oğlumun Dehşet Şarkısı," dedi Serenity, sert bir gülümsemeyle bana bakarak.

Biz yaklaştıkça Peçe inceldi ve ruhlar dökülmeye başladı, her biri hala tekmeliyor, çığlık atıyor ve sonlarına neden olan korkunç şarkıya karşı çırpınıyordu. Peçe onları alıp götürmeden önce birkaç saniye daha ölümlerinin farkında olmadan kaldılar, birçoğu şüphesiz doğrudan nehre ve Harrowed Kapısı'na gönderildi.

Max'in şarkısıyla Ejderhaları uzak tuttuğu odaya ulaştık, Xavier ise kollarında bir dizi Pegasus kanadını dikkatle tutarak çıkmaz sokaktan bir çıkış yolu arıyordu. Onları bulduğuna inanamadım ve hâlâ kurtarılabilir olmaları için yıldızlara dua ettim.

Catalina ve Hamish geri dönmüşlerdi ve Radcliff duvardaki demir bir mum çubuğuyla boğuşuyordu; bu çubuğun sorunlarının çözümü olduğuna inanmış görünüyordu.

"Bu irkin Şeyin bir amacı olmalı!" Radcliff bağırdı. "Gizli bir tünelin girişi ya da bir panik odası belki de. Yoksa neden biri duvarına böyle iğrenç bir Şey assın ki?"

"O b y kannemindi," diye tersleyerek onu ittim ve Radcliff burnunu kırıştırdı.

"Birinin bunu sevdiği için satın aldığını mı söylüyorsunuz?" diye itiraz etti.

"Şimdi zamanı değil!" Serenity havayı delip geçen Şarkının  zerine bağırdı.

"Bir tavşan koŐusu ya da wibble wander yolu olmalı, belki de neşeli bir adamın jiffy deliği?" Hamish aresizlik içinde bana baktı. "Jiffy deliği nerede, kralım?"

"Geçidi kastediyorsan, işte burada." Yanından geçip gittim.

Xavier susturucu baloncuğunun içinden Max'e, "Burada hiçbir Şey yok," diye seslendi ve Max ıkıŐ yolu olmadığını düşünerek anlayışla başını salladı. Ama vardı, sadece onu açacak gücüm olduğundan emin değildim.

Kapının gizlendiği duvara doğru koştum ve Merissa da bana katıldı, ikimiz de kapıyı açmak için varımızı yoğumuzu ortaya koyduk.

"Haydi, eski saray dostu. Beni hatırladın mı?" Dişlerimin arasından söyledim.

"Güzel saray. Hail Baba geldi," dedi Radcliff, bir elini omzuma koyarak ve bana güç vererek. "Şimdi kapını onun için güzelce ve ardına kadar a."

Merissa, "Kes Şunu," diye kırıptı ve Radcliff güldü, tüm bu karmaşadan hoŐlandıėı belliydi.

"Lütfen acele edin," diye yalvardı Serenity, elini Merissa'nın koluna koyarak ona g  verirken Hamish ve Catalina da aynısını yaptı.

"Sana en derin g  tohumumu vereceğim, ey büyük Vegas," diye seslendi Hamish feryat figan eden Şarkının  zerine ve Max açıkça gitmeye niyetli bir Şekilde kapıları patlattı. "Onu bantlı toplarımından çağıracağım."

"Konuşmayı kes," diye homurdandım, odaklanmaya çalışıyordum ve Radcliff daha sert güldü.

Büyünün çarpışması ve şarkının kükremesi o kadar yüksekti ki her şeyi bastırmaya başladı ve içimden geçen güç ve etrafımızdaki Peçe'ye doğru yırtılan taze ruhlar yüzünden görüşüm biraz titredi.

Max ve Xavier odadan çıktılar ve ben lanet ettim, taktik değiştirdim ve hepimizi erişmeye çalıştığım gizli geçide fırlattım, arkadaşlarımla ve karımın ruhlarını da yanımda sürükledim. Karanlığın içinde döndük, şekilsizleştik ve birlikte tek bir güç topuna dönüştük. Hâlâ deli gibi gülen Radcliff hariç hepsi kulaklarıma savaş çığlıkları atıyordu ve sonra bizi koridorun ilerisinde Max ve Xavier'in olması gereken gizli kapıya doğru sürdüm.

O kadar büyük bir güçle açıldı ki duvara çarptı ve hepimiz buzla kaplı zeminde yuvarlandık, ruhlarımız yeniden şekillenirken parçalara ayrıldık. Elim Merissa'ninkini buldu ve onu kendime çektim, başımı kaldırdığımda Xavier ve Max'in onlara önerdiğimiz patikadan aşağı doğru koştuklarını gördüm.

Fae'ler yere saçılmıştı, ya hâlâ Dehşet Şarkısı tarafından hapsedilmişlerdi ya da çoktan ölmüşlerdi, soğumuş kan havuzunda yatıyorlardı.

Merissa beni ayağa kaldırdı ve karanlıkta çocukları takip eden Serenity, Catalina, Hamish ve Radcliff'in peşinden gittik.

Daha fazla Ejderhanın kükremesi yaklaştı ve koridora girdiğimizde kapıyı çarparak kapatmaya zorladık ve sıkıca kilitledik.

Max'in Dehşet Şarkısı nihayet sekteye uğradı ve ben de gücümün bundan etkilendiğini fark ederek rahat bir nefes aldım, hepimiz büyünün yoğunluğu yüzünden zayıf düşmüştük.

Max, Xavier'in kanatlarından birini ondan kaparak susturucu baloncuğunu uzaklaştırdı.

"Buradan çıkmamız gerek!" Xavier ağladı.

"Hangi yoldan?" Catalina bize baktı, Merissa da Max ve Xavier'e ayak uydurmak için acele etti, onlara yol göstermeye hazırdı.

"Sizi parçalara ayırmayı bitirdiğimde kafalarınızı kapılarımdaki çivilere takacağım, hainler!" Lionel'in sesi havada gümbürdedi, bir büyü tüm sarayda yankılanmasını sağladı.

"Siktir git, Topal Lionel!" Radcliff bağırdı.

Max ve Xavier balo salonunun uzak tarafına ulaştılar ve ben de Merissa'yı yakalamak için koştum, gücümüzü oradaki devasa çift kapıya harcadık. Kapılar uçarak açıldı ve Merissa onların önünde ilerlerken ayaklarının altında gümüşü ayak izleri belirdi, onları ilerideki küçük, gizli bir geçide çağırdı.

Max ve Xavier onun peşinden gittiler, neyse ki onları görüş alanının dışına çıkan dar bir merdivene götüren rehberliğe güveniyorlardı.

Kırılan camların sesi balo salonundan bize ulaştı ve bir Ejderha kükremesi havayı ikiye böldü.

"Soysuz goblinler," diye küfretti Hamish.

Catalina korkuyla, "Daha hızlı hareket etmeleri gerekiyor," dedi.

"Beni takip et," diye emretti Xavier, Max'i dirsekleyerek kenara çekti ve ışıltılı kanatlarından birini basamaklara fırlatıp üzerine sıçradı ve kendini aşağı itti.

Kaymaya başladı ve gökkuşağı tüylerinin üzerinde parıldayan yanardöner parıltı merdiven boşluğunu aydınlatıyor gibiydi. Hızla hızlandı ve Radcliff'i gülümseten bir kişnemeyle gözden kayboldu.

"İşte benim oğlum," dedi Radcliff.

Catalina, "O benim oğlum," diye homurdandı ve Radcliff ellerini masumca kaldırarak geri çekildi.

Max kendi inişi için diğer kanadı hazırlarken, Merissa onun önünden koşarak gitti ve hepimiz bir kez daha peşine düştük. Peçe etrafımızı sararak bizi merdivenlerin dibine bıraktı, tam o sırada Xavier kayarak durdu ve kanadını bir kez daha kolunun altına sıkıştırarak ayağa fırladı.

Merissa onlar için daha fazla ayak izi bıraktı ve Serenity merdiven boşluğunun dibinden fırlayan Max'e doğru koştu. Ona yardım edercesine koluna uzandı ve yemin ederim ki Max tek başına yapabileceğinden biraz daha hızlı hareket etti.

Max diğer Pegasus kanadını kaptı ve ikisi Merissa'nın peşinden koşarken Merissa ardında gümüş izler bıraktı.

Catalina'yı peşime takarak onun önünden koştum ve birlikte gizli bir kapının açılmasını emrederek kapıyı onlar için geniş tuttuk.

"Teşekkür ederim," diye nefes verdi ve ben de başımla onu onayladım.

"Kalpleriniz saf ve çelikle bağlı. Burada güvenli bir geçiş bulacaksınız," diye seslendi Merissa onlara tünele girerlerken ve sesi bu diyarın ötesine geçerek yankılandı ve Max'in kaynağını bulmak için kafasını çevirmesine neden oldu.

"Seni duydu," diye nefes nefese kaldı Serenity. "Bekle, ona bir şey söylemelisin!"

Merissa üzüntüyle, "Bunu tekrar yapamam, bu benim seçimim değildi," dedi.

Catalina'nın yardımıyla kapıyı kapattım ve buradan güvenli bir şekilde çıkmalarını sağladım.

"Lütfen, denemelisin." Serenity onu gizli kapıya doğru çekti. "Onun bilmesi gerek-"

Peçe bizi ayırdı, sürükleyerek götürdü ve ben karanlıkta Merissa'ya uzandım, parmaklarımız iç içe geçti ve sıkıca kenetlendi.

Bilgi Odası'na vardık, ancak kızlarımıza ulaşip onları yaşayanlar diyarında avlamadan önce ayaklarımız yere değmedi.

Bulabileceğim şeylerin göğsümde yarattığı korkuyla savaştım ve Gwendalina'ya ulaştığımızda korkularımın haklı olduğunu gördüm.

Otuzdan fazla Ejderha Değiştiren'in önünde, büyük bir salonda Gölge Canavar formunda duruyordu. Etrafını sarmışlardı

Lionel Acrux'un lüks mavi cübbesi içindeki canavarca formu ve onu gördüğümde içimdeki nefret kusuldu.

Lance, Gwendalina'nın yanında durmuş, elini onun omzuna koymuş, parmakları kürkünde düğümlenmişti. Aklına hakim görünüyordu, gözleri şiddet yerine berraklıkla doluydu ve bundan memnun olmalıydım.

"Bundan hoşlanmıyorum," dedi Merissa kalın bir sesle, sanki karanlık bir kaderin yaklaştığını hissediyormuş gibi etrafına bakarak.

"Bu konuda bana danışmadın!" Lavinia Lionel'e bağırdı ve ben de en azından ittifaklarının bozulmasına şahit olduğum için memnun oldum. Lionel kendini Gölge Prenses'ten korumak için akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı ve biraz şansla bu, ikisinden birinin ölümüyle sonuçlanacak kanlı bir kavgayı başlatacaktı.

Gölgeler Lavinia'nın ellerinde tehditkâr bir şekilde dans etti ve Ejderhalar koruyucu hırıltılarla Lionel'a yaklaştı.

Lavinia'nın onu bu Ejderhalara karşı bir saldırıda kullanabileceğini fark ettiğimde kızım için korkum daha da derinleşti ve gölgelerin bu kadar çok kişiye karşı aynı anda galip gelip gelemeyeceğini bilmiyordum.

Lionel sakince, "Ben kralım," dedi. "Planlarım konusunda kimseye danışmama gerek yok, sizin de itiraz etmeniz için bir neden göremiyorum."

Lavinia dişlerini Lionel'in Ejderha muhafızlarından birinin yanında gıcırdattı ve adam çenesini kaldırdı, gözlerinde bir korku titreşimi vardı ama geri adım atmadı.

Lionel kendini beğenmiş bir tavırla, "Tüm düşmanlardan korunmamı sağladım," dedi. "Bana dokunulamaz."

Lavinia parmağıyla bir fiske vurdu ve Lionel'ın gölge eli havalandı, boğazına sıkıca yapıştı ve kaşlarını kaldırdı. Aynı anda birkaç Ejderha yardımına koştu, güçlerini birleştirerek gölge eli boynundan geri çektiler ve onu Lavinia'nın kontrolünden kurtardılar.

"Kahretsin," diye nefes verdim.

"Bu çok kolay olurdu," dedi Merissa, Gwendalina'ya yaklaşarak.

Lance'in büyü engelleyici kelepçelerinin çıkarılmış olduğunu fark ettim ve şu anda ne kadar güce sahip olduğunu merak ettim. Lionel Acrux ile kızımın arasına girip gücümü saraya aktarırken ve iş kavgaya gelirse onu ve eşini korumada bir rol oynayabileceğini umarken derim koruyucu bir şekilde karıncalandı.

Lavinia çığlık atarak gölgeden bir kaidenin üzerine çıktı ve Lionel'e öfkeyle bağırdı.

"Sana layık bir varis doğurmak için yorulmadan çalıştığım gece bunu yapmaya nasıl cüret edersin?" diye sordu.

"Ne?" Merissa tısladı, gözlerimiz buluştu ve Lionel'ın bu gölge yaratıkla yatması içimi tiksintiyle doldurdu.

"O zaman bu varis nerede?" diye sordu Lionel. "Eğer verdiğiniz sözü yerine getirdiyseniz, onu hemen bana getirin Kraliçem."

Lavinia tiz bir ses çıkardı ve Gwendalina kulaklarını dikip rahatsızlıkla homurdandı. Üstümüzdeki odada bir gümbürtü duyuldu, tavan az önce üzerine düşen şeyin ağırlığından titriyordu.

Lionel kaşlarını çatı ve ağır ayak sesleri yukarıdan gelirken tavana baktı.

"Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," diye mırıldandım.

Lavinia acı bir sesle, "Muhtemelen küçük partinizin ardından yiyip bitirecek birkaç ceset bulmuştur," dedi.

"Parti mi?" Lionel tükürdü. "Sarayın bütün bir kanadı neredeyse yok oldu, otuz kadar Ejderha kaybettim ve amfitiyatro harabeye döndü. Bu gece galip gelmiş olabilirim ama isyancılar Solaria Kralı'na suikast düzenlemeye çalışarak yaptıkları küstahlığın bedelini ödeyecekler."

"Ödeyecek olan sen olacaksın," dedi Merissa buz gibi bir sesle. "Ve bu ödemenin zamanı çoktan geldi."

"Kana susamış olmana bayılıyorum baba," diye mırıldandı Lavinia, sesi bal gibi tatlı ve mide bulandırıcı bir hal almıştı.

Gümbürtüler odanın ötesindeki merdivenden aşağıya taşındı ve kapı yavaşça açıldı, ötesinde kimse yoktu ama dışarıda her ne varsa karanlığı bize doğru sızıyordu.

Grotesk bir yaratık tavanda sürünerek geldi, yüz hatları gölgeler arasında keskinleşmişti. İri cüssesi tavandan düştü ve bir gümbürtüyle Lavinia'nın yanına indi. Gölgeler şeyin derisine battı, karanlıktan yavaşça bir adam belirdi, yüzü yakışıklı ama kötüydü. Uğursuz bir gülümseme dudaklarını büküyordu ve gözleri içi boş, derinliksiz şeylerdi. Çıplaktı, güçlü vücudu teninde titreşen gölge izleriyle işaretlenmişti. En kötüsü de dış görünüşünün altında, yaşayanlar âleminde yatan şeydi. Peçe'nin ötesinde durduğumuz yerde, bu yaratığın etine bağlanmış, kurtulmak için çaresizce kıvranan ve çırpınan dört çığlık atan ruh görülebiliyordu. Ancak bu canavarın karanlığı, içlerindeki iyiliği ısıra ısıra yutuyor, özlerindeki günahlara yapışıyor ve geri kalanını çürümeye terk ediyordu.

"Yıldızlar adına," diye soludu Merissa, bana doğru geri çekilerek. "O da ne?"

"Merhaba baba," diye mırıldandı canavar Lionel'a.

Ejderhaların hepsi Ejderha krallarının önünde korumacı bir şekilde yer değiştirdi, saflarını sıklaştırdı ve gözleri bu yeni, korkunç varışa dikildi.

Gwendalina hırlayarak hâlâ kendi zihnine sahip olduğuna dair bana güvence verdi ve Lance'in parmakları kürkünde daha sıkı düğümlendi. İş dövüşe gelirse, hazır olacaklarını biliyordum ama böyle bir savaştaki şansları beni korkutuyordu.

"Ona Tharix adını verdim," diye mırıldandı Lavinia, parmak uçlarını yeni oğlunun çenesinde gezdirmek için uzanırken. "Eski dilde prens anlamına geliyor. Mükemmel değil mi? Yaklaş baba, oğluna merhaba de."

Lionel başını kaldırdı, canavara dikkatle ama biraz da merakla baktı. "Güçlü bir örneğe benziyor," diye gözlemledi, gözleri canavarın üzerinde gezinirken.

Tharix'in vücudunun her santimetresini onaylayarak inceledim ve aralarında bazı benzerlikler olduğunu fark ettim, DNA'larının bu imkânsız birleşimi, hepsi paketlenmiş ve onlar için savaşmaya hazırdı.

"Ama o Ejderha doğumlu mu?" Lionel kuşkuyla ekledi.

"O babasının soyundan geliyor," diye gururla yanıtladı Lavinia. "O da en az sizin kadar safkan, Kralım ve dört elemente de sahip. Yine de itiraf etmeliyim ki, gölgelerin armağanıyla da kutsanmış durumda."

"Bu kaderi değiştirecek," dedi Merissa dehşet içinde. "Ve bu şey Gabriel ya da yaşayan herhangi bir Kahin tarafından görülemez. İsyancılar için tamamen öngörülemez olacak."

"Belki de o kadar güçlü değildir," dedim umutla. "Kızlarımız bir canavara denk olmaktan çok daha fazlasıdır."

Lionel, "Göster bana," dedi ve Lavinia Tharix'e başıyla onay vererek Lance ve Gwendalina'yı ona yer açmaları için geri gönderdi.

Tharix tamamen hareketsiz kaldı ve Ejderha Muhafızlarının hepsi Lionel'ın etrafındaki yerlerinde kalarak gerildiler, bir saldırıya hazırdılar. Ama hiçbirisi gelmedi.

Bunun yerine Tharix bir kedi sıçrayışıyla ileri atıldı ve o kadar ani bir kaymaya dönüştü ki ben bile bir saldırı bekledim.

Vücudundan bir Ejderha fırladı, pulları mat obsidyen rengindeydi ve odadaki tüm ışığı emiyor gibi görünüyordu, bu da muazzam boyutu ve dengeli kanatlarının ötesinde herhangi bir ayrıntıyı tanımlamayı neredeyse imkansız hale getirdi. Ejderhanın içindeki dört lanetli ruh daha yüksek sesle çığlık atarak, kimsenin geri dönemeyeceği bir uçuruma doğru feryat etti.

Muhafızlar Lionel'ın etrafındaki safları sıklaştırdı, kalkanlarını yerlerine fırlatırken havada büyü parıltıyordu.

Mildred Canopus, "Aman Tanrım," diye soluk soluğa bağırdı, korkunç kadın bu manzara karşısında telaşlanmış gibi kendini yelpazeliyordu.

Tharix saha kalktı, sarayı titretecek kadar yüksek sesle

kükredi ve hizmetkârlar ve muhafızlar ondan yayılan korkunç sesle dehşete düşerken çığlıklar koptu. Ama bu gölgelerle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

O ölümcül çenelerden dökülüyor, ağzından vahşi vuruşlarla fıskırıyor.

Lavinia, "Bu kadar yeter, tatlı bezelyem," diye mırıldanarak devasa canavara yaklaştı ve bir elini böğründe gezdirdi.

Tharix sustu ve tekrar Fae formuna büründü - tabii buna Fae formu denebilirse. Çünkü bulunduğum yerden, Tharix kendi ruhuna sahip olmasa da içinde hapsolmuş ruhları görebiliyordum.

"Muhteşem," diye nefes aldı Lionel ve öne doğru bir adım atarak Muhafızlarının dağılıp kendisine yer açmasına neden oldu. "Dediğimi yapacak mı?"

Lavinia, "Kaprislerinize tamamen itaat eder, Kralım," diye söz verdi. "Deneyin bakalım."

"Vampirin üç kaburgasını kır," diye emretti Lionel ve Tharix Lance'e yaklaşıırken Gwendalina kükredi.

Lavinia hafifçe, "Kaburgalarını kırdığında dövüşme, evcil hayvan," diye emretti ve Lance üzerine doğru gelen canavara saldırmaya hazırlanmak için gerildi. "Bu benim işkencemin bir parçası sayılacak."

Lance benimle aynı anda hırladı ve Gwendalina onu korumak için etrafında dönerek vücudunu onunla Tharix arasına yerleştirdi.

Korkunç yaratık çömelerek yere indi, onun altından geçerek tekrar ayağa fırladı. Lavinia onu yakalayamadan Gwendalina'nın boğazına bir tasma geçirdi ve onu geri çekti.

Merissa Gölge Prenses'e, "Pis gölgelerini ondan uzak tut," diye bağırdı.

Gücümü tekrar saraya aktarmaya, onu yardım etmeye, kızımın eşini korumak için bir şeyler yapmaya zorlamaya çalıştım. Ama çağrıma cevap vermedi. Belki de zaten gücümün çok fazlasını kullanmıştım ya da belki de burada kazanılabilecek bir savaş olmadığını biliyordu.

Tharix rahatça Lance'in kişisel alanına girdi, sonra uzanıp yanlarını kavradı, karanlık gözleri parlıyordu

Neşeyle. Kaburgalarını teker teker kırdı ve ben de kendimi Tharix'in üzerine attım, onu kızımın yanında uzun süre dimdik duran ve bu piçlerin elinde zaten çok acı çekmiş olan bu adamdan koparmaya çalıştım.

"Ondan uzak dur," diye bağırdım.

Peçe beni çekiştiriyordu, Merissa ve benim gitmemiz için kesin bir emirdi bu. Burada zaten çok uzun zaman geçirmiştik ve yıldızlar dikkatlerini bize doğru çeviriyorlardı.

"Hayır," diye homurdandı Merissa, bana tutunarak, ikimiz de kızımızın yanında kalmak için savaşıyorduk.

Lance elindeki buzdan bıçağı bir meydan okuma kükremesiyle canavarın şakağına sapladı ve ben şok içinde soluk soluğa Tharix'e baktım; Tharix büyük bir gürültüyle yere düşmüştü, yarısından siyahımsı bir kan akıyordu.

"Ha," dedi Merissa sevinçle ve rahatlamış bir gülümsemeyi paylaştık.

Ölü canavara baktım, içinde hapsolmuş ruhların serbest kalıp Peçe'nin bariyerini aşıp aşamayacağını ya da varlığının herhangi bir üzgün parçasının buraya da ulaşip ulaşamayacağını merak ediyordum. Ama her şey hareketsizdi, belki de hiçbir ruh Peçe'nin ötesine yolculuk yapacak kadar sağlam değildi.

"Seni kelepçelerinden kim kurtardı?!" Lavinia çığlık attı. "Hemen buraya gel ve bir daha tek bir büyü bile yapma yoksa bu gece küçük Vega'nın el ve ayak parmaklarını keserim."

Lance, Lavinia'ya meydan okurcasına bakarken gözlerinde karanlıkla ona doğru yürüdü ve Peçe bizi daha sert çekti.

"Sadece biraz daha," diye sordu Merissa, Gwendalina'ya iliklerime kadar hissettiğim bir özlemle bakarak.

Tharix seğirdikten sonra hareket etmeye başladığında içimi bir korku kapladı, ölüm bir şekilde onu bağışlamıştı, yavaşça toparlandı, buz bıçağını yere fırlatıp ayağa kalkmadan önce bir sarsıntıyla şakağından çıkardı.

"O Fae değil. O ölümün ta kendisi," dedim boğazım düğümlenerek.

Peçe etrafımızı daha sıkı sardı ve bu sefer bizi almasına izin vermekten başka seçeneğimiz yoktu, bariyer bizi sevgili kızımızı artık göremeyeceğimiz öbür dünyaya götürdü. Yine de mümkün olan en kısa sürede onu ve Roxanya'yı izlemek için Bilgi Odası'na koşacaktık.

Tharix'in varlığının dehşeti hâlâ içime işliyordu ve yaratığın bir yıkım yoluna girdiğinden hiç kuşku yoktu. Çünkü o, gölge ve ölümün kendisinden dövülmüş bir silahtı.

OceanofPDF.com

Darius

Kader Salonları'na çıkan kulenin dibinde duruyordum, Peçe'nin sınırları içindeki tek yer olan buradaki ruhların onlarla doğrudan konuşabilmesi için yıldızlara yeterince yakın duruyordu.

Gölgesi önümdeki manzara boyunca uzanıyor, beni içinde örtüyor, tenimi karanlığıyla kaplıyordu. Boynumu bükerek inanılmaz yükseklikteki kuleye baktım ve benden çok daha uzun süredir ölümün içinde olanlardan edindiğim bilgileri gözden geçirdim. Çok az ruh o kulenin tepesine tırmanacak kadar güçlüydü, orada oyalanan göksel varlıklardan herhangi bir cevap almak şöyle dursun.

Kulenin tam tepesindeki gökyüzünün bir bölümü, parıldayan yıldızlarla kaplı karanlık bir boşlukla doluydu. Buradan ne kadar güzel görünüyorlardı. Sanırım güçlerinin bir parçası da buydu.

Ama aradığım cevapların yıldız ışığında yatmadığını biliyordum.

"İkizler için en büyük umut Lonca Taşları'nda yatıyor," dedi Azriel Orion arkamdan usulca. "Bu savaşta onların zaferine işaret eden tüm kehanetler

Savaş, Zodyak Loncası'nın oluşumunu da içeriyor - yeni bir şafağın yükselişi."

Başımı salladım. Lonca Taşları'nın hikâyelerini anlatışlarını dinlemiş, yaşayanlar âleminde bulunamayanların yerlerini not almış ve Azriel'in Lonca ve oluşumunun getirebileceği güç hakkındaki hikâyelerini dinlemiştim. Ruhlar Sarayı'ndaki başarısızlıktan ve babamın yeni sapkın gölge oğlunun ortaya çıkmasından bu yana, burada ölümün içinde sıkışıp kalan ruhlar çılgınca planlar yapıyor, planlıyor ve Peçe'nin ötesinde yaşayan sevdiklerimize yardım etmek için mümkün olan her şeyi düşünmeye çalışıyordu. Tüm bunları sessizce dinledim. Topladığımız yıkıcı bilgiler arasında bulabildiğim tek umut, yaşayanların babamın hükümdarlığının vebasından nasıl kurtulabileceğine dair birkaç fikrimizin olmasıydı. Ama içinde bulunduğumuz durumun ışığında bunun pek bir önemi yoktu. Onlara bunların hiçbirini söyleyemezdik ve burada e d i n d i ğ i m i z bilgiler olmadan isyancıların şansı azalıyordu.

"Geri kalanımız, ortaya çıkardığımız bilgiyi yaşayanların keşfetmesine nasıl yardımcı olabileceğimizi tartışmak için toplanıyoruz," diye devam etti ama ben sözünü kestim.

"Benden bu kadar Azriel," dedim, gerçek göğsümde ağırlaşarak. "Hepinizin uğraştığı bu oyunları oynamaktan bıktım. Burada, ölümün içinde kalıp, bir kitabın sayfasını çevirmek ya da bir şarkı çalmak kadar küçük şeylerde zafer iddia edemem. Sevdığım insanları artık uzaktan izleyemem. Zamanından önce ölüme hapsolmuş ilk Fae olmadığımı biliyorum, ancak bundan kurtulmanın bir yolunu bulup ikinci bir şans yakalayan ilk kişi olmayı planlıyorum."

"Darius," diye iç geçirdi Azriel. "Burada, Perde'nin ötesinde deneyimleyeceğin sürecin bir parçası da yaşadığın bu inkârı içeriyor ve kendi ölümlülüğünün sonunu kabullenmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Homurdandım, başımı salladım ve Kader Salonları'ndan arkamı döndüm, inanılmaz yükseklikteki kule sıkıca arkama yaslanmıştı.

"Sorun şu ki, yıldızların yolunu izleyerek çok uzun zaman geçirdik," dedim ona. "Kaderin ve kehanetin seçimleri elimizden almasına izin verdik. Ama kadere bir kez bakıp siktir git diyen bir kızla tanıştım. Kendi yolunu buldu. Yıldızlar bize çiftleşmemiz için tek ve biricik şansımızı verdiğinde bana hayır dedi, sonra onun iradesine rağmen bizi ayrı tutmaya çalıştıklarında onlara hayır dedi. Kaderin kanatlarının önünde durdu ve onlara siktirip gitmelerini söyledi ve haklıydı. Çünkü neden doğduğumuz ya da yetiştirildiğimiz koşullar olduğumuz ve olabileceğimiz her şeyi belirlesin ki? Neden hepimiz tam olarak kim ve ne olmak istediğimizi seçip kadere, takdire ya da koşullara kenara çekilmelerini söyleyip kendi kaderimizi kendimiz çizmeyelim? Roxanya Vega bana her konuda yıldızlara meydan okumayı öğretti ve onun tavsiyesine uyduğumda bir kez bile pişman olmadım. O yüzden hayır, bu yolu ölümüne doğru yürüyüp uslu bir çocuk gibi olduğum yerde kalmayacağım. Ve hayır, onlardan bir anlaşma, vaat ya da umutsuz bir umut dilenmek için o kuleye tırmanmayacağım. Bu dünyada sadece onlara ait olmayan bir güç var. Kalbimin gerçeğinde, kim ve ne olduğumun ve kim olmak istediğimin bilgisinde güç var. Ölüm defalarca Roxy'nin kapısını çaldı ve ona defolup gitmesini söyledi. Şimdi aynısını yapma sırası bende."

"Mordra'ya gitmeyi mi planlıyorsun?" Azriel endişeyle kaşlarını çatarak sordu.

"Onu son ziyaret ettiğimde bana bilmeceler ve yarı gerçeklerden başka bir şey vermedi. Bu sefer, ne varsa hepsini talep etmeyi planlıyorum."

Azriel kaşlarını çattı ama anlayışla başını salladı. "O zaman dene. Yapman gereken buysa ve tüm kalbimle başarılı olmanı umuyorum."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım, sonra duraksadım, geri döndüm ve ona elimi uzattım. "Özür dilerim," dedim elimi tuttuğunda, kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı.

"Ne için?"

"Çocukken senden nefret ettiğim için. Ve ailemin senin ailene sebep olduğu tüm o boktan şeyler için."

"Lance'e söyle," diye tereddütle başladı. "Ona sonsuza dek onunla olacağımı söyle. Onu sevdiğimi ve yükseleceği mevkiye layık olduğunu bildiğimi söyle. Her anında onu izleyeceğimi ve istesem de kalbimde bundan daha büyük bir gurur taşıyamayacağımı söyle. Darcy'ye de oğlum için yaptıklarından dolayı ne kadar minnettar olduğumu ve tacını ele geçirdiğinde ona tapan tüm kayıp ruhlarla birlikte kutlama yapacağımı söyleyin."

"Yani şimdi başarılı olabileceğimi mi düşünüyorsun?" Alay ettim ve o da gülümsedi.

"Gücün doğru kullanılması halinde bu dünyada her şeyin mümkün olduğuna her zaman inanmışımdır. Bu yüzden, şüphelerime rağmen, bu çabada başarılı olma şansı olan biri varsa, bunun siz ve kraliçeniz olacağına inanıyorum."

Başını bana doğru eğdi ve elimi bıraktı; fiziksel sevgi gösterilerine karşı genel isteksizliğime rağmen, içgüdülerime uydum ve onu kollarıma aldım, kısa bir süre için sıkıca tuttum.

"Lance senin sayende bu adam oldu," dedim ona. "Sana olan sevgisi ona en karanlık zamanlarda ihtiyaç duyduğu gücü verdi. Hayatımdaki en önemli insanlardan birini yarattığın için teşekkür ederim. Lance çok uzun zamandır varlığımdaki birkaç parlak noktadan biriydi ve senin sayende bu parlaklığa sahip."

Azriel beni kollarıyla sıktı, boğazına düğümlenen bir hıçkırıkla başını sallayarak bu sözleri kabul etti ve beni bıraktı.

"Git," diye ısrar etti. "Yıldızların dikkatini bir süreliğine dağıtmak için ne yapabileceğime bakacağım."

Başımı salladım ve sırtını sıvazladıktan sonra dönüp yanından uzaklaşarak ölülerin topraklarını çevreleyen ormandaki ağaçların altındaki mükemmel uyuma doğru ilerledim.

Mordra'nın mağarasına doğru ilerlerken hedefim zihnimde netleşmişti, sonunda geri almaya yemin ettiğim kadere sahip çıkmaya hazırdım.

Roxy'nin ruhumu çektiğini hissedebiliyordum, Ruhlar Sarayı'nda yaşadıkları başarısızlıktan sonra duyduğu keder çok keskindi ve aklı bende idi. Ettiği yeminin, yıldızlara söz verdiği lanetin, tepesindeki ağaçların yapraklarının fısıldadığı sözlerin yankısını neredeyse duyabiliyordum. Odağı değişiyor, o söze sabitleniyordu ve ben de Peçe'nin ötesinden onun ayak izlerini takip ediyordum.

Mordra'nın mağarasının girişini kolayca buldum, karanlık geçitten geçerek ölümler nehrinin altındaki boşluğa geldim, kayası mağaranın ortasına tünemişti. Mordra'nın cansız bedeni sivri kayanın dibine yakın bir boşlukta duruyordu, kemikli bir eli yanındaki küçük boşlukta duran ceket düğmelerini okşuyordu.

"Eter hayatta bağlı olduğun kurallara uymaz," diye nefes aldı, bana doğru dönmedi, sadece sessizliğin içinde konuştu. "Bir yönüyle canlı, diğer yönüyle ölüdür, dünyanın gücünün bir kanalıdır. Ona erişmek bir kilidin anahtarını çevirmeye benzer, ama o kapı bir kez kırılıp açıldığında, içinde bulacağın şeyden geri dönmek imkânsız derecede zordur."

"Bu bir uyarı mı yoksa söz mü?" diye sordum ve ondan bir kahkaha nefesi kazandım.

"İkisi de değil. İkisi de. Kim söyleyebilir ki? Kalbinizin doluluğunu ve arzularınızın gücünü bilen tek kişi sizsiniz. Ancak her şeyin bir bedeli olduğu gibi eterin de bir bedeli vardır; ölüm çizgisinde dans etmek isteyebilirsiniz, ancak bu çizgiyi geçmenin bedeli gerçekten ağır olacaktır."

"Neden bilmecelerle konuşuyorsun? Bana bunun neye mal olacağını açıkça söyle," diye talepte bulundum, ruhlar nehrin üstünden geçerken ışık titreyerek bir anlığına güneşi engelledi.

Başımı Mordra'nın eliyle buluşmak için çevirdiğimde bir el omzuma kapandı, kırık tırnaklar derime battı.

unutulmaz bakışlar.

"Eğer bu cevabı istiyorsan, buna layık olduğunu kanıtlaman gerekecek," diye cevap verdi, derin bir gümbürtü mağarada yankılanıyor, titreşimleri içimi titretiyordu.

Sol tarafımdaki duvarda bir çatlak belirdi, içinden yumuşak, gri bir parıltı yankılanıyordu, ortaya çıkan yol tepemden akıp giden nehrin yönünü takip ediyordu.

O yarıktan soğuk bir hava süzüldü, ölümlü hislerin ötesine geçen bir soğukluk, kalbinde karanlıktan başka bir şey barındırmayan bir yaratığın buz gibi nefesi gibi. Etrafımda, içimde, varlığımın derinliklerine ve ötesine, sanki ruhumun özünü tadıyormuş gibi süzüldü.

"Eğer ölümün yasalarını kendi isteğin doğrultusunda değiştirmeyi umuyorsan, o zaman Peçe'nin kendisi üzerinde ustalık kazanman gerekecek. Burada bizi yöneten şeyin gerçeğiyle yüzleşmeli ve onun senin üzerindeki etkisini kırmalısın," diye mırıldandı Mordra, eli omurgamdan aşağı kayarak içimde bir ürperti yarattı.

"Her türlü canavarla, lanetle ve adaletsizlikle savaştım," dedim küçümseyerek, o yarığın içinde yatan şeyin ağırlığı karşısında sinmeyi reddederek. "Sonsuz korkuları tanıdım ve fethettim. Bunu da yeneceğim."

"Devam et o zaman Ejderha prensi, cesaretini hayatın kanunlarına karşı test et."

Mordra'nın eli omurgama çarptı ve beni iğrenç bir tanrıya sunduğu bir kurban gibi duvardaki sivri yarığa doğru itti.

Ama beni kendi komplosuna kurban etmeyi düşünürse, Roxanya Vega'yı gelini olarak almak için savaşan adamın gerçek değerini yakında öğrenecek ve arzusun peşinde ne kadar derine inebileceğimi öğrenecekti.

Arkama bakmadan yarığa doğru ilerledim, karanlığa dalıp inişe geçtiğimde tek yoldaşım nehrin akıntısına kapılıp giden lanetlenmiş ölümlerdi. İyi ya da kötü, bu yoldaydım

ve bu dünyadaki hiçbir güç beni kaderimden döndüremez.

Attığım her adım etrafımdaki havada bir dalgalanma yarattı, o soğukluk uzandı ve uzuvlarıma doğru pençeledi.

Aşağıda karanlık giderek artıyordu ama yukarıda nehir hâlâ akmaya devam ediyor, ışık içinden kırılarak gri kaya duvarlarına gölgeler düşürüyordu.

Roxy'nin kederi göğsümde keskin bir yara açtı ve inişime devam ederken ona dönmeme izin verdim, Peçe dalgalanarak bir kez daha ilerlememe, Mordra'nın mağarasının ötesindeki karanlığa doğru yürümeye devam ederken bile onu görmeme izin verdi.

R.U.M.P. kalesindeki odasında Rosalie Oscura ile yalnızdı, ikisi de yatağında oturuyordu. Kurt kızın Dünya Kitabı'nı alıp Roxy'nin kucağına koyuşunu izledim, acı verici bir gerçek aralarında asılı duruyordu.

Rosalie, "Ay Kurtları yıldızlar tarafından yönetilmeyen bir öngörü ve sezgi yeteneğine sahiptir, çünkü ayın kendisi de kendine özgü bir göksel varlıktır," dedi ve sözlerinde bahsettiklerinin ötesinde bir gerçeklik hissettim. Ay bir yıldız değildi. Kendi başına bir güçtü ve kendi kurallarıyla yönetiliyordu. Onların gücüne boyun eğmiyordu ve büyüsü başka hiçbir şeye ait değildi, dünyanın kendi doğasından doğmuştu. O zaman bu eter ile yüklü olduğu anlamına mı geliyordu? Ayın büyüsü, ham gücün kendi güçlü kokteyli miydi?

"Sahip olduğum söylenen başka pek çok yetenek var, bazılarının doğru ya da yanlış olduğunu kanıtladım, bazılarını ise henüz keşfedebilirim, bunu söylemek zor," diye devam etti Rosalie. "Ama iki ruhun kaderinde birbiriyle birlikte olmak olduğunu her zaman anlayabilirim. Hatta bazen ikiden fazla."

"Ne yap-" Roxy sordu ama Rosalie devam etti.

"Seninle Darius Acrux arasında hissettiğim bağ gibi bir şeyi daha önce hiç hissetmemiştim," diye nefes aldı ve

Adımın bu şekilde anılması daha önce hiç fark etmediğim bir güce sahipti. Bu bir çağrı, bir büyü, bir çağrıydı. "Aşkınınız ve nefretinizin gücü güneşten daha sıcaktı, sürekli bir çekişme, bitmeyen bir savaş ve boyun eğmeyen bir tutku. Siz her zaman çarpışmaya ve dünyayı ateşe vermeye hazır iki yıldızdınız çünkü sonuçlarını sikeyim."

"Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?" Roxy sordu, sesi zayıftı, bana olan ihtiyacı çaresizlik sınırındaydı ve tabii ki ona gittim.

Yatağın diğer tarafına çöktüm, gücümü topladım ve hala benim için taktığı kolyenin içine ittim, burada olduğumu bilmesini sağlamak için ısınmasını istedim. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim, yanağımı onunkine yasladım ve eğilip boynuna bir öpücük kondurdum.

"Çünkü o ateş henüz sönmedi," diye nefes aldı Rosalie, parmaklarımın arasından Roxy'nin saçından bir tutam alıp kendi saçına dolayarak sıkılaştırdı, bakışları kısa bir an için benimkine kaydı ve beni orada gördüğüne ya da en azından hissettiğine yemin edebilirdim. "Yerinde kalmak için zorlanan bir akor hissediyorum. Ve sanırım onu çekiştirmenin zamanı geldi."

"Beni görebiliyor musun?" Rosalie'ye sordum, ama odağı yine Roxy'deydi, yine de Roxy'nin saçını çekiştirirken dudaklarında bir seğirme oldu, neredeyse benim için olduğuna yemin edebilirdim.

Rosalie ayağa kalktı, gitmek istercesine kapıya doğru geri çekildi ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı çatarak onunla Roxy'nin arasına baktım, acaba hayal mi görmüştüm yoksa gerçekten burada olduğumu biliyor muydu? Ama biliyorsa neden gitsin ki? Neden bir şey söylemedi ya da bana yardım etmeye çalışmadı?

"Bu kadar mı?" Rosalie kapıya doğru ilerlerken Roxy şaşkınlıkla kaşlarını çatarak sordu.

"Segui il fuoco," diye yanıtladı Rosalie. Ateşi takip et. Roxy şaşkınlıkla kaşlarını çattı, onu anlamadığı belliydi ama ben anlamıştım. Onu mükemmel bir şekilde anlayacak kadar Faetalya dilini biliyordum.

Bakışları bir kez daha bana kayınca keskin bir nefes aldım. Bu mesaj benim için miydi?

"Nereye kadar takip edeceksin?" diye sordum ama Rosalie yine Roxy ile konuşuyordu, artık bana bakmıyordu.

"Azgınım ve sürüm tam bir haftadır beni sikmek için yalvarıyor. Genelde gerçek bir Alfa'nın çabalarını tercih ederim ama buralarda çok az var. Senden benimle takla atmanı isterdim ama kalbin her zaman onunla olacak ve ben başka birinin aşk hikayesinin bir parçası olmak istemiyorum."

Karımı becermesi önerisine öfkeyle hırladım, ayağa kalktım ve kendimi onların arasına yerleştirdim. Rosalie'nin gözleri sanki öfkemi ve kıskançlığımı hissediyormuş gibi eğlenerek parladı ama Roxy bunu fark etmemiş gibiydi.

"Ordunun Alfalarla dolu olduğunu sanıyordum?" Roxy sordu.

"Pek çok Beta kendini Alfa sanıyor, amica, ama üzücü bir gerçek var ki, pek çoğu teste tabi tutulduğunda başarısız oluyor." Rosalie iç çekti.

"Yani sadece bir grup seks partisi yapacak ve en iyisini mi umacaksınız?" Roxy alay etti ve Rosalie sırtıttı.

"Gerekirse kendimi her zaman boşaltabilirim - ama Jessibel kalçalarımın arasına girmek için can atıyor ve Andre de iki haftadır bana sik resimleri gönderiyor. Bu yüzden, atışlarını yapmalarına izin verebilirim. Kim bilir, belki hoşuma gider."

Roxy çıkarken "Keyfini çıkarın," diye seslendi.

"Bekle," diye ekledim, gözleri sırlarla dolu Kurt kıza bir adım daha yaklaşarak. Rosalie'nin gülümsemesi genişledi, bakışları benimkilere kilitlendi ve en azından beni orada hissedebildiğini biliyordum. Ama hiçbir şey söylemedi, arkasını döndü ve kendi başına bir kraliçeymiş gibi yürüyüp gitti.

"Rosalie," diye homurdandım ve onun peşinden odadan çıktım.

Roxy dikkatini Rosalie'nin kucağına koyduğu kitaba verirken ona seslendi ama Rosalie onu da duymazdan geldi.

"Beni duymuyormuş gibi mi yapacaksın?" Hırladım. Rosalie saçlarını savurdu ve güldü. "Bir şey değil!" Roxy'ye seslendi, ama başını çevirdiğinde yine bana baktı. "Daha dikkatli olmalısın, stronzo," dedi.

"Ne?" "Ne?" diye sordum ve başını eğerek beni gerçekten duyup duymadığını merak etmemi sağladı.

Dolunayın pitoresk manzarasını sunan bir pencereden dışarı bakmak için hareket etti, dudakları bilerek bir gülümsemeye dönüştü ve bir zevk iç çekişiyle iterek açtı, sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı ve botlarını tekmeledi.

"Sevdiklerin Venüs'le oynayan ayın fısıltılarını dinliyor," diye nefes aldı, başını arkaya doğru eğerken gözleri kapandı, ay ışığında yıkandı, teni ay ışığıyla parıldadı. "Belki sen de dinlemelisin."

Ona bununla ne demek istediğini soramadan ya da sözlerinin gerçekten benim için olduğunu doğrulamaya çalışmadan, gömleğini başının üzerine çekti, pantolonunu indirdi ve o kadar hızlı kayd ki, neredeyse bir santimlik teni açıkta kaldı.

Pencereden gümüş rengi bir kürk bulanıklığıyla fırladı, kuyruğu sanki orada değilmişim gibi üzerimden geçti. Kuleden kuleye atlarken dudaklarından bir uluma yükseldi, dik duvarlar ve dik düşüşler göz önüne alındığında çok az çabayla kale çatılarından aşağıya doğru yol aldı. Ulumasına yüzen adadaki tüm Kurtlar cevap verdi ve ben de bunu hayal mi ettim yoksa gerçekten beni orada hissedebildi mi diye merak ederek gecenin karanlığında uzaklaşmasını izledim.

Roxy'nin yanına döndüğümde onu Rosalie'nin kendisi için açtığı kitaba dalmış buldum, dikkatini bu kadar güçlü bir şekilde çeken şeyi okumak için omzuna eğildiğimde içim daraldı.

Lanetlenmiş Ağaçları Yükseltmek için.

Amaçlanan kişinin kanı tohuma eklendikten sonra, büyücünün ruhunun özü köklerine bağlanmalıdır. Ayın ışığı, fidanın büyümesine yardımcı olmak için gölgelerin yükselmesine yardımcı olur ve kemik ilahisi ne kadar uzun sürerse, ağacın kendisi de o kadar büyüyecek ve güçlenecektir.

Sayfada küçük çocukların kanlarının akıtılması ve kurban edilmesiyle ilgili korkunç resimlerin yanı sıra, bir aile soyunu lanetlemek istiyorsanız bir tohumun nasıl hasat edileceğine dair özellikle rahatsız edici bir açıklama vardı ama Roxy'nin üzerinde durduğu bilgi sayfanın dibindeydi. Tüm lanetli ağaçların yetiştiği Lanetli Orman'a giden yol tarifi, Nymph cadılarının ona verdiği ipucu buraya götürüyordu.

Lanetli Orman'a ulaşmak için üzerinde halgalaz ve raido rünleri bulunan bir kadehten bir doz larkspur ile karıştırılmış kurtboğan içmeli ve en derin arzunuzun adını etinize kazımalı, sonra da hayattan vazgeçmeden önce kalbinizin sızısını takip etmelisiniz.

Roxy'ye bir kez baktığımda geri dönüşü olmayan bir noktada olduğunu anladım. Benim peşimden giderek bunu riske atacaktı. Denemeler ve yolculukla bağlantılı rünlerle işaretlenmiş bir fincandan zehir içecek, adım etine kazıyacak ve bu kara büyüü Lanetli Orman'a kadar takip edecekti.

Kahretsin.

Ayağa kalktı ve toplanmaya başladı, planına odaklandığı için uyarılarım kulak ardı ediliyordu, artık etrafındaki dünyada bana dair işaretler aramıyordu. Ve tüm kesinliğimle biliyordum ki bu yolda ilerleyecekti.

bedeli ne olursa olsun. Eter yıldızlarla yapılan anlaşmalar gibi işlemiyordu; sadece onu kullananlar ya da doğrudan ona kurban olarak sunulanlar istediği bedeli ödeyebilirdi, yani Roxy bunun için sevdiklerinden hiçbirine zarar gelmeyeceğini biliyordu. Tüm risk onun üzerindeydi. Ve yanında ben olmadan devam etmek anlamına gelecekse, kendi hayatta kalmasını umursama noktasının ötesinde olduğu açıktı.

Kaşlarımı çatarak Peçe'nin beni geri çekmesine izin verdim, Mordra'nın mağarasında gizlenmiş geçitte ilerlerken ayaklarımın altındaki taş sertleşiyordu. Zihnim düşünceler ve korkularla karmakarışık ama bu seçim için her şeyi riske atmaya hazır olan tek kişi Roxy değildi.

Karanlığa daldıkça adımlarım sabit kaldı, o iğrenç soğuk boğazımı sarmak için uzandı ve beni bitirmekle tehdit etti.

Bu yolun sonunda beni her ne bekliyorsa iyi olamazdı ama hayatla aramdaki diğer tüm engellerle yüzleştiğim gibi bununla da yüzleşecektim çünkü sözümüzü yerine getirme zamanı gelmişti.

Karanlık bastırıyor, hava inceldikçe basınç artıyordu. Yeterince nefes alma çabasıyla göğsüm kabardı, ciğerlerimdeki ağrıya karşı öksürürken ayaklarım sendeledi.

Tekrar tökezledim, kendimi sabitlerken elim keskin kayalara çarptı, acı derimi kesti, kan taşın üzerine döküldü.

Önümde uzanan her neyse karanlıkta yer değiştirdi, bir nefes boşlukta kalan az miktardaki oksijeni emdi ve beni tamamen havasız bıraktı.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde ciğerlerim yanıyor, yeterince oksijen alabilmek için mücadele ederken göğsüm kabarıyordu.

Görüşümde karanlık noktalar belirdi, kulaklarımda bir cınlama oluştu.

Nefes alamıyordum.

Karanlık etrafımı sarıyordu, nehrin akıntısında sürüklenen ruhların çığlıkları

Ölümlülüğümün sınırlarına yaklaştıkça sesim daha da yükseliyor, ölüm adımı fısıldıyor ve-

Göz kırptım.

Ölüm çoktan gelmişti ve ben isteyerek ya da istemeyerek onun kucağına adım atmıştım.

Havaya ihtiyacım yoktu, ciğerlerim şu anki halimin işlevsel bir parçası bile değildi.

Bu bir numaraydı, önümdeki karanlıkta kıvranan şeyin getirdiği bir testti.

Yavaşça ayağa kalktım, elime baktım, oradaki sivri yaradan akan kan durgunlaştı, ayaklarımın yanındaki kayalara bir, iki kez damladı. Üçüncü damla düştü ama asla yere düşmedi, kayboldu, ölümümün derin bilgisi onu kovdu.

Göğsüm tamamen hareketsiz kaldı, vücudumun yarattığı ses eksikliğine odaklandığımda çığlıklar tekrar sessizleşti. Nabız yok. Nefes alıp verme yok. Hiçbir şey yoktu.

Karanlık uzakta hırıliyordu ve ona doğru ilerlerken çenemi kaldırdım.

Taşlardaki sivri yarık daha da genişledi, bedenim artık bir zamanlar hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu eylemleri tekrarlamak için çalışmıyordu. Artık et ve kan değildim. Ölümün içinde huzursuz, lanetlenmeme bir alternatif arayan kötücül bir ruhtum.

İlerledikçe soğuk daha da şiddetlendi, tenim tüylerim diken diken oldu, ürperti içimde öyle derinlere işledi ki kemiklerimin bile takırdadığını hissettim, soğuk beni bu patikanın dibinde beni neyin beklediğini bulamadan alıp götürmekle tehdit ediyordu.

Zihnim soğuktan iğrenmeye başladı ama ona odaklandıkça bunun da yanlışlığını fark ettim. Vücudum soğuktan, başka herhangi bir şeyden etkileneceği kadar etkilenmiyordu. Vücudum benim vücudum bile değildi. Öyle olsaydı bile soğuk beni hayatta asla etkilemezdi. Ateş için doğmuştum ve bana buz üzerinde ustalık bahşedilmişti.

aynı zamanda. İçimdeki Ejderha alevlerle yıkanmıştı ve yanmaya donmaktan daha yatkındım.

Ruhumu paylaşan canavara yakışır bir hırıltıyla alevler içinde kaldım, bedenimin yanılması beni kandırmaya çalışan soğuk hissiyle birlikte yok oldu.

Ben orada, zifiri karanlıkta bir alev topundan başka bir şey olmadan, tüm ölümlü prangalardan sıyrılarak asılı dururken karanlık büyüdü.

Sonra, ancak o zaman benim için geldi.

Dişlerin ve alev alev yanan beyaz gözlerin parıltısı, yıkım ve kaosun birleşimi, öfkeli bir hızla bana doğru geldi. O dişlerin alevlerimin kenarlarına sürtündüğünü hissederek yana eğildim, ateş onlarla buluşur buluşmaz söndü. O ateş sönerken acının ötesinde bir şey içimi parçaladı, sonrası olmayan bir son yaklaşıyordu. Bu yerde gizlenen şey, ölüleri son istirahatgâhlarına yaklaştırmaya çalışan Kader Kapısı'na karşı koyamıyordu. Bu her neyse sadece açlık duyuyordu, yok etme, tüketme ihtiyacı duyuyordu ve benim için geliyordu, avlanıyor, parçalıyor, yok edileceğim düşüncesiyle salyalarını akıtıyordu.

İrkilerek kenara çekildim, karanlıkta bir o yana bir bu yana dans ettim, canavarın devasallığı kavranamayacak kadar büyüktü, çeneleri her vuruşta bana daha da yaklaşarak kapanıyordu.

Kavramak imkânsızdı, o kadar büyüktü ki idrak edemiyordum, yok oluşum o kadar kesindi ki bana kalan zamanı sadece saniyelerle sayabiliyordum.

Bu düşünceyle, yaklaşan başarısızlıkla, bu sona boyun eğersenem tutamayacağım yeminle içimden bir kükreme koptu.

Roxy'yi, Xavier'i, Caleb, Max ve Seth'i düşündükçe içimden alevler yükseliyordu. Lance'i, Darcy'yi, Geraldine'i, okul arkadaşlarımı, çocuklarına daha fazla hayat satın almak için ölen annemi düşündüm. Ve sevdiklerim için kabaran kalbimin her bir parçasıyla birlikte ruhumun alevleri de genişledi.

Yaratığın çenesi sonunda varlığımı oluşturan ateşin üzerine kapandığında bir çığlık karanlığı yırttı, ama beni yutmak yerine kendini büyümün gücüyle yanarken buldu.

Elemental güç ya da eter bile değil, Fae ve insanlar tarafından bilinen tüm alemlerdeki en saf, en inkar edilemez güç. Aşk beni karanlığın eşiğinden döndürdü. Kendi sefil varlığımdan çok daha fazla değer verdiğim insanlar alevlerin gittikçe büyümesine, bulabildiği her şeyi tüketmesine neden oldu.

Bir güç patlaması ve gökyüzünü sarsan bir çığlıkla, beni ölümün sınırlarına hapsetmeye çalışan yaratık geri çekildi. Ve ben serbest kaldım, boşluklar arasındaki boşluğa döküldüm ve ölümün derinliklerine doğru spirallendim.

OceanofPDF.com

Darius

Çalkalanıyor isyan ediyor, çırpınıyordum. Alevler kontrolüm dışında büyüdükçe dünyadaki yerimi kaybettim.

Bir kenara atılmış ve unutulmuş, en temel doğamın kaosa inerken paramparça olduğum kişi.

Alev alev yanan ışık ve ısı benden geriye kalan tek şey oldu, bu muazzam güç kontrolsüz ve dengesizdi, yok etmenin ötesinde bir arzu, alevlerin ötesinde bir biçim yoktu.

Kaybolmuştum.

Ama bir parçam yanıkla savaştı, ruhumun en uzak köşelerindeki gürleyen bir bas bir şeylere dönmek için çığlık atıyordu.

Neredeyse kendimi alevlerin şiddetli parıltısına kaptıracaktım ama tamamen ateşin içine düşmeden önce onları hissettim. Benimkine bağlı olan tüm ruhları, onlar için içimde taşıdığım tüm sevgiyi, bizden çalınan tüm zamanı.

Ateş gittikçe ısındı, alevler iki yöne giden kıvrımlı bir yola dönüştü. Biri bana anlatılmamış bir gücün, sonların ötesinde bir sonun şarkısını söylüyordu, o kadar güçlü bir cazibe ki ondan başka bir yere bakmak zordu. Ama diğeri ensemde serin bir esinti gibiydi, geride bırakmak istemediğimi bildiğim bir şeyin fısıltısıydı.

Ölüme vardığımdan beri ruhumu barındıran etten görüntüyü atmayı seçmişim ve onu geri almayı da seçebilirdim.

Ateş patladı ve parladı, ben onları içime çekip özüme geri çağırırken alevlerden saf bir güç kükremesi koptu.

Döndüm, titreyen patika boyunca baktım, orada hâlâ ne beklediğini merak ediyordum. Alevleri takip et.

Ona doğru koştum, giderken alevleri tükettim, onları tekrar içime çektim ve bu kadar çok şeyi tutmanın acısıyla böğürdüm. Ama başlangıçta hepsi benimdi, benim gücüm, benim enerjim, benim kaderim.

Bedenimin illüzyonuna geri döndüm ve Peçe'ye, etrafımda bükülmesini sağlayacak kadar sert bir şekilde çarptım, yaşayanlar alemine geri bakmama izin verdi ve beni Roxy'nin R.U.M.P. kalesindeki odasına döndürdü.

Kendimi yatağının dibinde bulduğumda tökezledim, varışımın gücüyle nefes nefese kaldım ve onu görmeyi umarak etrafıma bakındım.

Ama Roxy burada değildi. Lanetli Orman'ı aramak için çoktan gitmişti. Onun yerine Caleb ve Seth'i buldum, ikisi de görünüşe göre bir tür tartışmanın ortasındaydı.

Seth odanın içinde yatağa doğru yürüdü ve boş çarşafı boş boş bakmadan önce bir "Ah-ha!" ile yorganı yırttı.

"Nerede o zaman?" diye sordu.

İçimi çektim, kendimi kardeşlerimin yanında, bu dünyada benim için her zaman böyle bir sığınak olan birkaç yerden birinde bulduğumda parçalarım tekrar bir araya geldi.

"Kim?" Caleb sordu.

"Max nerede?" Mırıldandım, ama belli ki ikisi de beni duymuyordu, konuşmaları sözlerimi kabul etmeden devam ediyordu.

"Tory, tabii ki," diye homurdandı Seth ve ben de yatağın kenarına oturdum. "Mükemmel göğüslerini mi nemlendiriyor yoksa

Vajinasını mı yağıyor yoksa bir yerlerde aynı derecede kadınsı bir şey mi yapıyor?"

"Ne tuhaf sorular bunlar," diye homurdandım, içimdeki kıskanç canavar onun karımla ilgili sözlerinin cazibesine kapılmıştı ve Cal'a dik dik bakan Seth'e gözlerimi diktim. Caleb'in Seth'in gözüne kestirdiği bir şeyi yediğini varsaymak zorundaydım çünkü genelde sadece yemek konusunda bu kadar sinirli olurdu.

"O gitti," diye açıkladı Caleb. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum." Roxy'nin el yazısıyla karalanmış bir notu aldı ve ne yazdığını okumak için Seth'e yaklaşırken eğlenerek homurdandım.

Bu saçmalıkla sınıırıma ulaştım, bu yüzden kaderimi yıldızlardan geri almaya gittim. Gerry, seni seviyorum. Önerdiğin gibi Solaria Sarayı'na karşı isyancılara liderlik et.

O piç kurusuna bunu ödet. Geri kalanınız, eğer geri dönemezsem çok fazla ağlamamaya çalışın, ben kötü bir kaltaktım.
Her neyse. x

"Bu oldukça komik," diye yorum yaptım. "Ama ikinizden biri ona kötü kaltak derse burnunuzu kırarım."

"Öylece çekip gidemez," diye hırladı Seth, notu avucunun içinde buruşturup bir kenara fırlatarak.

"Onu kim durdurabilir?" Caleb sordu ve bu sözlerdeki öneriyle kaşlarım kalktı çünkü onlardan herhangi biri bunu yapabilmeliydi ama benim kızım aylar önce akademimize gelen eğitimsiz acemi değildi, kendi başına gelmişti, gerçek bir kraliçeydi ve şu anda onun önünde durabilecek herhangi birinin olduğundan şüpheliydim.

"Onları kollarımızı açarak karşılamalıydık," dedim, beni duyabilmelerini dileyerek, onların da bunu görmeye başladıklarını, kaderin artık dönmesi gereken yolu anladıklarını umarak. Benim ölümümle birlikte

takdir ediyorum ama taht artık dördümüz için değildi. Aslında hiç olmamıştı.

Seth aniden başını salladı. "Gitmem gerek," diye mırıldandı ve kapıya doğru ilerlerken omzu Caleb'inkine çarparak onu kenara savurdu.

İkisine kaşlarımı çatarak baktım. Seth pek sık böyle sinirlenmezdi. Bir şeyleri gözden kaçıırıyordum. En lezzetli atıştırmalıkların çalınmasının bile onu bu kadar kızdıracağından şüpheliydim. Peki ben neyi kaçıırıyordum?

Caleb ona doğru döndü, boğazında kavga edeceği neredeyse kesin olan bir hırıltı vardı. Sağıma baktım, yarı yarıya Max'i orada görmeyi bekliyordum, böylece ikimiz de bu sefer kimin kazanacağına dair bahislerimizi oynayabilirdik, ama o orada değildi ve sanırım ben de değildim.

İçimi çektim, bundan nefret ediyordum, kardeşlerimle birlikte olmaktan ama hiç orada olmamaktan.

"Peçe'nin ötesinde bir sürü şey oluyor," dedim onlara, bunun gerçekten anlamsız olduğunu biliyordum ama sadece en iyi arkadaşlarımla her zaman olduğu gibi takılmak istiyordum. "Lonca Taşları'nın izini sürüyorduk ve-

"Dövmeyi yaptırmışsın," dedi Caleb ve dikkatimi kapının yanında duran ikisine çekti, Seth bir eli kapı kolundayken omzunun üzerinden bakıyordu, pozisyonu kürek kemikleri arasındaki yeni dövmeyi gösteriyordu.

"Hayatta olmaz." Sırtarak ayağa kalktım ve daha yakından bakabilmek için Cal'in yanına gittim. "Buradaki detaylar harika," diye yorumladım, hilal şeklindeki ayı inceliyordum, tabanındaki kıvrımın üzerine bir kurt tünemişti, üstündeki kıvrımdan ise bir yarasa sarkıyordu. Ayın içinde akrepsiz bir saat vardı, sadece rakamlardan oluşan bir halka ve altından dökülen parçalanmış çarklar vardı. "Cesaretini toplayıp dövme bekaretini bozacağını hiç düşünmemiştim."

"Evet," diye homurdandı Seth, sadece ona bakan ve hiçbir yorum yapmayan Caleb'e cevap verirken çünkü

Bu onun işi değildi. Bu tamamen bana aitti ve lanet olsun, Seth'in benim fikrimi duymasına ihtiyacım vardı.

"Ona bir şeyler eklemiştir," dedi Caleb.

"Kimin işi bu?" diye sordum, ama Seth sadece Cal diye cevap verdi.

"Evet," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Caleb sordu.

"Demek ki bir dahaki sefere benim anıma bir Ejderha alacak, göt herif," diye mırıldandım, Seth'e şakaya gülecekmiş gibi baktım ama hayır, benim için hâlâ bir şey yoktu.

Seth omuz silkti, başka bir şey söylemedi. Onu tanıdığım kadarıyla bunu sadece havalı görüldüğü için almıştı çünkü tenindeki Kurt'un gözlerindeki özlem Seth'in tek bir kişi için hissetmekle bile ilgileneneceği bir şey değildi.

Caleb ona doğru yaklaştı, hemen arkasında durdu ve parmak uçlarıyla mürekkep çizgilerini izlemek için uzandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı Caleb ve ben gözlerimi devirdim.

"Lanet olası şiirsel. Gölgeleştirmenin ne kadar harika olduğuna dikkat edin ve ayın kraterlerinin etrafındaki çizgi işçiliğine bakın. Bu parçayı kimin yaptığını bilmem gerek. Bunu ona sor. Bunun için ne kadar oturduğunu sor. Yaparken küçük bir orospu gibi uluyup ulumadığını sor." Caleb'den bir tepki almak için dirsek atmaya çalıştım, en azından konuyla ilgili bir soru sormasını umuyordum ama dirseğim doğrudan koluna saplandı ve dudaklarımda bir öfke patlamasına neden oldu.

"Dur," diye
homurdandı Seth.

"Neden?" Cal sordu.

"Çünkü onu evcil bir kediymiş gibi okşuyorsun ve bu çok garip, dostum," diye belirttim, Caleb'a bir kaşımı kaldırdım ve susayıp susamadığını merak ettim çünkü biraz pusuda bekliyordu ve dokunaklı olmak genellikle ona göre değildi.

Caleb elini tekrar hareket ettirmeye başladı ama Seth ona doğru döndü, bileğini kavradı ve onu duvara doğru fırlatarak vahşi bir hırıltıyla orada sabitledi.

Bir kahkaha attım. "Sana söylemiştim, tuhaf davranıyordun," diye belirttim, neredeyse bu küçük takılmanın bir parçasıymışım gibi hissediyordum, tekrar çocuklarımla birlikteydim. "Biriniz Max'i arayabilir mi?" diye sordum ama hala bana tepki vermediler.

"Dur dedim," diye hırladı Seth.

Duvara yaslanmış şovu izliyordum, paramı Seth'in bu küçük tartışmayı kazanacağına yatırmaya karar verdim çünkü tartışmayı başlatan her neyse, içindeki Kurt bastırılmış öfkeyle neredeyse vahşi görünüyordu.

"Ben de nedenini sordum," diye karşılık verdi Caleb.

Seth biraz hırladı ve olduğu yerde kalarak Caleb'i duvara yapıştırdı. Caleb'in onu henüz itmemiş olması biraz garipti. Tabii bir planı yoksa. Belki de paramı Caleb'a yatırıacaktım.

"Max, neredesin?" Bağırdım, onun fikrini almak istedim ama burada değildi. Muhtemelen Grus'la birlikteydi. İçimi çektim ama iki kardeşimle takılmak hiç takılmamaktan daha iyiydi.

"Bu gece tam bir pisliktin," dedi Caleb, sesi her türlü incinmiş gibi çıkıyordu ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Neden küçük bir sürtük gibi sızlanıyorsun? Ona bir kaya parçasıyla vur ve bahsi kazanıp kazanmadığımı görmeme izin ver," diye ısrar ettim, neden rahatsız ettiğimden emin değildim çünkü burada onlar için hâlâ bir hiçtim.

Seth, "Ben her gece bir pisliğim Cal, sadece işine geldiğinde ya da işine gelmediğinde bunu unutmayı seviyorsun," diye cevap verdi.

"Gerçek," diye kabul ettim.

"Ay ve Venüs'ün karışımı sana bir tür seks gurusu olduğunu mu düşündürüyor?" Caleb ısırdı. "Çünkü bana benden ne kadar daha iyi seviştiğini söylemeye çok hevesli görünüyordun ve sonra başkalarını da aynı şeye ikna etmeye çalıştın. Onlara da nasıl sevişeceklerini anlatmayı bitirdiğinde Rosalie'nin sürüsüne katılacak mıydın?"

"Ciddi misin?" Bir kahkaha attım. "Bu tartışmayı hanginiz daha iyi sevişiyor diye mi yapıyorsunuz? Biliyorum.

tacı benden almaya çalışmak çok cazip ama bu olmayacak, pislikler."

"Ya öyleyse?" Seth omuz silkti, Caleb'dan uzaklaştı ve sırtı en iyi arkadaşına dönük bir şekilde odanın içinde ilerlemeye başladı.

"Kahretsin Cal, sana böyle sırtını dönmesine izin mi vereceksin? Ona birkaç sarmaşıkla vur ya da saçlarını ateşe ver!" Ben seslendim.

"Sana verdiğim meydan okumaya hazır görünmüyordun, o zaman neden başka bir yerde tekmelerimi almıyorsun?" Seth beni yine ne diyeceğimi bilemez halde bıraktı çünkü neden bahsettiklerine dair hiçbir fikrim yoktu ama görünüşe göre Caleb'in sonunda sinirlenmesi için gereken hakaret buydu ve sonunda dövüşe başladığında ben de kükredim.

Caleb bir hırıltıyla Seth'e doğru atıldı, ona doğru ilerlerken dişlerini gösterdi ama anında bir hava kalkanına çarptı, çarpmanın şiddetiyle lanet burnu kırıldı ve son hızla çarpıp tökezleyerek geri çekildi.

"Kahretsin," diye güldüm, eğer beni duyabilseydi, bir sonraki hamlesinin benim için olacağını biliyordum ama hadi ama pislik herif, bu bir çaylak hatasıydı.

Bir sarmaşık Caleb'in ayak bileğine dolandı ve onu odanın öbür ucuna, yatağın üzerine fırlattı; kırık burnundan yüzüne kan damlıyordu.

"Oooh," Seth kıcını ona uzatırken Cal'in yerine ben sızlandım, Seth'in bir canavar gibi hırlayıp üzerine atlamasını izledim. Caleb'in bileklerini elleriyle yakalayıp başının üstünde sabitledi ve bir kafir gibi hırlayarak üzerine çullandı.

"Utanç vericiydi dostum," dedim Caleb'a. Odayı geçip yatağa gittim ve ona bakmak için yanlarına çöktüm. "Orada öylece yatıp bunu kabul edecek misin?"

"Aşağıda iyi görünüyorsun Caleb," diye alay etti Seth. "Bana hizmet etmenin de ne kadar iyi hissettireceğini bilmek ister misin?"

Alay etmek için garip bir seçim ama olsun.

Caleb dişlerini göstererek Seth'i uzaklaştırmaya çalışıyordu ama Seth hâlâ karşı koymak için büyüsünü

kullanmıyordu.

"Yorgun musun dostum?" Onu değerlendirmek için başımı eğerek sordum. "Sana bir ısırik ikram ederdim ama şu anda bir bedene ihtiyaım var." Düşündüğümde gerçekten acınası olan kendi şakama homurdandım. Burada, hayatın kıyısında, burada olduğumu bile bilmeyen arkadaşlarımla takılıyor, kendi ölümüm hakkında hiçbirinin takdir edemeyeceği şakalar yapıyor ve kendi kendime gülüyordum.

Caleb, Seth'in de sarmaşıklarla tutturduğu kollarını çekiştirerek, "Bence vekillik sana daha çok yakışıyor," diye tısladı. "Sana iyi bir köpek yavrusu dediğimde neredeyse benim için eriyordun."

"Senin mükemmel dom fantezin olduğumu sanıyordum, Seth?" şaka yaptım. "Gerçekten hayatına devam ettin mi? Dante'yi ya da biraz daha sert birini seebilirmişsin gibi hissediyorum - Cal baba havası vermek için fazla güzel, sence de öyle değil mi?"

Seth karanlık bir şekilde alay etti, gözleri parlıyordu, Caleb'in sataşmasında ya da benim şakamda herhangi bir eğlence bulmuş gibi görünmüyordu - tamam, duyamıyordu ama yine de beni kızdırdı.

"Hayır, sadece öyle düşünmene izin verdim. Büyük, kötü Vampir olarak kendini iyi hissetmeni istedim, ama gerçekten, işin özüne indiğinde, sen sadece korkmuş küçük bir çocuksun, değil mi Caleb? Kurtla oynayıp hoşuna gidip gitmediğini göreceğini sandın ama şimdi boyundan büyük işlere kalkıştın, eski sevgiline ve onun memelerine sürünerek geri dönmenin daha güvenli olup olmadığını merak ediyorsun-"

"Neden Tory'nin göğüslerine bu kadar takıntılısın?" Caleb tersledi.

"Bu da nereden çıktı şimdi?" İçimdeki sahiplenici Ejderha etimden kurtulmak için savaşırken, eğlencem paramparça oldu ve boğazımın arkasına doğru yuvarlanan bir hırıltı, birbirlerine söyledikleri her ne haltsa onu bastırdı. "Karım hakkında böyle konuşmayın sizi pislikler. Onun göğüsleri sizi hiç ilgilendirmez."

Caleb onu tutan sarmaşıklara asıldı, Vampir gücüyle onları kopardı ve sonra ikisini ters çevirdi, sonunda kavgaya patlak verdi ve ben de onlara hırladım, keşke birkaç yumruk atabilseydim ve bu yorum için onlara iyi bir tekme atabilseydim.

Ama birbirlerini yumruklamıyorlardı; Caleb Seth'i altına sıkıştırmaya çalıştı ama Kurt Adam onları tekrar ters çevirdi, eli Caleb'in boğazına kilitlendi, başını geriye itti ve-

"Bu da ne böyle?" En iyi iki arkadaşım birbirlerini bir yıkım topunun gücüyle öpmeye başladıklarında ayağa fırlayarak kükredim, odadaki gerginlik etraflarında paramparça oldu, birbirlerinin ağızlarını sanki yıldızlar gökten düşecek ve eğer yapmazlarsa tüm dünyayı ateşe verecekmiş gibi yuttular.

"Kanıtla," diye homurdandı Seth Caleb'in ağızına karşı, alt dudağını ısırды ve birbirlerine sürtünürken inlemesine neden oldu.

"Neyi kanıtlayacaksın?" Bir adım geri çekilip duvarlara doğru baktım, sanki benim için ayrılıp beni tekrar Peçe'nin kucasına çekeceklermiş gibi, ama hayır, dünyadaki en iyi iki arkadaşım bir odada dururken ve onlar bunun daha önce de olduğunu kesin bir şekilde söyleyen bir şekilde birbirlerini öperken, her zamankinden daha sağlam görünüyorlardı.

"Bu ne zaman başladı?" Onları tersledim. "Bana ve Max'e ne zamandır yalan söylüyorsunuz? İkinizin birlikte olduğunu bize ne zaman söylemeyi planlıyordunuz-" Caleb öpüşmelerini keserken gözlerim ikisi arasında gidip geldi, aralarında öyle ateşli bir bakış geçti ki lanet olası yatağı ateşe vermediğine şaşırdım. Karımın lanet yatağını.

Caleb yastıklara yaslanıp çenesini kaldırdı ve ben de ona öylece bakakaldım.

"Sen... Bu da ne?" diye sordum. "Ah kahretsin, Seth, lütfen ben burada izlerken Wolf'un sapkınlıklarını yapma. Eğer seni o meme ucu şeyini yaparken görmek zorunda kalırsam, sırf o kıllı kıcını tekmelemek için hayata geri döneceğim."

Seth ileri atılarak dişlerini Caleb'in boğazına geçirdi ve ben de onun zevkle inlediğini ve küfrettiğini, ikisinin birbirlerine sürtündüğünü ve havanın hızla sefahate dönüştüğünü duymak gibi hiç de hoş olmayan bir sesle karşılaştım.

Seth Caleb'in gömleğinin düğmelerini çözmeye başladığında onlara bakakaldım. Bu gerçekten oluyordu. Öbür dünyada durmuş, dünyadaki en yakın iki arkadaşına musallat olmuş, onların arkadaşlıklarında var olduğunu düşündüğüm tüm parametreleri paramparça edişlerini izliyordum ve-

Tanrı aşkına, Caleb'in sikini görmeme gerek yoktu.

Arkamı dönüp kapıya doğru yöneldim ama ayağım yerde duran bir şeye çarptı ve onun yerine yere baktım.

Bu muydu...hayır.

Yerdeki kutuya daha iyi bakabilmek için çömeldim. Bu benim eski bir fotoğrafım mıydı? Fotoğraftan reklamını yaptığı ürüne bakarken ağzım açık kaldı, hem Fae hem de Ejderha formundaki sikime dayanan tam bir seks oyuncakları seti göz kamaştırıcı altın plastikten bana bakıyordu.

"Bunu neden aldın?" Seth'in Caleb'a mastürbasyon yapmayı bitirip onu kendi göğsüne boşaltırken izlemek için tam zamanında yatağa dönerek talep ettim.

"Gah!" Döl yüzüme doğru fırlarken geriye doğru düştüm, bir hayalet olduğumu hatırlamadan önce ondan kaçınmayı başardım ve her halükarda doğrudan içimden geçecekti.

Her iki durumda da, bu benim için bir hayırdı.

"Aferin oğlum," diye mırıldandı Seth, Caleb'in döllerinin bir kısmını parmaklarına bulaştırıp emerek temizledi. Zihnimde, zamanın geri kalanı boyunca beni rahatsız edecek bir görüntü vardı. "Ama henüz seninle işimin bittiğini düşünme. Sen

Büyük, kötü Kurt'tan bir şeyler öğrenmek ister misin? O zaman sana gerçekten kapsamlı bir ders vereceğim."

"Seth," diye homurdandı Caleb.

"Bu dersi öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun, tatlı çocuk?" Seth, Caleb'in saçını tutarak alay etti.

"Hayır," diye bağırdım. "O iyi. Belki onun için bir bez ya da başka bir şey bulup karımın yatağından defolup gidebilirsin, değil mi?"

"Bana zarar vermek istiyor gibi görünüyorsun," dedi Caleb ve Seth'e bir bakışım bunu doğrular gibiydi ama resmen bu konuda daha fazla şey bilmek istemiyordum. Sinsi sırlarını keşfedecek kadar çok şey görmüştüm ve eğer hayata geri dönersem bu konuda bize yalan söyledikleri için onlara cehennemi yaşatmayı planlıyordum ama şu anda ve burada gitmeye hazırdım. Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

"Bana neden bu kadar kızgın olduğunu söyleyecek misin yoksa sadece nefretini içinden atmak mı istiyorsun?" Caleb talep etti.

"Senden asla nefret edemem Cal," diye mırıldandı Seth.

"Ben de kızgıyım," diye yanıtladı Caleb. "Tüm lanet dünyaya kızgıyım. Lionel için, kaderimiz için, korkunç şansımız için. Darius için-"

"Beni bu işe karıştıрма," diye tersledim çünkü bunu zaten yapmışlardı, değil mi?

"-her şey için. Ama seninleyken böyle hissetmiyorum. Kısa bir süreliğine de olsa bana unutturuyorsun."

"Bana da unutturuyorsun," dedi Seth, gözlerinin arkasından gölgeler geçerken ve beni kaybettikleri için duydukları acının derinliği aralarında yükselirken kederlerini, suçluluk duygularının içimi parçaladığını hissettim. Birbirlerinde iyi bir şey bulmuş olmalarına sevindim, özellikle de bu acıyla başa çıkmalarına yardımcı oluyorsa, ama gösteriyi daha fazla görmeme gerek yoktu. Öbür dünyadan keşfetmekten hoşlandığım pek çok şey vardı ama arkadaşlarımdan seks hayatlarına burnumu sokmak bunlardan biri değildi.

"Güzel." Caleb onu öptü ve ben inledim çünkü henüz bitmemişti. Tabii ki bitmemişti.

Peçe'yi ittim, beni tekrar kucaklamayı reddederken öfkeyle hırladım.

"Yardım edin!" Bir ruhun bana acıyıp beni geri çekip çekemeyeceğini merak ederek bağırdım. Bunu daha önce her yaptığımda o kadar doğal bir şekilde gerçekleşmişti ki, bunu tekrarlamak için beni neyin çektiğini tam olarak belirleyemiyordum.

Seth ve Caleb yatakta hareket ediyorlardı ve ben onlardan başka her yere bakıyor, hararetli konuşmalarını duymamazlıktan geliyor, Caleb'ın Seth'ten nasıl hoşlandığını göstermesini istediğini duymamış gibi yapıyordum çünkü bilmek istemiyordum. İstemiyordum. İstemiyordum. İstemiyordum. Bilmeyi.

"Merissa?" Beni geri çekmeye yardım edip edemeyeceğini merak ederek bağırdım. Benden çok daha uzun süredir ölüydü, bu yüzden bana nasıl ulaşacağını biliyor olmalıydı.

"Evet?" Merissa önümde belirirken sordu ve Hail onun arkasında cisimleşirken inledim.

Onlarla şimdi yarı çıplak olan iki Varis'in arasına girmeye çalıştım ve evet, Caleb Seth'in sikinde boğuluyordu, yani bu çok iyiydi.

"Az önce kayınvalideni arkadaşlarının sevişmesini izlemesi için mi çağırdın?" Hail öfkeyle sordu ve ben inleyerek Merissa'nın yatağı görmesini engellemeye çalıştım, o ise başka tarafa bakmak için hiçbir girişimde bulunmadı, dudaklarından bir kahkaha döküldü.

"Hayır," diye tersledim. "Yardım çağırıyordum çünkü bunu yapmaktan vazgeçmiyorlar..." Elimi onlara doğru salladım ve sesimi yükselterek arkamdan coşkuyla haykıran Seth'in sesini bastırmaya çalıştım.

"Kahretsin Caleb, kendimi tutmaya devam edemem," diye nefes nefese kaldı Seth.

Caleb'ın cevabını duymamış gibi yaparak yüksek sesle, "Ve gidemem," diye ekledim.

"O zaman kendini tutmayı bırak," diye emretti ve hepimiz onu duyduk. Ben, kayınvalidem ve kayınpederim.

Harika.

"Neden gidemiyorsun?" Hail talep etti ve ben de ona kaşlarımı çattım.

"Bilmiyorum, bu yüzden yardım çağırdım."

Bir sürü inleme ve sızlanma vardı ve gözümün ucuyla bir sürü itiş kakış olduğunu görebiliyordum ve gerçekten buradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Seth boşalırken lanet olası duvarları sarsacak kadar yüksek sesle uludu, Caleb yutkunurken inledi ve ben tüm bu süre boyunca Hail orospu çocuğu Vega ile göz teması kurarken yakalandım.

Hepimizin söyleyecek uygun bir şey bulmaya çalıştığı bir sessizlik oldu ama neyse ki Seth bu sessizliği, bu deneyimin ne kadar uzun süreceğine dair bir başka iğrenç beyanla doldurdu.

"Dur," diye nefes nefese kaldı. "Bu gece seni boşaltan tek kişi benim. O yüzden lanet ellerini kendine ya da bana doğru tut."

Caleb ona saldırırken yatak duvara çarptı ve bilinmeyen bir nedenden dolayı gürültüye baktım, Seth'i ısırıldığını gördüm, ikisi de neredeyse çıplaktı, dölle bulaşmışlardı, hala karımın lanet olası yatağında, Roxy'nin ebeveynlerinin tam görüntüsünde.

"Yıldızlar aşkına, ihtiyacımız olduğunda kayganlaştırıcı nerede?" Seth tısladı.

"Beni buradan çıkarın," diye yalvardım, içinde bulunduğum durumdan fazlasıyla eğlenmiş görünen Merissa'ya dönüp baktım.

"Sadece gitmek istemen gerekiyor," diye cevap verdi. Caleb tekrar konuştuğunda, "Bu bir yalan," diye hırladım.

"Burada biraz var," dedi ve hep birlikte, yatakla aramızda yerde duran lisanssız seks oyuncakları kutusuna baktık.

"Bunu nereden biliyorsun?" Seth homurdandı, kurdu yüz ifadesinde yükseliyordu.

"Çünkü bunu daha önce buldum." Caleb eğilip kutuyu yerden aldı ve yırtarak açtı.

Devasa, altın bir Ejderha penis vibratörü düştü ve Seth'in göğsüne çarptı, ardından geri kalanı

İçindekiler yanlarındaki yatağa yuvarlandı.

"Kutunun kenarındaki senin yüzün mü?" Hail bir adım daha yaklaşarak sordu.

"Hayır," diye bağırdım ama belli ki o bendim ve Merissa gülmemek için dudaklarını düz bir çizgiye bastırdı. "Lisanslı değil," diye itiraz ettim.

"Oooh, kör torba!" Seth mırıldandı ve Caleb Ejderha siki vibratörünü yataktan fırlatarak Hail'in kışına doğru uçuşmasına neden oldu. Dudaklarım aralandı, ama dürüst olmak gerekirse, altın bir Ejderha siki yanlışlıkla onun içine girdiğinde ne demem gerekiyordu?

"Ne kadar vanilya hissediyorsun, Altair?" Seth mırıldandı, lanet olası bir popo tıkacını yalıyordu ve ben bitmişim. Bitmişim.

Merissa kendini tutmaktan vazgeçip yüksek sesle gülmeye başlayınca, "Çıkarın beni buradan," diye hırladım.

Bana elini uzattı ve ben de tuttum, Peçe sonunda bana merhamet gösterdi ve beni yaşayanlar diyarından uzaklaştırdı. Bir kez olsun onu geride bıraktığım için mutluydum.

Dünyadaki en iyi iki arkadaşımın birbirlerini becerdiklerini son bir kez daha gördüm, sanki bu ikisinin de sakladığı en büyük sır değilmiş gibi ve onlara kaşlarımı çattım. Hayata geri döndüğümde, bunu benden sakladıkları ve Roxy'nin yatağında yaptıkları için onlara bunu ödetecektim. Oh evet, onları tekrar gördüğümde en iyi arkadaşlarımla çok eğlenecektim ve üzerinde yüzüm olan lisanssız seks oyuncakları kullandıkları güne pişman olacaktı.

Catalina

İki hamak arasına bağlanmış bir hamakta birlikte kıvrılmış yatarken başımı Hamish'in omzuna yasladım.

Odalarımızdaki küçük özel plajımızda palmiye ağaçları. Deniz sakin bir şekilde kıyıya vuruyordu ve ben kocamın kollarında öylesine huzur buluyordum ki, parmakları omurgamda öylesine rahatlatıcı bir şekilde inip kalkıyordu ki neredeyse uykuya dalacaktım. Ebedi Saray'daki alanımız için bir tür balayı tesisi yaratmıştık; hayatımızda hiç birlikte çıkma fırsatı bulamadığımız bir tatil.

Arkamızdaki ahşap kulübenin kapısı çalındı ve Hamish uykulu bir sesle, "Kapımızın önünde dans eden de kim?" diye mırıldandı.

"Gidip bakacağım," dedim, dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra hamaktan çıktım ve içeri girmeden önce gül pembesi bikinimi düzelttim.

Bedenim artık benimdi. Ve artık tenimle ilgili hiçbir şey onun tarafından lekelenmiş gibi hissetmiyordum. Zihnim bile hafiflemişti, Lionel'ın sinsi dokunuşunun karanlık anıları burada geçirdiğim her gün biraz daha azalıyordu. Belki de Peçe huzuru bulmanıza yardımcı olmak için tasarlanmıştı ya da belki de ben sonunda her şeyi unutabilmiştim. Hamish sadece kendim olmamı kolaylaştırdı. O vardı

Bir kez bile benim hakkımda alaycı bir yorum yapmadı, beni küçümsemedi ya da olduğum kişiden daha az bir şey hissettirmede. Yıllarca soğukta kaldıktan sonra eve dönmek gibiydi.

Yazlık kulübemize doğru ilerledim, üzerime ipek beyaz bir bornoz geçirdim ve sadece düşündüm. Kapıyı açtığımda Radcliff'i altın rengi giysileri içinde, biraz mahcup bir ifadeyle buldum.

"Ah, merhaba," dedi. "İçeri girebilir miyim?"

"Nasıl isterseniz." Ben kenara çekildim, o da kulübeye girdi ve merakla etrafına bakındı.

Hamish kumsala açılan açık kapıların ardında belirdi, mayosunun bandını kalçalarına geçirdi. "Radcliff, seni yaşlı tripper tuzakçısı. Dalmak ister misin?"

"Şimdi değil, Hamish," dedi. "Birazdan belki. Catalina ile konuşmak istiyorum."

"Başka söze gerek yok. Sen eğlenceye hazır olduğunda ben de kamçımı ıslatıp seninle okyanusun derinliklerinde buluşacağım."

Hamish vücuduna bir şnorkel ve parlak pembe paletler taktıktan sonra öyle bir hevesle denize daldı ki dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Her şey yolunda mı?" Radcliff'e sordum, bakışlarım Lionel'inkilerin bir yankısı olan yüz hatlarında geziniyordu. Radcliff'in yüz hatları daha yumuşaktı, daha yakışıklıydı, ama bana Lionel'i hatırlatıyordu ve bu da beni biraz tedirgin ediyordu. Yıllar önce hayatı kısa kesilmiş olan bu adam için fazla düşünmemiştim ve ancak Lionel'ın onu öldürdüğü ortaya çıktığında eski kocamın ne kadar uzun zamandır insanların hayatlarını mahvettiğini fark etmiştim. Tabii ki, Radcliff'in bu ifşası karşısında ona acımıştım ama kendimi bir kez olsun Peçe'nin ötesinde onunla yüz yüze hayal etmemiştim.

"Mesele şu ki... şey..." Radcliff bir elini ensesinde gezdirdi. "Aslında seni epeydir tanıyorum,

Catalina. Bunca yıldır Lionel'i izliyor, onu küçümsüyordum. Akıllı tahmin edebileceğinizden çok daha sık bana dönüyor, bana karşı kazanacağı zaferi düşünüyor."

"O da beni düşünüyor," dedim acı acı. "Üzerinde durmak istediğim şekilde değil."

"Hayır, ama mesele de bu, değil mi? Kader Kapısı'nı açıp sonrasına geçmediğimiz sürece burada kalmaya mahkumuz."

"Çocuklarımların hayatları üzerinde duracağım, hepsi bu." Darius'u düşününce sözlerime hüznün dokundu, tıpkı Xavier'e yaptığım gibi şimdi onu da yaşayan alemde izliyor olmalıydım. Ama bunun yerine o da buradaydı. Lionel'ın bana yaptığı onca şey arasında en kötüsü buydu.

Radcliff ciddiyle başını sallayarak, "Evet, iyi olanı elimizde tutmak en iyisi," dedi. "İşte bu yüzden sizinle konuşmak istedim. Peçe'ye ilk geldiğimde kardeşime karşı çok fazla öfke, kızgınlık ve kin besliyordum. Aslında hala da öyle. Ama bir süre için hayatımda görebildiğim tek şey ölümümüdü. O ana kadar başardığım hiçbir şey artık kayıtlı değildi. Düşüncelerimin iyi kısımlara kaymasına asla izin vermedim, ışık dolu anıları asla yeniden yaşamadım. Bunun yerine, o gece hayatta kalmamı sağlayabilecek daha iyi seçimleri nerede yapmış olabileceğimi görmeye çalışarak, ölümümü her açıdan ve ona giden tüm anları yeniden oynamaya başladım. Gittiğim her yerde o norian eşek arısının vızıltısını duyuyordum. Durmak bilmeyen bzz bzz beni rahatsız ediyordu. Bazen hâlâ duyuyorum." Sanki o anda duyabiliyormuş gibi başını iki yana salladı, omuzları kaskatı kesildi, sonra içini çekti. "Ölümlerimiz ve onlara yol açan tüm olaylar en büyük travmalarımız haline gelebilir. Ama sana olan her şeyi izlediğimi, zihninin nasıl çalıştığına, duygularının nasıl kilitlendiğine tanık olduğumu söylemek istedim... oğullarını nasıl derinden sevdiğini ama bunu nadiren ifade edebildiğini. Ama bunu ne kadar çok istediğini biliyordum."

Başımı salladığımda boğazımda sıkı bir yumak oluştu, yanıt olarak herhangi bir kelime oluşturmam, çok uzun süre düşünürsem kırılacağımdan emindim.

Radcliff yaklaştı ve uzanıp üst kolumu sıktı. "Catalina, sen istismarcı bir canavarın kurbanı olmuş iyi bir insansın. Şansın olsaydı çocukların için her şeyi doğru yapardın ve kardeşim kara büyüyle kafana girmeden önce pek çok harika anın vardı. Bunları düşün, tekrar tekrar hatırla. Lionel pençelerini sana geçirmeden önce kim olduğunu kendine hatırlat ve olanlar için asla kendini suçlama."

Yavaşça nefesimi bıraktım, sonra ilerledim ve Radcliff'i kollarımla sardım. "Sen kardeşine hiç benzemiyorsun," diye fısıldadım ve omuzları düştü.

"Öyle olduğunu biliyorum, yine de bunu duymak her zaman iyidir."

Xavier'in beni çağırdığını hissettim ve Radcliff'i de yanıma çekerek ona doğru gittim, ta ki kendimizi güneşin kavurduğu bir tepenin üzerinde bulana kadar. Xavier o güzel leylak rengi Pegasus formundaydı, kanatları yeniden bağlanmış ve omurgasına doğru esnetilmişti.

Nefes nefese kaldım, kalbimi kaplayan sevinçle ona doğru koştum, yumuşak tüylerini okşamak için uzandım.

"Pekâlâ, dongle'ım." Yıkayıcı solumuzdaki uzun otların arasından küçük bir mayoyla fırladı ve üç çıplak Fae'yi yaprakların arasında birbirlerine sarılmış halde bıraktı. "Kudretli kanatlarınız geri geldi!"

Oğluma doğru ilerlerken yüzümü buruşturdum ve neyse ki Tyler müdahale etmek için oradaydı.

Washer'a geri çekilmesini söyleyen bir ses tonuyla, "Uçuşa hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacı var," dedi.

Xavier'in sürü üyeleriyle olan birlikteliğine, hem Sofia'ya hem de Tyler'a olan sevgisine ve onların da ona olan sevgisine tanık olmak beni çok mutlu etmişti. Uzun süre diğer Fae'lerden uzak tutulduktan sonra ona iyi gelmişlerdi. Onlar

onu olduğu gibi kabul etti ve sizi seven insanlardan bundan daha büyük bir hediye olamazdı.

"Başka söze gerek yok evlat," dedi Washer, Xavier'in önüne geçerek, belli ki ipucunu almamıştı. "Kol hareketlerimi kanatlarınla takip et genç Xavier. Ben vücudun kıvrımları konusunda uzmanım. Biraz esneme ve şingırdatma onları gemi şekline sokacaktır."

Çömelmeye başladı, kollarını iki yanına uzattı ve her çömelişinde bir kuş gibi çırpı. "Kalk, sonra in. Kalk, sonra in."

Radcliff yanına koşarak geldi ve onun egzersizini taklit etmeye başladı. "Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten de kalça fleksörlerini açıyor."

Brian Washer'ın şu anda kendisini kimin taklit ettiğini bilse ne düşüneceğini merak ederek bir kahkaha attım.

Darius o kadar ani bir şekilde yanımda belirdi ki nefesim kesildi, sonra onu kucaklarken gülümsedim. "Xavier kanatlarını geri kazandı ve ilk uçuşunu yapmak üzere!"

"O zaman parladığını görelim." Xavier'e bakarken kolunu üzerimden çekmeyerek beni sıkıca kavradı.

Washer tepenin altındaki isyancıların dikkatini çekiyordu ve Xavier'in kanatlarının tekrar yerine takıldığını fark ettiklerinde bir kalabalık oluşmaya başladı. Ona tüm ışıltılı ihtişamıyla bakan insanların gözlerindeki umut ve heyecandan gurur duydum.

"Devam et, Xavier!" diye seslendi genç bir kız, annesi daha iyi görebilmesi için onu kollarının arasına alırken gözleri parlıyordu.

Bir tezahürat yükseldi ve ben de onlarla birlikte haykırdım. Xavier'in yanakları ilgiden pembeleşti ve ben de sırtarak bir tanesini çimdiklemek için uzandım.

Darius, "Korkak olma, devam et," diye seslendi ve ben de onun kaburgalarına bir dirsek attım.

Xavier, Washer'ın hareketlerini taklit ederek kanatlarını çırpmaya başladı ve Sofia ile Tyler da ona katılarak

Radcliff de tüm enerjisini buna verirken, çimenler, çömelme hareketleri ve kanat çırpma hareketleri de yapıyordu.

Xavier onlara bir kahkaha attı, yelesinden parıltılar dökülüyor ve kanatları güneş ışığında parlıyordu.

"Devam et, bebeğim!" Ben ağladım.

"Haydi Xavier," diye seslendi Darius.

Kalabalıktan bir oooh koptu, tezahüratları daha da yükseldi, giderek daha fazla insan katılmaya başladı.

"Umalım da kendini rezil etmesin, ha?" Radcliff aradı.
"Bunu yapma konusunda sabıkası var."

"Saçmalık," diye kestirip attım. "Harika olacak."

"En azından dışarıda büyük bir meme yapıyor. Sen burada sonsuza kadar memesiz kalacaksın," dedi Darius sırtarak ve Radcliff kızgınlıkla bir duman üfledi.

Tyler Atlas'ını çıkarıp Xavier'e doğrulttu ve kaydetmeye başladı. "Bugün, Xavier Acrux, zalim babası, pislik kral tarafından acımasızca sırtından koparılan kanatlarını geri aldı. Topal Lionel onları bir ödül gibi duvarında sergiledi ve Xavier cesur bir hareketle onları geri aldı. Aklınızın başınızdan gitmesine hazır olun, çünkü o vahşi geceyle ilgili anılarını The Daily Solaria'nın bir sonraki makalesinde paylaşacağım. Çok yaşa Vega Kraliçeleri!" Tyler Xavier'e bir başparmak işareti yaptı ve oğlum ön toynağını çimlerin üzerinde sürükleyerek havalanmaya hazırlandı.

"Düşersen seni tutarım kardeşim!" Seth Capella kalabalığın önüne doğru ilerledi ve Max ile Geraldine de güçlkle ilerledi.

"Ah canım, Pego-kardeşim!" Geraldine ciyakladı. "Bulutlara ve ötelere uç. Gökyüzünde neşeli bir renk izi bırak ve öyle yüksek sesle kişne ki Peçe'nin ötesindeki atalarını harekete geçir." Gözündeki bir damla yaşı sildi ve ben de çenemi kaldırdım, göğsüm bu cesaretlendirmeye genişledi.

"Yapabilirsin," diye fısıldadı Sofia, Xavier'in burnunu öpmek için ilerledi ve ben de onlara gülümsedim, kalbim

Mutluluk. "Sana inanıyorum." Kadın kenara çekildi ve Xavier uçuşa hazırlanırken biraz gergin görünüyordu.

"Bunu yapabilirsin bebeğim. Sadece odaklan," dedim ona.

"Evet!" Washer bağırarak onun kışına bir tokat attı ve Xavier telaşla kışneyerek tepeden aşağı doğru hızla havalandı.

Washer'ı bu hareketi için tekmelemek istedim ama oğluma odaklanmıştım, onun için endişeli ve umutluydum. Kanatlarını çırttı ve rüzgâr kanatlarının altından geçip gökyüzüne doğru tırmanırken keyifle kışnedi.

Bir çığlık attım, Darius'la birlikte aşağı yukarı zıpladık, Radcliff de ona katıldı ve ellerini kalçalarına dayamış, oğlumun havada süzülen ışıltılı formuna hayranlıkla bakıyordu. "Büyük, değil O mu?" Radcliff dedi neşeyle. "O olur

Pegasus olsaydım muhtemelen neredeyse benim kadar büyük olurdu." Darius, "Hayır, açık ara daha büyük olurdu," dedi.

Radcliff'ten ters bir bakış yedi.

Oğlumun kolunu gülererek ittim, sonra tepeden aşağı koşmaya başladım, sıçradım ve vardiyanın omurgamda dalgalanmasına izin verdim. Ejderha formuma büründüm, Xavier'i gökyüzüne doğru kovaladım ve onu cesaretlendirmek için kükredim, kulakları bunu duymuş gibi titriyordu.

Tyler ve Sofia bulutlarda bize katılmak için geldiler ve Radcliff de havalandı, uçtu ve Ejderha formuyla üzerimde bir takla attı. Daha sonra Darius bize katıldı, güzel altın Ejderhası bedeninden fırlayarak tamamen şekil değiştirdi ve bizi gökyüzüne kadar takip ederek gökleri sarsan bir böğürtü çıkardı.

Xavier ve sürüsünün paltolarından ve yelelerinden parıltılar dökülüyor, gittikleri her yerde ışık ve renk izleri oluşturarak kalabalığın daha da yüksek sesle tezahürat yapmasını sağlıyordu.

Darius yanımdan hızla geçti, sağ kanadı benimkine sürtündü ve kardeşini cesaretlendirmek için kükredi.

Xavier bize doğru bakıyordu, belki de burada olduğumuzu, bu galibiyeti onunla birlikte kutladığımızı

bildiğini söyleyen bir kişnemeyle yanımızdan ayrıldı. Ve biz
havada dönüp dururken, ben

Xavier'in zaferinin aşağıdaki isyancıların kalplerini güçlendirdiğinden emindi. Ve onca başarısızlıktan sonra, yüreklerinde savaşmaya devam etme gücünü bulmak için tam da ihtiyaç duydukları şeydi bu.

OceanofPDF.com

Azriel

Arşivden ödünç aldığım kitaptaki bir paragrafı daire içine
aldım Yore o ikamet etti Burada ötesinde
Bu Peçe,

Siyah saçlarımdan bir tutamı yüzümden uzaklaştırdım. Bu, var olan en eski kitaplardan biriydi. Sorun şu ki, bilmeceleyle yazılmıştı. Bazı sözcükler okunabilirken, diğerleri o kadar eski bir dilde yazılmıştı ki çözülmesi imkânsızdı. Keşke dilbilim derlememe hâlâ erişimim olsaydı, onu anlamak için daha iyi bir şansım olabilirdi.

Ölmeden çok önce Mordra'yla yaptığım anlaşma sayesinde birkaç şeyi Peçe'den gizlice geçirebilmiş olsam da, kitap koleksiyonumun tamamını gönderemezdim. Onunla öyle karanlık bir büyü aracılığıyla bağlantı kurmuştum ki, sadece benim değil, çok ağır bir kan bedeli gerektirmişti.

Anlaşma yapıldıktan sonra, eserlerimi doğrudan ona ölümle gönderdiğim Fae'lerin ceplerine koymuştum ve o da nehirden geçerken eşyaları onlardan almıştı. Hepsi ele geçirilememişti ama yeteri kadarı buraya ulaşmış, geldiğimde beni bekliyordu. Ve tabii ki,

Ceplerine Mordra'nın alıp kendine saklaması için biblolar yerleştirmiştim.

Sadece kaos alanlarına ait olanları öldürmüştüm, onları kurban olarak kullanırken hiçbir suçluluk hissetmemiştim. Katilleri, tecavüzcüleri, toplumun alt tabakasında gizlenenleri ve onlara verdiğim ölümü hak edenleri.

Kendi ölümüm karmaşık bir şekilde planlanmıştı ve canımı alıp İmparatorluk Yıldızı'nı Vega ikizleri ve oğlumun bulması için mezarımda saklama zamanı geldiğinde, Ling Astrum beni bu dünyadan uğurlamak için oradaydı. Son Lonca Efendisi. Sonunda, Loncanın geri kalanı da öldüğünde, İmparatorluk Yıldızını koruma anlaşmamız sağlamlaştı ve Solaria için yıldızlardan değerli bir şans satın aldık. Vega ikizleriyle birlikte yeni bir Zodyak Loncasının yükselmesi ve Solaria'da yeni bir şafağın doğması için bir fırsat.

Bakışlarım yine kitaptaki ilgi çekici pasajın üzerinde gezindi.

Yıldız ışığı parlak ve karanlık diğer.
Kullanıldığında, ikisi de parçalara ayrılabilir.
Işığın şarkı söylediği Grawl'da.
Kan ve kemik, eter getirir.

Grawl kelimesini daire içine aldım ve buraya getirmeyi başardığım, bazı eski kelimelerin çevirilerini içeren not defterini karıştırmaya başladım.

"Grawl... ne demek istiyor olabilirsin? Kökleriniz grawvern kelimesine mi dayanıyor?" İhtiyacım olanı bulamadığım için iç çektim. Başka bir çıkmaz yoldaydım, cevapları olmadıkları yerlerde arıyordum.

"Azriel?" Serenity kapıdan içeri adım attı. "Kapıyı çaldım ama cevap veren olmadı."

"Bağışlayın beni, çalışmalarına dalmışken kıyametin çan seslerini duymazdım. Crucia ruhumu yakıp kül etmek için arkamda duruyor olabilir ve ben unutulup giderken hala son hipotezimi sorguluyor olurdum."

Serenity gülerek yaklaştı ve elini koltuğuma koyarak çalışmama bir göz attı. Parmakları omurgama dokundu ve biraz doğruldum, ona baktım ve elmacık kemiğinin yumuşak kıvrımını, büyük kahverengi gözlerini hevesle çalışmamı inceledim.

Boğazımı temizleyerek yerimden kalktım ve bu sırada onu biraz geriye ittim.

"Burnumu sokmak istememiştim," dedi. "Peki, tamam, ettim. Ama çalışmalarınızdan oldukça etkilendim."

"İstediğin kadar burnunu sokabilirsin," dedim saçlarımı düzelterek. "Ben... ah, işte." Masamdan bir kâğıt parçası aldım ve ona uzattım. "Oğlunuza bir mesaj iletmek için bir plan gibi bir şey. Karaladığım el yazısını, köşedeki karalamaları ve üstünü çizdiğim küçük şemayı mazur görün. Aslında-" O almadan önce mektubu avucumun içinde buruşturdum. "Daha açık yazacağım."

"Mükemmel bir hatla yazılmış ya da Griffin bokuyla karalanmış olması gerçekten umurumda değil Azriel. Tek istediğim bir plan ve senin planların gördüklerimin en iyisi. Metodik, gerçekten dahice."

"Bu ortalama bir zihin için büyük bir kelime, sizi temin ederim."

"Tam olarak seçeceğim kelime bu ve bunu geri çekmeyi reddediyorum," dedi ve göğsümde hissettiğim şişmeye engel olamadım.

Masamın çekmecesini karıştırdım ve bir ateş kristali ile birlikte küçük bir şişe ezilmiş kan damarı kökü çıkardım. Bu plan sadece onun yararı için değildi elbette. Eğer işe yararsa Lancelot'la iletişime geçebilir ve ona Lonca Taşları'nın yerlerini ve çok daha fazlasını söyleyebilirdim. Onlara ulaşma çabalarım o kadar çok şey bağlıydı ki, bu beni denemekte tereddüt ettirdi

ve başarısız olur. Ama bilimin doğası böyledir. Sorun şu ki, bu kez basit meraklarımdan çok daha fazlası söz konusuydu. Önce Serenity ile test edecektim, sonra başarılı olursa hemen oğluma gidecektim.

"Peki o zaman, bir deneyelim. Tiberius'a uzan," dedim.

Serenity odaklanmak için gözlerini kapattı ve elimi tuttu, Beni ona doğru götürüyordu, avuç içi benimkinin içindeydi ve parmakları sıkıca kenetlenmişti. Tiberius'un bazı Fae'leri savaş için eğittiği, onlara talimler yaptırdığı ve emirler yağdırdığı asi adanın kıyısına vardık. Vahşi görünüyordu, kan döken bir komutan gibiydi, gömleğini çıkarmış ve isyancı acemilerle birlikte çalışmaktan terden parlıyordu.

Serenity yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle onu izledi.

"Onu özleyor musun?" Cevabı zaten belli olan bu sorunun neden aklıma geldiğinden emin olamayarak sordum.

"Evet, onu özleyorum. Ama aradan çok zaman geçti. Benim için duyduğu keder her zaman var, ama artık çığ değil. Buraya ilk geldiğimde çok acılıydım, öfkeliydim ve Linda'nın bizden aldıkları yüzünden perişan olmuştum. Tiberius'un beni özlemesini, beni beklemesini istedim. Ama ölüyü beklemenin ne faydası var ki? Beklemesi gereken bizleriz ve sonsuza dek benim için yas tutmasını isteseydim onu sevdiğimi söyleyebilir miydim? Daha yaşayacak uzun yılları var ve umarım aşk onu yeniden bulur. O bunu hak ediyor."

"Bunu hak ediyor musun?" Yine o haydut soru beni terk etti. Asılsız. Olması gerektiği gibi üzerinde dikkatle durulmamış ve düşünülmemişti.

Serenity şaşkınlıkla bana baktı ve ben de onun bakışlarını tuttum, burada tam olarak ne sorduğumdan emin değildim, sadece cevabı duymayı çok istiyordum.

"Ölüler için gerçek bir yaşam olamaz," dedi mutsuzca. "Bizler sadece daha fazla zaman isteyen ruhlarız."

"Bunun böyle olduğuna inanmıyorum," dedim düşünceli bir şekilde. "Yine de bu fikirdeki mantığı görebiliyorum. Ancak, ben

ölümü biraz daha farklı görmeye başladım."

"Ne şekilde?" diye sordu, her zamanki merakıyla. Onun bu yönünü, olasılıklara açık olmasını seviyordum. Bu görüşe sahip olabilirdi, ama benimkinin de bir değeri olup olmadığını görmek için beni hoş görmeye istekliydi.

"Ölüm, içinde durmamız gereken bir kapıdır, evet, sevdiklerimizin bize katılmasını beklemek ya da onların yaşadığını bilerek huzur bulmak. Her iki durumda da son durağımız değildir. Burası ve orası arasında bir yerdir. Orasının ne olduğunu bilmiyorum. Ama buranın, uyumu bulmak için bir fırsat olduğuna inanıyorum. Belki de hayatta bulmayı başaramadığımız bir uyum."

"Bu ilginç bir teori," dedi üzerinde düşünerek. "Yani burada neşe aramanın yanlış olmadığına mı inanıyorsun? Hatta mutluluk?"

"Bence yapmalıyız yoksa delireceğiz. İşim aklımı başımda tutuyor. O olmadan akıntıya kapılmış olurum."

"Bu seni mutlu ediyor mu?" diye sordu ve içimde yükselen gerçekle aniden yan döndüm.

"Tam olarak mutlu değilim," dedim yavaşça. "Beni tatmin ediyor. Bu bir bakıma bağımlılık. Bana bir amaç veriyor."

"Peki neşen nerede yatıyor?"

"Çocuklarımla."

Gülümsedi. "Benim de odak noktam bu. Max'in bir erkek olmasını, yanlışlarını düzeltmesini ve aşkı bulmasını izlemek. Ah Azriel, bunun gibisi yok."

"Gerçekten de yok," diye kabul ettim, Lance ve Darcy'yi ve birlikte olmak için yaşadıklarını düşündüğüm her şeyi. Lance'in ne kadar güçlendiğini, Darcy'nin ona yeniden savaşmak ve gelişmek için nasıl bir neden verdiğini.

"Ama izlediğim tek kişi o değil," dedi Serenity asık suratla, Tiberius'a bakarak ve ne söylediğini biliyordum, bu yükün ağırlığı gözlerinden okunuyordu.

"O zaman yardım etmeye çalışalım," dedim, kristali Tiberius'un yanına yere koyup kansvein kökü şişesini etrafında bir daire çizecek şekilde sallayarak. "Bu bir ilaç görevi görmeli."

Kristal kan damarını tutuşturduğunda sesin için bir kanal olacak. İçine net bir şekilde konuşun. Sadece bir anınız, saniyeleriniz ya da en fazla bir dakikanız olabilir, emin olamıyorum."

"Pekâlâ," dedi ve dizlerinin üzerine çökerek ateş kristaline konuşmaya hazırlandı. "Hazır."

Kristale dokundum ve alevler içinde patladı, toz ışığı hızla yakaladı ve en parlak pembe renkte yandı.

"Tiberius!" Serenity haykırdı ve Tiberius korkuyla etrafına bakındı, sesi doğrudan ona ulaşıyordu.

"İře yaradı," diye nefes nefese kaldım, oėlumu ve bunu denemek için ona ne kadar çabuk gitmem gerektiėini dūřündüm. Onu doėru yola sokmak için ihtiyaı olan her řeyi anlatmak için.

"Aramalısın-" Serenity başladı ama havada bir değişiklik hissettim. Peçe bize çarptı, bizi geri çekilmeye zorladı ve etrafımızı şiddetle saran ruhani bir rüzgârla ateşi söndürdü. Tüm gücümüzle Peçe'ye karşı koyarken Serenity'nin kolunu kavrayarak bizi orada tutmak için savaştım.

Kristal tekrar alev aldı ama bu sefer ateş kükrüyordu ve yıldız ışığıyla doluydu. Kendini bize doğru fırlattı ve sıcaklığı ruhlarımızı kavurdu.

"Bu kadere sen karar veremezsin, bilginin arayıcısı," diye bağırdı yıldızlar zihnimin içinde, öfkeleri açıktı. "Ölülerin sesleri yaşayanların kulaklarına ait değildir. Bunu ikinci kez denemeyeceksin, yoksa gazabımız senin ve değer verdiğin herkesin başına gelecek."

Serenity'yi göğsüme doğru çekerek onu onlardan korudum ve ateşten uzaklaşarak Peçe'nin bizi almasına izin verdim, bizi odama geri götürdü. Bizi yatağa tükürdü ve ben de onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için yuvarlandım.

"Yıldızlar bize izin vermiyor," diye mırıldandı, yataktan kalktı ve parmaklarını saçlarında düğümlledi.

"Belki de henüz göremediğimiz bir yolları vardır," dedim ağır ağır, hayal kırıklığı üzerime çökerken. Bu büyüyle Lancelot'a ulaşamazdım, ona ne olduğunu söyleyemezdim.

Lonca Taşları. Ve bu plana ne kadar umut bağladığımı fark ettim.

Başını eğdi ve kapıya doğru yürüdü. "Ya da belki de bu gerçeğin ortaya çıkmasını hiç istemiyorlar."

"Başka bir yol bulacağım," diye seslendim ona ama o gitmiş, beni başarısızlığımın içime işlemesiyle baş başa bırakmıştı. Odaklanmak zorundaydım. Yıldızlar beni bu yoldan mahrum etmek istese bile, başka bir çözüm bulana kadar yorulmadan çalışacaktım. Ne olursa olsun ilerleyecek ve sonuçları lanetleyecektim.

Kapı yavaşça açıldı ve koyu renk saçlı bir kadın orada durmuş, kararsızca odama bakıyordu. "Affedersiniz, Bay Orion? Biraz konuşabilir miyiz?"

Ayağa kalktım ve kapıyı daha geniş açtım.

"Francesca," dedim ağır bir sesle. "Seni bulmak istiyordum."

"Oğlunuzu hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilemeye geldim," dedi, gözlerini sefalet doldurarak.

"Sen böyle bir şey yapmadın," dedim güçlü bir sesle. "Hafıza döngünde yer alan bilgiler Lionel'in diktatörlüğünün temellerini sarstı. Lance bunu savaşta kayda değer bir zafer olarak görecektir."

Çenesini kaldırdı. "Sanırım biraz yardımı oldu." "Onu kurtarmaya çalıştığınız için teşekkür ederim. Olmadığı için üzgünüm

Ama onun için yaptığın şeyde çok cesur davrandın," dedim, ona gösterdiği sevgi gösterisinden kaçınarak, her şeye şahit olmak için oradaydım. Ona o acı verici reddedilmeyi hatırlatmak istemedim.

"Teşekkür ederim," dedi. "Tüm bu olanları kabullenmek çok zor. Sanırım aklım hala yaşayan dünyada, sanki ölüm henüz bana gerçekten gelmemiş gibi, anlıyor musun?"

"Bu bir süre için olur, sonra geçer," dedim. "Kabullenmeyi bulduktan sonra, hayatta aradığın tüm cevapları aramak en iyisidir. Huzuru bulmanın tek yolu budur."

Asık suratla başını salladı. "Beni bulmak istediğini söylemiştin..."

"Ah evet, kayıp Lonca Taşları'nın peşindeyim ve bir tanesini FIB'nin el koyduğu yere kadar takip ettim. Lance ve Vegas'ın bu taşların her birini bulması büyük önem taşıyor. Böyle bir yere fark edilmeden girebilmeleri için bir yol bilip bilmediğinizi merak ettim."

Bu haber üzerine kaşları kalktı ve bir an düşündü. "Ona erişmek için ihtiyaç duydukları her şeyin benim hafıza döngümde yer aldığına inanıyorum. Eğer o taş FIB deposunda arayacaklarını biliyorlarsa, belki de benim anılarımı aramak akıllarına gelecektir?"

"Sorun, taş orada aramaları gerektiğini bilmelerinde yatıyor." Kaşlarını çattım. "Önemli değil, devam edip bir yolunu bulacağız. Kahve içmek için içeri gelmek ister misiniz? İllüzyonu oldukça gerçek."

"Teşekkür ederim ama annem beni Bilgi Odası'nda bekliyor. Ayrıca, sanırım her şeyden sonra benimle kahve içmek garip olurdu."

"Garip mi?" Sorguladım.

"Lance ve ben bir süredir birlikteydik. Senin gelinin olabilirdim." Güldü ve gözlerimi kısarak ona baktım, oğlumun ona karşı böyle bir eğilimi olduğunu gördüğüm bir zamanı hatırlamaya çalışıyordum. Onunla son konuşmalarında, onu asla böyle arzulamadığını açıkça belirtmiş gibi görünüyordu.

"Darcy geldikten sonra değil tabii," diye devam etti. "Ama belki başka bir hayatta. Elysian Eşi'yle tanışmadığı bir yerde."

"Vega ikizleri Solaria'ya gelmeseydi, sanırım o zaman Darius Acrux ile birlikte olabilirdi. İkisi birbirine her zaman çok uygun görünüyordu, Lionel'a karşı olan davalarına bağlı olarak her zaman birlikte kavga ediyor ve gülüyorlardı. Ama her birinin bir Vega ikizine aşık olması beni şaşırtmadı. Güçlerine, tutkularına nasıl aşık olmazlar ki?"

Onların ateşi mi? Bu şekilde aile olmaları bence oldukça şiirsel."

"Darius işin içinde olmasaydı, ben olabilirdim," diye güldü, ama bu kez gülüşü daha gergindi.

"Evet, belki. Yine de oğlumun bir keresinde bir Aslan Şekil Değiştiren'den ciddi bir ilgi gördüğüne inanıyorum - Leon Night, onu tanıyor musunuz? Lance'i yaladı, bu da Aslan dünyasında onun olduğu anlamına geliyor. Ama yine olmadı. Dediğiniz gibi başka bir hayat."

"Evet, ya da belki ben-"

"Bir de Gabriel Nox var tabii. Oğlum bir keresinde bir aşk iksiri içti ve ona sıırılsıklam aşık oldu. Çok iyi anlaştıkları ve birbirlerine çok düşkün oldukları için bunun harika bir şeyin başlangıcı olabileceğini düşünmüştüm. Evet, onlar da iyi bir eş olabilirlerdi ama Darcy olduğu için çok mutluyum. Onu gerçekten seviyorum, gerçekten. Keşke onunla tanışabilseydim, oğlumun o çok sevdiği ışığında bir an olsun yıkanabilseydim. Neden ona aşık olduğu, neden onca insan arasından onu karanlıktan çekip çıkarabildiği gün gibi ortada."

"Ben... gitsem iyi olacak," dedi Francesca ve ben de gülümseyerek ona el salladım.

Orada öylece dururken göğsümdeki bir sızı oğlumun ihtiyacı olduğunu söyledi ve yanına gittiğimde Hail ve Merissa Vega'nın benimle birlikte loş bir taş odada cisimlendiğini gördüm.

Ortada, Stella'nın ötesinde kan dolu büyük bir tank duruyordu ve döndüğümde Lance ve Darcy'yi tahta raflara zincirlenmiş halde buldum; Lance henüz uyanmıştı, Darcy ise baygındı.

Şok içinde küfrettim.

"Onlara ne yapıyor?" Hail hırladı ve ben de bu sorunun cevabını kendim bulmak için iksirlerle dolu masanın üzerinde açık duran kitaba doğru koştum.

Merissa bana katıldı ve önümüzde duran, kan büyüğü ve eski cadılar meclisi bağlarını içeren karanlık büyüğü okudu.

"Ay adına," diye nefes aldım, Stella'nın gerçekten bir cevap bulduğuna inanamıyordum. "Lance'in Ölüm Bağını değiştirmeye çalışıyor."

"Bu onların iyiliği için değil gibi görünüyor, emin misin Azriel?" Hail talep etti.

"Emin olamıyorum," dedim ve aceleyle büyüğü tekrar okudum.

Merissa korkuyla kızına bakarak, "Onları bağladı," dedi. "Ya Gwendalina'ya zarar vermek istiyorsa?"

Parmağımı Ölüm Bağının aktarılması için fedakârlık gerektiren çizgide gezdirdim. Stella onu başka bir ruhun üzerine yerleştirecekti ve mürekkep rengi saçları etrafında dönen Darcy'ye baktığımda boğazım düğümlendi. Eminim o...

"Azriel?" Hail bakışlarımı takip ederek sordu ve ben Stella'nın niyetinin ne olduğunu endişeyle düşündüm.

"Bu da ne böyle?" Lance Stella'ya homurdandı, onu uyutmak için kullandığı büyü ya da iksir her neyse ondan tamamen uyanmıştı.

Stella Darcy'ye doğru hareket etti ve Lance bağlarına karşı direndi.

"Geri çekil!" Merissa Stella'ya bağırarak gücünü duvarlara doğru itti, ama bu odayla ilgili bir şey farklı hissettiriyordu. Kara büyüyle kaplanmıştı ve Vega kral ve kraliçesinin bu haldeyken onu etkileyip etkileyemeyeceğinden emin değildim.

"Ondan uzak dur," diye tersledi Lance ve zaman eğilip bükülerek, Stella elinde Vampir dişini andıran kavisli bir bıçakla Darcy'nin yanında durana kadar bizi içinden geçirdi. Bu bıçağı tanıyordum, Barbar Kraliçe'nin bir eşyasıydı, kraliyet meclisinin tedariki için kanları akıtılan binlerce Fae'nin boğazını kesmesiyle ünlü bir bıçaktı.

"Ne düşünüyorsun?" Stella'ya homurdandım.

"Ona dokunmayın!" Lance dehşet içinde kükredi. "Ondan uzak dur yoksa bunu sana ödetirim. Her organını koparacağım"

ve ben sonuncusunu alana kadar seni hayatta tutacağım."

"Kraliyet kanı çok güçlüdür," diye fısıldadı Stella, onu görmezden gelerek ve Darcy'nin ön kolunun üzerinde bağlı olduğu yerde uzun bir yarık açarak.

"Hayır!" Lance bağırdı, bağlarına karşı daha sert bir şekilde sarsıldı, sesi Merissa'nınkiyle yankılandı.

Korku kalbime yapıştı ve ona yardım etmenin bir yolunu bulmak için zihnimde birbiri ardına cevaplar aradım.

"Azriel." Hail elini cüppemin içine soktu. "Bir şeyler yapmalısın. Saray benim gücüme yanıt vermiyor. Bir şeyler yapmalıyım.

Gwendalina'yı koru."

Zaman tekrar değişti ve ben bu yerde kalmak için savaştım, Lance ve eşi için duyduğum korku beni acı içinde bıraktı.

Stella şimdi tanka daldığı için kan içindeydi ve elinde bir iksir tutarak Lance'in dudaklarına doğru bastırıyordu.

"İç," diye emretti ve sonunda ona bunu yaptırarak pes etmesini sağladı.

"Siktir. Sen," diye soludu onu serbest bırakırken.

Stella yüzünü boyayan kanın içinden Lance'e kederle baktı. "Tek yolu bu."

"Ne için tek yol?" Lance talep etti.

"Ölüm Bonosunu çıkarıp bir başkasına vermeye çalışacak," diye homurdandım.

"Gwendalina," dedi Merissa dehşet içinde, kızına doğru koştu ve onu bu kaderden koruyabilecekmiş gibi önünde durdu.

Hail sarayı çağırmaya çalıştı, Stella'ya öbür taraftan saldırmak için çaresizdi, ama bunun faydası olmadığını görebiliyordum.

Düşünmeliydim, bundan bir çıkış yolu bulmalıydim. Bir plan oluşturmalıydim.

"Uzun zaman önce, bizim türümüz dünyaya hükmediyordu," diye nefes aldı Stella. "Kan anlatılmamış bir güce sahiptir, Lance. Ancak atalarımızın Vampir yöntemlerini benimsemediğimiz sürece bu güçlerin kilidini tam olarak açamayız."

"Çek o pis ellerini üzerimden," diye tısladı Lance ama gözbebekleri ağıltan büyümtü, ona verdiği iksir kesinlikle bunu tetikliyordu.

"Al, bebeğim." Stella bileğini kaldırarak Lance'in ağızına uzattı, Lance'in dişleri fırladı ve birkaç dakika içinde onu ısırıldı.

"Hayır!" Kükredim.

"Evet," diye soludu Stella.

Zaman bir kez daha dalgalandı ve meclis bağlarının gücünü hissettim, aralarına yayıldı ve sıkıca kenetlendi.

"Neden?" Lance kendine gelerek ve ne yaptığını anlayarak sordu. "Buna hakkın yoktu."

"Seni çok seviyorum," dedi, gözleri sulanmıştı. "Güven bana bebeğim, bu senin iyiliğin için."

"Ona olan aşkını kanıtla," diye tısladım. "Eğer gerçek aşk hakkında bir şey biliyorsan, onun eşine zarar vermeyeceksin. Bu onu ölümden daha kesin bir şekilde öldürecektir."

Zaman sıçradı ve atladı ve Darcy'yi uyanık, Stella'yı önünde dururken buldum.

Stella, "Bir aşğın ciddi bir sessizlik içinde verdiği söz," diye mırıldandı ve sözcükleri büyüden tanıdım. Kendisinin ve Darcy'nin etrafına bir susturma balonu yerleştirdi, ben de ileri doğru koştum, balonun içinden geçtim ve Lance'in artık duyamadığı sözleri duydum. Merissa ve Hail de aynısını yaptılar, omuzları benim omuzlarıma yapıştı.

"Benden uzak dur," diye tısladı Darcy.

"Dinle, sana zarar vermeyeceğim," dedi Stella ve Merissa'nın bakışlarıyla karşılaştım, aramızdan umut geçti.

Hail'in duruşu gevşedi ama bakışlarında hâlâ bir iblisin parıltısı vardı. "Karın her zaman iyi bir yalancıydı."

"Evet," diye kabul ettim, Stella'nın yüzünü avlıyordum.

"Ama içimden bir ses bunun yalan olmadığını söylüyor."

"Bütün bunlar ne için?" Darcy talep etti.

Stella, "Lance'in Ölüm Bağını kıracağım," diye yemin etti ve Darcy'nin gözleri çaresizlik içinde oğluma doğru kaydı.

"Onu dinleme," diye seslendi Lance, bunların tek kelimesini bile duymamıştı ve Stella'nın bunu neden ondan sakladığını anladım, büyüden ve kenarına aldığı notlardan her şeyi bir araya getiriyordu. "O bir yalancı, lanet olası bir manipölatör. Ağzından çıkan her şey pisliktir."

Stella ağzını bir illüzyonla kapattı, böylece Lance onun sözlerini dudaklarından okuyamadı. "Onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim, ama benimle birlikte çalışmana ihtiyacım var."

Darcy ona kuşkuyla baktı. "Gerçekten bağı koparabileceğini düşünüyor musun?"

"Biliyorum," dedi Stella tutkuyla, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Kötü bir anne olduğumu biliyorum, ama bunu telafi edebilirim. Yemin ederim yapabilirim. Sadece benimle birlikte çalışmana ihtiyacım var."

Darcy sustu ve Hail ile Merissa, Stella'ya güvenip güvenmediklerinden emin olmadıklarını belirten yoğun bir bakış paylaştılar. Karımı bu kadar iyi tanımıyor olsaydım ben de böyle hissedebilirdim. Bu, tüm acımasızlığıyla içini kemiren ve sonunda davranışlarını yönlendiren bir pişmanlıktı.

"Gerçekten doğruyu söylediğini düşünüyorum," dedim. "Ona zarar vermek niyetinde değil."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Merissa homurdandı. "Bir numara olabilir."

"Darcy'yi zincirledi ve merhametine bıraktı, niyeti buysa şimdi ona zarar verebilir. Ama o zaman bu şu anlama gelir..." Stella'nın yüzünü inceledim, planını bir araya getirdim ve cevabı o kadar şok edici buldum ki, seçtiği yolun gerçekten bu olduğuna inanmak zordu.

"Bu iş bittiğinde, kaçıp onu buradan uzaklara götürme şansın olacak," dedi Stella. "Lionel Ejderha Loncası ile birlikte Solaria Sarayı'nda ve bir süre geri dönmeyecek. Bana yardım edeceğine dair söz veriyor musun?"

"Pekâlâ," dedi Darcy, benim Stella'da gördüğüm şeyi o zaman açıkça görmüştü ya da belki de her zaman olduğu gibi eşi için her şeyi riske atmaya hazırdı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Zaman, dev bir kuşun kanatları iki yanımda

çırpınıyormuş gibi ileri doğru kanat çırptı ve ben gücümü

Darcy'yi Stella'nın hava büyüünün pençesinde kan tankının üzerinde süzülürken ve yavaşça içine doğru alçalırken buldu.

"Seni seviyorum," diye nefes aldı Darcy. "Mavi!" Lance böğürdü.

Merissa çaresizlik içinde tanka doğru koştu ama zaman akıp gitti ve her şey bir kez daha onlara geri dönmenin yolunu bulana kadar dönüp durdu. Hava muazzam bir güçle uğulduyor, Ölüm Bağı havada çarpışıyordu.

"Matrem consanguinitate religatam et ultra. Filii mei vinctis mortis suscipio," diye fısıldadı Stella ve ben de sözleri tekrarlardım, Hail ve Merissa'ya bakarak onları da aynı şeyi yapmaya teşvik ettim. Onlar da bana güvenerek bu sözleri atmosferde yankıladılar ve sözlerin gücü dünyalarımızın sınırını aşarak Stella'nın kilerle birleşti.

"Ben onun kanıyım, onun akrabasıyım, onun meclisiyim!" Stella başını geriye doğru eğdi, kelimeler ağzından dökülüp havayı kirletiyordu. "Eius vinculum meum est!"

"Eius vinculum meum est!" Merissa ve Hail ile birlikte bağırdım.

Gök gürültüsü gibi bir ses odayı yırttı ve bir anda her şey karanlığa gömüldü.

"Ab ipso peto nunc et semper - onun bağı benim," diye nefes aldı Stella ve avucu ile oğlumuzun avucu arasında kırmızı bir ışık patladı.

Büyünün geri tepmesiyle ondan uzaklaştı ve artçı şok Darcy'nin içinde sıkışıp kaldığı cam tankı paramparça ederek onu bir kan dalgasıyla dışarı attı. Elleri ve dizleri üzerine çökerek öksürdü ve sıçradı. Merissa ona gerçekten ulaşamasa da yardım etmek için sırtını sıvazladı.

"Sorun yok, küçük sevgilim," dedi Hail, onun yanında dizlerinin üzerine çökerek. "Biz sana sahibiz."

Stella hava büyüüyle üzerimizde yükseldi ve tüm vücudu Ölüm Bağının kıpkırmızı ışığıyla parlamaya başladı.

Ama artık oğluma bağılı değıldi, onun yerine bu korkunç güç ona bağılıydı. Bir sonraki adımın ne olacağını içten içe biliyordum ama bunu gerçekleştirecek kadar cesur olup olmadığını merak ediyordum.

Stella bir elini kaldırdı, gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor ve yüzünü boyayan kanda çizgiler oluştuyordu. Parmaklarını oynattı ve sivri dişe benzeyen hançeri odanın öbür ucuna fırlatarak avucunun içine aldı. Onun yanında durmak için hareket ettim, göğsüm gergin ve düşüncelerim karanlıktı. Yıldızlar yaklaşıyordu, yaklaşmakta olan şeyin önemini hissediyorlardı.

"Neden?" Stella bıçağı kendi kalbine doğru yöneltirken Lance nefesini tuttu.

"Çünkü ben senin annenim. Ve seni hayattan daha çok seviyorum," diye nefes verdi ve hançeri göğsüne sapladı.

Tarikatının gücünü kullanarak kalbini kaburgalarının boşluğundan çıkarıp kendi bedeninden çekip çıkarırken bir çığlık attı. Geriye doğru sendeledim, gözümü kırpmadan yaptığı seçimi, atmosferi titretecek kadar güçlü olan fedakârlığı düşündüm.

"Ayın ışığıyla," diye soludu Merissa, eli Hail'in koluna düştü.

"Kendini Ölüm Bağı'na teslim etti," diye inanamayarak nefes aldı.

Stella'nın gözlerinde tek bir anlık yaşam kalmıştı ve ruhu derisinin kenarlarında dengede duruyordu. Son nefesinde parmaklarını şıklattı ve Lance'i askıya bağlayan zincirlerden kurtardı.

Bir saniye sonra ölmüştü, kan gölüne yığılmıştı, vücudu parçalanmıştı ve kanlı bıçak kalbinin derinliklerine saplandığı yerde, yanı başında dik duruyordu.

Stella'nın ruhu Peçe'ye sessizce geldi, ölümü dilimdeki tüm kelimeleri susturan bir varlıktı. O adım attı

Bana doğru baktı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ama yüz ifadesinde korku yoktu. Ne de olsa bunu o seçmişti.

"Azriel," dedi ve yaklaşıp Vahşi Kral ile kraliçesini fark etti.

Boğazı düğümlendi, gözleri hepimizin arasında dolaştı ve utanç yüz hatlarını renklendirdi.

"Beni cezalandırmaya mı geldin?" diye fısıldadı.

Merissa ileri doğru hareket ederek Stella'nın yüzüne vurdu. "Bu senin tüm kötü seçimlerin için." Daha da yaklaştı ve Stella'nın yanağına vurduğu yeri öptü. "Ve bu da sonunda yaptığın iyi seçimler için."

"Beni bağışlayın," diye mırıldandı Stella.

Merissa soğukkanlılıkla, "Şu anda ihtiyacınız olan benim bağışlamam değil," dedi ve onun yanından geçerek yerde kucaklaşan Darcy ve Lance'e doğru ilerledi.

Hail Stella'ya sertçe başını salladı ve ondan bundan daha fazlasını alabileceğinden şüpheliydim. Ailesinin yanına taşındı ve Stella benimle göz göze kaldı. Uzun zaman önce ölmüş kocasıyla. Muhtemelen itiraf edemeyeceği kadar çok düşündüğü bir adam. Ama ben onun çekimini, pişmanlığını ve utancını yeterince sık hissetmiştim. Evet, benim için üzülmüştü ama bir eşin kocası için üzülmesi gerektiği şekilde değil. Kederinin çoğu suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu.

"Azriel..." Yaklaştı. "Benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

"Peçe'nin seni buradan alıp Harrowed Kapısı'na götürecek olan nehre sürüklememiş olması oldukça manidar," dedim kestirmeden.

Bunu düşününce ürperdi ve kollarını kendine doladı. "Özür dilerim."

"Özür dilemek yaşayanlar içindir," dedim. "Senin hikayen yazıldı. Artık eylemleriniz sizin gerçeğinizi anlatıyor."

"Peki benim doğruluğum hakkında ne söyleyeceksiniz?"

Bunu düşündüm, yaptığı seçimlerle neden olduğu tüm yıkımı düşündüm ama sonunda Lance'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda onun yanında olmuştu. Ve

Oğlum en değer verdiğim aşklarımdan biriydi, bunun için minnettar olmaktan başka bir şey yapamazdım. Yine de... her şey ölçölüp biçildiğinde, yaptığı kötölükleri unutmak mümkün değildi.

"Son hareketiniz ve Lance'i karanlıktan çekip çıkardığınız zamanlar için minnettarım. Ama geçmişte yaptıklarını asla affedemem. Yine de onları geride bırakacağım. Sana karşı nefret beslemeyeceğim ve bu günahların kefareti burada çekmeni talep etmeyeceğim. Burada pişmanlıklarınla birlikte oturmanın her şey için yeterli bir ödeme olacağına inanıyorum."

Başını bana doğru eğdi, sonra Ebedi Saray'a doğru kayarak uzaklaştı. Clara'nın yaklaştığını hissettim ve Stella'yı sevinçle karışık bir kederle kucaklamak için koşarken, dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme kalktı. Clara onu affedecekti ve ben de Stella'nın kızının iyiliği için huzur bulmasını istiyordum.

Onları kendi hallerine bıraktım ve dikkatimi tekrar oğluma çevirdim, Darcy Vega çığlık atmaya başlayınca o küçük sevinç anı yok oldu. Gölgeler ondan akıyor, derisini yırtıyordu ve ben de anne babası ve eşinin yanında ona haykırdım, dehşet kalbimi eziyordu.

Gölgelerin her bir zerresi bedenini terk etti ve yere yığıldı, bir yığın halinde yere yığıldı, artık onunla bir olmayan canavara, odanın karşısında duran devasa yaratığa baktı.

Gölge Canavar bir an için sersemlemiş gibiydi, havayı kokluyor ve kendine gelmeye çalışıyordu. Darcy dizlerinin üzerine çöktü ve Lance ona doğru atıldı, endişeyle ona bakıyordu ama Darcy inanılmaz derecede iyi görünüyordu.

"Ne oldu?" Hail hışırdayarak Darcy'ye yaklaştı ve ellerinin titrediğini fark ettim.

"Onun kanı benim kanımdı," dedi Lance eşine. "Senin lanetinin bedelini ölümüyle ödedi. Artık özgürsün."

"Güneş adına, bu doğru," dedi Merissa mutlulukla ve kendini Hail'in kollarına atıp ona sıkıca sarıldı.

Gölge Canavar vahşı ve öfke dolu bir şekilde Lance ve Darcy'ye doğru saldırırken sevincimiz kısa sürdü ve bu kanlı gecenin bitmekten çok uzak olduğunu anladım.

OceanofPDF.com

Darius

Mordra'nın mağarasına dönüş yolu bu kez daha uzun görünüyordu, patika daha fazla dönemeç alıyordu, ağaçlar daha sıkı.

ormanlık alan. Altın rengi parıltı bile daha yavaş kayıyor, ışık tepedeki gölgelikten taşmak yerine damlıyordu.

Ama gecikmedim. Hedefimi aklımdan çıkarmadım, beni istediğim şeyden alıkoymak için harcadığı çabadan dolayı bu yeri lanetledim ve sonunda mağarasının ağaçların arasına gizlendiği açıklığı buldum.

Yavaşlamadan içeri girdim, inine doğru ilerlerken adımlarımda hiç tereddüt etmedim.

Roxy'nin kederini yanımda yaşayan bir canavar gibi hissedebiliyordum, ayrılığımızdan duyduğu acı beni korkutan bir çaresizliğe dönüşüyordu. Ama bu sadece adımlarımı daha sağlamlaştırdı, sadece neden burada olmam gerektiğini ve ne için geldiğimi doğruladı, bu yüzden görevime odaklandım ve bunu yapmak beni ne kadar derinden yaralasa da ona gitme dürtüsüne direndim.

"Bir karatavuğun gölgesinde gizlenen bir solucan gibi burada saklanmanın özgürlük olduğunu mu sanıyorsun?" Kayayı tutan geniş açıklığa adım atarken seslendim

bir tnek için tercih etti. "Yıldızlardan saklanmanın onların gücünü yok ettiğini mi düşünüyorsun?"

Mordra öfkeyle tıslayarak arkamda belirdi, sararmış pençeleri havayı yarararak hayvani bir peneyi bana doğru savurdu.

Cevap olarak hırladım, pençeleri içimden geçip gitti, giydiğim beden yanılısamasına hiç temas etmedi ve savrularak geçti, bir kez daha kayasına yerleşti.

"Görüyorum ki umutsuz kancalarından birini hayata salmışsın," diye tükürdü, kenarları şekillendi ve sonra çözüldü, içi boş kafatasını süsleyen hiçbir özellik yoktu.

"Beni gönderdiğin yaratıkla yüzleştim ve ondan kaçtım, eğer kastettiğin buysa," diye acı bir şekilde cevap verdim.

"lmne hükmetme şansına sahip olmak için lmnle yzleşmelisin," diye kıkırdadı Mordra. "Ancak ne olduğun - ve olmadığın- gerçeğini kabul ettiğinde, kaderin üzerinde bir kez daha hakimiyet kurabileceksin."

"lmllğmle ya da lmszlğmle yüzleştim ve yüzümün akıyla çıktım. şimdi bana yaşayanlar diyarına dönmek için ne yapmam gerektiğini söyleyecek misin?" Ben talep ettim.

Lekeli dişlerin ve kan çanağına dönmüş gözlerin parıltısı. Mordra dilini şaklattı.

"ğrenmem çok uzun sürdü," diye mırıldandı. "O bilmecenin cevabının ne olduğunu anlamak çok uzun sürdü. Ve anladığım zaman da bedelini deyemedim."

"Ne fiyatı?"

"Keder yakar, değil mi? rr, rr, sonra bir şekilde alevlenir ve yeni bir şekil alır. Acı azalır, tatlılık kalır. Bunda bir g var."

"Bilmece gibi konuşmayı bırak ve açıkça söyle," diye hırladım.

"Tatlı kralienize daha yakından bakın." Mordra parmaklarını şıklattı ve Peçe etrafımda paramparça oldu.

Kendimi ayakta durmak için mücadele eden Roxy'nin karşısında buldum, onda korkunç bir sorun vardı ve bu da ruhunun Peçe'ye çok yaklaşmasına neden olmuştu.

Adım koluna kazınmıştı, ayaklarının dibinde yere kan damlıyordu ve kendini zehirlemek için kullandığı belli olan atılmış kadehe baktım.

"Kahretsin, bebeğim, sen hiçbir şeyi yarım yapmazsın, değil mi?" O elindeki yıldız tozu kesesini karıştırırken ben nefes aldım.

Ruhu teninin altında parlıyordu, onu ölümden bir adım ayırıyordu. Ona doğru ilerledim, yanağını kavradım ve gücümü benim için her zaman taktığı yakut kolyenin kalbine bastırdım.

"Hadi, daha hızlı," diye homurdandım, artık geri dönmesi için çok geç olduğunu biliyordum. Devam etmeli, bu işin sonunu getirmeliydi.

İçinde bir şey çığlık atıyordu ve bunun Jenkins'in lanetli ruhu olduğunu anlamam bir anımı aldı, hala böğrüne gömülü olan kaplan gözü kristalinde kilitliydi ve onu hayata bağlamak zorunda kaldığı için acıyla yanıyordu.

Eğildim ve ağzımı Roxy'ninkine bastırdım, beni orada hissetmesini istedim, ihtiyacı olan gücü benden alması için onu teşvik ettim.

Roxy öpücüğe doğru eğilirken yıldız tozunu fırlattı, hedefi kalbi belirledi, parmaklarım onun kilerle kilitlendi ama o uzaklaştığında hiçbir şeye kapanmadı.

Tökezleyerek geri çekildim, Mordra'nın mağarası bir kez daha etrafımda şekillendi, sivri dişleri sırtarak açıldı.

"Daha görmedin mi?" diye fısıldadı. "Yolu buldun mu?"

"Ne yolu?" Tersledim. "Peçe'ye yaklaştığımda tek gördüğüm sevdiğim insanların acı çektiği."

"Evet, evet. Aşk çok güçlü, değil mi? Sizi yakınına çeker, görmenizi sağlar. Bazen dokunabilirsin - ama neden? Neden?"

"Bilmiyorum," diye tersledim.

Tekrar tökezleyerek geri döndüm, Peçe bana doğru savruldu ve dehşet dolu bir ormana vardım, zifiri siyah yaprakları ve kemik beyazı gövdeleri olan ağaçlar sonsuza kadar uzanıyordu

etrafımda. Bu yerdeki yaşam eksikliği o kadar güçlüydü ki beni boğuyordu.

Karım ağaçların arasındaki toprakta, kendi kusmuğundan oluşan bir havuzun üzerinde nefes nefese ölüyordu, vücudu aldığı toksinlere yenik düşmüştü.

Cebinden bir şey çıkarmaya çalışıyordu, kendi kusmuğuyla yüz yüze dans ederken bu kadar basit bir şeyi yapmak için mücadele ettiğini görmek beni kırdı.

Dudaklarımdan bir kahkaha döküldü, eğlenmiş, acı, kırık. Neyim olduğunu bile bilmiyordum ama buraya gelmek için yaşadığı onca şeyden sonra beni kurtarmak adına bu hale düştüğünü görmek göğsümden histeri fıskırmasına neden oldu.

"Dövüş," diye emrettim.

Roxy yine cebinden bir şeyler çıkarmaya çalıştı, ruhu teninden okunuyordu.

Sonunda başardı ve ihtiyacı olan panzehiri içeren bir şişeyi alırken zaferini haykırdım, ancak şişeyi toprağa düşürdü ve şişe hemen ondan uzaklaştı.

"Kaderin canı cehenneme," diye homurdandım, ön tarafına yuvarlanırken elimi sırtına bastırmak için aşağı indim, vücudu artık neredeyse tamamen pes ediyordu. "Hadi, sadece birkaç santim uzakta. Yapabilirsin bebeğim."

Roxy, kendisini kurtaracak olan Basilisk Zehri şişesine yaklaşırken bir ayağından biraz daha fazla çalışarak kendini santim santim yere itmeye başladı.

Jenkins o kadar yüksek sesle çığlık atıyordu ki kalp atışlarını bile seçemiyordum, onu yanındaki kristale bağlayan büyü, onu ölümden uzak tutmanın baskısı altında parçalanmaya başlamıştı.

Gözleri kapanırken yere eğildim, elini elime aldım, şişe ona çok yakındı.

Avucunu sıktım, beni hissetmesi için onu teşvik ettim, elimden gelen gücü sundum.

"Hadi ama güzelim. Bu cansız yerde pes etmek için hayatın sana attığı tüm pisliklerden sağ çıkmadın. Sen tanıdığım en güçlü insansın. Ve bu senin sonun değil."

Gözleri kapaklarının altında titriyordu, ayak parmağı bir kez daha toprağı itti ve panzehir şişesine uzandım, tüm gücümle ittim ve biraz yuvarlanmasını teşvik ettim. Yuvarlanınca zafer çığlıkları attım ve dudaklarıyla buluştum.

Roxy küçük şişeyi dişlerinin arasında parçalayarak ağzına götürdü ve Basilisk Zehri'nin dozu, yaşamdan vazgeçmesine ramak kala vücuduna yayıldı.

Jenkins, son gücü kristal tarafından tüketilirken kükredi ve zehrin damarlarından yok olduğunu görmek için ihtiyaç duyduğu son birkaç saniye boyunca onu hayata bağlamak zorunda kaldı.

Kristalden kurtulduğunda Peçe onun için açıldı ve o kapıdan fırlatılırken cehenneme kadar çığlık attı. Ama artık onu bu tarafta bekleyen bir öbür dünya yoktu. Peçe, ruhunun kalan kalıntılarıyla buluştuğunda çığlık attı ve kör edici bir ışık parlamasıyla yok oldu, ölümü engellemek için ihtiyaç duyduğu büyüünün bedeli ödendi ve o orospu çocuğunun iltihaplı parçaları sonsuza dek yok edildi. Eğer bir şey varsa, ucuz atlatmıştı.

Ölümün eşiğinde sallanırken Roxy'nin gözlerine baktım, dudakları yarım kalp atışı kadar huşu içinde aralandı, sonra o aralık kapandı ve kaplan gözü kristali derisinden düşüp büyüü tükendiğinde onu hayata geri fırlattı.

"Daha görmedin mi?" Mordra mırıldandı, ıslak dudakları kulağımı okşadı ve kendimi bir kez daha onun mağarasında bularak sarsıldım.

"Neyi gördün?" diye sordum ama cevap olarak o kırık dişli gülümsemesiyle sırtıttı.

OceanofPDF.com

Darius

"Ne arıyorum ben?" diye sordum.

Mordra parmak uçlarında kayadan indi. Bir parmağını solmuş dudaklarına bastırarak etrafımda dönmeye başladığında vücudu titrek bir alev gibi dalgalanıyordu.

"Aradığın cevaplar yaklaşıyor," diye nefes aldı.

Onları tekrar talep etmek için ağzımı açtım ama eli göğsüme indi, itişinin gücü kırılacak bir bedenim kalsaydı kemiklerimi parçalamaya yetecekti. Beni bir kez daha Peçe'ye doğru fırlattığında nefesim kesildi.

"Gözler açık, akıllar keskin," diye tısladı Mordra, kendimi içinde bulduğum uçsuz bucaksız ormanda bir sestten başka bir şey değildi.

Lanetli Orman'ın durgunluğu arasında Roxy'yi aradım, ağaçların kemik beyazı kabukları aralarında zifiri karanlık cepler yaratıyordu, tepedeki siyah yapraklı gölgelikten ötesini görmek imkânsızdı.

"Roxy?!" Bağırdım, ileri doğru bir adım attım ve botumun burnuna bir şey takıldı.

Çömeliş, tamamen çorak toprağın üzerinde duran yakut kolyeyi inceledim, tüm bu yerdeki tek renk noktasıydı.

Burada bir şeyler farklı hissediyordum, Peçe her zamankinden daha ince görünüyordu. Lanetli ağaçların karanlık varlığıyla karışan kış gündönümünün gücü beni kolayca üstesinden gelinebilir bir şekilde hayata doğru çekti, ancak yine de bir şey beni ölüme bağladı.

Bir çocuğun çığlıkları tüylerimi diken diken etti ve sarsılarak etrafıma bakındım, ormanlık alanda onlardan ya da varlığı gölgede kalmış gibi görünen karımdan bir iz aradım.

Bir adım atmaya çalıştım ama yakut kolyenin ötesine geçemedim, o çığlıklar devam ederken gücü beni buraya sabitliyordu.

Lanetler yağdırarak Mordra'nın mağarasına doğru geri döndüm ve bir kez daha kayasının ucuna tünediği yerde ona doğru döndüm.

"Bu kadar oyun yeter. Buraya bir cevap için geldim. Ölümün zincirlerinden kurtuldum ve şimdi burada ne olduğumu kabul ettim. O yüzden bana nasıl döneceğimi söyle."

Mordra bir el sallayarak iç çekti. Bir kez daha Peçe'ye doğru bastırduğımda kendimi tökezlerken buldum, arkadaşlarım ve ailem birbiri ardına önümde beliriyor, çeşitli tehlikeler onlara yaklaşıyordu.

"Kapı sadece tek bir şey için açılır," diye fısıldadı Mordra. "Ve gücün, değer verdiklerinin sevgisi için artar."

"Ne olmuş yani?" Havladım.

"Eter bir dengedir. Bir itme ve bir çekme. Bir işlemdir. Peki tüm işlemler ne gerektirir?" diye mırıldandı, parmakları yanağımda gezinirken karşımda belirdi, o boş gözleri ruhumu tarıyordu.

"Ödeme," diye nefes aldım, damarlarımda buz gibi bir his dolaşıyordu.

Lanetli Orman tekrar etrafımda belirdi, Roxy'yi orada bulduğumda nefesim ciğerlerime kaçtı, koşabildiği kadar hızlı bana doğru koşuyordu, arkasından bir şey adımlarını takip ederken gözlerinde panik parlıyordu.

Ne olduğunu anlayamadım, şekli onu ondan ayıran ağaçların gövdeleri arasında kıvrılıyor ve titriyordu, ama kovalarken kötücüllüğü havanın kendisini lekeliyordu.

"Kaçın!" Karıma doğru uzanarak bağırdım. Yine de bana doğru koştu, gözleri hala ayaklarımın dibindeki toprakta duran yakut kolyedeydi.

Bir kez daha dizlerimin üzerine çöktüm, elimi üzerine koydum, ona elimden gelen gücü verdim ve o korkunç güç yaklaşırken onu daha da yaklaştırdım. Mordra'nın sözlerinin gerçekliğı içime işliyor, gerçekliğın acısı tutunduğum son umut damlasını da paramparça ediyordu. Roxy'yi öldüğüm andan beri hiç olmadığım kadar yakınımnda hissediyordum, Peçe burada o kadar inceydi ki neredeyse hiç var olmadığına inanabilirdim.

Kendini bana doğru attı, yakut kolyeyi yerden kaptı, boğazına takmak için acele etti, bunu yaparken aramızdaki bağ derinleşti.

Onunla olan bağlantım yeniden kurulduğunda varlığım kalınlaştı; gücüm, etrafındaki havayı karıştıran bir rüzgar nefesi gibi alemler arasındaki uçurumdan taştı.

Ona doğru uzandım, elimi kolunda gezdirdim, bileğini tuttum ve sıkıca kavradım. Hissetmesini istedim, arkasından hızla yaklaşan şeyin farkına varmasını istedim.

Gözlerini kapadı, sanki beni orada hissediyormuş gibi bana doğru eğildi, saniyeler akıp giderken onları çoktan ölüp gitmiş bir adam için harcadı.

"Hadi Roxy," diye homurdandım, gücümü kullanarak kolunu çekiştirmeye çalıştım ve onu hareket etmeye teşvik ettim.

"Kaç," diye tısladım.

Gözleri birden açıldı ve tam arkasındaki dehşet birleşip Roxy'nin ta kendisi olması gereken genç bir kıza dönüştüğü sırada kılıcını kınından çekerek etrafında döndü.

Karımın ocuk versiyonu, yüksek gövdelerden ikisinin arasında duruyordu, boğazında parlak bir yara izi vardı, kan

damlayarak beyaz geceliğini lekeledi.

"Onu sen öldürdün," diye suçlayarak hırladı kız. "O savaşa katılmasının sebebi sendin. Babasını yenmek için bu kadar çaresiz olmasının nedeni sendin. Sen gelip tüm hayatını altüst etmeden çok önce ona meydan okumayı planlıyordun. Kazanmaya hazır olana kadar bekledin. Onu çok erken saldırttın. Sen. Öldürdün. Onu öldürdün."

"Hayır," diye bağırdım, tekrar Roxy'ye uzandım, bu kelimelerdeki yalanları hissetmesini, gerçeği bilmesini istedim. Hiçbir şey beni o savaştan alıkoyamazdı, hiçbir şey bu kadarı değiştiremezdi. Bu benim suçumdu, onun değil.

Roxy titremeye başladı, bu sözler gerçeği göremediği için onu derinden yaralamıştı.

"Onu ben öldürmedim," diye fısıldadı kılıcını tekrar yavaşça kaldırırken ve umutsuzlukla savaşıp her zamanki gibi savrulurken içimde gurur kabardı. "Ama onun intikamını almak için verdiğim sözü tutacağım."

Bir kız olarak beliren şey, Roxy ona saldırdığı anda gözlerini açtı, kolları genişledi, neredeyse bu sonu kabulleniyordu. Roxy'nin kalbini delip geçen kılıcından kaçınmak için hiçbir şey yapmadı, vücudu yarılıp parçalanırken bir çatırtı tüm ormanda yankılandı.

Roxy bıçağını geri çekerek çocuğun derisindeki yara izlerinin içsel bir ışıqla parlamaya başlamasını izledi, dudaklarının köşeleri onun ölümüyle kalktı.

Roxy yüzünü korumak için bir elini havaya kaldırdı, bir çocuk olarak görünen şey yanan ışığa patladı, altın alevler parçalanıp dağılmadan önce ondan yayıldı, hiçbir şeye dönüşmeden kayboldu ve bizi bir kez daha ormanın sessizliğinde bıraktı.

Roxy nefes nefeseydi, titriyordu ve açıkça bitkin düşmüştü ama çenesini kaldırıp çantasını aramaya başladığında yavaşladığına dair hiçbir işaret yoktu.

"Görüyorsun, değil mi?" Mordra kulağıma tısladı. "Ölüme ne kadar yaklaştığını, Peçe'nin ne kadar ince olduğunu"

ona, ne kadar kolay uzanıp çekebileceğini-"

"Hayır," diye bağırdım, sakladığı gerçek çok açık bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"Yani yaşayanların ülkesine dönmek için her şeyin üzerine yemin ettikten sonra, ödenmesi gereken bedelden mi çekiniyorsun?" Mordra alay etti. "Aşk kaybolur. Sadece güçlü olduğu sürece işe yarar. Bunu fark etmem çok uzun sürdü. Anladığımda beni yeterince önemseyen kimse kalmamıştı. Ama sen ona sahipsin. Ya da o olmasa bile, başkaları..."

Onları tekrar gördüm, Varisleri, kardeşimi, Lance'i, değer verdiğim herkesi. Önlerinde ölümü sunan kaderlerin döndüğünü görebiliyordum ve uzanıp onları nasıl daha da yaklaştırayabileceğimi görebiliyordum, bunu yaparken ayağımı Peçe'de açılan kapının arasına sıkıştırıyor, onu ayrılmaya zorluyor ve böylece geri kayabiliyordum.

"Ruhunun yaşayanlar diyarına dönmesi karşılığında onlardan sadece birinin ölmesi yeterli olacaktır," diye mırıldandı.

"Asla," diye tükürdüm, hepsini gözümün önünden kovan, Mordra'yı da onlarla birlikte kovan ve beni gelinim olarak aldığım savaşçıyla Lanetli Orman'da bırakan bir el salladım.

Roxy, kaderimizi değiştirmek için verdiği söze onu bağlayan yara izinin etrafındaki yumruğunu kapattı ve bu hareketle içimde yükselen acı dayanabileceğimden daha fazlaydı.

"Geliyorum," dedi, bir şekilde yakın olduğumu biliyordu, planının bir sonraki kısmı için kullandığı ağaca doğru yürürken ve parmağının ucunda tutuşturmak için ateş çağırırken.

"Roxy," diye nefes aldım, bu kelime kırık bir yalvarış gibiydi.

Yanına yaklaştım, elini tutmaya çalıştım ama artık beni orada hissetmiyordu, odağı gideceği yere çok sabitlenmişti, önünde duran gerçeği kabul etmek çok zordu.

Alevlerini kullanarak kabuğuna suyun Elemental sembolünü oyarken ağaç çılgınlaştı, ardından bir alev ve bir Ejderha geldi. Kalbinin en büyük arzusu.

Bunu bilmek beni çok üzdü. Kalbini tamamen avucumun içine almıştım ve birlikte geçirdiğimiz zaman acı verecek kadar kısa olmuştu.

Dudaklarım ona söylemek istediğim onca şey, neden bu yolda ilerlemekten vazgeçmesi gerektiğine dair onca neden, öğrendiklerime dair uyarılar ve görmezden gelinemeyecek kadar zor olan gerçekler yüzünden aralandı.

Bir hayatın bedeli ölümdü. Ve belki de yerimi alması için ölüme layık bir ruh seçebilseydim bu yolu seçebilirdim. Ama sevdiklerim arasında seçim yapmak? Onların bana olan sevgilerinin ve kederlerinin gücünü kullanarak yerlerimizi değiştirmeye zorlamak? Bu imkânsız bir seçimdi ve asla yapmayı düşünemeyeceğim bir seçimdi. Bunu yapabilecek olsaydım, onun aşık olduğu adam olmazdım. Ama buna muktedir olmamak, aramızdaki bu ayrılığın, onun yaşam alanında ne kadar ömrü kalırsa kalsın, sonsuza dek süreceği anlamına geliyordu.

Ya Radcliff haklıysa? Ya aşkı bir başkasında bulduysa? Bunu izlemek zorunda kalırsam bana ne olurdu? Ya da hiç bulamasaydı daha mı kötü olurdu? Bana olan aşkı hiç azalmasaydı ve bunun yerine hayatının geri kalanında bu acıyı yaşasaydı?

Roxy hançeriyle avucundaki yarayı açtığı anda ayaklarımızın altındaki toprakta bir gümbürtü başladı, eteri çağırırken parmaklarının arasından kan damlıyordu ve eter onun çağırısına yükseldi.

Çağırdığı güç inanılmazdı, dünyanın özünü harekete geçiriyor, işbirliği karşılığında kendi kanını sunuyordu.

Roxy kanlı avucunu hâlâ çılgılık atan ağacın kemik beyazı gövdesine vurdu ve ondan fışkıran güç, ağaç yerden sökülürken ormana doğru yuvarlanan bir şok dalgası gönderdi.

Roxy'nin etrafındaki her şeyi fırlattım, onu lanet olası ağacın iğrenç büyüsünden korumaya çalıştım, ağaç düşerken çılgınlıkları havayı deliyordu. Duyulabilecek kadar yüksek bir inilti

Ormanın zeminine çarpıp yankılanan gümbürtüsü diğer her şeyi yok etmeden önce kilometrelerce takip etti.

Ağacın çıgıkları aniden kesildi ve Roxy yüzünü korumak için kollarını havaya kaldırdı. Ona bağı olan lanet paramparça oldu, eter sonunun gücüyle titreşti.

Roxy devrilmiş ağaç gövdesinin pürüzsüz kabuğunun üzerinde durmuş, önünde uzanan Öteye Uzanan Köprüsü onu bana doğru yönlendiriyordu. Geliyordu. Ölüme doğru yürüyecekti ve onu durduracak hiçbir şey yoktu, gücünün kuvveti yıldızların bile reddedemeyeceği kadar muazzamdı.

"Bekliyor olacağım bebeğim," diye yemin ettim ona, göğsümden acı fişkırıyordu. Çünkü artık ona dönmek için bekleyemeyeceğimi biliyordum. Bunu yapmak için gereken bedeli ödeyemezdim, ne kadar umutsuzca istesem de. Bu yüzden sadece onun bana gelmesini bekleyecek ve sonra ona hak ettiği vedayı verecektim.

Roxy yürümeye başladı, fısıltılar ağacın iki yanından yükselirken bakışlarını ileriye sabitledi, diyarlar arasında yarattığı geçit onu her türlü iğrenç şeye karşı savunmasız kılıyordu ama bir kez bile onların tarafına bakmadı.

Onun gölgesinde kaldım, ona çok yaklaşanlara hırladım, onları ateş ve öfkeyle uyardım. Sonra onu ölüme yaklaştırdım, onun karşıya geçmek için bir yol bulacağını ama benim geri dönmek için hiçbir yolum olmadığını biliyordum.

"Bir ruha karşılık bir ruh," diye ısrar etti Mordra, sesi benim felaketimdi. "Yapmayacağım," diye homurdandım.

"O zaman sen de bizim gibi lanetleneceksin," diye öfkeyle tükürdü. "Perde'yi gerçekten geçmenin tek bir yolu vardır, o da ölümdür. Diğer tüm geçişler geçici, en iyi ihtimalle hayaletler, onları barındıracak bedenler yok. Her şey seni bekliyor ve sen yine de sahip olabileceğin hediye kükümsüyorsun."

"Yıldızlardan başka hiçbir şeyi küçümsemiyorum," diye cevap verdim acı acı. "Ve sen de onlardan daha iyi değilsin."

Hail

Gwendalina sarayın cephaneliğinde Gölge Canavar'la göğüs göğüse dövüşürken Melissa ve ben onu izledik, Ona yardım edecek sihir yoktu. İçimdeki baba müdahale etmek istedi, onun için duyduğum korku o kadar büyüktü ki içim yandı, ama bir yanımda onun vahşiliğinin annesinin kılıcını öfkeyle savuruşunu izlemek istedi. Çok uzun zamandır kafesteydi, kendine has vahşi bir yaratıktı, zincirlenmiş ve zapt edilmişti, ama şimdi özgürdü, görülmeye değer bir manzaraydı.

Lance, Tharix ile öfkeli bir savaşın içindeydi; korkunç Acrux varisi defalarca darbe alıyor, ancak bedeninde yaşayan gölgelerin gücüyle iyileşiyordu.

Gwendalina, Gölge Canavar'ın güçlü çenesinden kaçmak için uzak duvardaki silah rafına tırmanıyordu ve Merissa ona yakın durarak cesaretlendirmek için seslendi. "Kalbine saldır! Kes onu - evet!" diye bağırdı kızımız canavara bir darbe indirirken ve ben de cesaretlendirmek için bağırdım.

Lance'in eli kolu bağlıydı, sırtı duvara dönüktü ve Azriel ona yakın durarak her hareketini izliyordu. Tharix yaklaştı, iğrenç yaratık kan avına çıkmıştı ama Lance müthiş bir mücadele veriyordu. Neredeyse

Kanım dövüŖe tepki olarak damarlarımda gürlüyordu, içimdeki eski savaŖ içgüdüŖü tüm gücüyle geri geliyordu. Ŗimdi Lance ve kızımın yanında savaŖmak, kendi darbelerimi savurmak ve kan dökmenin zaferiyle yıkanmak için neler vermezdim. Bu baŖka hiçbir Ŗeye benzemeyen bir heyecandı ve onlar bu savaŖta tehlikede olsalar da, Fae doğaları geliŖiyordu ve düşmanlarını yenebileceklerini biliyordum. Yeterince uzun süre acı çekmiŖlerdi ve hapsedilmiŖliklerine karşı öfkelerini açığa çıkarmak için tam da bu anı bekliyorlardı.

"Devam et, evlat!" Lance'e kükredim. "Canına oku!" "Oğlum mu?" Azriel bana bir kaŖını kaldırdı.

"O benim için öyle Azriel," dedim Ŗiddetle ve kolumu kavrayarak yaklaŖtı.

"Gwendalina da benim için bir kız evlattır," dedi ve dövüŖü izlemeye dönmeden önce ikimiz de kısa bir gülümseme paylaŖtık.

Lance, Tharix'in gölgemsi formunu bir hava akımıyla kendisinden uzaklaŖtırdı ve canavar tekrar bedensel formuna bürünerek odanın karşıındaki ahŖap bir masanın üzerine düŖtü.

Lance dikkatini duvarlarda raflar halinde asılı duran silahlara çevirdi ve bir tanesini kendisine çağırarak için elini kaldırdı. Gücümü onunkine aktararak kendi kılıcımı seçmesini sağladım ve Azriel bana ŖaŖkın bir bakıŖ attı. Yıldızlar adına, Merissa'ya ait olan ve Ŗimdi kızımızın elinde bulunan beyaz kılıcın ikizi olan metal obsidyen kılıcı kaçırmıŖtım. Bu kılıçları Ignolia Dağı'nda, ülkedeki en ünlü demircinin yardımıyla kendimiz dövmüŖtük. Bizim gücümüzle doluydular, Tarikat hediyelerimizin büyüŖyle de dokunmuŖlardı ve Lance'in benimkini eline alıŖını görünce göğsüm kabardı.

Azriel, "O kılıcı kullanmama bile izin vermedin," deyince omuz silktim ve ona bir sırtıŖ attım.

Lance'e "Ateşi tutuşturmak için Hydra takımyıldızına dokun," diye seslendim ve sanki beni duymuş gibi tam da bunu yaptı, kenarı boyunca mor ateş patlayarak canlandı.

O kılıcı bir kez daha kullanma özlemiyle inledim, içimde sahiplenme duygusu yükseldi. Ama eğer başka eller tarafından kullanılacaksa, Lance listemin en başında yer alırdı.

Lance'in uğursuz sırtışının aynası gibi gülümseyerek, "Onu yok et," diye teşvik ettim.

"İzliyor olsanız iyi olur efendim. Çünkü bu dövüş Vegas için," dedi Lance, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, bu sözler benim içindi. Burada olduğumu biliyordu ya da en azından şüpheleniyordu ve ben de onun arkasında durmak için hareket ettim, elimi omzuna koyarak ona elimden gelen gücü verdim.

"Oh, tamam izliyorum, iyi seçim," dedim karanlık bir kahkahayla ve Azriel de ona güç vermek için hareket etti, bana duygusal bir kış bakışıyla baktı. "Şimdi bana yıldızların neden seni kızım için eş olarak seçtiğini hatırlat."

"Devam et, Lancelot!" Azriel bayıldı.

Lance keskin bir açlıkla kavgaya daldı ama zaman beni alıp kavgaya sürüklemeyen ve Azriel'i Lance'in yanında bırakmadan önce sadece birkaç darbenin inişini izleyebildim.

Gwendalina'nın cephaneliğin üstündeki koridorda Gölge Canavar'la savaştığı, kendisini uzun süredir tutsak eden canavarı yok etmek için gösterdiği sınırsız cesaretin görüntüleri etrafımda dönüp duruyordu. Karımla birlikte ona tezahürat ettim ve Merissa'nın kılıcını yaratığın göğsüne sapladığında, kızıma ve zaferine hayranlıkla baktım.

Daha sonra ne olacağını sorgulamaya fırsat bulamadan, neredeyse ölmek üzere olan canavardan büyü akmaya başladı ve aniden Gwendalina'nın Elementleri, onu ayaklarından düşüren bir güç patlamasıyla ona geri döndü.

"Başardı," dedi Merissa, kelimelerinde yoğun bir duygu vardı.

Karıma doğru ilerledim, bir kolumu ona doladım ve kızımın yüce gücünün kıvılcımlarının tenimizde dans etmek için buraya geldiğini hissettim.

Gölge Canavar'ın göğsünde açılan yaradan güzel bir Anka kuşu uçup Gwendalina'nın bedenine doğru süzüldüğünde, sevincimden yerimde duramadım. Düzeni yeniden sağlanmıştı, damarlarındaki güç o kadar çalkantılıydı ki Ruhlar Sarayı onunla titriyordu.

Ayağa kalktığında Gölge Canavar'ın işini bitirmek için harekete geçti ve ben de arkasından yaklaşarak onu teşvik ettim.

"Doğru vur, küçük sevgilim," diye homurdandım.

Ama Gwendalina onun yerine, boynuna bağlı bir gölge tasmaı fark etti ve onu keıti.

"O da Lavinia'nın tutsağıydı," dedi Merissa farkına vararak.

"Bu bir canavar," dedim inanamayarak. "Fırsatın varken öldür onu, Gwendalina!"

Zaman yeniden akmaya başladı ve bizi bambaşka bir odaya fırlattı; Gabriel'le birlikte Kraliyet Kahininin Odası'na vardık. Lance ve Darcy onu kurtarmak için koştular, ben de Lionel ve Lavinia'nın pençesinden bugün kurtulabileceklerini umarak onları teşvik ettim. Azriel cisimlenerek oğlunu buraya kadar takip etti ve Merissa ona hemen Gwendalina'nın gücünü nasıl geri kazandığını anlatarak mutluluktan nutkunun tutulmasına neden oldu.

Gabriel uzanıp Gwendalina'nın yanağını sıktı, dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bakışlarını bilgi doldurdu. "Başardın."

"Evet," diye iç geçirdi Merissa ve rahatlaması dudaklarıma taze bir gülümseme getirdi.

"Başardım," diye onayladı Gwendalina sırtıtarak ve Gabriel'i ayağa kaldırdı. "Ve şimdi gitmemiz gerekiyor."

"Evet ve şimdi acele etmelisin," diye homurdandım. Azriel, "Dolambaçlı yollara sapmak yok, sadece buradan çıkın," diye ısrar etti.

Gölge Canavar ortaya çıktı ve selamlamak için homurdanarak içimden bir lanetin çıkmasına neden oldu.

Lance onu sihirli kelepçelerinden kurtarmak için harekete geçtiğinde Gabriel, "Lanet olası yıldızlar adına," diye nefes aldı.

"Sorun yok. O artık bizim tarafımızda. Sanırım," dedi Gwendalina ve lanet olsun ki kızın vahşi yaratıklara karşı her zaman bir düşkünlüğü vardı. Bir keresinde ikizleri Celestia Hayvanat Bahçesi'ne götürmüştüm ve o sanki ölümün tazıları onun için geliyormuş gibi ağlıyordu. Sadece oradaki en büyük, en korkunç, pençeleri ve dişleri olan, onu yüzlerce farklı şekilde öldürebilecek bir canavarla göz göze geldiğinde durmuştu, ama kollarımda oturup ona bir köpek yavrusuymuş gibi sevecenlikle bakmıştı. "Belki de bir kızdır. Gerçekten bilmiyorum," dedi kızım.

"Bizimle gelmiyor," diye mırıldandı Lance ve Gwendalina kaşlarını ona doğru kaldırdı.

"Birincisi, ona patronluk taslama," diye homurdandım. "İkincisi, haklısın."

"Yeterince dost canlısı görünüyor," dedi Merissa, ona yaklaştı ve kendisini hissetmemesine rağmen yan tarafını okşamak için uzandı.

"Öyle," dedi Gwendalina basitçe ve Azriel kıkırdadı, bu şeyi evlat edinmeleri fikrinden rahatsız olmadığı belliydi. Hayatta en karanlık yaratıkları bile büyüleyici bulduğu düşünülürse buna pek şaşırmadım.

Tartışmaya devam ettiler ve Gölge Canavar dumana dönüştü, ancak şimdi mürekkep gibi koyu yerine soluk gri bir renkteydi ve Gwendalina'nın omzunun yanında durmak için hareket etti.

"Hayır," diye hırladı Lance.

"Evet," diye karşılık verdi ve Gabriel ayağa kalkarak aralarına girdi.

"Ah, Gabriel anlayacaktır," dedim.

"Evlilikle ilgili tartışmaların zamanı değil," diye uyardı.

Gwendalina, "Evli değilsek evlilik sayılmaz," diye belirtti.

"Evleneceğiz," dedi Lance hırslayarak ve Azriel en geniş sırtışını atarken Merissa küçük bir çığlık attı.

"Oh Hail! Düğünü düşünün. Nedimelerin hepsi koyu mavi giysiler içinde, Anka kuşu şeklinde bir buz heykeli," diye haykırdı Merissa.

Azriel heyecanla, "Bir caz grubu kiralayabilirler," deyince ikisine de kuru bir bakış attım.

"Kim demiş?" Gwendalina tereddüt etti.

"Belli ki evlenmek istemiyor," dedim. "Ben söylüyorum," diye tersledi Lance ve ben de ona doğru döndüm. "Ses tonuna dikkat et, evlat," diye hırladım.

Lance, "Bu savaş biter bitmez seninle evleneceğim," dedi ve ben de onu kulağından tutup kesmeyi düşündüm.

"O sahiplenici. Şimdi bu bana kimi hatırlatıyor?" Merissa şarkı söyledi ve Azriel bana bakarak başını salladı.

"Oh, yapacaksın, değil mi?" Gwendalina gözlerini Lance'e dikti. "Biz zaten çiftleştik, neden bir de evlenelim ki?"

"Yine," diye araya girdi Gabriel. "Gerçekten zamanı değil. Gitmemiz gerek."

Zaman titredi ve kendimizi onları Kraliyet Kahini'nin odasından çıkarken takip ederken bulduk.

"Sence düğün şarkıları ne olacak?" Merissa bana fısıldadı.

"Ona evlenme teklif bile etmedi," diye alay ettim. "Eğer o istemezse düğün falan olmayacak. Üstelik bizden izin de almadı."

"Peki iki ölü Fae'den nasıl izin isteyecek?" Merissa kuru bir sesle sordu. "Dürüst olmak gerekirse Hail, Roxanya Darius'la evlendiğinde de bu konuda aynı şekilde kibirliydin."

"Bana hatırlatma," diye mırıldandım. "Yoksa bu işin peşini bırakırken iki kere düşünürüm. Lance'in en azından çaba göstereceğini düşünmek isterdim. Belki bir seans düzenler."

"Saçmalıyorsun," dedi Merissa.

Lance alçak bir sesle Gwendalina'ya konuştu.

"Yapacaksın

evlen benimle."

"Bilirsin, insanlar genellikle birine evlenmek isteyip istemediklerini sorarlar, sadece emretmezler," diye fısıldadı.

"Sen zaten yıldızlar tarafından benimle çiftleştirildin, soracak ne var?" Lance talep etti.

"Çiftleştik diye evlenme teklifini es geçemezsin." Gwendalina ona sert bir bakış attı ve ben de sııttım. Ona gününü göster, küçük sevgilim. "O yüzden bir dahaki sefere bu konuyu açtığında gerçekten ama gerçekten kibarca sorsan iyi edersin. Ve evet diyeceğime dair hiçbir söz vermiyorum."

"Ya da bunu kabul edeceğimi," dedi Gabriel omzunun üzerinden, ben de bir kahkaha attım.

"Aferin oğlum," dedim.

"Kız kardeşlerine karşı çok korumacı." Merissa sakın bir şekilde gülümsedi, gerçi görünüşe göre korumacı olmam beni gülünç duruma düşürüyordu.

"Peki ne zamandan beri senden izin almak zorundayım?" Lance şaşkınlıkla sordu ve Azriel kıkırdayarak ileri geri konuşmanın tadını çıkarırken ben de bu bakıştan keyif aldım.

Gwendalina ona seslenerek, "Bu soruyu destekliyorum," dedi.

"Kardeşin olduğuma göre, sana göz kulak olmak benim görevim," diye cevap verdi Gabriel ve kısa bir koridordan keskin bir sola saptı.

Gwendalina alay etti.

Lance, "Darius, Tory ile evlenmek için senden izin istemedi," dedi.

"Bu çocuk saygının ne demek olduğunu bilmiyor da ondan," diye mırıldandım.

"Babamdan benimle evlenmek istediğini hatırlamıyorum. Aslında beni Solaria'ya kaçırdığını hatırlıyorum," dedi Merissa, bana bir bakış fırlatarak ve ben de masumca omuz silktim. "Bütün bu isteme işinin modası geçti artık. Onunla evlenmek isteyip istememesi Gwendalina'ya bağlı ve Lance'in sorması gereken tek kişi de o."

"Biliyorum. Ve bunu onunla Perde'nin ötesinde konuşacağım, ama şu anda iki farklı düzlemde olduğumuz

ve yakın zamanda ölmeyi planlamadığım için

Ona öbür dünyada bir tekme atmayı planlıyorum," dedi Gabriel Lance'e. "Ancak sen ölüm yoluyla benden kaçamazsın, bu yüzden kız kardeşimle evlenmeye kararlıysan bana karşı nazik olsan iyi edersin."

"Ha." Bu konudaki duruşuna gülümsedim, sonra zaman değişti ve gülümsemem bizi bekleyen şey karşısında hızla öldü.

Gwendalina Lavinia'yla öfkeli bir savaşın içindeydi, Lance ve Gabriel sayılamayacak kadar çok Nymph'le kavgaya tutuşmuşlardı ve Azriel oğlunun yanındaydı, korku içinde ona sesleniyordu. Merissa ve ben kızımızı ve oğlumuzu izlemek arasında gidip geliyorduk, ikisi birbirinden ayrılmış ve o kadar büyük bir tehlike içindeydiler ki beni bir kez daha çaresiz ve dehşet içinde bıraktılar.

Gwendalina, Lavinia'dan çok daha üstün bir yetenekle dövüşüyordu ama gölgelerin gücü o kadar büyüktü ki, gerçekten de ölümcül bir rakipti.

Merissa kızımızla kalırken ruhum Gabriel'in önünde parladı ve Lance'in ağaçların arasından fırlayarak kılıcımı sayısız Nymph'in kalbine sapladığını gördüm.

"Kılıçtaki Hydra gücünü kullan!" Ona bağırdım. "Nasıl yapılacağını bilmiyor," dedi Azriel endişeyle.

Gabriel kanatlarını açarak Lance'in peşinden uçarken Azriel ve ben de peşinden gittik, sadece öyle olmasını isteyerek ona ayak uydurduk.

"Devam et, Gabriel!" Bağırdım ve yemin ederim bu sözler sınırı aşıp ona ulaştı, çenesi kararlılıkla gerildi.

"Orio!" Gabriel seslendi ve Lance kılıcını bir Su Perisi'nin kürek kemikleri arasına sokmak için yavaşlarken ona doğru baktı.

Önünde küle döndü ve oğlum onun yanına indi, nefesini tuttu ve elini Lance'in omzuna dayadı. Ancak orada bu kadar kısa bir süre bile kalmaları, çok sayıda Nymph'in etraflarını sarmasına, göğüslerinde çingirakların büyülerini kilitlemesine izin verdi.

Azriel korkuyla, "Acele et," diye yalvardı.

"Ver onu bana." Gabriel kılıcı Lance'in elinden kaptı.

Lance dişlerini gösterdi, düşmanlarımıza döndü, dişlerinden başka bir şey kullanmadan boğazlarını sökmeye hazırdı.

"Yakın dur," diye uyardı Gabriel.

"İçindeki Hydra ateşini tutuştur," dedim. "Onu öylece hareket ettirmelisin, bırak Görü sana nasıl yapılacağını göstereyim."

Azriel, "Haydi, haydi," diye ısrar etti.

Ona geri döndüğümüzde zaman titredi ve Gabriel'in gözleri bilgiyle parladı. Kılıcı doğru bir hareketle havada döndürdü ve mor ateş kılıcın uzunluğundan spiral şeklinde aşağı doğru inerken ben de cesaretimi haykırdım.

"Evet!" Azriel bağırdı.

Zaman yeniden sarsıldı ama Gabriel'e yapıştım, yanında durdum ve bakışlarımı düşmanlarına çevirdim. "Yok et onları," diye nefes aldım.

Mor ateş kılıçtan her yöne doğru patladı ve Gabriel ona zarar vermediğinden emin olmak için Lance'i yanına çekti. Vahşi alevlerden oluşan kasırga düşmanlarını oydu, ilk sıradakileri kuruma çevirirken diğerleri can havliyle kaçıyor, etrafımızdan dehşet çığlıkları yükseliyordu.

"Onlara göz kulak ol, kızımın yanına gitmeliyim,"

dedim. "Elbette," diye söz verdi Azriel.

Kazanmaları kesinleşince aklımı Gwendalina'ya çevirdim ve ruhumun Merissa'nınkine katılmak üzere uzaklaşmasına izin verdim.

Gwendalina Lavinia'yı sarayın yanındaki bir tepede, Anka kuşu ateşinden bir kürenin içine hapsetmişti. Gölge Prenses içinden çığlık attı ve kızım güçlü bir büyüün sözlerini söyledi, büyüün sihri havada bir kırbaç gibi şakladı.

"Gölgelerle bağlantısını kesiyor," dedi Merissa, gözleri umutla parlayarak. "Gabriel ve Lance iyi mi?"

"Şimdilik," dedim, Gwendalina'yı saygıyla izleyerek.

O ve Roxanya benim bile iddia edebileceğimden çok daha güçlüydüler. Krallığın temellerini sarstı. Ve eğer bu savaşta üstünlüğü ele geçirmek için kirli oyunlar oynamak zorunda kalan canavarları yenebilirlerse, o zaman tüm dünya değişecekti. Onları sadece benim kanımdan oldukları için tahtta istemiyordum; bunu hak etmişlerdi, buna layık olduklarını defalarca kanıtlamışlardı. Onlardan daha gerçek kraliçeler yoktu.

Zaman titredi ve Tharix Ejderha formuyla savaşa katılıp Gabriel ve Lance'in peşine düşerken korkunç, çığlık gibi bir kükreme havayı deldi. Gabriel'e yaklaşmaya çalıştım ama zaman bir kez daha sarsıldı ve o ve Lance, Gölge Canavar'ın sırtına binerek ağaçların arasından fırladılar ve beni suskun bıraktılar.

"Keşke şimdi öldürseydi diyor musun?" Merissa sordu ve ben ne düşüneceğimi bilemez bir halde nefesimi dışarı verdim.

Tharix gökyüzünde peşlerinden koştu, siyah kanatları alçaldı.

"Adiuro te. Fores claudo. Adiuro te. Fores claudo," Gwendalina büyüünü daha yüksek sesle söyledi, güç atmosfere yayıldı ve kırıldı; devasa büyü etrafımızı sararken kollarımdaki tüylerin diken diken olduğuna yemin edebilirim.

"Hayır," diye hıçkırdı Lavinia o ateş küresinin içinden, büyü kendisini ona bağlamış ve bedeninin içinde yer almayan tüm gölgelere onu kapatmıştı. "Bitir işini," diye ısrar etti Merissa, gözleri büyüünün etkisiyle kararmıştı. Gölge Prenses'in yaklaşan ölümü ve bu ihtimal karşısında içimde umut çiçekleri açtı. "Ona acı çektir."

Uzaktan bir Ejderha kükremesi duyuldu ve Ruhlar Sarayı'nın kapılarına doğru dönüp baktım, uzaktaki yeşim yeşili pulların parıltısı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Lionel ve bağlı adamları geri dönmüştü.

"Siktir," diye tükürdüm. "Gitmek zorundalar. Şimdi!"

"Darcy!" Lance'in sesi havayı yararak geldi.

Gölge Canavar, sırtında Lance ve Gabriel'le tepeden ona doğru ilerlerken Gwendalina'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. O canavarın üzerinde başka bir ruhun daha oturduğunu görebiliyordum, Azriel Orion oğlunun arkasındaydı, yüz ifadesi şaşkınlık ve endişenin bir karışımıydı.

Tharix de onların peşindeydi, karanlık kanatlarının üzerinde süzülüyor, ağzından gölgeler saçıyordu. Gwendalina savaşmak için elini kaldırdı ve zaman atladı, bizi zıplattı ve beni telaşla ağılattı.

Geri dönmek zorundaydık. Onları şimdi bırakamazdık.

Geri dönmeyi başardığımızda, Gölge Prenses Tharix'le birlikte gitmişti ve bir Nimf sürüsü ağaçlardan Gwendalina'nın kardeşinin önünde Gölge Canavar'ın üzerinde oturduğu ailemize doğru hücum ediyordu.

"Ejderhalar burada," diye soludu Gabriel. "Gidin!"

Gwendalina bir hava kırbacıyla Lavinia'nın yere düşürdüğü hançeri çağırdı, başparmağıyla kabzasındaki kıvılcı lal taşı okşadıktan sonra hançeri beline soktu ve şortunda bir delik açarak bıçağın içeri girmesini sağladı. Bu bıçağı biliyordum; Merissa onu bana uzun zaman önce hediye etmişti ve kabzasında parıldayan değerli taşın olası değerini ancak şimdi düşünebildim. Her zaman çok güçlü hissettirmişti ama şimdiye kadar bir Lonca Taşı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Lance, "Çevreye gidin ve Gölge Canavar'ı geri çevirin," diye emretti.

"Vakit yok," dedi Gwendalina kararlı bir şekilde ve Gölge Canavar'ı iki süslü gümüş kapının durduğu saraya doğru çevirdi.

"Onları açmanız gerek!" Azriel bize seslendi.

Merissa kapıya doğru koştu ve ben de olabildiğince hızlı bir şekilde onun peşinden gittim.

Gücümüzü onlara karşı kullandık ve sarayı irademize boyun eğmeye zorladık. Geniş uçtular ve sevdiklerimiz

bitmişti, onlara daha fazla zaman kazandırmak için onları sıkıca kilitledik.

Gölge Canavar onları koridorlardan aşağı taşıdı ve biz de yanlarında hızla ilerledik, aynı hızla süzıldük ve ilerlerken pencere kepenklerini kapattık. Onları güvende tutmak için yapabileceğimiz tek şey buydu ve yemin ederim saray da bunu istiyordu, her yer inliyor ve bizim gücümüzün çağrısına cevap veriyordu ama en çok da Gwendalina'nın, kepenkler, kapılar ve pencereler tüm mekân boyunca kilitleniyordu. Kızımın gücü bizi çağırıyor, kendi gücümüzü destekliyordu. Saray onunla canlandı, duvarlar uğuldadı ve vızıldadı, bu kadim yer ona tapınma şansının tadını çıkardı.

"İşte bu," diye bağırdı Azriel, ruhundan duvarlara dökülen kendi gücünü bize ödünç verirken.

Lionel'in yatak odasına doğru bir geçitten geçtiler - saray sayesinde sadece bir misafir odasıydı, karım ve ben onu benim ve Merissa'nın odalarından kesinlikle uzak tutuyorduk.

Periler geride kalıp büyüleri geri döndüğünde, Gabriel ve Lance kendilerini iyileştirmek için biraz zaman ayırdılar, oğlumun kanadındaki kırık onarılrken çatırdadı ve Merissa ona vermiş olabileceği acıyı düşünerek dişlerinin arasından tısladı.

Gabriel Gwendalina'yı iyileştirdikten sonra Gölge Canavar'ı ilerlemeye teşvik etti.

Binanın ötesinden bir Ejderha kükremesi duyuldu ve canavar bir sonraki sahanlığa ulaştığında, önümdeki geniş pencerenin ötesinde yeşil pulların parıltısı kalbimi titretti.

Gwendalina tam pencere paramparça olurken bir hava kalkanı oluşturdu ve Merissa ile ben hızla ilerleyerek onu dışarıda tutmak için kepenkleri sıkıca kapatmaya zorladık. Büyü sarayın duvarlarında gümbürdüyor, kepenkleri artık sadece kızımın çağrısına cevap verebilecek bir güçle sabitliyordu,

ve Lionel kendisini geçemeyeceğini anlayınca öfkeyle kükredi.

Bir merdiven daha çıktılar, daha da yükseldiler ve zaman Merissa, Azriel ve beni bir kez daha ileri fırlattı. Saray şimdi öfkeliydi, sanki kendi başına bir canavardı ve yemin ederim Gwendalina, Lionel'in duvarları arasına geri dönmesine izin vermeyecek bir gazap uyandırmıştı. Büyü çok eskiydi ve havada o kadar yoğundu ki, sanki atalarımın dokunuşunu sırtımda hissediyordum, gücüm onlarınkiyle birleşiyor ve onu benim emrim altına alıyordu.

"Bu saraya geri dönmeyeceksin, Lionel Acrux!" Kükredim, kelimeler duvarlardan sekti.

Lionel'in yatak odasına vardılar ve Merissa kapıyı ardına kadar açtı, Gölge Canavar o kadar hızlı hareket ediyordu ki dört direkli yatağa çarparak onu parçalara ayırdı ve üçünü de sırtından uçurdu, Azriel ise düşüşlerinden etkilenmeden ayaklarının üzerine hafifçe indi.

Gwendalina ayağa fırladı ve hemen Lionel'in eşyalarını karıştırmaya başladı.

"Stardust," diye seslendi diğerlerine ve Lance başını salladı, elinde bir kese ve dudaklarında bir sırıtışla tekrar onun önünde durana kadar odanın içinde hızla dolaştı ve her çekmeceyi dışarı attı.

"Neden daha önce söylemedin güzelim?" dedi Lance.

"Gösteriş yapıyorsun," diye sırttı Azriel.

Gwendalina bir kahkaha attı ama Lionel binanın yan tarafına çarpıp pençeleriyle taş duvarı yırtarak tüm yapıyı titretince kahkahası kayboldu.

"Sarayımdan defol, pislik," diye küfrettim ama daha fazla Ejderha içeri girmeye çalışmak için kendilerini duvarlara attı.

Saray inledi ve bir başka güç patlamasının sarayın içinden geçtiğini hissettim, gücümü ona da verdim. Pencereden dışarı baktığımda Lionel'in hizmetkârlarının ve mahkûmların pencerelerden oraya, buraya ve her yere fırlatıldığını gördüm

sarayın büyüü tarafından. Ruhum tüm bunların gücüyle titriyordu, kendimden ne kadar çok şey verdiğim için tükenmiş hissetmeye başlamıştım ve Merissa'nın bakışlarıyla karşılaştığımda onun da bitkin olduğunu söyleyebilirdim.

"Sadece bekle," dedi ve ben de bir kez başımı salladım.

"Bu dünyadaki hiçbir güç artık beni onlardan alamayacak. Onları bugün özgür göreceğiz," diye homurdandım.

"Özgürlüğe çok yakınlar, tadını alabiliyorum," diye nefes aldı Azriel.

"Burası!" Gabriel seslendi ve döndüğümde onu duvarı işaret ederken buldum. "Orada gizli bir geçit var, bizi çatıya çıkaracak," dedi, gözleri Görüş'le parlıyordu. "Yukarıdaki koşullara ulaşmak için bir şansımız var. Ama şimdi gitmeliyiz."

Gwendalina, Gabriel'in orada gördüğü geçidi bizim yardımımıza ihtiyaç duymadan açtı ve Gölge Canavar'a baktı.

"Haydi, canavar. Duman şeyini yap," diye cesaretlendirdi ve canavar hemen ona itaat ederek arkasında gri bir buluta dönüştü.

"Tehlikeli olduğunu unutma," diye seslendim ona endişeyle, ama belli ki o lanet şeyi benimsemişti. Ve onlara nasıl yardımcı olduğunu düşünürsek, belki de iyi bir seçim yapmıştı, yine de o yaratığın şiddetine tanık olduktan sonra beni endişelendiriyordu.

Zaman bulanıklaştı ve birden gökyüzündeydik, Lance Gabriel'in kollarında taşınırken Gabriel ve Gwendalina'nın Emirlerinin kanatlarıyla uçmalarını izliyorduk. Onlar sarayın yukarısındaki koşullara doğru kaçıyorlardı ve Lionel yerdeydi, bağlı Ejderhaları onun intikamını almak için uçarken son bir saldırıyla orada havaya uçmuştu.

"Daha hızlı!" Merissa çığlık attı, onları aşağıdan kovalarken ellerimiz kilitlendi.

"Devam et!" Azriel kükredi.

Gwendalina gökyüzünü parçalayan bir gümbürtüyle koşulları kesti ve Lance yıldız tozunu fırlattı

Lionel altımızda büyük bir öfkeyle kükrerken başlarının üzerinde.

Saray sıkıca kilitlenmişti ve onlar gözden kaybolmadan önce Gwendalina ateşinden alevli bir Anka kuşu çıkararak Ruhlar Sarayı'nın üzerinde uçması için aşağı gönderdi, zafer şarkıları söyledi ve meydan okuma işareti olarak çatıya tünedi. Sonra gittiler, yıldızların güvenli kucağına doğru çalındılar ve Peçe bizi geri sürükledi.

Üçümüz birbirimize sarılarak tezahürat yaptık ve ben nefeslerimin arasında Merissa'yı öptüm.

"Başardılar," dedim büyük bir rahatlamayla, ayaklarım Ebedi Saray'daki odalarımıza inerken.

"Gidip Clara'ya zaferlerini anlatacağım," dedi Azriel hevesle ve bir anda ortadan kayboldu.

Merissa bana yaslandı ve tüm bu gücün ardından durduk, ait olduğumuz yere geri döndüğümüz için yorgunluğumuz hızla azaldı.

"Çocuklarımız o kadar olağanüstü ki, keşke onlara bunu kendim söyleyebilseydim," diye fısıldadı Merissa ve ben de aynı şeyi hissettiğimi söylememe gerek kalmadan alnından öptüm, çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Ebedi Saray'da bir sarsıntı oldu ve zihnim Roxanya'ya döndüğünde kaşlarımı çattım, onu aramadan önce bile bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyordum. Onu göremiyordum, onu yaşayan alemde bulamıyordum, ruhum buraya sıkıca bağlı kalmıştı.

"Neler oluyor?" Merissa da bunu hissedince mırıldandı.

"Vahşi bir alev yaklaşıyor," diye fısıldadı yıldızlar, konuşma biçimlerindeki bir şey bana ürkmüş olabileceklerini düşündürdü. Gerçi şimdiye kadar bir şeyleri söyleme biçimlerinde hiç duygu hissetmemiştim.

Fısıltılar kalınlaştı, Peçe'nin her tarafına taşındı ama benim anlayamayacağım kadar eski bir dilde konuşuyorlardı. Yine de sözlerindeki tıslama ve tükürük bana öfkelerini anlatmaya yetti.

Darius kapıdan içeri daldı, gözleri çılgına dönmüştü. "Roxy geliyor! Feribotçuya ulaşmayı başardı ama hâlâ yaşıyor.

Yardımaınıza ihtiyaçım var."

"Bu nasıl olabilir?" Şaşkınlıkla "Bu nasıl olabilir?" dedim ama sonra hava titredi ve sanki yıldızlar bizi oraya kendileri itmiş gibi Ebedi Saray'daki büyük salona fırlatıldık.

"Alevlerin anası ve babası, bir kapı açılıyor, ölülerin ruhları yaşayanların topraklarını aramak için hep birlikte hücum edecekler. Eğer durdurulamazlarsa, hepsi düşecek," diye tısladı yıldızlar.

"Peki bu nasıl bizim sorumluluğumuz oluyor?" Havladım.

"Kızınız eski yasaları çiğniyor, Köken tarafından uzun zaman önce konulan kuralları esnetiyor, çünkü burada ölü olarak değil, kalbi hala atarken canlı olarak yürüyor. Onu yolundan alıkoymalısın. Perde'den geçmesini engellemelisiniz. Bu senin görevin, buna karşı gelme."

"Bunu nasıl yaptı?" Merissa dehşet içinde sordu ama ona verecek bir cevabım yoktu.

"Ölüleri de ait oldukları yerde tutmalısınız, yoksa yıkım gelir. Aç ruhlardan oluşan bedensiz bir kitle, çok ince bir şekilde dengelenmiş olan dengeyi bozacaktır."

"Yaşayanlar âlemine geçmelerine izin veremeyiz," dedi Merissa, gözleri yıldızların ona az önce korkunç bir şey gösterdiğini anlatırcasına titriyordu. Yıldızların dikkatlerini başka yöne çevirdiklerini hissettim, Roxanya'ya baktıklarına şüphe yokken artık bize odaklanmıyorlardı.

"Roxy her an burada olabilir," dedi Darius aceleyle. "Beni ölümden kurtarıp hayata döndürmek istiyor ama ben o yolu izledim ve gerçeği öğrendim. Tekrar yaşayabilmem için sevdiğim birinin ölmesi gerekiyor ve ben asla bu kaderi seçmeyeceğim."

Şok içinde Merissa'ya baktım, sonra tekrar Darius'a döndüm. "O zaman şimdi ne istiyorsun?"

"Bir dakika, hepsi bu. Onunla konuşmak ve onunla dönemeyeceğimi söylemek için. Ve... ona hayatta hiç sahip olamadığımız vedayı vermek için," dedi kalın bir sesle, gözlerinden kalp kırıklığı akıyordu.

"Ah Darius," diye mırıldandı Merissa. "Çok özür dilerim. Elbette sana o anı satın alacağız."

Kolunu kavradım, kararımızı vermiştik. "Onunla konuşacaksın. Burada kal ve onu sana getirmek için bir yol bulalım."

"Yıldızların emirlerine karşı gelmiş olacaksın," diye hatırlattı Darius karanlık bir sesle.

"Ben Vahşi Kral'ım. Kimse bana emir veremez." "Neler oluyor?" Radcliff yanında belirdi Catalina ve Hamish.

"Gabriel iyi mi?" Marcel mırıldandı, o da bir ışık parıltısı içinde geldi, formu onu son gördüğümünden çok daha az bedensel görünüyordu.

"Öyle ve senin yardımına ihtiyacı var Marcel," dedi Merissa aceleyle. "Hepimizin yardımına."

"Kızlarımdan biri inatçı bir kız gibi buraya bir geçit yaptı," dedim hepsine. "Yaşayanlara bir kapı açılacak. Ölüler oraya hücum edecek ve eğer onları durdurmazsak tüm dünyanın dengesi bozulacak."

"Kızınız yaşama geri dönecek mi?" Marcel endişeyle sordu.

"Öyle olacak," diye yanıtladı Darius. "Bundan emin olacağım."

"O zaman belki Gabriel'e zaman zaman beni düşünmesini söyleyebilir?" Marcel yalvarırcasına sordu.

"Bunun zamanı değil," diye bağırdım, Darius'a baktım ve bir elimi omzuna koydum, bundan sonra ne olacağından emin değildim, sadece aramızda konuşulmamış kelimeleri konuşmanın zamanının geldiğini biliyordum. "Darius... Sana Acrux adını verdim."

"Çoktan oldu," dedi. "Seninle evlendiğimde-"

"Sana Acrux adını verdim," diye daha yüksek sesle tekrarlardım. "Sana Vega demekten gurur duyuyorum."

Bir sonraki cevabı dudaklarında söndü ve ben ona sıkı bir gülümseme verdim. "Kızıma benden selam söyle."

"Ve yapmakTabii ki o alır ev güvenli," Merissa, Darius'u kucaklamak için öne doğru ilerledi ve

yanasına bir öpücük kondurdu. "Ailemizde olduğun için çok gururluyuz. İyi bir seçim yapmış."

Radcliff, "Şimdi de onun kışına duman üflüyorsun," diye yorum yaptı.

"Kendi kışını havaya uçuracak kadar dumanı var," dedim ama Darius dinlemiyor gibiydi, üzerinde kalbimi sıızlatan bir ağırlık vardı.

Kaşlarımı çattım ve ona yaklaştım. "Hayata dönüş yolunu bulamadığın için üzgünüm."

"Ona döndüğünü görmek için her şeyimizi verirdik," diye ekledi Merissa, gözlerinde yanan hüznle.

"Bana... yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim," dedi Darius ona, çaresizlik içinde başını öne eğerek.

Catalina öne doğru koşarak ona sarıldı, şakağını, alnını ve saçlarını öptü.

"Anne," diye yakındı Darius, yine de geri çekilmedi.

"Sadece dikkatli ol," diye telaşlandı.

"Yapacağım," diye yemin etti.

"Seni ay ve yıldızların toplamından daha çok seviyorum," dedi.

"Tanıştığımızda alçak bir ördek gibiydin, şimdi tüylerini döktün ve ah, dönüştüğün büyük Fae'yi görmekten ne kadar gurur duyuyorum," diye bağırdı Hamish, parmak eklemlerini Darius'un yanasına vurarak. "Sevgili bıldırcınınla geçirdiğin anın tadını çıkar, sonra da kuyruğu tutuşmuş bir kaz gibi hızla aramıza dön."

"Yapacağım." Darius Hamish'in kolunu sıktı.

Ebedi Saray titredi ve yıldızlar tekrar hepimize odaklandı, bizi süpürdü ve daha fazlasını söyleyemeden Darius'u geride bıraktı. Puslu bir altın tarlasına bırakıldım, burada sis ve çok durgun çimenlerden başka bir şey yoktu. Yukarıdaki gökyüzü karanlıktı, yıldızlar yukarıdan öfkeyle parlıyordu.

Azriel, Serenity ve Florence gibi başka ruhlar da parıldadı.

"Ne ho?" Florence nefesini tuttu. "Yıldızlar kulağıma bir kurt düşürdü, alçakça bir kapıdan bahsediyor. Dilerler ki

zırhımı giyip adil bir hanımefendi gibi savaşmam için!"

"Öyleyse yapacaksın, sevgili Florry. Bir elmanın iki yarısı gibi birlikte savaşacağız." Hamish hepimize başını salladı ve pırıl pırıl parlayan altın zırh üzerimize düştü, göğsüme sıkıca sarıldı, başıma bir miğfer çarptı.

"Lanet olası yıldızlar." Onlara baktım ama elimde parıldayan altın bir kılıç belirince onlara olan kızgınlığım biraz daha azaldı.

"Göksel kılıçların her darbesi bir ruhun uykuya dalmasına neden olacak," diye tısladı yıldızlar hepimize. "Çok vurun. Hepsini vurun."

Etrafımızda daha fazla seçilmiş ruh belirdi; Felisia ve sürüsünün yanı sıra eski krallar, kraliçeler, kadim savaşçılar ve yıldızların bu mücadeleyi üstlenmek için güvenilir bulduğu yüzlerce başka ruh.

Radcliff kılıcını elinde döndürerek bana sert bir bakış fırlattı. "Oyuna geri dönmek güzel, ha?"

Azriel bana katılmak için hareketlendi, gözleri parlıyordu. "Seninle birlikte tekrar savaşmak için uzun yıllar bekledim, Selam."

"Ve sen, sevgili dostum." Gülümsedim, karıma baktım, zırhın kıvrımlarını nasıl sardığını ve gözlerinin savaş için acımasız bir açlıkla nasıl parladığını gördüm. Yıldızlar kalplerimizdeki alevleri körüklüyor, bunu istememizi istiyorlardı. Ama benim onların cesaretlendirmesine ihtiyacım yoktu. Bir Fae olarak onun akrabalarının yanında, ailem ve uzun zamandır geride bıraktığımız dünya için savaşacaktım.

Roxanya buraya gelir gelmez, yıldızların emirlerini bir kenara bırakarak onun da Darius'la vakit geçirmesi için savaşacaktım. Merissa'yla tek bir sözsüz bakışmamız, fırsat bulduğumuz anda onun için bir yol açmaya hazır olduğunu gösteriyordu ama yıldızlar bizi bu kadar yakından izlerken planımızı tekrar dile getirmeye cesaret edemedik.

Reth ve Clara Orion'un bindiği koyu renkli bir Pegasus dörtnala tarlayı geçerken, arkalarında bir sıra kısarak onları takip ediyordu. Tıpkı bizimkiler ve Pegasus gibi onları da zırhlar kaplamıştı.

toynaklarını dikmeden önce bir parıltı ve kabadayılık gösterisiyle önümüzde şaha kalktı.

"Uzun zaman önce olduğu gibi bir kapı açılıyor!" Reth bağırdı. "Beni takip edin. Ve kapı açıldığında gözlerini yaşayanlara açılan geçitten ayırma. Çağrısına diren, hayal edebileceğinden çok daha güçlüdür."

"Burada yetkili sen değilsin," diye bağırdım ve o da bana gülümsedi.

"Ah, ama Vahşi Kral, ben neredeyse yaşayan adamım," dedi, sanki bunun bir anlamı olması gerekiyormuş gibi, sonra "Yah!" diye bağırdı ve savaşçıların sırasına doğru hücum etti.

"Neredeyse geldi," diye nefes verdi Merissa ve sırtımda kükreyen çalkantılı güç karşısında soluğum kesildi.

Hep birlikte dönüp baktık, hava arkamızda parçalanıyor ve atmosferde bir yırtık açarak dünyalar arasında bir geçit oluşturunuyordu. Bu geçitten kör edici bir ışık akıyordu ve çağrısı o kadar güçlüydü ki neredeyse kılıcımı bırakıp beni çağıran parıltısına doğru koşacaktım ama Merissa elimi tuttu, sıkarak ayaklarımın nereye ait olduğunu hatırlattı.

"Sen ve ben birlikte birçok savaşa katıldık," dedi bakışlarına karşılık verdiğimde, ona olan aşkım o kadar şiddetliydi ki, sırtımdaki ayartıcı güç yok denecek kadar azalmıştı. "Bu sefer geride bıraktıklarımız için savaşalım."

Artık o kapının ardında benim için hiçbir şey yoktu, ruhumu bekleyen bir beden, geri kazanabileceğim bir yer yoktu. Eğer geçersenem neye dönüşeceğimi bilmiyordum ama bir daha asla eskisi gibi olamayacağımı biliyordum.

Yer sarsıldı ve dikkatimi önümdeki büyüleyici yaratıktan uzaklaştırdım, tüm ufkun binlerce ruhun ışıltısıyla parladığını gördüm. Bir bulanıklık gibi geliyorlardı, ruhlar o kapıya ulaşmak için aceleyle diğer ruhlarla çarpışıyordu ve onun çağrısını da görmezden gelmek için sahip olduğum her şeyi aldım.

"Hazır mısın?!" Etrafımdaki savaşçılara bağırdım.

"Hazırız, efendim!" Hamish bağırdı ve cevap diğerleri tarafından yankılandı. "Fırınlanmış keke doğru gidiyoruz!"

Merissa bana mırıldanarak, "O gelir gelmez onlara o anı satın alacağız," dedi.

Başımı salladım ve hep birlikte düşmanlarımızı karşılamak üzere harekete geçtik, kılıçlarımızı kaldırdık ve savaş çığlıkları boğazımızdan yırtıldı.

İlk ruhlar üzerimize döküldü ve kılıcımı savurarak beşini aynı anda uykuya daldırdım, ruhları Peçe'nin içindeki bilinmeyen bir saraya doğru kıvılcımlar saçarak uzaklaştı. Azriel dört tanesini daha yere serdi ve Merissa'nın kanatları havalanırken canlandı, kılıcını kalabalığın içinden geçirdi ve tek seferde çaresiz ruhlardan oluşan bir yığını ortadan kaldırdı.

Hydra'm böğürdü, yukarıdaki karanlık gökyüzünden indi ve çenelerinden ateş fışkırmadan önce yıldız ışığı üzerinden geçti. Artık olması gerektiği gibi mor değil, saf altın rengindeydi ve ele geçirdiği ruh yığınlarına zarar vermiyor, hepsini yıldızlara bağlı bir uykuya gönderiyordu.

Florence kılıcını geniş bir daire çizecek şekilde savurdu ve onunla birlikte döndü, hafif çılgın ama tamamen etkili saldırısıyla ruh üstüne ruh indirirken bir kasırga gibi dönüp durdu.

Marcel'in formu daha sağlam görünüyordu, yenilenmiş bir amaçla savaşıyor, Merissa'nın peşinden uçuyor ve ruhları sürüler halinde indiriyorlardı.

"Radcliff - Ejderhanı çağır!" Ona bakmak için dönerek bağırdım.

Onu yüzünü savaştan başka yöne dönmüş, elindeki kılıcı gevşetmiş, yaşayanların geçidine bakarken bulduğumda içim ürperdi.

"Radcliff!" diye bağırdım ve kılıcımı başka bir ruh dizisine sapladım.

Yürümeye başladı, ayakları önce sürüklendi, sonra daha hızlı hareket etti, kılıcı parmaklarından tamamen kaydı.

Küfrettim, kavgadan döndüm ve kapıya doğru ilerlerken peşinden koştum.

"Radcliff - dur!" Kükredim.

"Sadece bir gün daha," diye bağırdı. "Ya da belki bir hafta. Hatta bir ay. Orada hiç yeterince uzun kalmadım; bunu borçluyum!"

Daha hızlı koştum, ona doğru güçlendim, onu alt etmeye hazırlanırken Pitball günlerimi hatırladım.

Hızlı bir herifti ama ben ona yetişiyordum. Hızını arttırdı, elini uzattı, kapı aralığının ışıltısı onu bembeyaz aydınlatırken arkasına bakmadı.

Ona çarptım, ikimiz çimenlerin üzerinde yuvarlanırken onu altımda sıkıştırmayı başardım. Sonra yüzüne bir tokat attım ve gözlerini sertçe kırıştırdı.

"Hayatta başka bir şansın yok," diye homurdandım.

"Benden çok erken alındı - ben asla senin gibi iz bırakmadım!" diye böğürdü, benimle mücadele etti ve ağırlığımı ona doğru ittim, ama o çok iriydi ve yumruğu yanıma çarptı.

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimin içine bakmaya zorladım. "Bizler kayıp adamlarız. Hayat bizim değil. Ama sen burada iz bırakabilirsin." Onu, savaşçıların sırasına çarpan sonsuz ruh dalgasına bakmaya zorladım. Bazıları sırayı geçmeye çalışıyordu ve Merissa hızla onlara doğru ilerleyerek kılıcını ruhlarına sapladı.

"Sana ihtiyacımız var. Ejderhan bize üstünlük sağlayabilir," diye yalvardım. "Bugün burada yaptıklarını asla öğrenmeseler bile, yaşayan dünyanın kahramanı olabilirsin. Ama seçimi sen yapmalısın Radcliff."

Kapıya doğru baktı, özlem dolu bir inilti onu terk etti.

"Ben de hissediyorum," diye yemin ettim. "Oraya geri dönmeyi tahmin edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ailem hayatlarını bensiz yaşadı ve ben her gün onlarla daha fazla zaman geçirmeyi diliyorum. Ama biz oraya ait değiliz sevgili dostum."

Boğazı düğümlendi ve yavaşça, acı çekerek bakışlarını ondan çekti.

Ejderhası göklerde böğürdü ve gökyüzünden dalışa geçti. Çenelerini açıp ruhların üzerine cehennemi salarken, onları bu alandan dağıtıp uykuya gönderirken ateşi yıldız ışığıyla dokunuyordu.

Ayağa kalktım, onu da peşimden sürükledim ve omzuna sertçe vurdum. Birlikte dövüşe geri döndük ve Radcliff kılıcını alıp kendini savaşın içine attı.

Kendi kılıcımı daha yukarı kaldırdım, savaşa yeniden katılmaya hazırlanıyordum ki bakışlarım alanın karşısındaki kutsal kapının ışığında beliren bir figüre takıldı. Kalbimin derinliklerinde onun Roxanya olduğunu biliyordum. Peçe'nin ötesine geçmesine sadece birkaç adım kalmıştı.

"Merissa!" diye bağırdım ve hemen yanıma indi, savaş arkamızda devam ederken kızımıza doğru bakıyordu.

"Ona gitmek istiyorum," dedim acı içinde, bir adım öne çıkarak. "Sadece bir dakikalığına."

Merissa peşimden geldi. "Bunu ben de istiyorum, Hail, her şeyden çok. Ama yıldızlar buna uzun süre izin vermeyecektir ve burada sadece bir Fae ile geçirecek kadar zamanı olabilir. O da Darius ile olmalı."

Bunun böyle olduğunu bilerek homurdandım ve Hydra'm bu gerçeğin bana verdiği acıyla gökyüzünde kükredi.

"O zaman onun için yıldızların dokunamayacağı bir yol açalım," diye nefes aldım, ellerimiz her zamanki gibi birbirine kenetlenmişti.

Gücümüz bizden fışkırdı, kapıya çarpan ve kızımız için bir yol açmaya başlayan altın bir ışık parlamasıyla yırtıldı. Bu sevgi ve ışıktan inşa edilmiş bir tüneldi ve içine adım attığı anda yıldızlar çığlık attı ve altımızdaki yer sarsıldı.

Merissa'nın elini daha sıkı kavradım ve Roxanya'nın onun için inşa ettiğimiz yol boyunca ilerleyişini, onu gökyüzüne ve gerçek aşkının onu beklediği Ebedi Saray'a doğru götürüşünü izledim.

Merissa'nın yanaklarında parlayan gözyaşları yere damlarken, bir tanesinin de benden kaçtığını fark ettim. Acımız aşkımıza bağlıydı ve bu durum yıldızları ne kadar kızdırmış olursa olsun, onlar bizim için gelmediler. Büyümüz çok büyüktü, aşkımız çok saftı. Ama bundan daha fazlasıydı, onları gerçekten uzak tutan bizim fedakarlığımızdı. Kızımıza kendimiz gitmemeye yemin ettik ve yıldızlara karşı yaptığımız bu hareketin bedelini göğsümüzün derinliklerinde yanan korkunç acıyla ödedik. O anda birdik, Merissa ve ben, ne onlar ne de başkaları tarafından inkâr edilemeyecek acılarımızla yıldızlara kefarete ödeyen iki ebeveyn.

İkimiz de bu ruhları kapıdan ve kızımız için yaptığımız geçitten uzak tutmak için bir kez daha savaştaki yerimizi almak üzere döndük.

Roxanya buraya ulaşmak için her ne yaptıysa, bunun ona çok pahalıya mal olmaması için dua ettim. Ama Peçe'nin onu ele geçirme fırsatını henüz bulamayacağını biliyordum, çünkü Darius Vega buna izin vermeyecekti.

Darius

O güzel, güçlü, durdurulamaz eşim yaşamla aramdaki bariyeri aşarken ruhum sarsıldı. ve ölümü, kapalı bırakmayı reddettiği herhangi bir kapıymış gibi.

O buradaydı.

Masaya doğru uzandım, kendime bir bardak doldurmadan hemen önce aklıma gelen bir şişe burbon parmaklarımın arasında belirdi. Ellerim titriyordu. Burada attığı her adımı hissedebiliyordum, tıpkı bir göldeki dalgaların burada yaşayan herkese bir şeylerin yaklaştığını haber vermesi gibi. Buraya ait olmayan bir şey.

O yolu onun için temizlemeye yardım etmiştim, hâlâ sahip olduğum güç içimden fışkırıyor, yolu genişletiyor, ailesi, annem, Hamish Grus, Azriel Orion ve diğerleri onları uzak tutmak için savaşıırken diğer tüm ruhları onun yolundan uzak tutuyor, bize bu zamanı kazandırmaya yardım ediyordu.

Ölüm sonsuzdu. Şu anda içinde oturduğum Ebedi Saray'ın güzelliği kıyaslanamazdı, dışındaki yaldızlı sokaklar sayısız ödülle doluydu ve ölümsüz acıya giden yolu işaretleyen Harrowed Kapısı'nı geçtim.

Ayak sesleri yaklaştı, aramızdaki bağ onu bana doğru çekti, botlarının mermer zemine her vuruşu hareketsiz göğsümde gümbürdeyen bir kalp atışının yankısı gibiydi.

Burada bana hediye edilen oda güzel, süslü, mükemmeldi ama yine de buradaki diğer odalarda gördüğüm gibi beni anlatan çok az şey vardı. Nedenini biliyordum. Çünkü benim için en önemli olan şeylerin hiçbirisi burada değildi. Bana yaşadığımı hissettiren hiçbir şey bu yerde bulunmuyordu ve kaybettiğim gerçekliğin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Ağız dolusu burbonu yuttum, tadı Orion'u o kadar anımsatıyordu ki neredeyse onu orada dikilirken görebiliyordum, tek bir kaşını kaldırarak "Kalkmayacak mısın?" der gibiydi.

Ama yapamadım. Yapamazdım. İmkânsız olan gerçekleşmişti ve ben burada bir korkak gibi beklerken, ona ihtiyacı olanı asla veremeyeceğimi, paramparça olmuş kalbindeki özlemi asla gideremeyeceğimi bilerek bana doğru adım atıyordu.

Her şeyi görmüştüm, çektiği acıların ve kalp kırıklıklarının her anını. Bu yolculuğu yapmak için olması gereken yaratığa dönüşmesini izledim, her kurban için kanının akmasını izledim ve bu anlamsız avda kendi üzerine aldığı acıyı hissettim.

Ama Bilgi Odası'na gitmiş ve büyük küreden dünyaya yıldızların gözünden bakmıştım ve orada gördüğümde gerçeği biliyordum. Mordra'nın beni öğrenmeye zorladığı şeyi doğrulamıştım. Bu anlayış beni mahvetmişti, durumumuza bir çözüm bulmak için beslediğim son umut ışıkları da kırılmıştı ama bunun beni daha çok mahvedeceğini biliyordum. Onun kollarında bir an çalmak, onu yakınımda tutmak ve bunun ne kadar kısa süreceğini bilmek. Çünkü o burada kalamazdı, bu arzu yüzünden ne kadar bencil olmak istesem de, bunun olamayacağını biliyordum. Onu bekleyen bir dünya ve o kadar büyük bir kaderi vardı ki

Yıldızlar bile henüz bundan emin değildi. Dağları devirmek ve yıldızları titretmek için doğmuştu; yıkmak ve yükselmek için doğmuştu.

Ayağa kalktım ve arkamdaki parıldayan duvara baktım, yaşayanlar arasında kalan tüm sevdiklerimin kendi kişisel görüşüm, şimdi onlarla tekrar birlikte olabilmemin tek yolu.

Ayak sesleri bir saatin tik takları gibi yaklaşıyordu ve boğazımdaki yumruyu yutarak uzun, çift kapıya doğru bir adım attım, sonra durdum.

O buradaydı. Ve bu, başarısızlığımın sonuçlarıyla en sonunda tam anlamıyla yüzleşmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Kendimi o noktadan kıpırdatamıyordum, pencerelerden içeri süzülen güneş ışığı yüzümün bir tarafını ışığa boğarken diğer tarafını gölgede bırakıyordu. Ruhumun iki parçası gibi; onun olduğu zamanki parlak, sıcak ve hayat dolu adam ve ondan önceki yıllar boyunca olduğum, intikam ihtiyacıyla yanıp tutuşan, kendi başarısızlıklarımnda boğulan adam.

Sonunda bu adamlardan hangisine dönüştüğümden emin değildim, yine de her zaman ikisinin bir karışımı olacağımı sanıyordum.

O kapıya ulaştığında kapılar ardına kadar açıldı, çerçevenin iki yanındaki duvarlara çarptı ve bizi orada bıraktı, birbirimize baktık, bizi ayıran boşlukta her zaman olduğu gibi gerilim çatırdadı.

Ve tabii ki gülümsemiyordu, tabii ki çoğu insanın bu senaryo için hayal edeceği o masalsı mükemmel şekilde beni görmekten memnun değildi. Nefes alamayacak kadar öfkeliydi, yeşil gözleri derin ve yankılanan bir öfkeyle parlıyordu. Dolgun dudakları beni içine çekerken öfkeyle büzüşmüştü, taht olabilecek bir sandalyenin önünde durmuş yanıma gelmesini bekliyordum.

"Merhaba Roxy," dedim, sesim sertti, bakışlarım onu içine çekiyordu.

Kanlı ve hırpalanmış bir haldeydi, buraya gelmesinin bedeli omuzlarına ağır bir yük olarak binmişti ve bedenine çizdiği r nler, sanki onu tatmak için yanıp tutu an ölümün baskısını savu turuyormu  gibi hafifçe parlıyordu.

O dudaklar ayrıldı, ben onları izlerken binlerce öpücük hafızamı yaktı, bekledim, tüm bunlardan sonra hala ona layık olduğumu düşünüp d   nmeyece ini merak ettim.

Ağzından tek bir kelime bile çıkmadı ve ben buna neredeyse g l mseyecektim. Roxanya Vega'nın nutku tutulmuştu, tükürecek zehir, içinden kopacak   ke kalmamıştı. O günü asla g remeyece imi sanmıştım.

Bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Aramıza girdiği her santim, içimde ona duyduğum o umutsuz ihtiya ı uyandırıyordu. O benimdi, tek iyi  eyimdi, kalbimin ve ruhumu saran prangaların koruyucusuydu.

Benim için  z lmesinden dolayı kırılmı tım. Onun par alanı ını izlerken paramparça olmuştum. Yine de o buradaydı, ölümün engellerini açıp benim için geliyordu. O. Sadece o.

Roxy'nin gözleri yavaşça üzerimde gezindi, bana doğru gelmeye devam ederken kapılar arkasından çarparak kapandı, g mle imin opalesan parlaklığını ve omuzlarıma tutturulmuş altın pelerini inceledi. Buraya geldiğim anda gerçek bir savaşçı olarak selamlanmı tım, sevdiklerim için savaşırken yaptığım fedak rlıkların şerefine alnıma bir yüzük takılmı tı. Şimdi de öyle görünüyordum ama onun o delici bakışları altında yi itlikten başka bir şey hissetmiyordum.

Yakla tı, ben onu, bu güzel, kırık, kraliçemi içime çekerken aramızdaki hava inceldi.

Roxanya Vega aramızda bir adımdan daha az bir mesafe varken hareketsiz kaldı, yüzü bana bakacak şekilde döndü, gözleri bana bunun bir oyun olduğundan korktuğunu söylüyordu, her an tekrar ortadan kaybolabilirdim, son umudunu da ondan koparabilir ve tutunduğu azıcık gücü de yok edebilirdim.

Ona ulaşmak, onu öpmek, ona söylemek istedim... kelimelerin asla kapsayamayaca ı her şeyi. Ama orada

Bunu yapmadan önce onun için yapmam gereken bir şey vardı.

Kalçamdaki parıldayan kılıcı akıcı bir hareketle çekip ucunu aramızdaki yere koydum ve önünde diz çöktüm. Dizim yere çarptığında Peçe'de bir titreme oldu ve başımı onun önünde eğerken kılıcımın kabzasını kavradım, uzuvlarım bu eylemin, uzun zamandır bildiğim ve kabul etmem gereken şeyin büyüklüğüyle titriyordu.

"Kendimi ve tüm varlığımı size adıyorum Kraliçem," diye nefes aldım, bu sözler sonunda içimden dökülürken duygularım içimi kemiriyordu, bu dünyadaki yerim bir şekilde sanki kendi kaderimin gerçeğini ve olmam gereken her şeyi bulmuşum gibi orada sabitleniyordu. "Düşmanlarınızla savaşmak için kılıcınız, halkınızı korumak için kalkanınız, sahip olmak ve kullanmak için canavarınız olurdum. Olabileceğim her şekilde senin olurdum ve bunu sana çok çok uzun zaman önce söylemeliydim. Ben senin yaratığının, senin hizmetkârının... seninim."

Sözlerimi sessizlik takip etti ve kıpırdamaya cesaret edemedim, bu sözün nasıl karşılandığını ölçmek için ona bakmaya cesaret edemedim, hatta artık çok geç olduğunu bile bile.

"Bir keresinde bana asla boyun eğmeyeceğini söylemiştin," dedi, parmakları çeneme hafifçe dokunarak tüm bedenimin onun altında titremesine neden oldu. "Bana, bir zamanlar senin beni kırmaya çalıştığın gibi benim de seni kırmam gerektiğini söylemiştin ve bu fikre gülmüştün."

Dudaklarım aralandı ama söyleyecek sözüm yoktu. Aramızdan geçen zaman için birbirimize daha fazla özür dilemeyeceğimize dair söz vermiştik, ancak bu yemini ettiğimden beri her gün bu yeminle mücadele ettim. Onu incitmekle ilgili anılarım bana her zaman işkence etti ve sanki bu konudaki düşüncelerim onları çağırmış gibi, arkamdan kendi zalim kahkahalarımın çınladığını duydum. Sevdiklerimin hala savaşmasını izlemek için kullandığım duvar

ikimize de tanıştığımızda verdiğim tüm zararı hatırlattı.

Ona bakmaya cesaret ettim, bilmeye ihtiyacım vardı, en kötü yanımla bir kez daha ona sunulurken, ona yaptığım her şey hatırlatılırken, güzel yüz hatlarında hala nasıl bir acı olduğunu görmeye ihtiyacım vardı.

Ama duvara bakmıyordu, yeşil gözleri tamamen bana sabitlenmişti ve orada o kadar çok sevgi vardı ki ona bakmak beni parçalıyordu. Buna ne kadar değersiz olduğumu bilmek.

"Babam," diye mırıldandım ama başını salladı, abanoz saçları hareketin etkisiyle bir omzuna döküldü ve savaştının yüzünün kenarını alıp altındaki kızı görebilmemi sağladı. Benim kızımı.

"Onun burada yeri yok," dedi kararlılıkla. "Ve o senin baban değil. Ona rağmen olduğun adam için hiçbir sorumluluk taşımıyor. Bunun için tek bir övgüye bile sahip olamaz. Artık senin adını bile taşıyamaz."

"Benim adım mı?" Kaşlarımı çatarak sordum, başını salladı ve elinin tersini yanağımda gezdirdi, alyansının metali tenime değdi ve göğsümü bir insanın yapabileceğini düşündüğümünden daha fazla gurur ve sevgiyle doldurdu.

"Sen artık Darius Vega'sın. Ve kimseye boyun eğmek için yaratılmadın."

Gömleğimi avucunun içine alıp beni ayağa kaldırırken bir zamanlar ona söylediğim sözler içimde yankılandı.

Onun için ayağa kalktığımda kılıç elimden düştü ve beni kendisine doğru çekerken ağzı ağzımı yakaladı.

Dudaklarım onun için ayrılırken ellerim beline dolandı ve her parçasını kendime doğru çektim, tam orada, ölümün kalbinde beni sahiplenirken dünya bizim ötemizde bir hiçten daha azına dönüştü, sanki benim için buraya gelmesinin hiçbir anlamı yokmuş gibi.

Beni kendine doğru çekerken gömleğimi tutmayı bırakmadı ve sanki tüm evreni oluşturan her şey ikimizle başlayıp ikimizle bitiyormuş gibi beni öptü.

O öpücük bir merhaba ve vedaydı, acı tatlı bir kavuşma ve sahip olmamız gereken her şeyin vaadiydi. Göğsümün sessiz boşluğuna hayat veren bir nefes, ona dönmem için sözsüz bir yalvarış, dünyanın bir şekilde yeniden anlam kazanması için sadece birlikte olmamızdı.

Ama bu bir yalandı.

Teninin sıcaklığını tenimde hissettiğimde bile, benden gelen serinliği inkar etmek mümkün değildi. Dudaklarım onunkileri yutarken ve o beni yakacak kadar sevgi ve acı dolu bir ses çıkarırken bile, bizi ayıran bir şey vardı. Ben onun havasını soludum ve o benim ruhumu tüketti, ama o çizgi kaldı. Kaldı ve öpüşmemiz ayrılana ve birbirimize bakıp gerçekliğimizle yüzleşene kadar büyüdü.

Bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama başını şiddetle salladı, gözyaşları o büyüleyici gözlerini yıldızlarken içimi görüyorlardı. Her zaman içimi gördükleri gibi.

Sessizliğimi korudum. Sadece biraz daha. Çünkü artık onun da bildiğini görebiliyordum. O ayrılığı hissetmişti, ölümün kapılarından geçip bana gelmek için savaşıırken bile bizi ayıran şeyin ne olduğunu anlamıştı. Çünkü hayata geri adım atamazdım. O tarafa giden bir yol yoktu, benim için yoktu.

Ona pek çok şey anlatmam gerektiğini biliyordum. Lonca Taşları, Lionel'ın planları, benim ve diğerlerinin ölümün bu tarafından gördüğümüz her şey hakkında, ama onu kollarımda tutarken, her saniyenin değerli, her anın kısacık olduğunu bildiğim için bunların hiçbirine dikkatimi veremiyordum.

Stephen Sanchez'den Until I Found You çalmaya başladı ve ben de ona elimi uzattım. Bir şarkı daha. Yapmamız gereken düğün dansı. Reddedildiğimiz başlangıç.

Roxy elime bakarken tereddüt etti ve bildiğini anladım. Bir şarkı. Bitmeden önce çalınan birkaç dakika. Bu vedayla yüzleşmek zorunda kalmadan önce ve o hala yaşaması gereken hayata dönerken ben onu beklemeye geri dönecektim.

Kalın bir şekilde yutkundu ve bu anı çalmama izin verirken eli benimkine kaydı, sanki bu isteğimi reddetmeyi kendine yediremiyormuş gibiydi.

"Roxy," diye mırıldandım, onu kollarıma aldığım da hissettiği mükemmel his, ateşinin sıcaklığı sanki gerçekmiş gibi, sanki gerçekten birlikte bir geleceğin uçurumunda duruyormuşuz gibi ciğerlerime hayatın yankılarını üflüyordu.

"Bana böyle seslenmenden nefret ediyorum," diye fısıldadı, onu göğsüme doğru çekerken gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı, dünya etrafımızda bulanıklaşıyordu.

Gökyüzünden gül yaprakları düşüyor, tenine çarpıyor ve tamamen kan kırmızısı rengine bürünene kadar onu kaplıyordu, gelinliği üzerinde belirirken, ne kadar az hak etmiş olsam da kendini bana tamamen, tüm nedenlerin ötesinde, tamamen benim olarak verdiği o gerçek dışı anıyı bir anlığına yeniden yaşadım.

"Hayır, bilmiyorsun," diye homurdandım, bedenimdeki titremenin onunkine geçtiğini hissettim, ruhlarımız birleşti, birbirine karıştı, sanki hiç ayrılmamışız gibi kendilerini yeniden ördüler. "Sana bu isimle seslendiğim ilk andan itibaren bana baktın ve beni tanıdın. Sen de kendini tanıyordun. Sadece bu kaderin gerçeği hakkında çok uzun süre yalan söyledik."

"Kaderle işim bitti," diye tısladı, gücü alevlendikçe etrafımızdaki ışık titriyor, sahip olduğu ham büyüü onları reddetmek için kullanırken yıldızların iradesine karşı koyuyordu. O bu çalıntı an için gökleri sarsarken buranın ve ötemizdeki her şeyin temelleri sarsıldı ve ben onun içindeki gücü nasıl inkâr etmeye çalıştığımı merak ettim.

Şarkı etrafımızda çalmaya devam etti ve ikimiz de onun sonunun bunun da sonu olacağını biliyorduk. Bizim için hiç tasarlanmamış olan zamanı çalmaya devam edemezdik.

"Buraya gelmemeliydin," diye nefes aldım ama bunu içimden gelerek söylemedim, gerçekten söylemedim. O kollarımdayken, gerçek, ham ve güzelken, kalbi birlikte yaşamamız gereken tüm hayatla çarparken, boş göğsüme çarpması neredeyse kendi kalbimin hala içimde çarptığını hissetmeme neden olurken, her zaman onun için olduğu gibi. "Buradan ayrılamayacağımı biliyorsun."

"Yapabilirsin," dedi şiddetle, geri çekilmeye çalıştı ama onu sıkıca tuttum, bırakmayı reddettim. Anlarımız birer birer geçip gidiyordu ve sonrasının olmadığını ben de onun kadar iyi biliyordum. Şarkı bitecekti ve bu da bitecekti, ikimiz bir okyanusun böldüğü kum taneleri gibi ayrı düşecektik. Yeryüzünde hiçbir güç -onunki kadar büyük bir güç bile olsa- her şeyin yasasını inkâr edemezdi.

"Kahretsin, keşke yapabilseydim," diye yemin ettim ona, onu kendime doğru çekip yaz ve kış kokusunu içime çektim. Her şeydi ve hiçbir şey değildi. Her şeyden o kadar çok mırıldanan bu ölçülemez gücün özü, bir tanrıçanın önünde diz çökmüş bir ölümlüden biraz daha fazlasıydım. "Seninle geri dönebilmeyi, tüm dünya tarihinde hiçbir erkeğin istemediği kadar çok istiyorum. Ben seninim Roxy, kalbim, ruhum ve ötesindeki her şeyimle seninim. Ama bu bile beni buradan kurtaramaz. Kaybettiklerimi geri getiremem. Bir zamanlar sahip olduğum bedeni iyileştirmek mümkün değil ve artık arkamdan kapanan Peçe'den geri dönmek de mümkün değil."

Duvarlar tekrar titredi, inkar etmek istediği gerçek şarkı çalarken üzerimize hücum etti ve ben onun yeşil gözlerine baktım, ona benim için ne olduğunu, ne olduğunu göstermeye çalıştım. Benim kurtuluşum. Onun kollarında bu anı yaşayabilmek için binlerce kez ölebilirdim, bu mükemmel yaratığa bakıp bana olan sevgisini görebilmek için

içinde yanıyordu. Benim için ölümün kendisini inkâr etmeye çalışmıştı.

Sadece o vardı.

Bu yanlış bir beyan değildi. Ben karanlıkta kaybolmuşken o benim ışığımdı. Beni yüzleştirdiği aynaydı, görmem gereken gerçektir. Ve yine de beni sevmişti. İçimdeki tüm karanlığa bakabilen, yaptıklarımın ötesini görebilen ve içinde sevmeye değer bir şey bulabilen tek kişi oydu. Kaderden çok daha güçlü bir şey tarafından benim için yaratılmıştı. Ve ölürken duyduğum tek pişmanlık, sonunda onun kalbini kırmış olmamdı. Sözümü tutamamıştım. Kendimi burada bulduğum andan itibaren tüm gücümle ona geri dönmek için savaşmış olsam da, artık geri dönüş olmadığını biliyordum.

Bu bir vedaydı.

Ve şarkı bitiyordu.

"Seni seviyorum Roxanya Vega ve keşke sana layık olabilseydim."

Darius

Ağzımı açtım, Roxy'ye söylemem gereken her şey dilime dolanırken sessizlik çöktü ve

Şarkı ve çok erken çaldığımız zamanın sonu.

Ama ben daha tek bir kelime bile edemeden Peçe'de bir güç çatışması patladı, kulakları sağır eden bir gümbürtüyle Ebedi Saray'ın temelleri altımızda sarsıldı ve Roxy bir adım geri çekildi.

Elini tuttum, ayrılığımızın acısı içimde yükselirken, onun görünüşü ve hissettikleriyle ilgili her şeyi yakalamaya çalıştım, onunla geçirdiğim her anı onsuz geçecek sonsuz zaman için kalbimde saklamak istedim.

Bir güç ona doğru baskı yapmaya başladığında kavrayışım sıkılaştı, onu geldiği yöne, içinde benim olmadığım bir dünyaya geri götürmeye çalışan imkansız bir güç ağırlığı.

"Hayır," diye soludu Roxy, parmakları benimkilere sıkıca kenetlenmişti.

Dünya titredi ve bulanıklaştı, elim tekrar cisimlenmeden önce özünü kaybetti, kavrayışım bir kez daha sıkılaştı.

"Seni bekleyeceğim," diye yemin ettim ona, gözlerindeki paniği görüyor ve onu elimden geldiğince rahatlatmak istiyordum. "Tam burada. Ne kadar sürerse sürsün seni bekleyeceğim. Ve sana göz kulak olacağım, Roxy. Sen beni görmesen bile ben orada olacağım. Seni asla gerçekten terk etmeyeceğim. Yemin ederim. Sonsuzluk beni geçip gitse bile seni bekleyeceğim. Seni asla terk etmeyeceğim."

"Bu yeterli değil," diye boğuldu, gözyaşları parlak yeşil gözlerini yaldızlıyordu, acısı benimkini yansıtıyordu. "Sensiz gitmeyeceğim."

Tutunmak istiyordum, teslim olup onunla gitmek istiyordum, onunla o kadar çok şey istiyordum ki bunu talep etmemiz mümkün değildi ve artık buradayken onu nasıl bırakacağımı bilmiyordum.

O gitmeyi reddettikçe duvarlar çatlaklarla parçalandı ve ben de tutunmak için savaştım, bunun nereye varacağını bilmiyordum ama onu öylece bırakamayacağımı da biliyordum.

"Roxy," diye başladım. "Lonca Taşlarını bulmalı ve Zodyak Loncası'nı yeniden yapılandırmalısın. Eğer bunu yapabilirsen annen ve Azriel bu savaşın gidişatını değiştirebilir. Üç tanesi müzik kutularında saklı-" sözlerim beni duyamadığını fark ettiğimde kesildi, Peçe o kadar çılgınca çırpınıyordu ki sözlerimi alıyor, çaresizce ihtiyaç duyduğu bilgiyi ondan saklıyordu. Adını söylemeye çalıştım ama beni dinlemeye çalışmıyordu, dikkati başka yöne kaymıştı ve kalçasından çıkardığı güneş çeliğinden hançer ruhuma dehşet dolu bir ürperti gönderdi.

O bıçak hayatımı benden çalan şeydi, kalbimi delip geçen ve beni ondan sonsuza dek koparan, bedenimin iyileşemeyeceğinden emin olmamı sağlayan hançerdi.

"Yapma!" Bıçağı ve onun vahşi yeşil gözlerindeki niyeti gördüğümde kükredim. Her şeyi bitirecek, benimle kalabilmek için kendini feda edecekti ve en bencil yanlarım bunu ne kadar arzulasa da, ben

buna izin veremezdi. Uğruna yaşayacağı, başaracağı çok şey vardı.

Elimi tutuşu tekrar dayanıksızlaştı ama bırakmayı reddetti, bunun yerine ruhlarımızı birbirine bağlayan o ipliğe, aramızdaki hiçbir şeyin koparamayacağı o kopmaz bağa tutundu.

Pencerelerin ötesindeki gökyüzü mor ve turuncu renklere parılıyordu, saf büyüden oluşan bir fırtına Peçe'nin sınırlarına çarpıyordu ve onun buradaki varlığı her şeyin istikrarını tehdit ediyordu.

Uzaktan kılıçların çarpışması ve yükselen seslerin uğultusu geliyordu, sevdiğimiz insanların savaşıma devam ettiğini, bu kez bize zaman kazandırdığını, Peçe'de açtığı gediğe doğru koşan ölüleri geri tuttuğunu haber veriyordu. Hayata geri dönemezlerdi, gerçekten dönemezlerdi, ama geçebilecek her şey bilinmeyen bir kaosa neden olabilirdi ve hayatın çağrısı ne kadar cazip olursa olsun bunun gerçekleşmesi riskini alamazdık.

"Sakin bırakma," diye hırladı Roxy.

Sesindeki ham güç karşısında gözlerimi kırıştırdım, kendini bana teslim eden bu karanlık tanrıçaya bakarken farkına vardım. Ölüme boyun eğmiyordu. Hayır, kadere her şeyin yeniden sikilmesini söylüyordu. Ve eğer bunu dinleme şansı varsa, o zaman ben de onunla birlikte bu yolculukta yerimi alacaktım.

Ne yaptığını tam olarak anlayamadan başımı sallayarak onayladım. Ama karımı tanıyordum. Geri adım atmaya niyeti olmadığını biliyordum ve umutsuz bir umutla bu sefer de pes etmeyeceğini fark ettim.

"Bununla savaşacaksın," diye emretti bana. "Sahip olduğun her şeyle savaşacaksın ve eğer bu savaşın bedeli ikimizin de sonu olacaksa, bunu seve seve ölüme ya da sensiz bir hayata tercih ederim."

Az önce ona ettiğim yemin ruhumda şarkı söylerken, emrini içime çekerken çenem kilitlendi. Ben onun her şekilde hükmettiği bir yaratığıydım ve eğer kraliçemin benden istediği buysa, o zaman bunu yapmalıydı.

"Sahip olduğum her Şeyi sana vereceğim," diye yemin ettim.

Parmaklarım onunkileri morartacak kadar sıkı kavradı, büyümün tüm gücü içimde birikti ta ki göğsümden gökyüzündeki yıldızları sarsacak kadar güçlü bir kükreme çıkana ve Ejderham bedenimden fırlayıp benden kurtulana ve muazzam kanatlarıyla etrafımızda bir yol açana kadar.

Roxy nefesini tuttu, canavarla benim arama baktı ve bizi iki ayrı varlık olarak görmenin deliliğini anladı.

Alevler içinde patladı, bronz kanatları bir kez çırpıp havalanmadan önce sırtından koptu, alev ve öfke dolu bir kuş olarak Ejderha'ya katılmak için yarışırken Fae bedenini geride bıraktı.

Etrafımız canavarlarımızla çevriliydi, ruhlarımızın yanında ikamet eden yaratıklar bizim için büyü yasalarıyla savaşıyordu, biz de onların arasında güçlü bir küre içinde duruyorduk, vahşi bir rüzgâr kıyafetlerimizi ve saçlarımızı yırtarak neredeyse bizi ayaklarımızdan düşürürken ellerimiz hala bir arada kilitliydi.

Ebedi Saray'ın çatısı, bir devin yumruğuna yakalanmış gibi savrulmadan önce tepemizde parçalandı ve biz de yukarıya, Roxy durmazsa gazaplarını vaat eden, yüce güçleriyle üzerimize yıkanan kindar yıldızlara baktık.

Onlara gülümsedi, ciğerlerimden nefesimi çalan vahşi, güzel bir gülümseme. Kolunu kesti, yarasından gerçek bir asilin kanı aktı.

Roxy bana uzandı, gömleğimi tam kalbimin olması gereken yere sıkıştırdı ve kumaşı yırtarak oradaki mürekkepli teni ortaya çıkardı.

"Roxy," diye homurdandım, iki kanlı parmağını kaldırırken bileğini yakaladım, onun için duyduğum korku, bu işin daha ileri gitmesine izin verme ihtiyacımın önüne geçti. Bunun gerçekleşmesi için nasıl bir bedel ödediğini, bu büyük ve korkunç büyüünün neye mal olduğunu bilmem gerekiyordu. "Bu sana neye mal olacak?"

Dünya tıslarken, yıldızların asitli fısıltıları yaklaşırken, "Hiçbir bedel seni kaybetmekten daha büyük değildir," diye yanıtladı.

Bize.

Hayat hırsızı.

Kaderin bükücüsü.

Bedeline dikkat et.

Bu yoldan dön.

Terazinin dengesini bozmadan önce
durun. Onun yükselişinin bir bedeli
olacak.

"Umurumda değil," diye hırladı ve sözlerinin gerçekliği
onları anında susturdu.

Artık onu inkar etmek mümkün değildi.

Bileğini serbest bıraktım ve o da kendini eterin karanlık
gücüne bıraktı; eteri yerden, havadan, alevlerden, uzaktaki
yağmurdan çağırdı; hepsi ona doğru akıyor ve aralarında
yıldız ışığına dair en ufak bir ipucu bile olmadan çağrısına
cevap veriyordu.

Bu büyü onu doldurdu, tenini parıldattı, güç kıvılcımları
uzuvlarında çatırdadı.

Roxy onu bir kırbaç gibi serbest bıraktı, gökyüzüne
doğru fırlattı ve çok kuyruklu bir saldırıyla yıldızların
kendisine vurdu.

Eter içlerini parçaladığında çılgılık attılar ve sonunda
onlara karşı ettiği laneti yerine getirebildiği için acımasızca
gülümsedi.

Eter pençeleri güçlerini kesti ve iradesinin bir seliyle her
birinden bir parça büyü çaldı. Kendi istekleriyle vermeyi
reddettikleri şeyi aldı ve iradelerini kendi iradesine çevirip
onları büyüsünü beslemeye zorlarken gökyüzünü sarsan
dehşet dolu çılgınlıklarını görmezden geldi.

Roxy'nin bacakları tutmadı ama ben onu yakaladım,
devam edebilmesi için onu dik tuttum, böylece ona borçlu
olduğu intikamı alabilecek ve hakkı olanı geri alabilecekti.

Roxy kalbimin olması gereken yere bir rün çizmeye
başlarken acı içinde tısladı ama yavaşlamadı.

"Ruhum onun," dedi, sözleri sihirle doluydu, çünkü bu ifade yadsınamaz bir gerçeğe dönüşmüştü, sanki herhangi bir doğa yasası gibi dünyanın dokusuna yazılmıştı. "Kalbim onun."

Gücünün ağırlığının üzerime çöktüğünü hissettiğimde nefesim kesildi, dizlerim neredeyse çöküyordu. Ona doğru tökezledim ama o oradaydı, beni yakalamak için bekliyordu ve ben de onu yakaladım, ikimiz de birbirimizi tutuyorduk. Yüzünü ellerimin arasına aldım, alnımı onunkine bastırdım ve birbirimizi taştan sütunlar gibi tuttuk, her biri diğerine sahipken düşemezdi, birlikte daha güçlüydük.

"Bırakın bir olsunlar," diye boğuk bir sesle haykırdı, güç neredeyse bedeninin kaldıramayacağı kadar fazlaydı, ama ona olan bağlılığımı sıkılaştırdım ve elimdeki tüm gücü ona verdim. "Bir olsunlar," dedi ve tenime bir çizgi daha çizdi, rün daha önce gördüğüm ya da çalıştığım hiçbir şeye benzemiyordu, gücü etimi ısıyor ve özümde işliyordu.

"Benim hayatım onunkine bağlı. Onun ölümü benimkine bağlı. Tek bir kalp...." Roxy nefes nefese kalmıştı, bacakları çökmüştü ve beni dik tutan tek şey onu kavrayışımı. Düşmesine izin vermeyecektim; buraya kadar geldikten sonra başarısız olmasına izin veremezdim. "Tek bir hayat... Tek bir yol. Birlikte," diye tısladı, parmağının bir hareketiyle rünü tamamladı ve bitirirken dudaklarından hayal edilemez bir acı çılgılığı yükseldi.

"Hayır!" "Hayır!" diye bağırdım, bakışlarım onun yüzünden ayrılıp göğsünü delen güneş çeliği bıçağı buldu, beni hayattan koparan yarayı yansıtıyordu, onun hissettiklerine karşılık göğsümde yankılanan acının yankısı.

Gözleri kapandı, onu kollarıma çektiğimde umut beni terk etti, boğazımdan bir kükreme yükseldi, birleşik büyümüzün tümü, yaptığı büyü'nün tutmasını talep ederek çırpınıyor ve kıvranıyordu.

Roxy'nin gözleri dehşet dolu bakışlarımla buluşarak açıldı ama inkâr edercesine başını salladı.

Bizi ölüme bağlamamıştı. Bizi hayata bağlamıştı ve yıldızlar sadece onu inkar etmeye çalışıyordu.

Ondan güç fışkırdı, gökyüzünün kendisinde sekti, zaman büküldü ve etrafımızda değişti, çünkü onların çağrısını tekrar reddetti, zaten uzun zamandır yaptığı gibi onları reddetti, ölüm konusunda bile onları reddetti.

Bu güç patlamasıyla birlikte geri çekildiler, güneş çeliğinden bıçak artık kalbini delmiyordu ama yumruğunda sıkıca kavıyordu.

Roxy Anka Kuşu'nun gücünü yumruğuna çağırdı ve bıçak eridi, yok olurken aramızdaki gümüş birikintisi yere damladı ve bağlanmamızın gücü içine işledi.

Roxy hala onu tuttuğum kollarımı kavradı ve göğsümün içinde en şaşırtıcı gümbürtü başlarken gözlerimle buluştu. Tek bir kalp. Onun ve benim. Birbirine sonsuz bir ritimle bağlı, yeniden atıyor, ölüme meydan okuyor.

"Sadece o var," diye yemin etti ve bu yeminle birlikte gücü kırıldı, ondan bana ve ölümün tam kalbine çarptı. Beni kavrayışını sıkılaştırdı ve beni yaşayan alemin yanan ışığına doğru geri çekti.

Yanlarından hızla geçerken bize bu şansı kazandırmak için savaşılan ölümlere bir göz attım, Hamish çılginca el sallayarak "Tallyho, oğlum! O alçak Dragoon'a gününü göster!"

Hail'in Hydra'sı böğürdü, Radcliff'in Ejderhası'nın vahşi kükremesi ona katıldı, hayvanlar benimle çarpışmadan önce kendi altın sürüngenime veda şarkısını söyleyerek ait olduğu yere, varlığımın içine geri battı.

"Zodyak Loncası'nı kaldırın!" Azriel bağırdı.

"Kader değişiyor. Kızlarım yükselebilir, Darius. Onlara bunu söyle - son kapıda çağrılarını beklediğimizi ve cehennemin bile gerçek kraliçelerin sesine boyun eğeceğini söyle!" Merissa seslendi.

En son annemin yanından geçerken zaman yavaşlıyor gibiydi, eli benim elimi tutmak için uzanmıştı, gözleri gurur, sevgi ve mutluluk gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Uzun yaşa, iyi yaşa ve şiddetle sev, benim cesur oğlum. Gelecek her günde ikinize de göz kulak olacağım."

"Seni seviyorum," diye boğuldum. "Kaırdığımız her şey için çok zgnm. Seni seviyorum anne. Seni seviyorum-"

Hayatımın tek gerçek aşkı bizi tekrar yaşayanlar diyarına fırlattığında aramızdaki perde kapandı ve ben buzda korunmuş bir bedene çarptım, bir daha asla atamaması gereken bir kalp bir kez daha canlandı, karımın kendi aşkının melodisiyle çarptı.

zmdeki ateş beni ısıtırken keskin bir nefes aldım, buz eriyip gitti ve yeniden hayata doğduğum bir dağın pitoresk kenarını ortaya çıkardı. Karanlık gökyüzüne bakarken o nefesin içimde yuvarlanmasına izin verdim, kış gündönümü üzerimde sona eriyordu ve yıldızların hepsi öfkeli, intikamcı bakışlarla geri bakıyordu.

Onlara doğru bakarken dudaklarımda yavaş bir gülümseme belirdi, kalbimdeki isyan eden meydan okuma tamamen onlar içindi. Eğer istedikleri bir kavgaysa, o zaman alabilirlerdi, çünkü az önce kaderimi onların pençelerinden geri almıştım ve bundan hiçbir şey için vazgemeyecektim.

Darius yaşayanlar diyarına geçti ve hepimizin ruhu keskin bir şekilde ona ve Roxanya'ya doğru çekildi.

Çok fazla ışık vardı ve zaman bir mum alevi gibi titriyor, sürekli değişiyordu. Kızımın varlığını ölümümünden bu yana hiç hissetmediğim kadar derinden hissediyordum ve bu benim formumu daha sağlam hissettiriyordu, sanki onun ardından Fae alemine adım atabilirmişim gibi. Bu beni içten içe ezen bir cazibeydi. Yetişkin bir Fae olarak çocuklarımla güneşin altında sadece bir gün geçirmeyi ve onlara babaları olmaktan ne kadar gurur duyduğumu söylemeyi diledim. Ama bu bizim yolumuz değildi, olması için ne kadar acı çeksem de.

Yaşayanlara açılan kapının hızla kapandığı savaş alanına geri atıldık ve çaresiz ruhlardan oluşan ordular şaşkın, üzgün ve kaybolmuş görünerek sendeleyerek durdular. Sürüler halinde Ebedi Saray'daki odalarına ya da belki başka bir yere dönerek uzaklaştılar ve altın sis ve sürekli izleyen yıldızlar alanında sadece biz savaşçıları bıraktılar.

Merissa'yı kollarıma aldım ve bir anda Radcliff, Azriel, Hamish ve Florence'ın olduğu bir grup kucaklaşmasının ortasında kaldım,

Catalina, Marcel ve daha birçokları kucaklaşmaya katıldı. Bir zafer ılığı yükseldi ve biz de onu yankılayarak ayrıldık.

Merissa'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve ben de onları sildim.

"Mutluyum," diyerek endişelerimi yatıştırdı. "Selam, Roxanya eşini geri aldı. Darius geri döndü. Bu imkânsız."

"Olağanüstü," diye kabul ettim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Bu gerçekten de ham-pam-jamdy için bir neden!" Hamish bağırdı.

"ugg pastası ve joggle-slosh yiyebiliriz!" Florence ciyakladı.

"Sandviç olacak mı?" Marcel umutla sordu.

"Her türden, sevgili oğlum!" Hamish heyecanla Catalina'ya döndü, ama o Merissa ve bana doğru koşarak geldi ve her birimizin elini tuttu.

"Bir kez daha ait oldukları yerde birlikteler," dedi gözlerinde parlayan duygularla. "Kızınız onu ihtiyacı olan her şekilde kurtardı ve şimdi de onu ölümün kendisinden kurtardı." Merissa'ya sıkıca sarıldı ve sonra kendini bana attı.

Ona sımsıkı sarıldım, içimden hafif bir kahkaha yükseldi. "Çocuklarımin bizi şaşırtmaya yönelik bir eğilimi var."

Müzik başladı ve Felisia ile gururunun enstrümanları çağırarak zaferimizi anlatan hızlı bir ritim tutturdıklarını fark ettim. Ren'in ona yakın durduğunu gördüm, anılarımda gördüğümünden biraz daha yaşlıydı ve çenesinde sert bir kirli sakal vardı. Felisia'nın dansını izliyordu, gözleri parlıyordu ve içinde fırsatını bulur bulmaz Felisia'ya sahip olacağını söyleyen bir açlık vardı.

Catalina beni bıraktı ve bir ciyaklamayla Hamish'e koştu, havaya sıçradı ve onu kollarında yakaladı, vahşi bir dansla etrafında dönerken ağızları birbirine yaklaştı. Onu havaya fırlattı, adam o kadar büyüktü ki, sanki Catalina'nın ağırlığı yokmuş gibi davrandı ve onu kollarıyla yakaladı.

onu bir kez daha havaya fırlatmadan önce göğsüne bastırdı. Catalina sevinçle güldü ve Radcliff koşarak Florence'i yakalayıp dans ederek etrafında döndürdü. Zırhını bir düşünce ve gereksiz bir kalça hamlesinden başka bir şey yapmadan çıkardı ve bir anlığına cırılçıplak kaldıktan sonra uçuşan beyaz bir elbise giydi. Radcliff onu kolunun altında döndürdü, ancak Florence'ın onun liderlik etmesine izin vermeye niyeti olmadığı kısa sürede anlaşıldı, taleplerine boyun eğene kadar bunu yapmaya çalıştığı her seferinde ayak bileğine tekme attı.

Azriel Serenity'ye elini uzattı ve Serenity başını sallamadan önce kaşları kalktı ve ikisi bana uzun zaman önce Ruhlar Sarayı'nda düzenlediğim büyük baloları hatırlatan bir dansla yakınlaştılar.

Merissa omuz silkti, miğferini fırlatıp atarak parıltılı bir toza dönüşmesini sağladı, sonra da benimkini. Altın rengi bir elbise zırhın yerine vücudunu sarıyor, kıvrımlarını o kadar mükemmel sarıyordu ki inledim.

Onu belinden yakalayıp kendime çektim ve sanki önümüzde uzun bir hayat ve ayaklarımızın altında sonsuz yollar varmış gibi dans ettik.

Etrafımızdaki alan zırhlarımız ve silahlarımızla birlikte kayboldu, savaşçı grubumuzun tamamı kutlamalarımıza daha fazla ruhun katıldığı Bilgi Odası'na taşındı. Kalıntılar bile tribünlerdeki yerlerinden biraz daha canlı bir şekilde parlıyor gibiydi ve özellikle de her zaman Bob adında birini arıyor gibi görünen biri, aslında yerinden kalktı ve müzikle birlikte sallandı.

Felisia banjo çalmak için doğmuş gibi çalışıyordu ve bana doğru koştu, dirseğiyle beni dörterken şarkı söylemek için ağzını açtı.

"Vahşi Kral en eski şeydi, Ve onun da siyah bir ruhu vardı-oo-oo.

Ama onunla ilgili en iyi şey karısıydı. Bir de kaka gibi görünmesiydi."

Etrafımdaki ruhlardan bir kahkaha tufanı yükselirken yere baktım ve beni altın cübbeler giymiş bir bok gibi göstermek için üzerimde bir illüzyon yarattığını fark ettim.

Onu uzaklaştırdım ve benden küçük bir gülümseme, Merissa'dan ise çok daha fazla kahkaha aldı. Görünüşe göre tatmin olmuş olan Felisia, doğaçlama şarkısıyla Hamish'i kızdırmaya devam etti.

"Hamish Grus bir deniz aygırı kadar büyüktü, Ve biraz da ona benziyordu-oo-oo.

Ama onunla ilgili en iyi şey güzel bıyıkları ve sadece bir ayakkabısı olmasıydı."

Hamish şaşkınlıkla ayaklarına bakarken Felisia bir şekilde ayağından çaldığı ayakkabıyla Hamish'in kafasına vurdu. Komik olan ama belki de o kadar komik olmayan bu şaka karşısında yanlarını tutarak bir kahkaha krizine girdi.

"Sırada ben varım!" Radcliff Felisia'nın yoluna atladı. "Ölü Acrux pek bir şey başaramadı, Ve kardeşi de daha büyüktü-oo-oo."

Radcliff, "Aslında bana yapma," diye homurdandı ama Felisia şarkı söylemeye devam etti.

"Ama onunla ilgili en iyi şey topal olmamasıydı. Ve daha seksi olmasıydı."

"Oh." Radcliff gülümsedi. "Bir daha düşündüm de, bu çok hoşuma gitti - ama Topal Lionel benden büyük değil!" diye seslendi kız zıplayarak uzaklaşırken.

"Evet, öyle," diye karşılık verdi. "Hayır, değil," diye hırladı Radcliff.

"Evet, o isssss," diye daha yüksek sesle şarkı söyledi, bançosunu çılgınca tıngırdatarak onu bastırmaya çalıştı.

Parti o kadar uzun sürdü ki, durmamızın üzerinden bir gün kadar geçmiş olmalıydı, uzun süredir ölü olduğumuz için hiçbirimizin ayakları ağrııyor ya da yorgunluk hissetmiyorduk. Kalabalık her geçen an daha da büyüyordu; savaş sırasında uykuya dalmış olan ruhlar, yıldızlar onları uyandırdıkça ya da belki de gücün etkisi geçtikçe bize yeniden katılıyordu.

Bazı ruhlar sevdiklerini büyük kürede izlemek için mücadele ederken sinirlenmeye başladılar, özellikle de Florence kürenin üzerine tırmanıp Felisia olabildiğince hızlı banjo çalarken çıplak ayakla jig yaptığında.

Hepimiz en sevdiğimiz alkolü içiyorduk, kadehlerimiz ellerimizde dolup taşıyordu, benimki Merissa'nın hayattayken kendi adıma yaptığı bir biraydı, o ise bir kadeh Arusco kırmızı şarabını yudumluyordu. Sarhoşluğun bulanıklığı kafamın içinde yüzüyordu ama tam berraklığa dönmek istediğim an tek yapmam gereken buna karar vermektir. Hepsi bir yanılsamaydı, ama olanlardan sonra kolayca içine düştüğüm bir yanılsamaydı.

"Alevlerin annesi ve babası," diye fısıldadı yıldızlar kafamın içinde ve Merissa'ya baktım, onun da duyduğunu onayladım. "Savaşçı ruhlara iyi önderlik ettin ve kızının ölümler diyarına geçmesine izin verme tercihinle bizi küçümsemiş olsan da, fedakârlığın kabul edildi. Peçe'nin korunması karşılığında bizden bir isteğin olabilir. Şimdi söyle, biz de uygulanabilirliği üzerine düşünelim. Ne yaşamı ne de yaşayanların ölümünü isteyemezsiniz."

Sanki onlarla aramıza bir balon yerleştirilmiş gibi etrafımızdaki parti sessizleşti. Bu anın ağırlığını iliklerime kadar hissediyordum ve ne sormamız gerektiğini biliyordum. Darius'un buradan bilmeden çıkıp gittiği şeyi, şimdi sadece yıldızların kendisinden öğrenebilirdik. Keşke bunu ona daha önce söylemeyi akıl etseydim, şimdi sormama gerek kalmazdı.

"Vega laneti," dedi Merissa.

Başımı salladım ve yıldızların entrikalarla parıldadığı büyük kürenin üzerindeki karanlık halkaya baktım.

"Kızlarımıza Clydinius'u anlat," diye seslendim. "Onlara atalarının lanetini kırmaları için gereken şans verin."

Eski bir dilde fısıltılar zihnimden geçti, kadim varlıklar arasındaki tartışma zihnimi kurcaladı.

derim diken diken oldu. Bu ölçülemeyecek kadar önemliydi, onlardan gelen bir hediyeye o kadar nadirdi ki, ancak karşılığında onlara sunduğumuz şeyi dengeleyebilirdi.

"Tamamdır," diye mırıldandı yıldızlar, sonra büyük kürede bir ışık parlaması patladı ve göksel varlıkların Bilgi Odası'ndaki her Fae ruhuna gösterdikleri şey karşısında nefesim kesildi.

Kızlarımız Uluyan Çayır'ın kalbindeki Zodyak Akademisi'nin arazisinde, etrafları yüzlerce Fae ile çevrili bir şekilde duruyordu. Önlerinde dört Varis diz çökmüştü; Caleb Altair, Seth Capella, Max Rigel ve Darius Acrux'un kendisi.

Herkes onlarla birlikte eğilmeye, dizlerinin üzerine çökmeye başladı ve gözlerim Gabriel ve Lance'e takıldı, onlar da dudaklarında gülümseme ve üzerlerinde bir hürmet ağırlığıyla yere çöktüler.

"Yıldızlar adına," diye nefes nefese Merissa'nın elini tuttum, tanık olduğum şey göğsümü şişirmişti.

"Çok yaşa gerçek Kraliçeler!" Geraldine Grus haykırdı.

"O benim kızım!" Florence çığlık attı. "İşte, doğru İşte! Bu benim gevezelik böceğim!"

Geraldine'in sözleri herkes tarafından yankılanırken güneş ufukta belirdi ve çayırdaki tüm kalabalık kehribar rengi bir ışıkla aydınlandı.

Yıldızlar güçle çatırdadı, kızlarımızı kabul etti ve etrafımdaki her ölü ruh, o kadar önemli olan bu anın büyüüne kapılmış bir şekilde izledi ki şimdi etrafımda tam bir sessizlik vardı.

Yıldızlar ruhumu çekti, Merissa'yı ve beni alıp götürdü ve bizi yaşayan alemdeki kızlarımızın önüne yerleştirdi, Peçe o kadar inceydi ki neredeyse rüzgarı yanaklarımda hissedebiliyordum.

Eğilen kalabalığa baktım, kader değişirken ve kızlarımız nihayet doğuştan sahip olmaları gereken ama şimdi eylemde kazandıkları konuma yükselirken bu eylemin ağırlığı hepimizin üzerine çöküyordu.

"Yeni kraliçeleri talandırın ve varoluşa yeni bir yol ürün, alevlerin annesi ve babası," diye teşvik etti yıldızlar.

Gurur göğsümü ölçülemeyecek kadar kabarttı, kızlarım sonunda ne çıkıp yerlerini aldılar.

Merissa'nın Gwendalina'nın alnına bir öpücük kondurduğu anda elimi Roxanya'nın yanağında gezdirdim, olan bitenin büyüklüğüyle boğazım düğümlendi. Sonra yıldızlar tarafından bize bahedilen bir g patlamasıyla ellerimde bir ta oluştu; Merissa'nınki en sıcak maviyle yanarken benimki en parlak kırmızıydı.

Tacı Roxanya'nın başına yerletirdim ve Merissa da kendi tacını Gwendalina'nın başına yerleştirdi, alevler herkesin görmesi için orada, yaşayan alemde tututu.

Onları çevreleyen sihir yıldızların kendileri tarafından besleniyordu, kızlarımızın gücüne çekilmiş gibi mırıldanıyor ve mırıldanıyorlardı, onların gücünü, bir olarak birliklerini tanıyorlardı.

"İsteğiniz imdi yanıtlanacak," diye fısıldadı yıldızlar, sadece Merissa ve benim için.

Roxanya'nın boynundaki zincirde asılı olan İmparatorluk Yıldızı parlamaya baladı, gerçek kraliçeler tarafından kullanılmaya hazırdı ve hükmetmeye hazır olduklarının şüphe götürmez bir kanıtıydı.

Yıldızlar bizi Peçe'nin ötesine geçmeye zorladı ve tekrar Bilgi Odası'na vardık, orada her şeye tanık olan ruhlardan çılgınca bir tezahürat yükseldi.

Azriel bir elini sırtıma vurarak kulaktan kulağa gülümsedi. "Sonunda yükseldiler! Şimdi tek ihtiyaçları olan Lonca Taları ve belki de bu savaş kazanılabilir."

Ben daha cevap veremedenden büyük kürede bir ışık parlaması oldu ve ardından odaya öyle bir güçle daldı ki birkaç ruhu ayaklarından fırlattı. Alarm çığlıkları uzaya yayıldı ve ışık kaybolmadan önce puslu parıltıya göz kırptım ve kürede geriye kalan tek şey geçilemeyecek kadar kalın bir siyahlıktı.

"Neler oluyor, yaşlı bubkin?" Hamish bana sordu.

"Emin değilim..." Büyük küreye yaklaştım.

"Bob'u gören var mı?" Bir Kalıntı arkamdan süzülerek yoluma çıktı ve ben de onu kenara çektim. Havadaki güç hepsini yerlerinden kaldırıyor, zamanın bu hayati anına tanıklık etmek için çekildiklerinden formları daha somut hale geliyordu.

"Bekle... Ben Bob'um!" diye haykırdı kafası karışan Remnant. "Bunca zamandır Bob'u arıyordum ve o bendim! Sevinin! Sevinin! Bob benim ve ben de oyum!"

Merissa elini büyük kürenin pürüzsüz camına bastırdı ve karanlık onun dokunuşuyla dalgalandı. Biraz nefes aldı. "Oh, bir şey gördüm."

"Ne oldu?" Acilen sordum. "Onlar iyi mi?"

"Onlar. Yıldızlar onları Clydinius'un laneti hakkında konuşmak için götürdüler." Sevinçle bana döndü.

Odanın dört bir yanından mırıltılar yükselirken bekledik, ruhlar endişeyle izliyor ve yaşayanların görüntüsünün yeniden ortaya çıkmasını bekliyordu. Sonunda karanlık, içinde gezinen Gwendalina ve Roxanya'yı ortaya çıkaracak kadar kalktı.

"Bunca zamandır o lanet yıldız yüzünden lanetlendik," dedi Roxanya hiddetle. "İmparatorluk Yıldızı'nı Lionel, Lavinia ve onların tüm berbat takipçilerini öldürmek için kullanalım derim. Etrafta dolaşsın ve kim bilir ne tür tahribatlara yol açsın diye dünyaya psikopat bir yıldız getirmiyoruz."

"Eğer kullanırlarsa, onları daha derinden lanetleyecek," diye yemin ettim. "Cevap bu değil!" Ben bağırdım.

"Ama ne?" Merissa nefes aldı. "Tek alternatif düşünmeye bile değmez."

"Bir cevabı olmalı..." Vega lanetini sona erdirmek için İmparatorluk Yıldızı'nın Clydinius'a iade edilmesi gerektiğini bildiğimden bu konuyu uzun uzun düşünmüştüm. Ama sonra ne olacaktı? Sorun hep buydu. Onu Fae formuna yükseltecekti, yıldızlar bana böyle olduğunu söylemişti ve bunun yaratacağı tehlikeler konusunda beni uyarmışlardı. Akıl almaz tehlikeler.

Gwendalina Roxanya'nın sözlerini reddederek başını salladı. "Onu kullanamayız. Bak babamıza ne oldu. Onu kullanmaya çalışan tüm Anka kuşlarına ne oldu. Asla iyi sonuç vermez. Bunun yerine neden onu yok etmiyoruz?"

"Aynen öyle," dedim.

Radcliff umutla, "Belki de onu kısa süreliğine kullanabilirler," dedi. "Kardeşimi vurmak için."

"Eğer onu kullanırlarsa, korkarım lanet daha da kötüleşecek," dedim. İmparatorluk Yıldızı yüzünden yaşadıklarımın sonra kızlarımın da benzer bir kaderi paylaşacağını düşünmek beni ürpertiordu.

Roxanya, "Önce kullanırsınız, sonra yok ederiz," diye önerdi. "Hayır, sevgilim," diye seslendi Merissa. "Bu çok riskli."

"Bence onu hiç kullanmamalıyız," diye itiraz etti Gwendalina. "Her şeyi çok daha kötü hale getirebilir. O anıların kristalde canlanışını izlediğimde, Anka kuşlarının hepsi ölmüştü. Kendi alevleri tarafından tüketildiler, küle dönüştüler."

Roxanya inatla, "Riske gireceğim," deyince Gwendalina onun elini tutarak yıldızdan uzaklaştırdı.

"Bu bir hataydı," diye mırıldandım.

"Hayır," dedi Merissa kararlılıkla. "Eğer sözünü dinleyecek biri varsa, o da Gwendalina'dır."

Gwendalina kararlı bir şekilde, "Seni riske atmak istemiyorum," diye cevap verince Roxanya'nın bakışları yumuşadı.

"Sanırım Lionel'ı öldürmek için bu taş yığını kullanmak, onu tılsım olmadan ezemeyeceğimizi gösterecek," diye itiraf etti Roxanya, tılsımı tuttuğu yerden bırakırken odada kahkahalar yükseldi, ama ben şu anda bu kahkahalardan bir eğlence çıkaramayacak kadar gergindim. "Ve kafasını koparıp ondan ne kadar güçlü olduğumu kanıtladığımda yüzündeki ifadeyi görmek için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Gwendalina, "Onu geri verebilir, lanetimizi bozabilir ve Clydinius cisimleştiği anda onu yok edebiliriz," diye önerdi ve Roxanya'nın gözleri büyüdü.

Yıldızlar bu fikir karşısında çılgılık attılar, İmparatorluk Yıldızı'nı Clydinius'a geri verdikleri anda onun yeryüzünde yürümek için yükseleceğini biliyorlardı. Bu bilgiyi kızlarıma vermeleri için yalvardığımda bana bunu defalarca söylemişlerdi ama lanete verilecek tek cevap buydu. Belki de kızlarımızın İmparatorluk Yıldızı'nın gücünün cazibesine kapılarak onu kullanmalarını beklemişlerdi, ama işte yine onları şaşırtıyorlardı, kaderler öngörülemezdi.

Yine de... yıldız doğduktan sonra onu yok etmek korkunç bir olasılık gibi görünüyordu. Düşünmediğim bir şeydi.

"Pervasız çılgınlık, kızlarımın en iyi bildiği şey bu," dedim korkuyla, parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek.

"Belki de Gwendalina'nın fikri o kadar da çılgınca değildir. Başardıklarını düşün, belki de bunu yapabilecek kadar güçlüdürler," dedi Merissa umutla.

"Onlardan şüphe etmek istemiyorum," dedim yavaşça, başardıklarına tanık olduğum her şeyi düşünerek.

"Bir yıldızı öldürmek mi?" Roxanya mırıldandı, bu fikir karşısında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Tabii ki ona çekici geldi. Birlikte, belanın vücut bulmuş haliydiler.

"Eğer başarısak, lanetten kurtulacağız, lanet Clyde'dan kurtulacağız ve-" Gwendalina heyecanla konuştu ve yıldızlar daha yüksek sesle çılgılık atarak bazı ruhların ellerini kulaklarına götürmesine neden oldu.

"Lionel ve ordusuna saldırdığımızda hiçbir şey önümüzde duramayacak," diye tamamladı Roxanya benim yerime.

Felisia bana, "Kızlarınız da en az sizin kadar çılgın Vahşi Kral," diye seslendi ve kahkahalar yükseldi. "Bu yüzden onlardan hoşlanıyorum. Senin vahşi kalbine sahipler, Merissa."

Karım çenesini kaldırarak gülümsedi. "Bir yıldızı yok edebilecek bir Fae varsa, o da benim çocuklarımdır."

"Buraya, buraya!" Hamish bağırdı.

Yıldızlar öyle bir çılgılık attı ki ayaklarımızın altındaki zemin titredi. Ama bu kararı etkileyemezlerdi, bu kararı vermek onlara düşmezdi. Kızlarımıza bir seçim hakkı

vermişlerdi,

ve kolay yolu seçmeyeceklerdi. Umdukları şey gerçekleşmemişti ya da belki de kendilerinin daha iyi bir cevabı yoktu ama fedakârlığımızın karşılığı olarak bu gerçekten vazgeçildiğinde yapabilecekleri çok az şey vardı. Yıldızlar tamamen dengeyle ilgiliydi ve belki de bize bu hediyeyi sunmak için elleri kolları bağlıydı.

Karanlık kızlarımızın etrafında dönüyor, renk nehirleri yıldız ışıklarından oluşan bir alanda ilerleyene kadar karanlığın içine yayılıyordu.

Alevler Sarayı'nın dibindeki ormana atıldılar, ancak bir sonraki hamlelerini göremeden, zaman büyük kürenin içinde aktı ve sahne herkesin gözleri önünde değişti.

Şimdi ışığın tavanda dans ettiği bir mağaraya bakıyorduk, büyük, parıldayan yıldız İmparatorluk Yıldızı'nın yaklaştığını hissettikçe hevesle mırıldanıyordu.

"Kalbi geri ver," diye fısıldadı Clydinius, altın ışık havada titreşip titriyordu.

Roxanya boynundaki zinciri çıkardı ve İmparatorluk Yıldızı'nı avucunun içinde tuttu. Onu tılsımdan ayırdı, üzerine yerleştirilmiş olan gizleme büyülerini de kaldırdı ve ardından yıldızın ısıltılı yüzeyindeki deliğe doğru ilerledi.

Gwendalina elini Roxanya'nın elinin etrafına doladı, ikisi bu anı paylaşarak eylemin bir bütün olarak yapılmasını sağladı.

"Hazır mısın?" Roxanya fısıldadı.

"Oscuras'ın kullandığı deyim neydi? A morte..."

"E ritorno," diye bitirdi Roxanya ve yıldızın kalbini deliğe sokarak, Bilgi Odası'nda etrafımızda uluyan ve kendilerinden söz edilmesinden heyecan duyan yüzlerce Oscura Kurdu ruhunun sesi eşliğinde yerine sabitlediler.

"Creatia," Gwendalina, İmparatorluk Yıldızı'nı kullanacak olan yaratılışın güç sözcüğünü söyledi.

Işık yıldızdaki delikten parlayarak parmaklarının arasından geçiyordu ve Merissa ile ben

Birbirimize baktık, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek için nefeslerimizi tutarak bekledik.

Karım haklıydı, bir yıldızı yok edebilirlerdi. Benden daha güçlüydüler, belki de onlardan önce gelen tüm Fae'lerden daha güçlüydüler. Onlardan şüphe etmeyecektim, ama yine de içimde bir korku filizlendi.

Zaman tekrar titredi ve ben de kendini sabitlemesi ve izlememize izin vermesi için bir komutla bağırdım.

Clydinius'un ışığı sönerek Roxanya ve Gwendalina suretinde, parmaklarının arasında alevler titreşen iki kadını ortaya çıkardı.

"Selam," diye fısıldadı Merissa korkuyla. "Neden onları taklit ediyor?"

Başımı salladım, cevap alamadım ama korkum daha da derinleşti.

"Ben Fae'yim," dedi sahte Gwendalina saygıyla, sesi yıldız tarafından mükemmel bir şekilde taklit edilerek.

"Gerçek özgürlük benimdir," diye bitirdi sahte Roxanya.

Gerçek kızlarımız onları karşılamak için savaşa girdi ama ben kanlı bir savaşa hazırlanırken, Clydinius'un iki yeni formu parıldayıp mağaradan kayboldu ve onları orada tek başlarına hapsetti.

Clydinius'un ayrılışının ardından, yıldızların sesiyle etrafımızda kelimeler çınladı, kızlarımızın yaptıklarına karşılık olarak yeni bir kader var oldu ve aynı kelimeler burada, Peçe'nin ötesinde havada yankılandı.

Tüm umutlar yalanlarla örülmüş bir vaade bağlıysa,
Kan ve kaosla örülmüş zihinlere dikkat edin.
Muhtemel olmayan arkadaşlar ve kopan bağlar akıntıyı
değiştirebilir,
Kutsal olmayan gecenin derinliklerinde kayıpların
duvarlarını yar.
Lekeli karanlıkta bağlanmış ruhları serbest bırakın,

Yükselen on ikileri birleştirin ve kaderin anlarını alın.

"Bu ne anlama geliyor?" Merissa'ya yalvardım ama cevap vermedi ve Bilgi Odası'na çöken sessizlik o kadar yoğunu ki kimsenin bir cevabı yokmuş gibi görünüyordu. "Bu ne anlama geliyor!?" Yıldızlara kükredim ama onlar artık sessizdi, yeni kaderleri belirlenmişti.

Ve sevdiklerimi bekleyen yol her ne olursa olsun, bunun tehlikelerle örülü olmasından korkuyordum.

OceanofPDF.com

Bilgi Odası'ndaki büyük küreyi çevreleyen tribünlerde oturmuş, karımla her şeyi konuşuyorduk. kitleler de gördükleri her şey hakkında gevezelik ederken tanık oldular.

Kızlarımız o mağarada kapana kısılmışken ve Clydinius Fae dünyasında bilinmeyen bir yıkıma neden olurken, onların yükselişiyle ilgili ruh halim yerini kasvetli bir ağırlığa bırakmıştı.

"Neden kızlarım ne zaman hayatta bir ilerleme kaydetseler, kendilerini bir kez daha çıkmazın içinde buluyorlar. Vega laneti bozuldu, neden kötü şansları devam ediyor?"

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Merissa. "Ölmüş olabilirlerdi." "Doğru," diye kabul ettim. Clydinius onların yaşamasına izin vermişti ve biz bunun nedenleri üzerine kafa yormuştu.

Onlara karşı bir savaşta yenilmekten mi korkuyordu? Bu gerçekten de büyük bir umuttu ama yine de bir olasılıktı. Bir başka olasılık da onları bir tehdit olarak görmemesi, dünyaya hükmetme planları için önemsiz görmesiydi. Onların şeklini almıştı ve belki de parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmadan o mağarada yok olacaklarına inanacak kadar kibirliydi. Umuyordum ki

İkizler çabucak kurtulmanın bir yolunu bulacaklardı ama şu ana kadar hâlâ kapana kısılmışlardı ve kaçmakta gerçekten zorlanacaklarından endişelenmeye başlamıştım.

Avucumu yüzümde gezdirdim, stres beni hayatımda hiç olmadığı kadar yaşlı hissettiriyordu.

Merissa elini dizime koydu ve sıktı. "Bu son değil."

"Hayır, ama bu yeni bir cehennemın başlangıcı," diye iç geçirdim, önümdeki koltuğu tekmeleyerek.

Koltuk titredi, sonra altımda yer gümbürdedi ve kaşlarımı çatarak buna benim sebep olup olmadığımı merak ettim. Ama gümbürtü derinleştı, duvarlar sarsıldı, tepemdeki kemerler takırdamaya başladı ve yıldızlar sadece tek bir anlama gelebilecek korkunç bir feryat sesi çıkardı.

Bilgi Odası'nda alarm çığlıkları yükseldi ve birisi kürenin üzerindeki karanlık gökyüzü çemberini işaret etti.

Merissa ve ben oturduğumuz yerden fırladık, daha parlak, daha sıcak, yanan, parlayan, kör eden yıldızlara baktık. Sonra hepsinin arasından bir tanesi hareket etmeye başladı, gökyüzünde bir yarık açarak ardında ateşli bir iz bıraktı.

"Sıkı tutunun!" Hamish kalabalığın içinden bir yerden bağırdı.

Düşen yıldız buradan, gökyüzünden, görüş alanımızdan tamamen uzaklaştı ve yıldızlar Peçe boyunca taşınan kelimeler fısıldadı.

"Akrabalarımız düşüyor. Onların zamanı doldu. Düşen yıldızla saygılarınızı sunun."

Birinin kolu havaya kalktı, meraklı pislik elini genişçe açtı, sonra yumruk haline getirdi ve kalabalığın geri kalanı ona katılırken hareketi tekrar tekrar tekrarladı. Bu, kayan yıldızla bir selamdı ve etrafımdaki basınç arttıkça, yıldızların büyüğü tenime çarpınca, ben de elimi kaldırdım ve bir anlık saygı gösterisinde bulundum.

Saray şiddetle sarsıldı, sonra her şey sessiz ve hareketsiz kaldı. Merissa merakla, "Nereye düştüğünü izleyelim," dedi ve tribünlerden aşağıya doğru ilerledik ve büyük kürenin kenarındaki korkuluklara ulaştık.

Azriel bize katıldı, omzu benimkine sürtündü. "Sence nereye saldıracak? Sonuncusu oraya düştükten sonra bunun Solaria'ya gideceğinden şüpheliyim."

"Nereye düşmeyi seçtiğine bağlı," dedi Merissa ve cevabı bulmak için kürenin içinde dönen görüntüye baktık, ondan aradığımız bilgiyi bize vermesini istedik.

Bize çorak bir arazide kayalık bir dağ gösterildi, etrafta kilometrelerce ot ve taştan başka bir şey yoktu.

"Bu Solaria," dedim şaşkınlıkla.

"Belki de kayan yıldız bu toprakları tercih ediyordur," dedi Merissa, merakla.

Yıldız göklerden yuvarlanırken gökyüzü aydınlandı, ardından bıraktığı ateş izi yüz mil yarıçapındaki her Fae'ye ölümünü haber verdi. Dağın yamacındaki otları karıştıran rüzgâr, sanki doğanın kendisi yıldızın düşüşüne tanıklık etmek için duraklıyormuş gibi hareketsiz kaldı ve kayaların içinde sanki onun gelişini bekliyormuş gibi bir enerji çatırdadı.

Yıldız, tüm dağı sarsan bir darbeye dağın yüzüne çarparak taşa geniş, yanan bir yarık açtı ve devasa levhaları dik yamaçlardan aşağı yuvarladı.

Rüzgâr yeniden hızlandı, kükreyerek ve daha önce olduğundan çok daha büyük bir şiddetle bir o yana bir bu yana savrulmaya başladı. Fırtına, yıldızın etkisiyle ısıyla parlayan erimiş taşa dokunmaya çalışıyormuşçasına dağa çarpıyordu ve ben tüm bu görkem karşısında nefes nefese kaldım. Yanan kayalar, hava onlara çarptıkça tısladı ve taş yavaşça soğudu, geriye yarı erimiş, zaman içinde donmuş gibi görünen bir boşluk bıraktı.

Yıldız ışığı içinden parıltıyor, o kutsal varlığın titreşen gümüşü özü **etrafındaki** havaya enerji dalgaları gönderiyordu. Nefesimi tutarak bekledim.

Enerjisini dünyaya salarak, Fae'lerin kanında yaşayan Elemental gücü beslerdi. Bu bizim yıldızlardan gelen en gerçek armağanımızdı, onların ölümü türümüze bir güç armağanıydı. Bu zaman kadar eski bir yasaydı ve Clydinius'un bu yasayı çiğnemesi krallığımızda uzun süredir kaosa neden oluyordu. Çok uzun zamandır.

Dağın yamacının aşağısında bir ışık parıltısı gözüme çarptı ve Lionel, gölge kraliçesi, Tharix ve Vard yıldız tozunun içinden belirirken içim sıkıştı.

"Güneş aşkına, bunların burada ne işi var?" Merissa tısladı. "Düşüğünü görecektir kadar yakın olmalılar," dedim.

"Belki de Lionel bir Donum Magicae'ye tanık olmak istiyordur."

Ne de olsa bizim türümüzün tanık olduğu en nadir olaylardan biriydi. Ve Lionel nadir olan her şeye göz dikme eğilimindeydi. Bu ayrıcalıktan dolayı onu küçümsememe rağmen.

En azından formda görünmüyordu. Güzel giysileri sanki bir gün ya da daha uzun süredir değiştirmemiş gibi dağınıktı ve yüz ifadesindeki gerginlik bana içinde bulunduğu stresi anlatıyordu. Kızlarımızın yükselişinden henüz haberi olup olmadığını merak ettim.

Bir düşünceyle büyük küre bize Lionel ve yordakçılarını yakından gösterdi ve Lavinia ona yaklaşarak elini kavradı. "Bunu yapabilirim baba. Sadece bana bir şans ver."

Lionel kaşlarını çatı, ondan Tharix'e, sonra da Muhafızlarının zihinsel bir sayımını yapar gibi arkasındaki Ejderhalara baktı. Hâlâ güçlü bir grup pislikler ama artık geri adım atmışlardı ve Lionel'ın gözlerindeki endişe ifadesi çaresiz olduğunu gösteriyordu.

Lionel, "Ölmemelisin," diye tısladı ve Lavinia onu öpmek için yaklaşarak mırıldandı.

Kız tekrar geri çekildiğinde, adamın bu sözleri canavara karşı herhangi bir duygusallıktan değil, ona duyduğu ihtiyaçtan dolayı söylediğini anlayabiliyordum. Azalan müttefiklerinden birini kaybetme riskini göze alamazdı. Özellikle de onun gibi vahşi birini.

"Benimle gel baba." Lavinia çıplak ayaklarıyla toprağa basarak dağın tepesine çıkan bir hayvan yoluna adım attı.

"Ay aşkına, ona böyle demeyi bırakacak mı?" Merissa yüzünü buruşturdu.

"Zihni uzun zaman önce çatlamış," dedi Azriel. "Geçmişin parçalarından başka bir şey değil, paramparça olmuş bir ruha tutunuyor."

Lavinia'nın Clara'nın ruhuyla birleştiği zamandan beri baba terimini sahiplenmiş olabileceğinden bahsetmedim. Zavallı piçin kızının Lionel'a olan düşkünlüğünün hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. En azından artık bunu geride bırakmıştı ve konu Ejderha'ya geldiğinde bu yerde sonsuza dek yaşayacak kadar pişmanlık duyduğunu biliyordum.

"Hayır, bekleyeceğim-" Lionel atıldı ama Lavinia'nın gölgeleri onu yakalayıp peşinden patikaya sürükledi. Vard peşlerinden koştu ama Tharix onun yoluna çıktı, Canavar yaratık ağızdan dudaklarını ıslatıyordu. Vard korku dolu bir mırıltıyla geriye doğru sendeleyerek Ejderha Değiştirenlerin arasına karıştı ve hepsi efendilerinin dönmesini bekledi.

Büyük kürenin içinden görünen manzara Lionel ve Lavinia'nın peşinden ilerledi ve bizi de onlarla birlikte, gücünü serbest bırakmak üzere olan parıldayan yıldızın bulunduğu derin mağaraya götürdü.

"Lavinia ne planlıyor?" Tedirgin bir şekilde mırıldandım. "Ne yapabilir ki?" Azriel söyledi.

"Elbette hiçbir şey," diye yanıtladı Merissa, ama sesinde endişelerimi daha da derinleştiren bir şüphe notası vardı.

Lavinia Lionel'i kendine doğru çekti, beline dolanan gölgelerin kırbacı onu serbest bıraktı ve bakışları yıldızın üzerine düştüğünde Lionel doğruldu.

"Yukarıdaki gökler," diye nefes aldı. "Bu gerçekten bir şey..." Elini hayatta hiçbir şeyden mahrum kalmamış bir Fae'nin kibriyle uzatarak ona doğru süzüldü. Gözlerindeki istek çok açıktı, içinde bir Ejderha'nın sahipleniciliği yükseliyordu.

Lavinia onun elini tokatlayarak geri çekilmesini sağladı. "Bu tehlikeli, kralım. Ona dokunmamalıyız. En azından ellerimizle."

Boğazım düğümlendi, avuçlarını kaldırıp içinden gölgeler kayarken planı açtı, karanlığın dört filizi dikkatle yıldızla yaklaşıyordu.

Göksel yaratık inşa gücüyle uğulduyor, vızıltısı ve uğultusu o yıldızdan ikisinin etrafında ne kadar büyü döndüğünü anlatıyordu.

Lavinia'nın gölgeleri yıldızın parlayan yüzeyinin üzerinde gezinerek yaklaştı ve dev varlık daha hızlı titreşip uğuldayarak gölgeler ona dokunmadan önce acilen gücünü serbest bırakmaya hazırlandı.

Yıldızlar etrafımızda fısıldaşmaya başladı, çılgınca ve korku dolu sesler Lavinia'nın bu oyununun o kadar da aptalca olmadığını söylüyordu ve endişe beni de sardı.

Bir güç çarpışmasıyla gölgeler yıldızla saldırdı, onu yakaladı ve bir kayanın üzerine dökülen mürekkep gibi parlak yüzeyine yayıldı.

Yıldız çığlık attı, tiz bir yardım çığlığı olan bu ses yukarıdaki yıldızların dehşet içinde çığlık atmasına neden oldu.

"Hayır!" Merissa haykırdı, eli küreye dokunuyordu, gözleri anlatılmamış geleceklerin bakışlarıyla parlıyordu.

Yıldızlar vahşi ve öfkeliydi, yasaları bir kez daha engellendi ve bu, büyük kürenin merkezinde dev bir çatlağın patlamasıyla bardağı taşıran son damla gibi görünüyordu. Kristal parçaları dışarı fırladı ve odadaki ruhlar dehşet çığlıklarıyla dağıldı.

Azriel beni omzumdan tutup geri çekti ve ben de Merissa'nın elini tutarak onu da yanımıza çektim.

"Daha fazla izlememizi istemiyorlar," diye tısladı Azriel ama gözlerim önümdeki sahneye takılı kaldı, yıldızın her an serbest kalacağından emindim.

Lavinia ona doğru bir adım daha yaklaştı, kendisinden güç akıyordu, gölgeleri yıldızı boğuyor ve tüm gücünü çekirdeğine hapsediyordu.

"Hissedebiliyorum," diye inledi Lavinia, yıldızla arasına giren gölgeli güç sarmalları ışık parıltılarıyla aydınlanıp bedenine geri dönerken bir inilti onu terk etti. "Hepsini hissedebiliyorum."

Etrafımızdaki oda şiddetle sarsılırken Lionel'ın dudaklarında mide bulandırıcı bir gülümseme belirdi, tepemizdeki kemer çatladı ve bir kaya parçası yanı başımıza düştü. Yıldızlar daha yüksek sesle çığlık atarak gitmemizi istediler ve Azriel'in beni çekip Merissa'yı peşimizden sürüklemesine izin verdim.

Parmaklarım karımın elini sıkıca kavradı ve gözlerinde algıladığım dehşet bana geleceğe dair görmeyi başardıkları hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı. Umutsuz ve çaresiz görünüyordu ve kaderin bir kez daha çocuklarımızın aleyhine döndüğünden emin olarak kalbim parçalandı.

"Ne yapabiliriz ki?" Yalvardım ama başını salladı, gözleri kocaman ve sonsuz bir kederle doluydu.

"Hiçbir şey, Hail. İzlemek ve dua etmekten başka bir şey yok."

Beyond The Veil hakkında konuşmak için can atıyorsanız, hemen [tartışma grubuna](#) dalın!

OceanofPDF.com

YAZAR NOTU

İşte ölümün eşiğindeyiz ve Zodyak Akademisi serisinin son kitabı çok yakında çıkacak. Zodyak'ın tüm kaosuyla dolu bir dünyada geçen bir akademi serisi fikrimiz on bir burcu geride bıraktı ve on iki numaranın eşiğinde duruyor.

Öbür dünyaya yaptığınız bu küçük yolculuktan keyif aldınız mı? Peçe'nin içinden geçmek, pek çok karakterimizin her gün yaptığı gibi ayak parmaklarınızın ucunda hayata tutunmak kadar travmatik miydi? Ben öyle olmadığını söyleyebilirim. Sonuç olarak, Solaria'daki yaşamla kıyaslandığında ölümün tadının oldukça tatlı olduğunu düşünüyorum ve belki de bu, o berbat yıldızların davranışları hakkında düşünmeleri gerektiği anlamına geliyor.

(Caroline ve ben yıldızların eylemleri konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmiyoruz, bu yüzden bu küçük saçmalığa cevap aramak için buraya gelmeyin).

İşte buradayız, sonu bekliyoruz ve gelecek olan travma dolu, endişe verici, bükülme dolu kaos hakkında bir iki şey bildiğim için, ön saflarda dururken ve yıldızlara bu son anda merhametli olmaları için yalvarırken cesaretiniz için sizi selamlıyorum.

Olacaklar mı?

Şey...muhtemelen değil.

Darius ve yol boyunca kaybolan herkesle birlikte öbür dünyaya gitmeyi göze aldığınız için hepinize çok teşekkür ederim, sözlerimizi okuduğunuz ve gözyaşlarınıza sahip çıkmak için çaresizce kağıttan yapılmış bir fiyonkla sarılmış Pegasus osuruklarıyla acıyı aldığınız için teşekkür ederim.

Karanlık ve Fae ile ilgili her şeyi aynı şekilde düşünenlerle konuşmak istiyorsanız, [Facebook grubumuzdaki](#) gözyaşı bağışçıları lejyonumuza katılın. Ve eğer yazı mağaramızdaki en son gelişmelerden haberdar olmak istiyorsanız, o zaman [bültenimize](#) de kaydolduğunuzdan emin olun.

Siz hayal kurucuları çok seviyor ve takdir ediyoruz ve bu yüzden ayrılırken size Zodyak Akademisi 9. kitapta neler olacağına dair bir ipucu hediye edeceğim:

Sayfadaki sözcüklere dikkat edin, çünkü karanlık, mürekkep çizgileri boyunca dans eden okuyucuları takip eder.

Sizi seviyorum, Susanne ve Caroline XOXO

[OceanofPDF.com](#)

AYRICA CAROLINE PECKHAM & SUSANNE VALENTI TARAFINDAN

Everlake Prep'in Acımasız Çocukları

(Why Choose Bully Romance Çağdaş Serisinin Tamamı)

Karantinanın

Kralları

Kilitlemenin

Kralları Anarşinin

Kralları

Karantina Kraliçesi

**

Yürüyen Ölüler

(Neden Dark Romance Çağdaş Serisini Seçmelisiniz)

Ölüm Kulübü

Psikopatlar

Topluluğu

**

Harlequin Ekibi

(Neden Mafya Romantizmini Seçmelisiniz Çağdaş Seri)

Günahkarlar Oyun

Alanı Ölü Adam Adası

Karnaval Tepesi

Cennet Lagünü

Darağacı Köprüsü

Harlequinn Mürettebatı Romanları

Şeytan Geçidi

**

Karanlık İmparatorluk

(Karanlık Mafya Çağdaş Bağımsızlar)

Güzel Katliam Güzel

Vahşet

**

Beni Unutma Bombası

(Dark Mafia Why Choose Contemporary Standalone)

**

Zodyak'ın Acımasız Çocukları

(Neden Paranormal Romantik Serileri Seçmelisiniz - Solaria dünyasında geçiyor)

Karanlık

Fae Vahşi

Fae Hırçın

Fae Kırık

Fae Savaşçı

Fae

Zodiac Akademi

(M/F Bully Romance Serisi- Solaria dünyasında, Dark Fae'den beş yıl sonra geçiyor)

Uyanış Acımasız Fae

Hesaplaşma

Gölge Prenses

Lanetli Kaderler

Kader Tahtları

Kalpsiz Gökyüzü

Hüzün ve Yıldız Işığı

Peçenin Ötesinde

Uyanış - Çocuklar tarafından anlatıldığı gibi

Zodyak Akademi

Romanları Bir Akademi

Zorbasının Kökenleri Büyük

A.S.S. Partisi

Darkmore Cezaevi

(Neden Paranormal Romantizm Serisini Seçmelisiniz - Dark Fae'den on yıl sonra Solaria dünyasında geçiyor)

Kafesli

Kurt Alfa

Kurt Vahşi

Kurt

**

Vampirler Çağı

(Complete M/F Paranormal Romance/Dystopian Series)

Ebedi

Saltanat

Ebedi Gölge

Ebedi Lanet

Ebedi Yemin

Ebedi Gece

Ebedi Aşk

**

Yalanlar Kafesi

(M/F Distopik Dizi)

Asi Yükseliyor

**

Lekeli Toprak

(M/F Distopik Dizi)

Değiştiri

İmiş

Uyarlan

mış

Gelişmiş

**

Vampir Oyunları

(Komple M/F Paranormal Romantik Üçleme)

V Oyunları

V Oyunları: Mezardan Yeni

Çıkmış V Oyunları: Şafaktan

Önce Ölü

*

Vampir Oyunları: İkinci Sezon

(Komple M/F Paranormal Romantik Üçleme)

Kurt Oyunları

Kurt Oyunları: Gölge Adası Kurt

Oyunları: Kesilmiş Kaderler

*

Vampir Oyunları: Üçüncü Sezon

Avcı Denemeleri

*

Vampir Oyunları Romanları

Bir Vampir Oyunu

**

Issac'ın Yükselişi

(Komple YA Fantezi Serisi)

Sürünen Gölge

Kanayan Kar

Dönen Gelgit

Ağlayan Gökyüzü

Arızalı Işık

OceanofPDF.com

